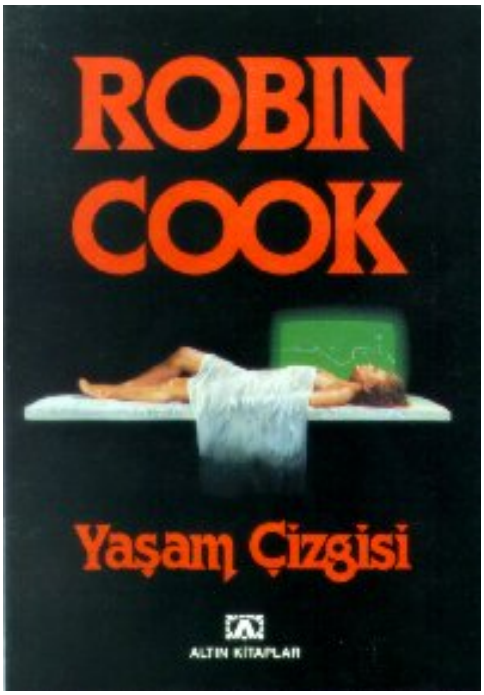
ROBIN COOK

YAŞAM ÇİZGİSİ

VITAL SIGNS (1991)

Tarama: Yaşar Mutlu
Düzelti: bilinmiyor
E-Tasarım: efrasiyab
E-Yayın: Ayraç Sanal Yayın, 2008
http://ayrac.org
ayrac.org@gmail.com

Ayraç, 2005'in Ağustos ayında mevcut yayınevlerinin, kitap fiyatlarını ısrarla çok yüksek tutması temelinde, teknolojinin de nimetlerinden yararlanarak, meraklı okuyucuyu bazı kitaplarla kolay buluşturabilme düşüncesinden hareketle, kitaplık.madpage.com alan adında, "Kitaplık" adıyla yayına başladı. Kısa bir süre, kitaplik.wordpress.com alan adında yine WordPress temelli olarak yayın hayatına devam etti. Buradaki ömrümüz de kısa olmadı ama oldukça iyi bir kitleyle buluştuk WordPress'te... Mart 2007'de de kendimize ait bir alan adında ve Ayraç olarak yolculuğa devam ediyoruz.
Ayraç'ı oluşturan ekip, yayınevi deneyimi olan kitapseverlerdir.
Öncelikle bazı konulara açıklık getirelim:
1. Türkiye'de Orhan Pamuk dışında hiçbir yazar, kitap satışlarından %20'den daha yüksek bir telif hakkı alamazlar. Hatta çoğu yazar, kitabı için yayımcıdan telif ücreti almaz, alamaz... Aldığınız bir kitabın gelirinin büyük bölümü yayınevilerine, kitabevlerine ve aracı dağıtımcılara gitmektedir.
2. Kafka, Joyce, Poe gibi telif hakkı olmayan yazarların kitaplarının satışından elde edilen gelir tamamen yayıncıya ve yukarıda saydığımız gruba (çevirmene çeviri bitince bir kerelik cüz'i bir ücret verilir) kalır.
3. Kitapların basımında dolaylı da olsa ağaçlar kullanılır.
4. Türkiye'de yayıncılık sektörü, bir kitap için istediği ücreti karşılamayacak kalitede kötü baskı yapmaktadır. Penguin Books'un ucuz seri üretimi kitapları bile, bizim yayınevilerinden çok daha kaliteliler. Bir kitabevine gidip karşılaştırın...
5. Ayraç'ın amacı yazara zarar vermek değildir. Buradan kitabını okuyup beğendiğiniz bir yazara gereken şekilde destek olacak kadar duyarlı insanlar olduklarını biliyoruz kitapseverlerin...
6. Ayraç'ta kitabı yayınlanan ve bundan rahatsız olan yazarlar bize istedikleri zaman ayrac.org@gmail.com adresinden ulaşabilirler.
7. Ayraç'ta yayınlanan e-kitaplar, okunabilir düzeydirler. Düzelti ve ön okuması yapılmıştır. Buna rağmen buradan linkini aldığınız ve okumas sırasında hatalar gördüğünüz kitapları bize yukarıdaki e-posta adresinden bildirebilir ya da ilgili başlığın altına yazabilirsiniz. Düzelttiğiniz ya da paylaşmak istediğiniz e-kitapları da bize e-posta ile ulaştırabilirsiniz.
Saygılarımızla...

Ayraç Ekibi

Bazı yararlı okumalar:
"Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu"
"Korsan Kitap - Korsan Yayınevi"
"Kültür Hizmetiymiş..."
"Korsan Yayına Güzelleme"
"ekitap?"

GİRİŞ.....5
16 ŞUBAT 1988.....6
21 ŞUBAT 1988.....8
27 ŞUBAT 1988.....14
19 MART 1990 Saat 7:41.....16
19 MART 1990 Saat 9:15.....21
19 MART 1990 Saat 11:37.....27
20 MART 1990 Saat 8:45.....36
21 MART 1990 Saat 7:47.....43
29 MART 1990 Saat 9:30.....55
30 MART 1990 Saat 8:15.....63
2 NİSAN 1990 Saat 9:35.....79
5 NİSAN 1990 Saat 8:23.....95
7 NİSAN 1990 Saat 13:40.....110
8 NİSAN 1990 Saat 11:47.....122
9 NİSAN 1990 Saat 7:11.....130
10 NİSAN 1990 Saat 7:15.....142
14 NİSAN 1990 Saat 8:00.....155
19 NİSAN 1990 Saat 8:47.....170
19 NİSAN 1990 Saat 22.51.....189
20 NİSAN 1990 Saat 8:05.....197
SONSÖZ.....207
22 KASIM 1990 Saat 11:55.....208

GİRİŞ

16 ŞUBAT 1988

Bulaşıcı bakteriler sanki bir kanalizasyon borusundan fışkırıyormuş gibi gelmişti. Bir anda çubuk biçimli milyonlarca mikroorganizma yumurtalık kanallarının boşluğunu doldurdu. Bunlar mukozanın kadifemsi kıvrımları arasına yerleşerek epey bol olan besinleri alıp kendi pis dışkılarını salmaya başladılar.

Yumurtalık kanallarının iç tarafını oluşturan hassas hücreler, ansızın saldıran bu güruh karşısında çaresiz kalmışlardı. Bakterilerin pis kokulu dışkıları - proteinler ve yağlar - asit gibi yakıcıydı ve normal işlevi bir yumurtayı rahme doğru yürütmek olan hassas kılçıkları bir anda yok ediyordu.

Boru biçimli hücreler gövdeden imdat isteyen koruyucu ve haberci kimyasal maddeleri salgılamaya başladılar. Ne yazık ki, bu salgıların bakteriler üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Mikrobiyoloji laboratuvarlarından yeni çıkan tıp öğrencileri bu bakterileri hemen tanırlardı. Yağ içeren bakteri hücrelerinin duvarları asitlere dayanıklıydı ve asit alkolüyle renklerini kaybetmezlerdi. Tıp öğrencileri hep bir ağızdan, «Tüberküloz!» diye bağıracaklardı.

Ancak boru biçimli hücreler için türü ne olursa olsun bakteri sorun demekti. Hücrelerin saldıkları haberci kimyasal sıvılar, yeryüzündeki bir milyar yıllık yaşam boyunca geliştirilmiş olan karmaşık bağışıklık savunma sistemini harekete geçirmişti.

Kimyasal sıvılar yerel kan damarlarında bir değişim meydana getirdiler. Kan akışı hızlandı, hücreye plazma dolmaya başladı. Granülosit adı verilen ön savunma hattı hücreleri kandan doğruca bakterilere saldırdılar. Bu hücreler içlerinde güçlü enzimler olan başka kimyasal maddeler salgıladılar. Aynı zamanda bakterilerle doğrudan doğruya bir çarpışmaya da girdiler. Bu, onlar için intihar saldırısından farksızdı, granüllerini boşaltan granülositlerin hemen hepsi ölüyordu.

Çok geçmeden makrofaj adı verilen daha büyük hücreler imdat çağrısına karşılık verdiler ve kemik iliklerinden harekete geçerek kandan bakteri salgınına uğramış hücrelere ulaştılar. Bunlar bakterilerin çevresini kuşatmada granülositlerden daha başarılıydılar. Bu hücreler de şimdi yeşil bir renk alarak oluşmakta olan cerahate kimyasal maddeler salgıladılar.

Yedi saat sonra lenfositler birikmeye başlayarak yeni bir bağışıklık savunma düzeyinin başlangıcını ilan ettiler. Bu bakteri türüne daha önce rastlanılmadığı için kanda belirli antikorlar yoktu. Ama bu süreçle onların yapımı da başlamıştı.

Yirmi dört saat sonra çatışma dengesi bakterilerin aleyhine bozulmak üzereydi. Boru biçimli hücreler savaşı kazanıyordu ama bu ölümüne bir zaferdi. Bağışıklık reaksiyonuyla yumurtalık kanallarının çok hassas iç duvarlarında büyük hasarlar oluşmuştu. Kan akışına müdahale de hasarı ağırlaştırmıştı. Bunun ötesinde, geri kalan bakteriler ve dışkıları bağışıklık sistemini harekete geçirmeye devam ediyordu. Bu arada gövde savaşın kazanıldığını bilmediği için daha fazla hücre askeri oluşturmaktaydı. Makrofajlar gelmeye devam ediyor ve gelişleri daha fazla

yıkıma neden oluyordu. Hücrelerden bazıları hücresel bölünme olmadan çekirdek bölünmesine uğruyorlar, sonunda çok çekirdekli dev hücreler oluşuyordu.

Tıp öğrencileri bu olayı mikroskop lamında görselerdi bilmiş bilmiş gülümseyeceklerdi.

Otuz bir yaşındaki Rebecca Ziegler'in rahminin karanlıklarında haftalarca devam etti bu hücresel oyun. Rebecca içindeki bu büyük savaştan da, hücresel yıkımdan da habersizdi. Hafif bir ateş olmuş, nabzı pek az hızlanmıştı. Hatta arasıra kramp girmiş, karın altında bir hassaslık sezmişti. Hafif bir vajinal akıntı da olmuş, ancak yapılan Pap
testinde bir şey çıkmamıştı. Ama bunların hiçbiri fazla kaygı duyulacak şeyler değildi.

Rebecca bu küçük şeylerle kafasını yormadı bile. Ne de olsa, yaşamında her şey kusursuzdu. Altı ay önce evlenmiş ve yaşamı yeni bir anlam kazanmıştı. Hatta ünlü bir Boston'lu avukatlık şirketinde küçük bir iş bile bulmuştu. Her şey mükemmeldi ve hafif bir bedensel rahatsızlığın keyfini kaçırmasına izin veremezdi.

Ancak bu olayda Rebecca'nın bilebileceğinden çok başka şeyler vardı. Bakteriler bağışıklık sisteminin ötesine geçen bir olaylar zinciri başlatmıştı. Bunun sonuçları günün birinde mutluluğunu ve dolaylı da olsa, yaşamını sona erdirecekti.

21 ŞUBAT 1988

Massachusets eyaletinin Cambridge kentinde Harvard Meydanı istasyonu girişindeki sert virajı alırken metro vagonunun tekerleklerinin sürtünmesinden çıkan gacırtı, Marissa Blumenthal'in zaten yıpranmış sinirlerini daha beter etti. Gürültüden korunmak istermiş gibi bir an gözlerini kapattı. Huzur ve sessizliğin yanısıra, temiz havaya da ihtiyacı vardı. Bir seksen ve daha uzun devler arasında bir ellilik Marissa kendini kapalı bir yere tıkılmış gibi hissediyordu. Metro vagonunun sıcak havası da tepesinden bastırıyor gibiydi. Yağmurlu bir şubat günüydü ve ıslak yünün nemli kokusu huzursuzluğunu daha da arttırıyordu.

Vagondaki herkes gibi Marissa da vücut vücuda yapışık olduğu insanlarla gözgöze gelmemeye çalışıyordu. Karma bir kalabalık vardı çevresinde. Harvard Meydanı her sınıftan insanı çeken bir yerdi. Marissa'nın sağında, siyah devekuşu derisi çantalı avukat kılıklı biri burnunu The Wall Street Journal gazetesine sokmuştu. Tam önünde kolları kesik bir blucin ceket giymiş, soluğu kötü kokan bir dazlak vardı. Gencin ellerinde beceriksizce yapılmış svastika dövmeler göze çarpıyordu. Solunda saçlarını atkuyruğu biçiminde bağlamış, gri eşofmanlı dev gibi bir zenci duruyordu. Adamın gözlük camları o kadar karaydı ki, Marissa kaçamak bakışlarla baktığında gözlerini göremiyordu.

Marissa'yı neredeyse yere savuracak ani bir frenle tren durdu, kapılar açıldı. Marissa derin bir soluk alarak platforma çıktı. Genelde bürodan çıkınca bindiği arabasını Charles Otelinin altındaki otoparka bırakırdı ama bugün geçireceği küçük cerrahi müdahaleden sonra kendini nasıl hissedeceğini bilemediği için metroya binmeye karar vermişti. Bir yatıştırıcı ya da damardan bir ağrı kesici verilmesi sözkonusuydu. Marissa acı çekmekten hoşlanmazdı. Anesteziden sonra da araba sürmek istememişti.

Müzik çalarak dilenen bir üçlünün yanından geçip koşar adımlarla merdivenden sokağa attı kendini. Yağmur hâlâ yağıyordu, bir an durup şemsiyesini açtı, sonra meydanı geçip Mount Auburn Sokağına doğru yürüdü. Nutting Sokağı sonundaki Kadın Kliniğine vardığında sert esen rüzgârın etkisiyle iyice ıslanmıştı. Marissa derin bir soluk alarak kliniğin merdivenlerini çıkıp içeri girdi. Bir doktor olarak hastanelere girmeye alışkındı, ancak bugün ilk kez bir hasta olarak, hem de cerrahi bir müdahale yapılacak biri olarak giriyordu. Bunun küçük bir müdahale olması, sandığı kadar hafifletici bir etki yaratmamıştı. Yaşamında ilk kez hasta açısından 'küçük' bir cerrahi müdahele olamayacağını anlıyordu.

On beş gün kadar önce aynı kapıdan geçerek yıllık Pap testini yaptırmış, ancak birkaç gün sonra sonucun normal olmadığını öğrenerek şaşırmıştı. Oysa sağlığı yerindeydi. Bu durumun kısa bir süre önce Robert Buchanan'la evlenmesiyle ilgili olup olmadığını düşünmüştü. Evlendikleri günden beri ikisi de ilişkilerinin fiziksel yanından çok zevk almışlardı.

Marissa büyük kapının tunç tokmağını kavrayıp içeri girdi. Karşılaştığı dekor sade ama zevkliydi, büyük paralara malolduğu belliydi. Yer yeşil mermerdi. Pencerelerin önünde büyük

tuğla saksılarda bodur ağaçlar vardı. Salonun ortasında da daire biçiminde büyük bir danışma bölümü yer alıyordu. Marissa sıraya girdi, mantosunun önünü açtı, kumral saçlarındaki yağmur damlalarını silkeledi.

İki hafta önce test sonucunu aldıktan sonra kadın doktoru Ronald Carpenter'le uzun bir telefon konuşması yapmıştı. Doktoru kesinlikle bir biyopsi yaptırmasını salık vermişti.

«Önemli değildir,» demişti. «Böylece içinde gerçekten neler olup bittiğini öğrenmiş oluruz. Bir şey çıkacağını sanmıyorum. Bir süre bekleyip bir test daha yapabiliriz ama karım olsaydın, biyopsiyi önerirdim. Mikroskop altında rahme bakmaktan başka bir şey değildir.»

«Ne olduğunu bilirim,» demişti Marissa.

«O zaman ne kadar basit olduğunu da bilirsin. Rahmine bakacağım, kuşkulu bir şey görürsem küçük bir parça alacağım, hepsi o kadar. Bir saat sürmez bile. Acı duymaman için bir şey de veririz. Çoğu klinikte biyopsi için anestezi verilmez ama burada çok daha uygarız. Çok basit bir iştir. Gözlerim kapalı bile yapabilirim.»

Marissa oldum olası hoşlanırdı Dr. Carpenter'den. Onun rahat tavırlarını beğenirdi. Ama biyopsiye karşı tutumu, cerrahların ameliyata hastalardan çok farklı bir biçimde baktıklarını ortaya koyuyordu. Kendisi ameliyatın onun için ne kadar basit olduğuyla hiç ilgilenmiyordu. Kendi üzerindeki etkisiydi onu düşündüren. Ne de olsa, acının da ötesinde her zaman bir komplikasyon olasılığı vardı.

Ancak müdahaleyi geciktirmeyi de düşünmemişti. Bir doktor olarak biyopsiyi ertelemenin sonuçlarını iyi bilirdi. Marissa yaşamında ilk kez kendini tıbbi bakımdan zarara uğrayabilir biri olarak görüyordu. Biyopsi sonucunun kanser olasılığını ortaya çıkarması mümkündü. O zaman da gerçeği ne kadar çabuk öğrenirse, kendisi için o kadar iyi olacaktı.

Marissa'nın sorusu üzerine danışmadaki kız gülümseyerek, «Cerrahi klinik üçüncü kattadır,» dedi. «Yerdeki kırmızı çizgiyi izleyin, lütfen.»

Marissa yere baktı. Danışma bölmesinin çevresinde bir kırmızı, bir sarı, bir de mavi çizgi vardı. Kırmızı çizgi kendisini asansörlerin önüne götürdü.

Üçüncü katta yine kırmızı çizgiyi izleyerek yana kayan camlı bir pencerenin önüne geldi. Beyazlar içinde bir hemşire camı kaydırdı.

«Adım Marissa Blumenthal,» dedi Marissa.

Hemşire dosyasını buldu, tamam olup olmadığını anlamak için içine bir göz attı, sonra plastik bir kimlik bileziği çıkarıp bölmeden uzanarak Marissa'nın koluna geçirdi.

Marissa bu işlemi çok küçültücü bulmuştu. Tıp fakültesindeki üçüncü yılından bu yana bir hastanede kontrolün hep kendinde olduğunu hissetmişti. Oysa şimdi ansızın roller değişmişti. Hafifçe ürperdi.

«Birkaç dakika bekleyeceksiniz,» dedi hemşire. Çifte kapılı bir odayı işaret etti. «İçerde rahat bir bekleme odamız var. Oraya buyrun, hazırlıklar tamamlanınca sizi çağırırlar.» Cam bölme kapandı.

Marissa bekleme odasına girdi. İçerde bekleyen otuz kişi kadar vardı. Bir koltuğun ucundaki boş yere doğru yürürken sessiz gözlerin bakışını sırtında hissediyordu.

Refleks bir hareketle sehpanın üzerinde duran parlak kapaklı dergilerden birini alıp sayfalarını karıştırmaya başladı. Derginin üstünden bakınca odadakilerin de kendi dergilerine

dönmüş olduklarını gördü Odada yalnızca çevrilen sayfaların hışırtısı duyuluyordu.

Marissa odadaki öteki kadınlara bakarak orada ne işleri olduğunu düşündü. Hepsi de o kadar sakin görünüyorlardı ki. Herhalde koca odada sinirli olan bir kendisi olamazdı.

Marissa yaklaşan yazın modelleri hakkında bir yazıyı okumaya çalıştıysa da başaramadı. Normal olmayan Pap testi bir iç ihanet gibiydi, gelecekte olacakların bir uyarısı. Otuz üç yaşında, gözlerinin kenarlarındaki incecik çizgiler gibi yaşlılığın ilk belirtilerini ancak görmeye başlamıştı.

Bir an elindeki kadın dergisinin reklam sayfalarını dolduran on altı, on yedi yaşındakilere dikkatle baktı. Onların genç ve pürüzsüz yüzleri kendisiyle alay ediyor, onu olduğundan yaşlı gösteriyordu sanki.

Ya biyopsi sonucu pozitif çıkarsa? Ya rahim kanseri varsa? Kendi yaşında kadınlarda ender rastlanan bir şeydi, ama işitilmemiş de değildi. Tanrım, diye düşündü. Kanser çıkarsa histerektomi olması gerekecekti, bu da tüm kadınlık organlarının alınacağından çocuğunun olmaması demekti!

Marissa'nın bir an başı döner gibi oldu, gözleri karardı. Aynı anda nabzı da hızlanmıştı. Çocuğu olmaması bir cezaydı kendisi için. Henüz altı ay önce evlenmişti, hemen çocuk sahibi olmayı planlamamışsa da, çocukların ilerki yaşamında büyük bir yer tutacağını biliyordu. Şimdi çocuğu olamayacaksa, bunun gerek kendisi, gerekse kocası için sonuçlarını düşünmek bile istemiyordu. Ve Dr. Carpenter'in 'basit bir iş' dediği biyopsiyi beklediği o ana kadar bu olasılığı ciddi olarak düşünmemişti.

Marissa, Robert'in onunla daha fazla ilgilenmemiş olmasına ve kliniğe bu önemsiz iş için yalnız gidebileceğini söylediğinde itiraz etmemesine birden kırıldı. Çevresine bakınca hastalardan çoğunun yanlarında kocaları ya da sevgilileri olduğunu görüyordu.

Duygularını kontrol altına almaya çalışarak, gülünç oluyorsun ama, diye düşündü. Hem şaşırmış, hem de utanmıştı. Kolayca paniğe kapılan biri değildi. Üstelik Robert istemiş olsaydı da, onunla gelemezdi. O sabah tıbbi yatırım ve araştırma şirketinin yöneticileriyle önemli bir toplantısı vardı. Aylar önce saptanmıştı toplantı tarihi.

«Marissa Blumenthal!» diye bir hemşire seslendi.

Marissa kalktı, dergiyi yerine bırakıp hemşirenin ardından uzun ve bomboş beyaz koridorda yürümeye başladı. Onu bir soyunma odasına aldılar. Marissa açık olan öteki kapıdan paslanmaz çelikten parlak ayak dayayacak yerleriyle masayı görebiliyordu.

«Emin olmak her zaman iyidir,» diyen hemşire kolundaki plastik kimlik bileziğine baktı. Doğru hastayı aldığından emin olunca da bir koltuğun üzerinde duran eşyaları gösterdi. «Bunları giyin, üstünüzden çıkardıklarınızı şu dolaba asarsınız. Değerli eşyanızı şu çekmeceye kilitleyebilirsiniz. Hazır olunca da gidip muayene masasına oturun.» Kadın gülümsedi. Tam bir profesyoneldi, ama kalpsiz değildi. Kapıyı arkasından kapattı.

Marissa soyundu. Çıplak ayakları altında yer soğuktu. Ameliyat önlüğünün bağlarını arkasında bağlamaya çalışırken, Kadın Kliniği çalışanlarını, en küçüğünden en büyük doktoruna kadar ne kadar beğendiğini anımsadı. Buraya gelmesinin nedeni, özel olması ve bu yüzden de hastaların sırlarının saklanmasıydı. Şimdi biyopsi yaptıracağı zaman bu seçimi için bir kere daha memnun oldu. Boston'un büyük hastanelerinden birine, özellikle de kendi

çalıştığı hastaneye gitmiş olsaydı, hiç kuşkusuz tanıdığı pek çok kişiyle karşılaşacaktı.

Marissa özel yaşantısının özel olarak kalmasına titizlik gösterirdi. Doğum kontrolü, yıllık rahim muayeneleri falan gibi özel şeylerinin meslektaşları arasında dedikodu konusu olmasını istemezdi. İnsanlar konuşmasalar bile, kadın hastalıkları için gittiği doktora, hastane koridorunda ya da kafeteryasında rastlama kaygısını taşımak hoş bir şey değildi.

İnce gecelik, sırtı açık önlük ve kâğıt terlikler Marissa'nın doktordan hastaya dönüşümünü tamamlamıştı. Ayağına büyük gelen terlikleri şıpırdatarak muayene odasına girdi ve hemşirenin dediği gibi masanın üstüne oturup bekledi.

Çevresindeki alet dolaplarına ve anestezi makinesine bakınca korkuları harekete geçmişti. Histerektomi olasılığının uzak olduğunu bilmesine karşın, bir tehlikenin yaklaşmakta olduğunu hissediyordu. Yaşamını, hele son birkaç yıl içinde ne kadar değerli bulduğunu farketti. Yeni kocası Robert ve seçkin çocuk doktorları arasına kısa bir süre önce kabul edilmesiyle her şey çok umut verici görünmüştü. Kaybedecek çok şeyi vardı, bu da onu korkutuyordu.

«Ben Dr. Arthur'um, merhaba!» diyerek iriyarı bir adam girdi içeri. Elinde selefona sarılı paketlerle bir damar şırıngası vardı. «Anestezinizi ben yapacağım. Herhangi bir alerjiniz var mıdır?»

«Yok,» dedi Marissa. Onu düşüncelerinden alıkoyacak birinin gelmesine memnun olmuştu.

Dr. Arthur, Marissa'nın sağ bileğine damar iğnesini sokarken, «Buna ihtiyacımız olacağını sanmıyorum,» dedi. «Ama hazırlıklı olmak iyidir. Dr. Carpenter anestezinin arttırılmasını isterse böylece zaman kaybetmeden ilacı verebiliriz.»

«Daha fazla anesteziye neden gerek duysun ki?» diye sordu Marissa. Sıvı damlalarının filtreye dökülmesini izledi. Daha önce damardan ilaç almamıştı hiç.

«Daha derin bir biyopsi yapmak isteyebilir ya da daha geniş bir alanı tarayabilir. O zaman fazladan bir şey vermemiz gerekecek. Ne de olsa, sizi fazla rahatsız etmek istemeyiz.»

«Ben sadece biyopsi için onay verdim,» dedi Marissa. «Histerektomi gibi bir şey için değil.»

Dr. Arthur güldü. «Hiç merak etmeyin, küçük cerrahi müdahale odasında ameliyat yapmayız.»

«Bana ne vereceksiniz?»

«Yani kullanacağım ilaçları mı bilmek istiyorsunuz?»

Marissa başını salladı. Klinikte onun doktor olduğunu bilmiyorlardı. Klinik hizmetlerinden yararlanmak için ilk başvurduğunda, doldurduğu kâğıtta sadece çalıştığı yerin adı soruluyordu. Kendisi de o sırada Boston Memorial Hastanesinde bir yıllık pediyatri stajı yaptığından, orasının adını vermişti. Doktor olduğu bir sır değildi ve sorsalar söyleyecekti. Ama kimse ona bir şey sormamış, o da bunu klinikten beklediği ağzı sıkılığın bir kanıtı olarak kabul etmişti.

Dr. Arthur bir an şaşırmış gibi göründü, sonra omuzlarını silkerek,

«Valium'la ketamin karışımı kullanacağım,» dedi. «İyi bir karışımdır. Hem acı duymanızı önler, hem de olanları pek hatırlamamanızı sağlar.»

Marissa ketamini bilirdi. Boston Memorial'da yanıklı çocukların sargılarının değiştirilmesinde sık kullanılan bir ilaçtı. Ama kliniklerde kullanıldığını bilmiyordu. Bunu söyleyince adam babacan bir tavırla güldü.

«Bu konuda kitap karıştırdınız galiba. Az bilginin tehlikeli olduğunu unutmayın ama.

Aslında bu ilaç en çok kliniklerde kullanılır.» Marissa' nın yüzüne baktı. «Çok gergin görünüyorsunuz siz.»

«Gerginliğimle mücadele etmeye çalışıyordum.»

«Ben size yardım edeyim öyleyse. Size hemen bir valium ve ketamin kokteyli verelim.» Dolaptan bir şırınga aldı. «Bu biyopsi işi çok basittir,» dedi.

Marissa başını salladı. Zaten duymuştu bunu. Dr. Arthur içeri girdiğinde, biraz kendini toparlamış olmasına karşın, şimdi eskisinden de sinirliydi. İçinden yine tehlike işaretleri yayılıyordu. Oradan kaçmamak için kendini güç tutuyordu artık. Kendi kendine, ben bir doktorum, diye tekrarladı. Böyle olmamam gerekir.

Koridor kapısı gürültüyle açıldı. Ameliyat önlüğüyie başlığı giymiş ve maskesi yüzünde olan Dr. Ronald Carpenter, arkasında yine önlüklü ama maskesi göğsü üzerine indirilmiş bir hemşireyle içeri girdi.

Marissa doktoru hemen tanımıştı. Parlak mavi gözlerini tanımamak olası değildi. «Bütün bunlar bir biyopsi için mi?» diye sordu Marissa. Dr. Carpenter büyük bir ameliyata giriyormuş gibi giyinmişti.

«Bayan Blumenthal histerektomi olacağından korkuyor,» dedi Dr. Arthur.

«Histerektomi mi? Ne diyorsun sen?»

«Hastamız bu konuları biraz okumuş sanırım.» Adam tüpün içine ilaç karışımını boşalttı.

Dr. Carpenter, Marissa'nın yanına gelip elini omzuna koydu. Kadının koyu kahverengi gözlerinin içine baktı. «Basit bir biyopsi yapıyoruz burada. Histerektomiden söz edilmedi bile. Eğer üstümdekileri merak ediyorsan, az önce bir ameliyattan çıktım. Maskeyi de nezlem olduğu için taktım, hastalarıma bir de onu bulaştırmak istemiyorum.»

Marissa doktorun masmavi gözlerine baktı. Tam bir karşılık verecekti ki, mavi gözler uzun zamandır bastırmaya çalıştığı bir anıyı uyandırdı. Birkaç yıl önce San Francisco'da bir otel odasında saldırıya uğramış ve canını kurtarmak için saldırganı bir iki yerinden bıçaklamıştı. O anda olayı öylesine berrak bir şekilde gördü ki, adamın ellerini boğazında hissetti. Boğulmaya başladı. Oda başının çevresinde dönüyor, giderek artan bir vızıltı duyuyordu.

Marissa kendisini yakalayıp bastıran eller hissetti. Oturmuş durumda daha rahat soluk alabildiği için karşı koymaya çalıştı. Ama boşuna. Başı muayene masasına yaslandı ve o anda odanın dönmesi durdu, soluk almak kolaylaştı. Gözlerinin kapandığını hissetti. Açtığı zaman Dr. Arthur'u, hemşireyi ve Dr. Carpenter'in maskesini gördü.

«İyi misin?» diye sordu Dr. Carpenter.

Marissa konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmıyordu.

«Anesteziye çok hassasmış!» dedi Dr. Arthur. Hemen tansiyonunu ölçtü. «Neyse tansiyonu normal. İyi ki tam doz vermemişim.»

Marissa gözlerini kapattı. Hiç olmazsa sakinlemişti artık. Çevresinde duyduğu konuşmalar çok uzaklardan geliyor ve onu hiç ilgilendirmiyordu. Aynı zamanda kurşundan bir battaniye örtülüyordu üstüne sanki. Bacaklarının kaldırıldığını hissetti ama aldırmadı. Bir kahkaha, ardından bir radyo sesi duydu. Madenin madene çarpmasından çıkan sesleri, aletlerin şakırtılarını işitti.

Aybaşı krampı gibi bir gerginlik hissedene kadar çok rahattı. Bir acı duymuştu, ama normal

bir acı değildi ve rahatsızlık verici olmaktan çok korkutucuydu. Gözlerini açmaya çalıştıysa da, gözkapakları ağırlaşmıştı, açamadı. Bir türlü uyanamadığı bir karabasan görür gibiydi. Bir kramp daha hissedince başını masadan kaldırdı.

Üzeri örtülü bacakları arasında çalışan Dr. Carpenter'in sadece başını görüyordu.

Bir el omzunu kavrayıp onu yatırdı yine. Marissa tam bağıracakken kendini tuttu. Beyninin bir bölümü ona duyularının ilaç etkisiyle değiştiğini bildirecek kadar mantıklıydı. Bir daha başını kaldırmak istedi ama eller kıpırdamasına engel oldu. Birden yine San Francisco'daki o otelde katille boğuşuyordu. Adama telefonla vurduğunu hatırlıyordu. Kanları anımsıyordu.

Kendine daha fazla hakim olamayarak bağırmaya başladı. Ama ağzından ses çıkmıyordu. Bir uçurumun kenarındaydı ve aşağı kayıyordu. Tutunmaya çalıştı ama elleri açıldı, karanlığa yuvarlanmaya başladı...

27 ŞUBAT 1988

«Lanet olsun!» Marissa muayenehanesinin ortasında durup çevresine bakındı. Anahtarlarını koyduğu yeri hatırlamıyordu. Onuncu keredir büyük çekmeceyi çekip baktı. Her zaman koyduğu yerde yoktu işte.

«Aman Tanrım!» dedi saatine bakınca. Oradan Sheraton Oteline , ödülünü almaya gitmesi için yalnızca yarım saati vardı. Her şey aksamıştı işte. Önce acil bir hasta çıkmıştı, altı yaşındaki Cindy Markham astım nöbetine tutulmuştu. Şimdi de anahtarlarını bulamıyordu.

Marissa çaresizlikle dudaklarını bükerek neler yapmış olduğunu düşündü. Birden anımsadı. Bir gece önce eve birkaç dosya götürmüştü. Dosya dolabına bakınca anahtarlarını gördü. Kaptığı gibi kapıya koştu.

Tam kapıyı açacaktı ki, telefon çaldı. Önce açmak istemedi, ama sonra vicdanı elvermedi. Cindy'den bir haber olabilirdi.

İçini çekerek masasına koştu, telefonu açtı. Ondan beklenmeyen bir terslikle, «Kim o?» dedi.

«Dr. Blumenthal, siz misiniz?»

«Evet.» Marissa sesi tanımamıştı.

«Ben Dr. Carpenter. Bir dakikan var mı?»

«Evet,» diye Marissa yalan söyledi. Son birkaç gündür bu telefonu bekliyordu. Soluğunu tuttu.

«Önce bugün alacağın ödül için kutlarım seni. Doktor olduğunu bile bilmiyordum. İnsanın hastalarının kimliklerini gazetelerden öğrenmesi bir garip oluyor doğrusu.»

«Kusura bakma, özür dilerim.» Marissa saatine baktı.

«Ebola Kanamalı Ateş konusunda araştırma yapmak da nereden aklına geldi? Ne diyordu gazetede... 'Peabody Araştırma Ödülü Ebola virüsünün birincil ve ikincil temaslarda yayılması konusundaki çalışmalarından dolayı Dr. Marissa Blumenthal'e verildi.' Vay canına!»

«Atlanta'da Salgın Hastalıklar Merkezi CDC'de iki yıl çalışmıştım,» dedi Marissa. «Orada Ebola virüsüyle ilgili bir iş verilmişti.»

«Şimdi hatırladım!» dedi doktoru. «Bunu okuduğumu anımsıyorum. Sen miydin o?»

«Evet.»

«Hatırladığım kadarıyla, az kalsın öldürülüyordun!» Dr. Carpenter'ın sesindeki hayranlığı sezmemek olası değildi.

«Talihliydim sadece,» dedi Marissa. Dr. Carpenter biyopsi sırasında mavi gözleriyle kendisine saldıran adamı hatırlatmış olduğunu bilse ne derdi acaba?

«Çok etkilendim,» dedi Dr. Carpenter. «Sana verecek iyi haberlerim olduğuna da çok memnunum. Genellikle bu tür telefonları sekreterim eder, ama sabah gazeteleri okuduktan sonra bunu ben üstlendim. Biyopsi örnekleri iyi çıktı. Hafif bir displasia. Biyopsi bile gerekmezdi ama yüzde yüz emin olmak her zaman iyidir. Altı ay sonra bir Pap testi daha

yaptırırsın. Ondan sonra sanırım bir yıl seni rahatsız etmeyiz.»

«Olur. Ve haber için çok teşekkür ederim.»

«O zevk bana ait,» dedi Dr. Carpenter.

Marissa biyopsideki davranışından hâlâ utanıyordu. Cesaretini toplayıp doktoruna bir daha teşekkür etti.

«Aklına takma,» dedi Dr. Carpenter. «Ama senin deneyiminden sonra ketaminden hoşlanmadığıma karar verdim. Artık anestezide kullandırmıyorum. İlacın iyi yanları olduğunu biliyorum ama bir iki hastamda da seninki gibi reaksiyonlar oldu. Onun için özür dileme lütfen. Biyopsiden sonra başka sorun çıktı mı?»

«Sayılmaz. En kötüsü orada yaşadığım karabasandı. Biyopsiden sonra aynı rüyayı bir iki kez daha gördüm.»

«Özür dilemesi gereken biri varsa, o da benim,» dedi Dr. Carpenter. «Bir daha sana ketamin vermemeye söz veriyorum. Tamam mı?»

«Sanırım bir süre doktorlardan uzak kalacağım artık.»

«En sağlıklı tutum da odur,» dedi doktoru gülerek. «Ama dört beş ay sonra görüşelim yine.»

Marissa telefonu kapatıp koşarak dışarı çıktı. Sheraton'a gitmek için sadece on beş dakikası vardı ve Boston trafiğinde bu olanaksız bir şeydi. Ama doktorla konuştuğuna memnundu. Rüyalarında onun o korkunç kimliğe büründüğünü düşününce güldü. İlaçlar insana neler yapabiliyordu...

Konuşmasının en iyi yam biyopsinin normal olduğunu öğrenmesiydi. Ancak asansörle garaja inerken aklına bir şey takıldı. Ya bir sonraki Pap testi anormal çıkarsa?

«Lanet olsun!» diyerek bu düşünceyi kafasından kovmaya çalıştı. Hep bir sıkıntı vardı işte!

19 MART 1990 Saat 7:41

Marissa yatak odasını boylu boyunca kaplayan zarif halının tam ortasında durdu. Bir gece önce seçtiği elbiseyi almak için dolaba doğru yürüyordu. Geniş yatağın karşısındaki konsolun üstünde duran televizyon açıktı. Yarı açık perdeler arasından soluk bir kış güneşi girmekteydi. Köpekleri Taffy dışarı çıkarılmasını istiyordu.

Marissa banyoda olan kocasına, «Ne dedin?» diye seslendi.

«Bu sabah o lanet Kadın Kliniğine gitmek istemediğimi söylüyordum.» Kocasının traş sabunuyla kaplı yüzü banyo kapısından uzandı. «Bu sabah sperma verecek durumda değilim. Bugün olmaz.» Omuzlarını silkerek banyoya döndü sonra.

Marissa bir an kıpırdamadan durdu. Sonra kendine hakim olmaya çalışarak elleriyle saçlarını düzeltti. Kocasının kliniğe gitmemek için bulduğu bahaneyi kafasının içinde tekrarlarken kulakları uğulduyordu. Son anda nasıl vazgeçebilirdi bundan?

Yarım saat önce onları uyandırmış olan saatli radyoya gözü ilişince radyoyu prizinden çektiği gibi şömineye fırlatıp parçalamak istedi. Ama kendini tuttu.

Banyoda duş kapısının açıldığını, sonra da kapandığını duydu. Suyun sesi değişmişti. Robert duşa girmişti.

«İnanamıyorum,» diye söylendi Marissa. Banyoya yürüyüp kapıyı açtı. Köpek de eşiğe kadar izledi onu. Duş bölmesinden buharlar yükseliyordu. Robert çok sıcak suyla yıkanmayı severdi. Marissa bölmenin buzlu camının ardında kocasının sporcu vücudunu görebiliyordu.

«İyi duyamadım galiba, bir daha söyle,» dedi.

«Bu sabah kliniğe gitmiyorum. Ben sperma fabrikası değilim. Bugün keyfim yok.»

Kısırlık tedavilerinin tüm zorluklarına karşın, Marissa'nın hiç beklemediği bir şeydi bu. Robert'in işi bitene kadar kapıyı tekmelememek için kendini güç tuttu. Sahibinin sinirlendiğini anlayan köpek yatağın altına girdi.

Robert sonunda suyu kapatıp bölmeden çıktı. Atletik vücudundan sular süzülüyordu. İşinin yoğun olmasına karşın haftada üç dört kez idmana giderdi. Marissa o anda onun atletik yapısına da sinirlendi. Kendisinin tedavi sırasında aldığı beş kiloyu hatırladı.

Robert karısını karşısında görünce şaşırdı.

«Yani sen bu sabah benimle gelip sperma örneği vermeyeceğini mi söylemek istiyorsun?»

«Öyle,» dedi Robert. «Dün akşam söyleyecektim ama başın ağrıyordu. Aslında şaşılacak bir şey değil, son günlerde ya başın, ya karnın ya da başka bir yerin ağrıyor zaten. O yüzden şimdi canını sıkmayayım dedim. Ama şimdi söylüyorum işte. Geçen sefer verdiğim ve dondurdukları spermalardan bir kısmını çözebilirler. Onu kullansınlar.»

«Benim çektiğim bunca şeyden sonra kliniğe gelip değerli zamanının beş dakikasını vermeyeceksin demek?»

«Haydi haydi, Marissa. İkimiz de bunun beş dakikalık bir iş olmadığını biliriz.»

Marissa kısırlığından çok, kocasının tutumuna sıkılmıştı. «Bu işe zamanını en çok veren benim,» dedi. «Durmadan hormon iğnesi yiyen sen değilsin. Başım ağrır elbette. Sürekli yumurta üretmek durumundayım. Kolumdaki, bacaklarımdaki şu iğne izlerine bak.»

«Gördüm,» dedi Robert bakmadan.

«Genel anestezi, laparoskopi ve biyopsi yapılan benim,» diye bağırdı Marissa. «Bedensel ve ruhsal sıkıntılara giren benim! Aylardır yataktan kalkıp çişimi bile etmeden derecemi ölçüp şu lanet kâğıda işleyen de benim!»

Robert dolaptan elbiseyle uygun bir kravat seçiyordu. Pencereden gelen ışığı örten karısına döndü. «Kâğıda fazladan birkaç X işareti koyan da sendin.»

Marissa burnundan soluyordu. «Klinikteki doktorların yeteri kadar sevişmediğimizi anlamamaları için biraz hile yapmak zorundaydım. Ama yumurtlama döneminde asla yapmadım bunu.»

«Sevişmek, ha! Bu iş başlayalı beri bir kez bile sevişmedik biz! Çiftleştik sadece!»

Marissa konuşmak için ağzını açarken kocası onu susturdu.

«Sevişmenin nasıl bir şey olduğunu unuttum bile!» diye bağırdı. «Zevk olarak başlayan bir şey el yordamıyla yapılan zorunlu bir çiftleşmeye dönüştü.»

«Eh, pek fazla çiftleştiğin de söylenemez! Çok başarılı olduğun da!»

«Söylediğin şeye dikkat et,» dedi karısının nereye varmak istediğini anlayan Robert. «Çiftleşmenin senin için kolay olduğunu unutma. Ben çalışırken sen sadece ölü taklidi yapıyorsun.»

«Çalışmak mı? Aman Tanrım!»

Marissa konuşmaya çalıştıysa da, boğazına kadar yükselen hıçkırığı güç tuttu. Bir bakıma haklıydı Robert. O kısırlık tedavileri yüzünden son zamanlarda yatak odasında olanlara özgün bir şeymiş gibi bakmak olası değildi. Elinde olmadan gözleri doldu.

Karısını kırdığını anlayan Robert hemen yumuşadı. «Özür dilerim,» dedi. «Bu iş ikimiz için de kolay olmadı. Özellikle senin için. Ama benim için de pek farklı olduğunu söyleyemem. Bugün kliniğe gidemeyeceğim. Avrupa'dan gelen bir grupla önemli bir toplantım var. Kusura bakma ama işim senin Kadın Kliniğindeki doktorlarca ya da aybaşı dönemlerinle yürütülmüyor. Bana bu işi ancak cumartesi günü söyledin. Kendine o iğneyi yaptıracağını bilmiyordum.»

«Son üç döllenme döneminde yapılanlar yapılacaktı. Bunu sana her seferinde anlatmam gerektiğini bilmiyordum.»

«Ne diyebilirim ki? Bu toplantı kararlaştırıldığında kısırlık tedavisine başlamamıştık. Tüm programımı senin aybaşı dönemlerini düşünerek yeniden düzenlememiştim.»

Marissa ansızın yeniden öfkelendi. Robert dolaptan yeni ütülenmiş bir gömlek çıkardı.

«İşinden başka bir şey düşündüğün yok,» dedi Marissa. «Her gün toplantın var. Bugünkünü yarım saat erteleyemez misin?»

«Çok güç olur.»

«Senin için iş her şeyden önde geliyor. Bence değer yargıların birbirine karışmış senin.»

«İstediğin gibi düşünmekte özgürsün.» Robert yeni bir karşılıklı suçlama seansından kaçınmak istiyordu. Gömleğini giyip düğmelerini ilikledi. Sessiz durması gerektiğini biliyordu

ama Marissa da hassas noktasına dokunmuştu. «İşi düşünmek kötü bir şey değil,» dedi. «Başımızın üstünde bir dam, soframızda yiyecek var işim sayesinde. Ayrıca iş konusundaki düşüncelerimi evlenmeden önce de biliyordun. İşimden zevk alıyorum ve pek çok bakımdan da tatmin oluyorum.»

«Evlenmeden önce senin için önemli olanın çocuk olduğunu söylemiştin. Şimdi bakıyorum da iş başa geçmiş.»

Robert aynanın önüne geçip kravatını bağladı. «Bu, senin en azından normal yollardan çocuk sahibi olamayacağını öğrenmemden sonra oldu.» Robert durakladı. Yanlış bir şey söylemişti. Dönüp karısına baktı. Yüzündeki ifadeden dikkatsizce söylenmiş sözü kaçırmamış olduğu belliydi. Sözünü geri almaya çalıştı. «Yani normal yollardan çocuk sahibi olamayacağımızı öğrenmeden önceydi,» dedi.

Ama bu da indirdiği darbeyi hafifletememişti. Marissa'nın öfkesi bir anda umutsuzluğa dönüştü. Yine gözleri doldu, hıçkırarak ağlamaya başladı.

Robert elini omzuna koymak için uzanınca da dönüp banyoya koştu. Kapıyı arkasından kapatırken kocası zorla içeri girdi, onu kucaklayıp başını boynuna gömdü.

Marissa'nın tüm vücudu sarsılıyordu ağlarken. Kendine gelmesi tam on dakika sürdü. Normal kişiliğine uygun bir davranış değildi bu. Aldığı hormonlar sinirlerini çok yıpratmıştı. Ama bunu bilmek de kendini daha hızlı toparlamasını sağlayamıyordu.

Robert koşup kâğıt mendil getirdi. Marissa burnunu sildi. Şimdi öfke ve üzüntüsünün yanında bir de utanma başlamıştı. Titrek bir sesle kısırlığın kendisinde olduğunu bildiğini itiraf etti.

«Çocuğumuz olmasa da umurumda bile değil,» dedi kocası. «Dünyanın sonu değil ya bu!»

Marissa kuşkuyla baktı onun yüzüne. «Sana inanmıyorum. Sen hep çocuk isterdin. Şimdi kusur bende olduğuna göre, neden duyguların hakkında dürüst olmuyorsun? Dürüstlüğüne yalanlarından daha kolay katlanabilirim. Bana kızgın olduğunu söyle.»

«Düşkırıklığına uğradım, ama kızgın değilim,» dedi Robert. Birbirlerine baktılar. «Eh, kızdığım birkaç dakika olmuştur.»

«Bak temiz gömleğini ne hale getirdim.»

Robert önüne baktı. Gömleği ve kravatı ıslanmıştı. Derin bir soluk aldı. «Önemli değil, yenisini giyerim.» Gömleğiyle kravatını çıkarıp çamaşır sepetine attı.

Marissa aynada kızarmış ve şişmiş gözlerine baktı ve duşa girdi.

On beş dakika sonra sanki sıcak su ve sabun vücudunu olduğu kadar ruhunu da temizlemiş gibi sakinleşmiş olarak çıktı duştan. Saçlarını kurularken Robert'in hazır olduğunu gördü.

«Özür dilerim,» dedi. «Ama elimde değildi. Son günlerde her şeye aşırı tepki gösteriyorum. Bilmem kaçıncı kere kliniğe gitmek istemedin diye kendimi kaybetmemeliydim.»

«Özür dilemesi gereken benim. Bütün bu iş hakkında duygularımı böyle aptalca belirttiğim için özür dilerim. Sen duş yaparken fikrimi değiştirdim. Seninle geleceğim. Büroya telefon edip toplantıyı erteledim.»

Marissa haftalardır ilk kez bir rahatlık hissetti içinde. «Teşekkür ederim,» dedi. Kocasını kucaklamak istedi ama içinde bir şey kendisine engel oldu. Reddedilmek korkusu muydu acaba? Pek güzel görünmediğini biliyordu. Kısırlık tedavisi süresince ilişkilerinin değiştiğinin

farkındaydı. Ve aldığı kilolar gibi bu değişim de iyiye gitmemişti. «Kısırlık tedavisi kimi zaman dayanılır gibi değil,» dedi. «Beni yanlış anlama. Bir çocuğumuz olmasını çok istiyorum. Ama sabahtan akşama kadar bunun stresini hissetmekteyim. Senin için de kolay olmadığını biliyorum.»

Marissa külotunu ve sütyenini alıp giyinmeye gitti. Giyinirken kocasına seslendi. Son zamanlarda yüzüne bakmadan konuşmak daha kolay oluyordu. «Sorunumuzdan çok az kişiye, o da üstükapalı söz ettim,» dedi. «Gebe kalmaya çalıştığımı söyledim. Hepsi de, dinlen biraz, bir tatile çık, dediler. Bir daha aynı şeyi söyleyecek olurlarsa gerçeği anlatacağım. Tıkanık su borusu gibi yumurtalık kanallarına dinlenmenin bir yararı olmaz.»

Robert karşılık vermeyince odanın kapısından başını uzatıp baktı. Kocası yatağa oturmuş, ayakkabılarını giyiyordu.

«Beni sürekli sorularıyla rahatsız eden senin annen,» dedi.

Robert başını kaldırdı. «Annemin bu işle ne ilgisi var?»

«Biraraya geldiğimiz her sefer bana artık çocuk sahibi olma zamanımızın geldiğini söylüyor. Bunu bir daha söyleyecek olursa ona gerçeği açıklayacağım. Bunu ona sen söylesen de, onunla bir çatışmaya girmesem olmaz mı?»

Robert'la flörte başladığı günden beri annesini memnun etmeye çalışmıştı, ancak pek başarılı olduğu söylenemezdi.

«Annemle konuşmak istemediğimi sana söylemiştim.»

«Neden?»

«Çünkü onun bana bir nutuk çekmesini istemiyorum. Bir Yahudi kızıyla evlendiğim için bunu hak ettiğimi söylemesini istemiyorum.»

«Rica ederim!»

«Annemin önyargılarından ben sorumlu değilim. Ve onu engelleyemem. Engellememem de gerekir.»

Yine kızan Marissa başka bir şey söylemeden hırsla giyinmeye devam etti.

Ancak çok geçmeden Robert'in annesine duyduğu öfke, kısırlığı için kendinden nefrete dönüşmüştü. Yaşamında ilk kez kaderin lanetine uğramış hissetti kendini. Kolejde ve tıp fakültesinde yanlış bir zamanda çocuk sahibi olmamak için harcadığı o kadar emek ve paraya yazık olmuştu. Şimdi zamanı gelmişti ve modern tıp biliminin yardımı olmadan zaten çocuğu olamayacağını öğreniyordu.

«Haksızlık bu,» diye yüksek sesle söylendi. Yeniden gözleri dolmuştu. Her ay hamile kalmadığını öğrendikçe umuttan umutsuzluğa gidip gelmeler artık dayanma sınırını aşmıştı. Hele Robert'ın giderek artan sabırsızlığı da başlayınca. Ama bunun için onu suçlayamazdı.

«Bu kısırlık işi sende bir saplantı oldu,» dedi Robert. «Marissa, senin için gerçekten kaygılanıyorum. İkimiz için kaygılanıyorum.»

Marissa döndü. Işık Robert'ın arkasından geldiği için yüzü görünmüyordu. Kocasına doğru yürürken onun kaygılı ama kararlı olduğunu anladı.

«Bu kısırlık tedavisini istediğinde sana yardımcı olmayı seve seve kabul ettim. Ama iş çığırından çıktı artık. Elimizde olanları olmayanlar uğruna kaybetmeden, bu işe bir son vermemiz gerektiğini düşünüyorum artık.»

«Bu sence saplantı demek? Elbette saplantı! Bütün bunlara katlanabilmek için tabii ki bazı isteklerin insanda saplantı haline gelmesi gerek. Bir çocuk istediğim için, bir aile kurmak istediğim için katlanıyorum bunlara. Ben anne olmak istiyorum, senin de baba olmanı istiyorum. Bir ailem olsun istiyorum.» Marissa farkına varmadan sesini yükseltmişti. Sözünün sonuna geldiğinde bağırıyordu artık.

«Böyle bağırdığını duyunca artık bir son vermemiz gerektiğine daha çok inanıyorum. Şu halimize bak. Sen sinir küpüne döndün, bense usandım artık. Başka seçenekler de vardır. Belki onları da düşünmemiz gerek. Çocuksuz olma fikrine alıştırabiliriz kendimizi. Ya da evlat edinme konusunu araştırabiliriz.»

«Bunu söylemek için şu anı seçmene inanamıyorum. Dördüncü yumurta alınma günüm bugün. Acı çekmeye ve tehlikeye hazırım. Ve sen şu anda strateji değiştirmekten söz ediyorsun.»

Robert da artık sinirlerine hakim olamıyordu. «Bu konuları konuşmak için bundan iyisi olamaz. Zamanlamamı beğenmedin, öyle mi? Ne zaman daha iyi olur peki? Acaba hamile kaldım mı diye heyecandan çıldıracak duruma geldiğin günler mi? Ya da üzüntülü durumundan kurtulup yeni bir aybaşı dönemine girdiğin günler mi? Sen söyle de, o zaman konuşalım.»

Robert karısına baktı. Marissa giderek yabancılaşıyordu. Müthiş duygusal olmuş, epey kilo almıştı, yüzü şişmiş ve ateşi varmış gibi kızarmıştı. Evet, gerçekten yabancılaşmıştı. Daha da kötüsü, o an isteriye kapılmış gibiydi. Robert onun kızgın bir kedi gibi üzerine atlamasına şaşmayacaktı. Gerileme zamanının geldiğini anladı.

«Tamam, sen haklısın,» dedi. «Bunu konuşacak zaman değil. Özür dilerim. Başka bir gün konuşuruz. Haydi, şimdi giyin de, kliniğe gidelim.» Başını salladı. «Bir sperma örneği verebilirim inşallah. Son günlerde hiç de o durumda değilim. Bu sadece mekanik bir şey değildir. Ne de,olsa on altı yaşımda değilim artık.»

Marissa hiçbir şey söylemeden giyinmeye devam etti. Sperma veremezse ne yapacaklarını düşünüyordu. Başarılı bir döllenme için dondurulmuş sperma ne kadar yararlı olabilirdi? Aynada kendine bakıp da kızarmış yüzünü görünce ne kadar saplantılı olduğunu farketti. Gözleri bile bir yabancının gözleriydi sanki.

Bu kadar düşkırıklığına uğradıktan sonra fazla umutlanmamalıydı. Aksilik olabilecek o kadar çok aşama vardı ki. Önce yumurta üretmesi ve bunların yumurtalık kanalından alınması gerekiyordu. Sonra da dışarda döllenme olmalıydı. Ve embriyoların tekrar dölyatağına yerleştirilmesi. Her şey yolunda giderse hamile kalacaktı. Sonra da çocuğu düşürme kaygıları başlayacaktı. Başarısızlık için o kadar çok olasılık vardı ki. Ancak yapay döllenme odasının duvarındaki yazı gözlerinin önünden gitmiyordu. BAŞARISIZLIK ANCAK DENEMEKTEN VAZGEÇTİĞİNİZ ZAMAN GELİR. Devam etmek zorundaydı.

Marissa bütün karamsarlığına karşın, kendini kucağında küçücük bir bebekle hayal edebiliyordu. «Sabırlı ol, küçüğüm,» diye mırıldandı. Ta kalbinde, eğer çocuğunu doğurabilirse, bütün bu çabaya değeceğini biliyordu. Böyle düşünmemesi gerektiğini bildiği halde, evliliğini de ancak bu yolla kurtarabileceğini hissetmekteydi.

19 MART 1990 Saat 9:15

Robert ve Marissa kliniğin merdivenlerinden çıkarken, geçmişin başarısızlık anılarıyla kadının adımları yavaşladı. «Yürü,» dedi karısının elinden tutan Robert. Onun bir anlık direnişini hissetmişti. Saatine baktı. Geç kalmışlardı.

Marissa yürüdü. Bugün dördüncü kez yumurta alınacaktı. Ne kadar rahatsızlık duyacağını biliyordu. Ama herhangi bir komplikasyon kaygısı, duyacağı acının korkusundan daha fazlaydı. Hem doktor hem hasta olmanın kötü bir yanı da olabilecek aksaklıkları bilmekti. Hepsi de öldürücü olasılıkları aklından geçirirken elinde olmadan ürperdi.

İçeri girince doğru ikinci kattaki döllenme bölümüne yürüdüler. Tüylü halısı ve rahat koltuklarıyla genellikle boş olan bekleme odasında hiç de beklemedikleri bir sahneyle karşılaştılar.

İyi giyimli, ince vücutlu bir kadın, «Beni daha fazla atlatamazsınız!» diye bağırıyordu. Marissa kadının otuz yaşlarında olduğunu tahmin etti. Kliniğin bekleme odalarında fısıltıdan yüksek sesle konuşulduğu görülmüş değildi, oysa bu kadının sesi odayı çınlatıyordu. Kilisede birinin bağırdığını duymak gibi bir şeydi bu.

«Bayan Ziegler!» dedi şaşkına dönmüş olan resepsiyon memuresi. «Lütfen!»

«Üçüncü keredir dosyamı almak için geliyorum! Şimdi istiyorum dedim size!»

Bayan Ziegler elini savurunca masanın üstündeki kâğıtlar, kalemler, çerçeveli resimler ve kahve fincanları yere uçtu.

Odada bekleyen sekiz, on hasta donup kalmışlardı. Çoğu gözlerinin önündeki bu sahneyi olmamış kabul etmeye çalışarak bakışlarını dergilerine çevirdiler.

Marissa kırılan cam sesiyle irkildi. Yarım saat önce kendisinin de saatli radyoyu kırmak istediği gelmişti aklına. Bayan Ziegler'i kendine çok yakın bulmuştu. Marissa da pek çok kez onun gibi sabrının sonuna gelmişti.

Robert'in ilk tepkisi öne çıkıp öfkeli kadınla karısı arasına girmek olmuştu. Bayan Ziegler'in masanın öte yanına geçmeye çalıştığını görünce zavallı resepsiyon memuresine saldıracağını sandı. Hemen yerinden fırlayıp Bayan Ziegler'i belinden yakaladı, yatıştırıcı olduğu kadar, emredici de olacağını umduğu bir sesle, «Sakin olun,» dedi.

Bayan Ziegler böyle bir müdahaleyi beklermiş gibi döndü ve elindeki iri Gucci çantasını savurdu. Çanta Robert'in yüzüne geldi, dudağı yarıldı. Ancak Robert ellerini gevşetmemiş olduğundan, kadın bir daha vurmak için kolunu geri attı.

İkinci darbenin geldiğini gören Robert kadının belini bıraktı ve kollarını hareketsiz hale getirmek için bu kez sımsıkı kucakladı. Ama kadın kolunu kaptırmadan önce bu kez okkalı bir yumruk indirmişti.

«Ah!» diye bağırdı şaşıran Robert. Kadını kendinden uzaklaştırmak için itti. Yakında oturan kadınlar bekleme odasının öteki ucuna kaçıştılar.

Robert yumruğun geldiği omzunu ovuşturarak kadına baktı.

«Çekil yolumdan!» dedi kadın. «Seni ilgilendiren bir şey değil bu!»

«Ama şimdi ilgilendiriyor artık.»

Kapı ansızın açıldı, Dr. Carpenter'la Dr. Wingate koşarak içeri girdiler. Arkalarında da üniformalı bir hademe vardı. Üçü birden kadına doğru yürüdüler.

Kliniğin başı olan Dr. Wingate hemen duruma el koymuştu. Sakallı, iriyarı, İngiliz aksanlı bir adamdı. «Rebecca, neler oldu kuzum?» diye sordu sakinleştirici bir sesle. «Ne kadar sıkılmış olsan da, böyle davranmamalısın.»

«Dosyamı istiyorum,» dedi Bayan Ziegler. «Buraya her geldiğimde atlatıyorlar beni. Burada garip şeyler dönüyor. Dosyamı istiyorum ben. Benimdir onlar.»

«Hayır, değildir,» dedi Dr. Wingate. «Onlar Kadın Kliniğinin kayıtlarıdır. Kısırlık tedavisinin stres yarattığını, hatta bazı hastaların ruhsal çöküntülerini, onlara yardıma çalışan doktor ve teknisyenlere yönelttiklerini biliriz. Mutsuz olmanızı anlayışla karşılarız. Hatta size, başka bir yere gitmek isterseniz dosyanızı yeni doktorunuza gönderebileceğimizi de söylemiştik. Bu bizim politikamızdır. Yeni doktorunuz bu kayıtları size vermek isterse, bu onu ilgilendiren bir şeydir. Kayıtlarımızın mahremiyeti en çok değer verdiğimiz şeylerden biridir.»

«Ben avukatım ve haklarımı bilirim,» dedi Bayan Ziegler. Ama kendine güveni biraz sarsılmış gibiydi.

Dr. Wingate, «Doktorlarda kimi zaman yanılırlar,» diyerek gülümsedi. Dr. Carpenter de onu onaylarmış gibi başını salladı. «Dosyalarımızı istediğiniz zaman inceleyebilirsiniz. Buyrun birlikte gidelim, hepsini okuyun. Belki o zaman rahatlarsınız.»

«Bu öneri neden daha önce yapılmadı öyleyse?» Kadın ağlamaya başlamıştı. «Kayıtlarımı almak için buraya ilk geldiğimde resepsiyon memuruna durumum hakkında ciddi kaygılarım olduğunu söyledim. Bana dosyamı okuyabileceğim konusunda hiçbir şey söylemedi.»

«Bir yanılma olmuş,» dedi Dr. Wingate. «Memurlarım adına sizden özür dilerim. Gelecekte böyle bir sorun çıkmaması için bir bildiri yayınlayacağım. Bu arada Dr. Carpenter size yukarda dosyanızı göstersin. Lütfen.» Elini uzattı.

Kadın eliyle gözlerini örterek odadan çıkarılmasına izin verdi. Dr. Wingate odadakilere döndü. «Klinik bu küçük olay için hepinizden özür diler,» dedi. Sonra resepsiyon memuresine aşağıya telefon edip ortalığı temizletmesini söyledi.

Dr. Wingate göğüs cebinden çıkardığı mendiliyle patlamış dudağını silmekte olan Robert'ın yanına gitti sonra.

«Çok üzüldüm.» Robert'ın dudağı hâlâ kanıyordu. «Acil bölümümüze kadar gelirseniz hemen çaresine bakarız.»

«Bir şeyim yok,» dedi Robert. Omzunu ovuşturdu.

Marissa kocasının yanına gitti. «Baktırsan iyi edersin.»

«Küçük bir dikiş bile gerekebilir,» dedi dudağı daha iyi görebilmek için Robert'ın başını kaldıran doktor. «Gelin, sizi ben götüreyim.» Robert mendilindeki kana bakarak, «İnanamıyorum,» dedi.

«Çok sürmez,» dedi Marissa. «Ben kaydımı yaptırıp seni burada beklerim.»

Robert bir an duraksadıktan sonra doktorla çıktı.

Marissa kocasının arkasından bakarken, onun bu kısırlık tedavisine devam etmemekteki isteksizliğini haklı görüyordu.

Birden kendisi de bu dördüncü deneme konusunda kuşkuya kapıldı. Neden bu kez daha umutlu olsundu ki? Şiddetli bir umutsuzluğun üzerine çöktüğünü hissetti. Ağlamamak için kendini güç tuttu. Çevresine bakınınca diğer hastaların dergilerine dönmüş olduklarını gördü. Kaydını yaptıracak yerde gidip boş koltuklardan birine oturdu. Başarısızlık bu kadar kesin olduktan sonra yeni bir yumurta alınması operasyonuna neden katlansındı ki?

Marissa başını elleri arasına aldı. Böylesine büyük bir umutsuzluğu bir kez daha, pediyatri stajının sonundayken yaşamıştı. Roger Shulman uzun süren ilişkilerine son vermişti. Marissa da o nedenle Salgın Hastalıklar Merkezine geçmişti.

Roger'i hatırlayınca umutsuzluğu daha da arttı. Bahar sonlarında ilişkileri bütün yoğunluğuyla devam ederken, Roger sinir cerrahlığı asistanlığı için California Üniversitesine gideceğini söylemişti. Yalnız gitmek istiyordu. Çok sarsılmıştı Marissa. Ama şimdi kısır olduğunu bildiğine göre, Roger böyle yapmakla iyi etmişti. Bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. Çılgınlık bunları düşünmek, dedi kendi kendine.

Marissa bu kez de bir buçuk yıl öncesini, Robert'le çocuk sahibi olmayı ilk konuştukları zamanı düşündü. Kararlarını haftasonu Nantucket adasına gidip şampanya içerek kutlamışlardı.

O sırada ikisi de bunun birkaç haftalık, en çok bir iki aylık bir şey olacağını düşünmüşlerdi. Gebe kalmamak için o kadar uğraştığı için, hamile olmanın kendisi için bir sorun yaratabileceği Marissa'nın aklına bile gelmemişti. Ama yedi ay sonra kaygılanmaya başlamıştı. Aybaşı zamanının yaklaşması bir heyecan, sonrasıysa bir depresyon dönemi oluyordu. Onuncu ay sonunda artık bir aksilik olduğunu anlamışlardı. Bir yıl geçince de bu konuda bir şeyler yapma kararı aldılar. İşte ilk o zaman Kadın Kliniğine başvurmuşlardı.

Robert sperma analizini başarıyla geçmişti. Marissa'nın rahminin ve yumurtalık kanallarının röntgenle incelenmesini içeren ilk testleri çok daha karmaşıktı.

Bir doktor olarak test konusunda biraz bilgisi vardı. Hatta ders kitaplarında röntgen filmlerinin resimlerini de görmüştü. Ama kitaplardaki resimlerin gerçek deneyimle hiçbir ilgisi yoktu. Daha dünmüş gibi anımsıyordu.

«Ne buldunuz?» diye sormuştu film çekildikten sonra. Dr. Carpenter'in yüzünden ortada anormal bir durum olduğunu anlamıştı.

«Neden bebeğin olmadığını anladık artık,» demişti Dr. Carpenter. «Yumurtalık kanallarının ikisi de tıkalı.»

«Nasıl olabilir ama?» diye korkuyla sormuştu.

Dr. Carpenter omuzlarını silkmişti. «Bunu araştıracağız. Belki de bir enfeksiyon olmuştur. Hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?»

«Hayır. Sanmıyorum,» demişti Marissa.

«Tıkanıklığın nedenlerini bulduğumuz da olur, bulamadığımız da. Kimi zaman çocukluktaki yüksek bir ateş de tıkayabilir.» Gülümseyerek kolunu okşamıştı. «Bakacağız.»

«Peki, bundan sonra ne yapılacak?» diye sormuştu Marissa. Kısır olmaktan dolayı suçluluk duymaya başlamıştı bile. Acaba eski sevgililerinden birinden bir hastalık mı kapmıştı? Pek fazla

erkekle ilişkisi olmamıştı aslında. Acaba Roger'den mi geçmişti?

«Ne yapılacağını konuşma zamanı değil şimdi,» demişti Dr. Carpenter. «Ama herhalde bir laparoskopi ve belki de bir biyopsi önereceğiz. Sorunun küçük bir cerrahi müdahaleyle çözümlenme olasılığı bulunabilir. Bu olmazsa ya da uygun görülmezse yapay döllenme yöntemiyle...»

«Marissa!» diye seslenen Robert karısını şimdiye döndürdü.

Marissa başını kaldırdı. Robert önünde duruyordu.

«Ne yapıyorsun burada? Daha kaydını bile yaptırmamışsın.»

Marissa ayağa kalkarken Robert saatine baktı. «Yürü!» diyerek karısını kayıt masasına sürükledi.

«Özür dilerim,» dedi kayıt memuresi. «O heyecan arasında Bayan Buchanan'ın kaydını yaptırmadığını unutmuşum.»

«Doktorlara burada olduğunu bildirin, lütfen.»

«Elbette.» Kadın ayağa kalktı. «Ama önce deminki yardımınız için size teşekkür etmek isterim, Bay Buchanan. O kadın az daha bana saldıracaktı. Umarım size bir şey olmamıştır.»

«Yalnızca iki dikiş,» dedi Robert. Çevresine kaçamak bir bakış attıktan sonra alçak sesle, «Şey, o plastik kaplardan bir tane verebilir misiniz?» dedi.

«Elbette.» Kadın alt çekmecesinden kırmızı kapaklı küçük bir plastik bardak alıp uzattı. Robert bardağı avucunda sakladı.

Karısına baktıktan sonra dönüp kapının dışındaki küçük soyunma odalarından birine gitti.

Marissa onun arkasından bakarken aralarındaki uçurumun genişlediğini hissediyordu. Duygularının sözkonusu olduğu yerde iletişimleri hiç denecek kadar azdı artık.

«Dr. Wingate'e burada olduğunuzu haber vereyim,» dedi kadın. Marissa başını salladı, ağır adımlarla yerine dönüp oturdu. Her şey kötüye gidiyordu. Hamile kalamıyordu ve evliliği gözlerinin önünde eriyip gitmekteydi. Robert'ın son günlerde sık sık çıktığı iş yolculuklarını düşündü. Evlendiklerinden bu yana ilk kez bir kadınla ilişkisi olup olmadığını merak etti. Belki de sperma örneği verememenin ardındaki neden buydu. Belki örneklerini başka yerlerde dağıtıyordu.

«Bayan Buchanan!» diye bir hemşire açık kapıdan seslendi. Marissa ayağa kalktı. Hemşire Bayan Hargrave'i tanımıştı.

Kadın Marissa'ya bir gecelik, önlük ve bir çift terlik verirken, «O yumurtaları toplamamıza hazır mısınız?» diye sordu. Dr. Wingate gibi İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Marissa bunu bir kez sormuş, kadının İngiliz değil de, Avusturalyalı olduğunu öğrenince şaşırmıştı. «Biraz sıkıntılıyız, değil mi?» diye sordu kadın. Marissa yanıt vermedi. Kadının elindekileri alıp soyunma odasına giderken içini çekmekle yetindi. Bayan Hargrave uzanıp omzuna dokundu.

«Konuşmak istediğiniz bir şey var mı?»

Marissa kadının yüzüne baktı. O gri yeşil gözlerde anlayış ve sıcaklık vardı.

Gözlerine dolan yaşlara engel olmaya çalışırken başını salladı. «Sizin durumunuzda olan insanların duygusal sorunlarının arttığı bilinir,» dedi kadın. «Bunları konuşmak genellikle insanı rahatlatır. Çiftlerin birbirlerinden koptuklarını hissetmeleri olağandır.»

Marissa başını salladı. Robert'la birbirlerinden kopmuşlardı. Baskı arttıkça dostlarından,

özellikle de çocuklu olanlarından kaçınmaya başlamışlardı.

«Kocanızla aranızda bir sorun mu oldu?» diye sordu kadın. «Özel yaşamınıza karışmak istemem ama gerçekten insanların açılma ihtiyacını duyduklarını çok gördük.»

Marissa yine başını salladı. Bayan Hargrave'in anlayışlı yüzüne baktı. Konuşmak istiyordu. Elinin tersiyle yaşlarını silerken Robert'ın o sabahki davranışını, ardından kavga ettiklerini anlattı! Kısırlık tedavisini kesmeyi düşündüklerini söyledi.

«Benim için tam bir cehennem hayatı oldu,» dedi. «Robert için de.»

«Böyle olmasaydı aranızda bir sorun olduğu söylenebilirdi. Bu herkes için stresli bir şeydir, burada çalışanlar için bile. Ama daha açık olmayı öğrenmelisiniz. Başka çiftlerle de konuşun. Böylece birbirinizle konuşmayı ve birbirinizin eksiklikleri anlamayı öğreneceksiniz.»

«Hazırız, Bayan Buchanan!» diye başka bir hemşire ultrasonografi odasının kapısından seslendi.

Bayan Hargrave, Marissa'nın omzunu okşadı. «Haydi gidin şimdi, sonra gelirim, biraz daha konuşuruz, oldu mu?»

«Tamam.»

Marissa on beş dakika sonra ultrasonografi odasında sırtüstü yatmış, yine acı veren ve tehlikeli bir müdahaleyle karşı karşıyaydı. Bacaklarını dümdüz ileri uzatmıştı, az sonra artık alıştığı biçimde yana açılıp bağlanacaktı. Sonra dezenfektan, ardından da lokal anestezi.

Bulunduğu oda ürkütücüydü. Elektronik araçlarla dolu soğuk bir çevre. Katod ışını ekranları hazırdı. Neyse ki, otuz santim boyundaki yumurta alma iğnesi ortalarda görünmüyordu.

Marissa'yı odaya getiren teknisyen hemşire hazırlıklarını yapmaktaydı. Kliniğin kısırlık tedavilerinin çoğunu uygulayan Dr. Wingate henüz gelmemişti.

Kapı vurulunca hemşire gidip açtı. Marissa başını çevirdiğinde Robert'ı gördü.

Oda onu Marissa'dan daha çok rahatsız ettiği halde Robert içeri girdi. «Bayan Hargrave bir dakikalık girebileceğimi söyledi,» dedi.

Teknisyen hemşire başını sallayarak işine devam etti.

Robert ultrasonografi aletinin yanına gidip karısına baktı. Ne alete, ne de karısına dokunmamaya dikkat ediyordu.

Büyük bir iş becermiş gibi, «Yaptım,» dedi. «Benim işim bittiğine göre gidiyorum artık. Dikişler yüzünden tahmin ettiğimden de geç kaldım. Ama toplantıdan sonra gelip seni alacağım. Toplantı uzun sürecek olursa Bayan Hargrave'e telefon edip bildiririm. Tamam mı?»

«Tamam. Örnek verdiğin için teşekkür ederim.»

Robert karısının onunla alay edip etmediğini anlayamadı. Sesinde öyle bir şey yoktu. «Bir şey değil,» dedi. «Sana yumurtalarında başarılar dilerim. Umarım bir düzine bulur.» Sonra karısının omzunu okşayıp çıktı.

Marissa gözlerinin dolduğunu hissetti. Ama üzüntüden mi, yoksa kızgınlıktan mı anlayamadı. Kendini çok yalnız hissediyordu. Robert son zamanlarda işine çok düşmüştü. Şimdi de onu böyle bırakabilmesi çok düşündürücüydü.

Bugünkü Robert birkaç yıl önce evlendiği erkekten o kadar farklıydı ki. Sık sık önce işin geldiğini söylüyordu artık, bu onun kimliği ve kaçışıydı. Bir tek damla gözünden süzülüp kulağına girdi. Dünyayı kapatmayı umarak gözlerini yumdu. Yaşamı paramparça dökülüyordu

çevresinde ve bunu engelleyecek hiçbir şey yapamıyordu.

Bayan Hargrave ultrasonografi odasının kapısında Dr. Wingate'i durdurdu. «Bir dakika, efendim.»

«Önemli mi?» diye sordu doktor. «Bayan Buchanan'a geç kaldım.»

«Sizinle onun için konuşacaktım zaten.» Bayan Hargrave bir seksen boyuna rağmen doktorun yanında kısa kalıyordu.

«Özel mi?»

«Her şey özel değil midir?» diyerek kurnazca güldü hemşire.

«Doğru.» Koridorun ucundaki odasına yürüdü. Sekreterine görünmeden arka kapıdan girdiler. Wingate kapıyı kapattı.

«Kısa konuşacağım,» dedi hemşire. «Bayan Buchanan, yoksa Doktor Buchanan mı demeliyim? Onun doktor olduğunu biliyorsunuz, değil mi?»

«Evet, Dr. Carpenter iki yıl önce söylemişti. Kendisi de gazetede okumuş, çok şaşırmıştı.»

«Doktor olduğunun akılda tutulması gerekir sanırım,» dedi kadın. «Doktorların kimi zaman çok güç hastalar olduklarını bilirsiniz.»

Dr. Wingate başını salladı.

«Her neyse, onun bir depresyon içinde olduğunu sanıyorum,» diye kadın devam etti.

«Beklenen bir şey bu. Bu tür hastalarımızın çoğu depresyon geçirirler.»

«Evliliklerinde de bir uyumsuzluk var. Hatta bundan sonra tedaviye son vermeyi bile düşünüyor.»

Sonunda ilgilenen Dr. Wingate, «Çok yazık olur,» dedi.

«Depresyon, evlilik sorunları ve kendisinin doktor olması karşısında tedavi programında bir değişiklik yapmayı önerebilirim.»

Dr. Wingate masasına dayanıp Bayan Hargrave'in önerisini düşündü. Haklı olduğu noktalar vardı, esneklik zaten kendisinin hep önerdiği bir yaklaşımdı.

«Rebecca Ziegler'in yarattığı sahneye de tanık oldu. Duygusal stresine onun da katkısı olmuştur. Onun için kaygılanıyorum.»

«Ama şimdiye kadar bir şeyi yoktu,» dedi doktor.

«Doğru. Sanırım beni rahatsız eden şey, doktor olması.»

«Kaygını anlıyorum,» dedi Dr. Wingate. «Kadın Kliniğini bu kadar ünlü yapan şey ayrıntılara dikkat etmemizdir. Ancak Dr. Buchanan'la tedaviye devam etmenin uygun olacağı kanısındayım. Bir iki dönem daha dayanacaktır. Ama belki de kendisi ve kocası için ruhsal danışmanlık önerisinde bir yarar olabilir.»

«Pekâlâ, bunu önerebilirim,» dedi Bayan Hargrave. «Ama bir doktor olarak bu fikre karşı çıkabilir.»

Konu kapandığı için Dr. Wingate gidip Bayan Hargrave'in geçmesi için kapıyı açtı.

«Rebecca Ziegler için gereken yapıldı herhalde,» dedi kadın dışarı çıkarken.

«Şu anda dosyasını okuyor. Ama ne yazık ki, okuduklarından hiç memnun olmayacak.»

«Tahmin edebilirim,» dedi Bayan Hargrave.

19 MART 1990 Saat 11:37

Dorothy Finkelstein hızlı adımlarla Kadın Kliniğinden içeri girdi. Her zamanki gibi geç kalmıştı. Hep geç kalırdı zaten. Yıllık kontrol randevusu on biri çeyrek geceydi.

Sert esen rüzgârın şapkasını başından uçurmaması için elini kaldırdığında, yukarda bir şey ilişti gözüne. Yüksek ökçeli bir ayakkabı yukardan üzerine doğru geliyordu. Ayakkabı hemen yanıbaşındaki çiçeklerin arasına düştü.

Dorothy acelesine karşın durup yukarı baktı. Kadın Kliniğinin en üstteki altıncı katında bir kadın pencerenin kenarında oturuyordu. Bacaklarını aşağı sallandırmış, aşağı bakmaktaydı sanki. Dorothy hayal gördüğünü umarak gözlerini kırpıştırdı. Ama hayal görmüyordu, pencere kenarında oturan bir kadındı, genç bir kadın!

Kadın öne eğilir gibi oldu, sonra ağır bir takla atarak başaşağı düşmeye başladı. İnsan boyunda bir bebekti sanki, her katı geçtikçe hızı biraz daha artıyordu. Ayakkabısının düştüğü yere düştü o da, yere değdiği anda tüylü bir halıyla düşen kalın bir kitap gibi boğuk bir ses çıktı.

Dorothy düşen sanki kendisiymiş gibi irkildi. Sonra haykırmaya başladı. Kendini toparlayarak ne yapacağını bilemeden çiçek tarhına doğru koştu. Büyük bir Boston mağazasının satınalma şefi olarak ilkyardım konusunda pek az bir bilgisi vardı.

Dorothy'nin çığlığına birkaç kişi koşmuştu. İlk şoku atlatan bir ikisi onun ardından kadının düştüğü yere koştular. Biri haber vermek üzere kliniğe gitti.

Dorothy dehşetle bakıyordu sırtüstü yatan kadına. Kadının açık gözleri boş boş gökyüzüne bakmaktaydı. Dorothy ne yapacağını bilemeyerek çiçekler arasına eğilip kadına ağızdan yapay solunum uygulamaya başladı. Kadının soluk almadığı kesindi. Ağzına birkaç kez soluğunu üfledikten sonra durdu, başını çevirerek sabah yediği kahvaltıyı kustu. O sırada gıcır gıcır beyaz ceketli bir doktor gelmişti.

«Elbette hatırladım sizi,» dedi Dr. Arthur. «Ketamine karşı çok duyarlıydınız. Nasıl unutabilirim ki?»

«Bir daha kullanmayacağınızdan emin olmak istemiştim,» dedi Marissa. Biyopsi yaptırdığından bu yana görmediği için Dr. Arthur'u tanımamıştı.

«Bugün az miktarda Valium yeter,» dedi Dr. Arthur. «Onu da şimdi vereceğim. Bu sizi uyutur.»

Marissa onun şırıngayı serum şişesine boşaltmasını seyretti. Sonra başını dümdüz uzattı. Yumurta alma işleminin başlamak üzere olduğu bu anda on beş dakika önceki davranışı da değişmişti. Artık kararsız değildi.

Valium'un etkisiyle zihni sakinleşmişti ama uyumuyordu. Tıkanık yumurtalık kanallarını ve buna neyin neden olabileceğini düşünüyordu. Sonra uygulanan çeşitli tedavileri gözünün önünden geçirdi. Laparoskapiden sonra genel anesteziden nasıl çıktığını hatırladı.

Kendine gelir gelmez Dr. Carpenter cerrahi müdahalenin söz konusu olmadığını söylemişti.

Sadece bir biyopsi yapabilmişti. Yapay döllemeyle çocuk sahibi olup olamayacağını ancak o zaman söyleyebilecekti.

«Hazır mıyız?»

Marissa ağırlaşmış gözkapaklarını açınca Dr. Wingate'in sakallı yüzünü gördü. Sonra korkusunu yenebilmek için başka şeyler düşünmeye koyuldu. Laparoskopisinden sonra Memorial Hastanesinde Dr. Ken Mueller'i ziyarete gidişini hatırlıyordu. Kadın Kliniği kimi zaman teşhislerinin onaylanması için aldıkları örnekleri Memorial'e gönderirlerdi. Marissa'ya da yumurtalık kanalından alınan parçanın oraya gönderildiğini söylemişlerdi.

Marissa kimliğinin gizli kalacağını umarak slaytları kendisi araştırdı. Kadın Kliniğinin ad olarak sosyal güvenlik numarasını kullandığını biliyordu.

Marissa slaytları elde ettikten sonra tıp fakültesinden beri arkadaş oldukları Ken'i bulup bakmasını rica etti, ama bunların kendisinin olduğunu söylemedi.

İlk slayda mikroskop altında bakan Ken, «Çok ilginç,» dedi. Sonra arkasına yaslandı. «Bana bu vaka hakkında neler söyleyebilirsin?»

«Hiçbir şey. Seni etkilemek istemiyorum. Bana gördüklerini anlat.»

«Bilmece, ha?»

«Öyle sayılır.»

Ken mikroskopa döndü, «ilk tahminim bunun bir yumurtalık kanalı parçası olduğu. Bulaşıcı bir mikropla tümüyle harap olmuş görünüyor.»

«Çok doğru!» dedi Marissa. «Peki, enfeksiyon hakkında ne söyleyebilirsin?»

Ken birkaç dakika dikkatle inceledi örneği. Sonunda fikrini söylediğinde Marissa sersemlemişti. «Tüberküloz!»

«Tüberküloz mu?» Marissa az daha oturduğu iskemleden düşecekti. Nedeni belirsiz bir iltihap bekliyordu, tüberküloz değil. «Bu yargıya nasıl vardın?» diye sordu.

«Kendin bak bir kere.» Marissa mikroskopa eğildi.

«O gördüğün bir granüloma,» dedi Ken. «Dev hücreler ve epteloid hücreler var. Bir granülomayı oluşturacak pek çok neden yoktur. Ama istatistik nedenlerle ilk akla gelen tüberkülozdur.»

Marissa bayılacak gibiydi. Dev hücreleri oluşturacak hastalıklardan birine yakalanmış olma fikri korkutmuştu kendisini.

«Kesin bir teşhis için başka bir deney yapamaz mısın?» diye sordu.

«Yapabilirim elbette. Ama hasta hakkında bir şeyler bilmem gerek.»

«Anlatayım. Beyaz ırktan sağlıklı bir kadın, otuz otuz beş yaşlarında, geçmişinde önemli bir hastalığı yok. Tıkalı yumurtalık kanalları sorunuyla başvurmuş.»

«Geçmişi konusunda söylediklerine güvenilebilir mi?»

«Kesinlikle.»

«Göğüs röntgeni.»

«Normal.»

«Göz sorunları?»

«Yok.»

«Lenf düğümleri?»

«Negatif. Tıkalı yumurtalık kanalları dışında hasta tam olarak normal ve sağlıklı.»

«Çok garip. Tüberküloz bir yumurtalık kanalına ancak kandan ve lenflerden geçer. Eğer tüberkülozsa bir yerde bir kaynağı olmalı. Ama ben bir iki deney daha...»

«Marissa!» diye bağıran bir ses Marissa'yı kendine getirdi. Gözlerini açtı. Seslenen Dr. Arthur'du. «Dr. Wingate lokal anestezi iğnesi yapacak. Kıpırdamanı istemiyoruz.»

Marissa başını salladı. O anda birkaç yerinde birden iğne batırılması hissetti ve yine anılarına döndü. Ken'le konuştuğu gün panik içinde bir dahiliyeciye koşmuştu. Ama orada da yapılan testlerde tüberkülozdan başka bir şey çıkmamıştı.

Ken slayda başka testler uygulamış ama herhangi bir organizma bulamamıştı. Marissa'nın bu kadar ender rastlanan bir hastalığı nasıl kaptığını açıklayamamasına karşın, yumurtalık kanallarında tüberküler bir enfeksiyon teşhisi üzerinde ısrarla duruyordu.

«Dr. Wingate!» diye telaşlı bir ses duyuldu. Marissa dikkatini yine o yana çevirdi. Başını döndürünce ultrasonografi odasının kapısında duran Bayan Hargrave'i gördü.

«İşim var, görmüyor musun?» diye Dr. Wingate kestirip attı.

«Acil bir durum var.»

«Ben burada yumurta yakalamaya çalışıyorum.»

«Pekâlâ.» Bayan Hargrave geri geri çıktı odadan.

«Tamam!» dedi gözlerini ekrandan ayırmayan Dr. Wingate.

«Acil durumun ne olduğunu gidip öğrenmemi ister misin?» diye sordu Dr. Arthur.

«Acelesi yok. Şimdi bir iki yumurta alalım hele.»

Bundan sonraki yarım saat geçmek bilmedi. Marissa uyumak istiyordu ama içinin sürekli karıştırılması karşısında buna olanak yoktu.

«Tamam!» dedi Dr. Wingate. «Sonuncusunu da aldık. Şimdi neler aldığımızı bir görelim bakalım.»

Eldivenlerini çıkarıp teknisyen hemşireyle yan odadaki mikroskopa gitti.

«İyi misiniz?» diye sordu Dr. Arthur.

Marissa başını salladı.

Dr. Wingate birkaç dakika sonra odaya döndü. Gülüyordu. «Sekiz tane çok iyi durumda yumurta verdin,» dedi.

Marissa soluğunu bırakarak gözlerini kapattı. Sekiz yumurtaya sevinmesine rağmen iyi bir sabah geçirmemişti. Operasyonun sıkıntısını üzerinden atar atmaz uyuklamaya başladı. Tekerlekli bir sedyeyle kliniğin gece koğuşuna götürülmesini hayal meyal farketti. Sedyeden yatağa nakledilirken kısa bir süre için uyandı, sonra Valium'un etkisiyle derin bir uykuya daldı.

Kadın Kliniğini yönetmenin getirdiği sorumluluklar ve görevlere karşın, Dr. Norman Wingate yapay dölleme biriminin biyolojik bölümündeki çalışmalardan çok zevk alırdı. Hücre biyolojisi alanı kendisini çok ilgilendiriyordu. Marissa'nın yumurtalarına mikroskop altında bakarken büyük bir zevk ve hayranlık duymaktaydı. İşte gözlerinin önündeki bu şey yeni bir insan yaşamının bir parçasıydı.

Dr. Wingate sekiz yumurtayı da dikkatle kontrol etti. Sonra hepsini daha önce hazırlanmış bir kültüre koyup küçük kaplara yerleştirdi, bunları da ısıyı kontrol altında tutan inkübatöre koydu.

Sonra Robert'in spermasına döndü. Dr. Wingate hücresel biyoloji işlemini kendisi yapardı. Yapay dölleme bir bilim olduğu kadar ustalık isteyen bir sanattı da.

Bayan Hargrave, «Dr. Wingate!» diyerek laboratuvara girdi. «Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Rebecca Ziegler olayında sizin ilginizi gerektiren yeni bir gelişme oldu.»

Dr. Wingate başını kaldırdı. «Sen halledemez misin?»

«Basın bu, Dr. Wingate. Hatta bir de gezici TV ekibi var. Gelseniz iyi olur.»

Dr. Wingate, Robert'in spermasının bulunduğu kaba baktı. Bürokratik sorumluluklarının biyolojik çalışmalarını engellemesinden nefret ederdi. Ama kliniğin müdürü olarak pek bir seçeneği yoktu. Teknisyen hemşireye baktı. «İşte sana beklediğin fırsat. Beni bunu yaparken çok seyrettin, şimdi sıra sende. Ben hemen gelmeye çalışacağım.»

Sonra dönüp Bayan Hargrave ile odadan çıktı.

«Bayan Buchanan! Bayan Buchanan! Beni duyuyor musunuz?»

Marissa daldığı rüyanın derinliklerinden kendisine seslenildiğini duydu. Issız bir yerde tek başına kaldığını görüyordu rüyasında. Sesi rüyaya bağlamaya çalıştı ama hemşire onu uyandırmakta kararlıydı.

«Bayan Buchanan, kocanız geldi!»

Marissa gözlerini açtı. Kendisine gülerek bakan hemşirenin yüzünü gördü. Göğsündeki rozette 'Judith Holiday' yazıyordu. Marissa gözlerini kırpıştırdı. Kolunda yağmurluğu olan Robert hemşirenin arkasındaydı.

Marissa dirseği üzerinde doğruldu. «Saat kaç?» Az önce uyumuş gibiydi. Robert'ın toplantısı bitmiş olamazdı.

Judith, Marissa'nın koluna tansiyon aletinin bandını takıp şişirdi. «Dördü çeyrek geçiyor.»

«Nasılsın?» diye sordu Robert.

«İyiyim herhalde.» Ama bundan pek emin değildi. Valium'u sisteminden atamamıştı henüz. Ağzı rüyasındaki çöl kadar kupkuruydu. Günün bu kadar çabuk geçmiş olmasına şaştı.

Judith tansiyon aletini çıkardı. «Tansiyonu normal. Ayağa kalkacak gücünüz varsa evinize gidebilirsiniz.»

Marissa bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı. Bir an başı döndü. Çıplak ayaklarını soğuk zemine değdirdiğinde yine döndü başı.

«Nasılsınız?» diye sordu hemşire.

Marissa biraz yorgunluk hissetmekle birlikte iyi olduğunu söyledi. Yatağın yanındaki sehpanın üzerindeki bardaktan biraz su içti. Şimdi daha iyiydi.

«Elbiseleriniz dolapta,» dedi Judith. «Yardım etmemi ister miydiniz?»

«Buna gerek yok sanırım.» Marissa yardımsever hemşireye bakıp gülümsedi.

«İhtiyacınız olursa seslenmeniz yeter.» Judith dışarı çıktı, kapıyı üç parmak kadar aralık bıraktı.

Marissa'nın dolaba doğru yürüdüğünü gören Robert, «Sen dur, ben veririm,» dedi.

Marissa yirmi dakika sonra kliniğin kapısından dışarı çıkıyordu. Robert'ın arabasına bindiğinde tek düşüncesi eve gidip yatmaktı. Hava kararmaya başlamıştı, arabaların farları yanmıştı.

«Dr. Wingate işlerin iyi gittiğini söyledi,» dedi Robert. ;

Marissa başını sallayarak kocasına baktı. Robert dönüp bakmadı. «Sekiz yumurtamız var,» dedi Marissa. 'Biz' demişti, kocasının tepkisini görmek için yüzüne baktı. Ama Robert konuyu değiştirdi. «Klinikteki faciayı duydun mu?»

«Duymadım. Ne oldu?»

«Bana vuran o kadını hatırladın mı?» diye sordu Robert, sanki Marissa unutabilirmiş gibi. «Bekleme odasındaki o kadın. İntihar etmiş. Altıncı kattan aşağı atlamış. Televizyonda öğle haberlerinde verdi.»

«Aman Tanrım!» Marissa kadınla kendini nasıl özdeşleştirdiğini hatırlamıştı. Kadının hissettiği çökkünlüğü çok iyi biliyordu. «Ölmüş mü?» diye sordu.

«Anında. Hastaneye girmek üzere olan bir kadın olayı baştan sona görmüş. Onun önce pencere kenarında oturduğunu, sonra da balıklama atladığını söyledi.»

«Zavallı kadın,» dedi Marissa.

«Hangisi?»

«İkisi de.» Ama Marissa, Rebecca Ziegler'den söz ediyordu aslında.

«Sanırım döllenme işi konusunda konuşmanın zamanı olmadığını söyleyeceksin,» dedi Robert. «Ama o kadının öyle cinnet getirmesi benim bu sabahki duygularımı vurguluyor aslında. Bu baskıyı hissedenlerin sadece bizler olmadığı belli artık. Bu aybaşı döneminden sonra kısırlık tedavisine bir son verelim artık. Bunun kendi işine olan etkisini düşün bir kere.»

Marissa'nın umurunda bile değildi doktorluğu. «Grubumun müdürüyle konuştum, beni anlıyor,» dedi. «Geçirdiğim sıkıntıların farkında, başkaları olmasalar bile.»

«Müdür için bunu söylemesi kolay. Ama ya hastaların? Onlar kendilerini terkedilmiş hissediyorlardı.»

«Hastalarım için gereken yapılıyor,» diye Marissa kestirip attı. Aslında hastaları için kaygılanmıyor değildi.

«Ayrıca bu işten bıktım,» dedi Robert. «Kliniğe gidip de o plastik kabı istemek insanı küçültücü bir şey.»

«Küçültücü mü?» Aldığı Valium'a rağmen Marissa yeniden canlanmış gibiydi. O gün o kadar acı veren ve tehlikeli şeyler geçirdikten sonra Robert'ın bu işe kendisine hiçbir sıkıntı vermeyen katkısını böyle büyütmesine inanamıyordu. Kendini tutmaya çalıştı ama aklına geleni de söylemeden edemedi. «Küçültücü, ha? Küçültücü buluyorsun demek? Peki, gününü sırtüstü yatmış, bacakların iki yana ayrılmış olarak geçirmeyi ve meslektaşlarının içini karıştırmalarını nasıl bulursun acaba?»

«Ben de bunu demek istemiştim. Senin için kolay olduğunu söylemeye çalışmıyorum. İkimiz için de sıkıntılı oluyor. Gereğinden fazla hem de. En azından benim için. Artık bu işe bir son vermek istiyorum. Hemen şimdi.»

Marissa dimdik ileri bakıyordu. Kendisi de kızgındı, Robert'ın da kızgın olduğunu biliyordu, Artık durmadan tartışıyorlardı. Paralı yolun başında durdular. Robert öfkeli bir hareketle kutuya para attı.

On dakika sonra Marissa sakinleşmişti. Kocasına dönüp Bayan Hargrave'in o gün öğleden sonra kendisini ziyaret ettiğini söyledi. «Çok anlayışlıydı,» dedi. «Bir de önerisi vardı.»

«Dinliyorum,» dedi Robert.

«Kliniğin danışmanlık hizmetinden yararlanmamızı önerdi. Bence iyi bir fikir. Senin de dediğin gibi, bizim durumumuzda olan başkaları da aynı baskıları hissediyorlar. Bayan Hargrave çok kimsenin danışmanlıktan yararlandığını söyledi.» Marissa başta öneriyi pek olumlu karşılamamışsa da, düşündükçe, hele kocasıyla durumlarını aklına getirdikçe, bunun çok olumlu bir şey olacağına karar vermişti. Yardıma ihtiyaçları vardı, bunda hiç kuşkusu yoktu.

«Ben danışmanla falan konuşmam,» diyen Robert konuyu tartışmaya bile açmadı. «Bizi mutsuz kılan ve birbirimizle neredeyse boğuşacak bir hale getiren bir işten neden bıktığımı anlatması için birine verecek ne param var, ne de zamanım. Bu iş için yeterinden fazla zaman, çaba ve para harcadık. Umarım harcadığımız paranın elli bin doları aştığını biliyorsundur.»

Yine sustular bir süre. Birkaç kilometre sonra sessizliği bozan Robert oldu. «Duydun mu? Elli bin dolar dedim.»

Marissa kıpkırmızı kesilerek döndü kocasına. «Duydum! Elli bin, yüz bin, bir çocuğumuz olacaksa ne fark eder ki? Kimi zaman sana inanamıyorum, Robert. Açlıktan ölecek durumda değiliz. Geçen yıl bu lüks arabayı alacak paran vardı. Doğrusu senin için önceliği olan şeyleri çok merak ediyorum artık.»

Robert evlerine yaklaşırken, «Sen ne dersen de, elli bin dolar benim için büyük para,» dedi. «Ve bunun karşılığında kötü duygularla bozulmakta olan bir evlilikten başka bir şey geçmedi elimize. Çok ağır bir bedel bu. Kadın Kliniğinden nefret etmeye başladım. Zaten orada hiç huzurlu olamamıştım. O kaçık hastanın saldırısına uğramak da pek yardımcı olmadı kuşkusuz. O hademeye dikkat ettin mi?»

«Ne hademesi?»

«Kadın bağırırken doktorlarla gelen hademeye, üniformalı bir Asyalıydı. Silahlı olduğunu gördün mü?»

«Hayır, silahlı olduğunu görmedim!» Robert'ın konuyu gereksiz ayrıntılarla dağıtması Marissa'nın sinirine dokunurdu. İşte ilişkileri ve gelecekleri konusunda konuşuyorlardı ve o bir hademeye takılmıştı.

«.357'lik bir Colt Python'u vardı,» dedi Robert. «Kendisi Asyalı Pis Harry mi sandı, nedir?»

Dr. Wingate ışığı yakarak sevgili laboratuarına girdi. Saat gecenin on biriydi, klinik boşalmıştı. Sokağın karşısındaki acil bölümünde ve gece koğuşunda hastalar ve görevliler varsa da, klinik boştu.

Dr. Wingate ceketini çıkardı, temiz bir önlük giydi, ellerini dikkatle yıkadı. Sabaha kadar bekleyebilirdi ama Marissa'dan o gün iyi durumda sekiz yumurta almıştı ve bunların ne durumda olduklarını görmek için sabırsızlanıyordu.

O gün Rebecca Ziegler olayını elinden geldiğince kapattıktan sonra laboratuara döndüğünde teknisyenin başarılı bir iş yaptığını görmüştü. Saat ikide sekiz yumurta da ayrı ayrı kültür tabakları içindeki döllenme kültürlerine yerleştirilmişti. Dr. Wingate her tabağa 150.000 sperme eklemişti. Yumurtalar ve spermalar bundan sonra yüzde beş karbon dioksit eklenerek yüzde 98'lik bir nemlilikte 37 derecede ısıtılmıştı.

Dr. Wingate mikroskopunun ışığını yakıp inkübatörü açtı ve birinci tabağı çıkarıp mikroskopun altına yerleştirdi.

İşte yumurta oradaydı. Dr. Wingate yumurtanın plazması içinde iki çekirdek görünce yaratma heyecanını bir daha yaşadı. Yumurta döllenmişti ve normal görünüyordu.

Diğer tabaklara da bakınca hepsinin normal biçimde döllenmiş olduklarını gördü. Birden fazla spermanın yumurtaya girdiği polispermik döllenme olayı olmamıştı.

İşi bitince telefona gidip saatin geç olmasına rağmen Buchanan'ların evinin numarasını çevirdi. İyi haber vermek için saat asla geç olmazdı. Zil beşinci kere çaldığında hata edip etmediğini düşündü. Robert telefonu altıncı çalışında açtı.

«Bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim,» dedi Dr. Wingate.

«Önemi yok. Odamda çalışıyordum. Bu karımın hattıdır.»

«Size iyi haberlerim var.»

«Buna ihtiyacımız vardı doğrusu. Bir dakika, Marissa'yı uyandırayım.»

«Uyandırmayın,» dedi Dr. Wingate. «Kendisine sabah söylersiniz ya da ben sabaha yine ararım. Bugün geçirdiklerinden sonra uyandırmayalım kendisini.»

«Duymak isteyecektir,» dedi Robert. «Üstelik hemen uyur yine. Uykusuzluk diye bir sorunu yoktur. Bir dakika.»

Çok geçmeden Marissa'nın uykulu sesi duyuldu.

«Uyandırdığım için özür dilerim,» dedi Dr. Wingate. «Ama kocanız bunun bir sakıncası olmadığını söyledi.»

«Bize iyi haberleriniz varmış.»

«Öyle. Yumurtaların sekizi de döllendi. Çok iyimserim artık. Genellikle en fazla yüzde seksen bir döllenme olurdu.»

«Çok iyi,» dedi Marissa. «Bu, naklin de başarılı olacağı anlamına gelir mi?»

«Doğrusunu söylemek gerekirse ikisi arasında bir ilişki olup olmadığını bilmiyorum.»

«Peki, bu kez neden bu böyle oldu? Geçen seferinde yumurtaların hiçbiri döllenmemişti.»

«Bunu keşke bilebilsem. Döllenme bazı bakımlarından hâlâ bir sırdır. Tüm değişkenleri henüz bilemiyoruz.»

«Nakli ne zaman yapacağız?» diye sordu Marissa.

«Kırk sekiz saat sonra. Yarın embriyoların gelişmesini kontrol edeceğim.»

«Dört embriyo mu nakledeceksiniz?»

«Evet. Daha önce de konuştuğumuz gibi deneylerimize göre dörtten fazla embriyonun ikiz ya da üçüz olasılığını doğurduğunu biliyoruz. Diğer dördünü donduracağız. Bu kadar sağlam yumurtayla iki nakil yapılabilir.»

«Bunun başarılı olacağını umalım,» dedi Marissa.

«Hepimizin istediği bu zaten.»

«Kendini öldüren kadına çok üzüldüm,» dedi Marissa. Bütün gece hep aynı şeyi düşünmüştü. Zavallı kadının umutsuzlukla sonuçlanan kaç aybaşı dönemi geçirdiğini merak ediyordu. Kendini onunla özdeşleştirdiği için yeni bir başarısızlığın psikolojik etkisine hazırlanmaktaydı. Geçmişteki başarısızlıkları o kadar çoktu ki, iyimser olamıyordu bile. Bir başarısızlık daha kendisini sınırlarının ötesine iter miydi?

«Korkunç bir facia,» dedi Dr. Wingate. Sesi ciddileşmişti. «Çok üzüldük. Kadromuz aslında bu depresyon belirtilerini önceden sezmek için yetiştirilmiştir. Ama dünkü patlamasına kadar

Rebecca Ziegler'in bu halde olduğunu anlayamamıştık. Kocasıyla ayrılmışlar. Danışmanlık hizmetine başvurmalarını önerdik ama kabul etmemişlerdi.»

«Kaç yaşındaydı?» diye sordu Marissa.

«Otuz üç sanırım. Ben bu olayın öteki hastalar üzerindeki etkisinden korkuyorum. Kısırlık tedavisi herkes için duygusal bir mücadeledir. Bayan Ziegler'in bekleme odasındaki o davranışını görmek sizi de huzursuz etmiştir sanırım.»

«Kendimi onunla özdeşleştirdim,» dedi Marissa. Hele şimdi, kadının evlilik sorunlarını öğrendikten sonra. Yaşları da hemen hemen aynıydı.

«Böyle konuşmayın, lütfen. Şimdi biz embriyo nakline bakalım.

Olumlu bir yaklaşım her zaman iyidir.»

«Deneyeceğim,» dedi Marissa.

Marissa telefonu kapattıktan sonra intihar konusunu açtığına sevindi. Bu konuda konuşmak bile etkisini bir derece hafifletmişti.

Marissa yatağından kalkıp sabahlığını giydi, kocasının çalışma odasına gitti. Robert bilgisayarın başındaydı.

«Hepsi döllenmiş,» dedi Marissa. Kitap raflarının altındaki koltuğa oturdu.

«Çok iyi.» Robert yarım camlı gözlüğünün üstünden baktı karısına.

«Bu birinci engeldi,» dedi Marissa. «Şimdi embriyolardan dördünü rahmime yerleştirme işi kaldı.»

«Söylemesi kolay.» Robert yine ekrana dönmüştü.

«Birazcık daha destekleyemez misin beni?»

Robert karısına baktı. «Bu işlem hakkında hâlâ kuşkularım var benim. Bu kez başarılı olursa, ne âlâ, ama seni yeni düşkırıklığı için kendini hazırlarken görmek istemiyorum.»

Marissa bir an bir şey söylemedi. Kabul etmek istemese de kocasının haklı olduğunu biliyordu. Kendisi de fazla umutlu olmak istemiyordu.

«Danışman konusunu düşündün mü?» diye sordu Marissa. Robert üçüncü kez döndü karısına. «Hayır. Sana bir danışmana gitmekle ilgilenmediğimi söylemiştim. Yaşamımıza gerektiği kadar müdahale edildi zaten. Benim sorunlarımdan biri de özel yaşantımızı yitirmiş olmamız. Kendimi akvaryumda bir balık gibi hissediyorum.»

«Dr. Wingate bugün kendisini öldüren kadının bunalım nedenlerinden birinin kocasıyla danışmanlığa başvurmaması olduğunu söyledi.»

«Bu pek de üstükapalı olmayan bir tehdit mi yoksa? Danışmanlarından birini görmediğim takdirde Kadın Kliniğinin altıncı katından aşağı mı atlayacağını söylemek istiyorsun?»

«Asla! Ben sana onun bana söylediklerini ilettim sadece. Kadınla kocasının evlilik sıkıntıları varmış. Danışmanlık önerilmiş. Gitmemişler. Sonunda ayrılmışlar. Kadını zorlayan biraz da bu olmuş.»

«Ve danışmanlık her şeyi çözümleyecekti, öyle mi?»

«Mutlaka değil. Ama bir zararı olacağını da sanmam. Bu işe devam etmesek bile danışmanlığa başvurmamızın iyi olacağını düşünüyorum ben.»

«Sana nasıl anlatayım bilemiyorum. Benim bir danışmana harcayacak ne zamanım var, ne de param. Ben neden sıkıntılı ve mutsuz olduğumu biliyorum. Bunu bir başkasının bana

söylemesine ihtiyacım yok. Bu konuda danışmanın yardımı gereksizdir. Neyin aksadığını bilmek için roket bilgini olmaya gerek yok. Son birkaç aydır geçirdiklerimizle herkes strese girerdi. Yaşamda bazı şeylere karşı koyabilirsin. Bazılarına da koyamazsın. Bu kısırlık tedavisi de istersek burada biter. Şu anda bunu yaşamımızdan uzaklaştırmak istiyorum.»

«Tanrı aşkına!» diye söylendi Marissa. Yerinden kalkıp Robert'ı sevgili bilgisayarının başında bıraktı. Bir tartışmaya daha girmek istemiyordu.

Yatak odasının kapısını arkasından öfkeyle kapatırken her şeyin düzeleceği yerde daha kötüye gitmekte olduğunu düşünüyordu.

20 MART 1990 Saat 8:45

Çok reaktif olan hidrojen iyonları Marissa'nın gelişmekte olan embriyonlarının dördünün hassas hücre zarlarını deldiler. Hidronium iyonları ani bir dalgayla gelmiş, bölünmekte olan hücreleri hazırlıksız yakalamıştı. İlk reaktif parçacıkları nötralize etmek için koruyucu sistemler harekete geçirildiyse de, karşı koyacak pek çok parçacık vardı. Önceleri yavaş, sonra daha hızlı olarak hücrelerin pH'ları yıkılmaya başladı. Bunlar asitleşiyorlardı. Sıvı bir ortama asit katıldığında hidronium iyonları oluşurdu.

Embriyoların içinde DNA molekülleri yeni bir bölünme için kendilerinin bir kopyasını daha yapmak üzereydiler. Bunlar zayıf asitler oldukları için ortalarında dolaşan hidroniyum iyonlarından çok etkilenecek durumdaydılar. Benzer üretme süreci artık güçlükle sürüyordu, kimyasal reaksiyonları yapan enzimler de aside karşı duyarlıydılar. Az sonra yanlışlar yapılmaya başlandı. Önce genlerin çokluğu gözönüne alındığında önemli olmayacak birkaç yanlıştı bunlar. Ama asit parçacıkları çoğaldıkça genlerdeki benzer üretme de saçmalamaya başladı. Hücreler hâlâ bölünüyorlardı ama bu sadece bir zaman sorunuydu artık. Yanlışlar öldürücü olmuştu.

«Çok güzel!» diye bağırdı Marissa. Çocuklarından birinin ilk başlangıcını görmekte olduğu inanılmaz bir şeydi. İki hücreli aşamada olan embriyo saf kültür ortamında saydam gibiydi. Ancak Marissa mikroskop altında baktığı hücrenin içinde o anda moleküler düzeyde süregelen karışıklığı göremezdi. O yeni bir insan yaşamının ilk başlangıcını gördüğünü sanıyordu. Oysa onun ölümünün ilk adımlarına tanık olmaktaydı.

«Şaşırtıcı, değil mi?» dedi Dr. Wingate. Marissa'nın yanıbaşında duruyordu. Kadın o sabah ansızın çıkagelmiş ve embriyolarından birini görmek istemişti. Wingate bu teklifi reddedecekken onun da doktor olduğunu hatırlayarak izin vermişti.

«Bu küçücük noktanın koca bir insan olabileceğine inanamıyorum,» dedi Marissa. Daha önce canlı bir iki hücreli embriyo görmüş değildi.

«Onu yine inkübatöre koysak iyi olur,» dedi Dr. Wingate. Organ kültür kabını inkübatöre götürüp rafına yerleştirdi. Marissa rafta üç kap daha olduğunu gördü.

«Öteki dört tane nerede?» diye sordu.

«Şurada. Sıvı azot dolabında.»

«Dondurulduu mu?»

«Bu sabah kendim dondurdum. Deneylerimize göre iki hücreli embriyolar büyüklerinden daha başarılı olur. Sabah dondurulmaya daha dayanıklı olacağını tahmin ettiğim dört tanesini seçtim. Onları her olasılığa karşılık yedekte tutacağız.»

Marissa sıvı azot birimine gidip kapağına dokundu. Dört olası bebeğin orada gelişmekteyken dondurulmuş duruyor olması insana bir ürküntü veriyordu.

«İçini görmek ister misiniz?»

Marissa başını salladı. «Zaten sizi çok meşgul ettim. Teşekkür ederim.»

«Benim için bir zevkti,» dedi Dr. Wingate.

Marissa laboratuvardan çıktı. Asansöre gidip Yukarı düğmesine bastı. O sabah kliniğe geliş nedeni, bir psikolog olan Linda Moore'dan randevu almış olmasıydı.

Bir gece önce Robert'le yaptığı tartışmanın ardından kocasının konuk odasında yatması üzerine sabah ilk iş olarak danışma konusunu araştırmaya karar vermişti. Robert gelse de, gelmese de kendisinin kısırlık tedavisinin duygusal baskıları konusunda bir uzmanla konuşmaya ihtiyacı vardı.

Telefon ederken ileri bir tarihe randevu verileceğini sanmışsa da, Bayan Hargrave klinik psikologuna Marissa telefon ederse hemen alması talimatını önceden vermiş bulunuyordu.

Linda Moore'un odası Rebecca Ziegler'in ölümüne atladığı altıncı kattaydı. Bu rastlantı Marissa'yı bir derece huzursuz etmişti. Koridorda ilerlerken kadının hangi pencereden atlamış olabileceğini düşündü. Acaba klinik dosyasında bir şey görmüştü de, ondan mı canına kıymıştı? Marissa onun bekleme odasından dosyasını görme kararıyla çıkışını hatırladı.

Bir sekreter, «İçeri girin,» dedi.

Marissa kapıya doğru yürürken bu randevuyu gerçekten isteyip istemediğini düşündü. Bu tür tedavinin stresli olduğunu söylemesi için bir uzmana gerek yoktu. Ayrıca kocasının neden onunla gelmediği konusunda bir şeyler uydurması gerekecekti.

Marissa'nın kapıda duraksadığını gören sekreter, «İçeri girin!» dedi.

Marissa seçeneği olmadığını anlayarak muayenehaneye girdi.

Oda yeşil ve grinin sakinleştirici tonlarında düzenlenmişti. Ancak penceresi altı kat aşağıdaki çıplak tuğla zeminli avluya bakıyordu. Marissa, Rebecca sonsuzluğa atlarken Linda Moore'un ne yapmakta olduğunu merak etti.

«Kapıyı neden kapatmıyorsunuz?» diyerek Linda eliyle işaret etti. Gençti, daha otuzuna varmamıştı. Bayan Hargrave gibi bir aksanı vardı onun da.

Telefonda konuşuyordu. «Lütfen bir dakika oturun,» dedi.

Marissa, Linda'nın masasının karşısındaki koyu yeşil koltuğa oturdu. Kadın ufak tefek, kızıl saçlıydı, burnunun üstünde çiller vardı. Bir hastası hakkında konuşuyor olması Marissa'yı huzursuz etti. Dinlememeye çalıştı. Ama konuşma sona erdi ve Linda tüm dikkatini Marissa'ya yöneltti.

«Telefon ettiğinize çok memnun oldum,» dedi gülümseyerek.

Marissa da birden memnun oldu. Linda Moore hem sevimli, hem de becerikli görünüyordu. Marissa yavaş yavaş açıldı. Linda klinikte çeşitli sorunları olan kadınları görüyorsa da, hastalarının çoğu kısırlık tedavisi görenlerdi. Marissa'nın neler geçirdiğini belki de ondan daha iyi anlıyordu.

«Aslında bir seçim yok gibidir,» dedi Linda yarım saat geçtikten sonra, «İkisi de tatmin edici olmayan olasılık var, kocanızın önerdiği gibi tedaviye devam etmeden kısırlığınızı kabul eder ve beklentilerinize karşıt bir yaşamı sürdürürsünüz, ya da tedaviye devam edersiniz ki, bu hem sizi hem ilişkinizi strese sokar, kocanızın belirttiği gibi pahalıya malolur ve başarı garantisi yoktur.»

«Bunun hiç bu kadar kısaca özetlendiğini duymamıştım bugüne kadar,» dedi Marissa.

«Bence açık konuşmak önemlidir. Ve dürüst olmak. Dürüst olmak da kendine karşı

dürüstlükle başlar. Mantıklı kararlar verebilmek için elinizdeki seçeneklerin neler olduğunu anlamanız gerekir.»

Marissa duygularını açıklayacak kadar rahatlamıştı artık. «En kötü sorunlarımdan biri de bunun kendi başıma halledeceğim bir şey olmaması.»

«Doğru,» dedi Linda. «Kısırlık durumunda tek başına yapılabilecek bir şey yoktur.»

«Robert 'saplantı sözcüğünü kullandı.»

«Haklı olabilir,» dedi Linda. «Ve tedavinin duygusallıkta oluşturduğu zigzagların da bunda katkısı vardır. Umut ve umutsuzluk, keder ve öfke, gıpta ve kendini suçlama arasında sürekli bir gidiş geliş vardır.»

«Gıpta demekle ne kastediyorsunuz?»

«Çocuklu kadınlara duyulan gıpta. Bakkala gittiğinizde çocuklarıyla kadınları gördüğünüzde duyacağınız acı. O tür şeyler.»

«Benim mesleğimde annelere karşı duyduğum öfke gibi,» dedi Marissa. «Özellikle de çocuklarını ihmal ettiklerine inandığım annelere.»

«Çok doğru. Kısır bir kadının çocuk hekimi olmasından daha yanlış bir meslek olamaz. Neden başka bir konuda uzmanlaşmadınız sanki?» Linda gülünce Marissa da güldü. Kendi durumunda biri için coçuk doktorluğu gerçekten çok zalim bir şeydi. İşe mümkün olduğu kadar gitmemeye çalışmasının nedeni de bu olmalıydı.

«Öfke ve gıpta iyi duygulardır,» dedi Linda. «Bunları hissetmeye bırakın kendinizi. Uygunsuz şeyler olduğunu düşünerek içinize atmayın.»

Söylemesi kolay, diye düşündü Marissa.

«Son olarak söylemek istediğim bir iki şey daha var,» dedi Linda. «Gelecekte bunların üstünde yine duracağız, bir iki seansta kocanızın da bulunacağını umarım. Ancak sizi bu çocuk özleminin tek umudunuz olmasına karşı uyarmak isterim. Çocuğunuz olursa her şeyin yolunda gideceğine inandırmayın kendinizi, çünkü gerçek bu değildir. Size tedavi için kendinize gerçekçi bir süre tanımanızı öneririm. Anladığım kadarıyla dördüncüdeymişsiniz, doğru mu?»

«Evet. Yarın embiyo nakli yapılacak.»

«İstatistik bakımından dört yeterli değildir,» dedi Linda. «Belki de sekiz denemeyi yeterli kabul etmelisiniz. Bizim burada istatistiklere göre en başarılı oran sekiz denemedir. Sekizden sonra hamile kalmamışsanız tedaviyi kesip başka seçenekleri düşünmelisiniz.»

«Robert başka seçenekleri şimdiden düşünüyor,» dedi Marissa.

«Bir vazgeçme noktası saptadığınızı ve bu sıkıntının sonsuza kadar devam etmeyeceğini bilirse size daha yardımcı olacaktır. Deneylerimiz bunu gösteriyor. Her çiftte biri tedaviye diğerinden daha çok bağlıdır. Ona biraz zaman tanıyın. Kendinizin olduğu kadar onun sıkıntılarına da saygı gösterin.»

«Elimden geleni yapacağım,» dedi Marissa. Robert'in bu konuda son söylediklerini düşününce hiç de iyimser değildi.

«Üzerinde durmamızı istediğiniz başka konular var mıydı?» diye sordu Linda.

Marissa duraksadı. «Evet. Suçluluktan kısaca söz ettik. Benim için büyük bir sorun bu. Belki de doktor olduğum için olacak, ama yumurtalık kanallarının tıkanmasına yol açan mikrobu nereden aldığımı bilememem beni çok rahatsız ediyor.»

«Bunu anlayabiliyorum. Böyle düşünmek doğaldır. Ama bu düşüncenizi değiştirmeye çalışacağız. Geçmişteki bir davranışınızın buna neden olması olasılığı çok azdır. Sonuçta bu bir zührevi hastalık falan değil.»

«Bunu nasıl öğrenebilirim?» diye sordu Marissa. «Bunu bilmem gerektiğine inanıyorum. Benim için çok önemli oldu bu.»

«Pekâlâ, bu konuda yine konuşacağız.» Linda randevu defterini açıp ikinci randevu tarihini yazdı. Sonra ayağa kalktı. Marissa da kalktı.

«Bir öneride daha bulunmak isterim,» dedi Linda. «Bu kısırlık sorunu yüzünden çok yalnızlık çektiğiniz izlenimini edindim.»

Marissa başını salladı.

«Resolve'a bir telefon etmenizi öneririm size.» Marissa'ya üzerinde telefon numarası olan bir kart uzattı. «Bu kuruluşun adını duymuş olabilirsiniz. Kısırlık sorunu olanlar için kendi kendine yardımı destekleyen bir gruptur. Onlarla ilişkiden yararlanacağınızdan eminim. Onlar da sizinle konuştuğumuz bu konuları tartışırlar. Bu işte yalnız olmadığınızı bilmek size güven verecektir.»

Marissa psikologun odasından çıkarken geldiği için çok memnundu. Tahmininden yüz kere daha yararlı olmuştu. Elindeki karta baktı. Telefon edecekti. Adını daha önce duymuştu ama bir yerde de doktor olduğundan aramayı gereksiz bulmuştu. Grubun başlıca amacının sıradan insanlara kısırlığın bilimsel yanlarını açıklamak olduğunu sanmıştı. Resolve'un duygusal yanlarıyla ilgileniyor olması kendisi için yeni bir şeydi.

Asansörde inerken Linda'ya, Rebecca Ziegler'i sormayı unuttuğunu hatırladı. Bir dahaki sefere soracaktı onu da.

Marissa Kadın Kliniğinden muayenehanesine gitti. Robert haklıydı. İşleri karmakarışık olmuştu. Sık sık gelmemesi yüzünden sekreteri Mindy Valdanus tatilde olan diğer sekreterlerin işlerine bakıyordu. Marissa odasına girerken Mindy'nin masasının boş olmasına şaşmadı.

Marissa toz tutmuş masası üzerinde açılmamış postayı buldu. Mantosunu astıktan sonra grubun kıdemli ortağı olan Dr. Fredrick Houser'e telefon etti. Adam onu kabul edebilecekti.

Toplantı odasında karşı karşıya oturduklarında, «Yarın bir embriyo naklim var,» dedi. «Kocamın dediği olursa bu sonuncu olacak.»

Dr. Houser eski kuşak doktorlardandı. Çıplak başının çevresini saran gümüş rengi saçları vardı. Kalın çerçeveli gözlük ve papyon kravat takardı. Hastalarından meslektaşlarına kadar herkesi rahat ettiren bir havası vardı.

«Ama başarılı olmazsa ve Robert'i kandırabilirsem bir iki kere daha denemek istiyorum. Sekizden fazla değil. O nedenle ancak altı ay sonra normal saatlerime dönebileceğim.»

«Size başarılar dileriz,» dedi Dr. Houser. «Ama aylığınızı yine indirmek zorunda kalacağız. Kuşkusuz grubun gelirine katkınız arttıkça yine eskiye dönülecek.»

«Anlıyorum,» dedi Marissa. «Bana karşı sabrınızı takdirle karşılıyorum.»

Marissa odasına dönünce Linda'nın verdiği karttaki numarayı aradı. Bir kadın çıktı karşısına.

«Orası Resolve mu?» diye sordu Marissa.

«Elbette,» dedi kadın. «Adım Susan Walker. Sizin için ne yapabilirim?»

«Sizi aramam önerilmişti. Kadın Kliniğinde kısırlık tedavisi görüyorum.»

«Kocanızla bir sonraki toplantımıza gelmek ister miydiniz?»

«Kocam gelmeyi reddedecektir sanırım.»

«Eh, alıştığımız bir davranış bu. Çoğu çiftlerde böyledir. Kocalar hep çekingen davranırlar, ama bir seansa geldikten sonra genellikle de çok severler. Benim kocamla da öyle olmuştu. Kocanıza telefon edip konuşmaktan mutlu olacaktır, çok inandırıcı bir insandır.»

«Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,» dedi Marissa. Kısırlık konusunda bir yardım grubundan yabancı birinin telefon etmesi durumunda Robert'in tepkisinin ne olacağını tahmin ediyordu. «Onunla ben konuşurum,» dedi. «Ama gelmezse, ben yalnız gelebilir miyim?»

«Elbette! Bizim için mutluluk olur gelmeniz! Burada çok arkadaş bulacaksınız. Yapay döllenme tedavisi gören birkaç kadın var. Onların da çoğu yalnız olacaklardır.» Marissa'ya yerlerini tarif edip bir tarih söyledi sonra.

Marissa telefonu kapattıktan sonra bu yeni deneyimin Linda Moore ile geçirdiği saat kadar verimli olacağını umdu. Hâlâ kuşkusu olmasına rağmen Linda önerdiği için bir deneme yapacaktı. Beyaz doktor önlüğünü giyip halen almakta olduğu düşük aylığın bir kısmını kazanmak için klinik bölümüne gitti.

Burunları akan, orta kulak iltihaplı ve boğazları şişmiş bir avuç çocuğu gördükten sonra karşısına sekiz aylık bir bebekle henüz yirmi yaşına varmamış ilgisiz anası geldiler.

«Sorun nedir?» diye sordu Marissa. Aslında görebiliyordu, sormasına gerek yoktu. Çocuğun kollarında ve sırtında iltihaplı yaralar vardı. Ayrıca iğrenç denecek kadar pisti.

Cikletini şaklatıp çevresine bakan annesi, «Bilmem,» dedi. «Bütün gün ağlıyor. Bir an bile susmuyor.»

«Bu bebeği en son ne zaman yıkadınız?» diye sordu Marissa.

«Dün.»

«Yalan istemem. Bu çocuk en az bir haftadır yıkanmamış, belki de daha çok.»

«Eh, birkaç gün önce olabilir.»

Marissa öfkeden kıpkırmızı kesildi. Kıza ana olmaya layık olmadığını söyleyecekken zile basıp hemşirelerden birini çağırdı.

«Ne var?» diye sordu Amy Perkins.

Marissa annenin yüzüne bakamıyordu. Elini o yana sallayarak, «Bu bebeğin yıkanmaya ihtiyacı var,» dedi. «Açık yaralardan da kültür alınsın. Ben daha sonra gelirim.»

Muayene odasından çıkan Marissa boş bir malzeme odasına girdi. Ağlamamaya çalışarak ellerini gözlerine bastırdı. Kendine hakim olamadığı için çok kızıyordu. Sınıra bu kadar yakın olmak ürkütücüydü. O kızı dövebilirdi. Bir an bu durumda hasta görmeye devam etmesinin doğru olup olmadığını düşündü.

Robert bürodan her zamanki gibi geç gelmişti. «Yemeğe çıkalım haydi,» dedi. «O Çin lokantasına gidelim. Son gittiğimizden bu yana kaç ay geçti.»

Marissa evden çıkmanın iyi olacağını düşündü. Hele dün gece konuk yatak odasında yatmasından sonra kocasıyla konuşmak istiyordu. Ayrıca karnı çok açtı ve Çin yemekleri ağzını sulandırmıştı.

Robert duş yaptıktan sonra onun arabasıyla kente indiler. Kocası keyifli görünüyordu. O gün

Avrupalı bir firmayla Florida'da bakımevleri yapmak ve yönetmek konusunda bir anlaşma imzalamışlardı. Marissa yarım kulakla dinliyordu.

«Bugün Kadın Kliniğindeki danışmanla konuştum,» dedi Marissa Robert'in sözü sona erince. «Tahmin ettiğimden daha yardımcı oldu.»

Robert yanıt vermedi. Dönüp bakmadı da. Marissa onun konunun kısırlık sorunlarına döndürülmesine karşı ani direncini farketti.

«Adı Linda Moore,» diye devam etti. «Çok iyi bir kadın. Senin de en az bir seans için geleceğini umuyor.»

Robert, Marissa'ya baktı, sonra yine yola döndü. «Dün söyledim, ilgilenmiyorum,» dedi.

«Ama bizim için yararlı olabilir. Bize bu işten vaz geçmeden bir tarih saptamamızı önerdi. Bir şeyin sonunun olduğunu bilmenin stresi azalttığını anlattı.»

«Kaç kere dedi?» diye sordu Robert.

«Sekiz. İstatistiklere göre dört kere yeterli değilmiş.»

«Seksen bin dolar eder,» dedi Robert.

Marissa karşılık veremedi. Hep para mı düşünürdü? Bir çocuğu nasıl olur da parayla bir tutardı?

Bir süre konuşmadan yola devam ettiler. Marissa'nın Robert'le konuşma isteği soğumuştu artık, ama yine de konuk odasında yatmasından söz etmek istiyordu. Bu konuda bir şey söylemeliydi.

Robert lokantanın önünde kolayca park yeri buldu. Marissa kapısını açarken cesaretini toplayıp sordu. Ama Robert o konuda konuşacak durumda değildi.

«Bütün bunlardan uzaklaşmak istiyorum,» dedi sinirli bir sesle. «Sana bu işin beni çılgına çevirdiğini anlatmaya çalışıyorum. Biri olmazsa bir başkası çıkıveriyor ardından. Şimdi de bu danışmanlık palavrası çıktı!»

«Palavra değil!»

«İşte, yine başladın. Son günlerde ağzımı açacak olsam bağırmaya başlıyorsun.»

Arabanın üstünden birbirlerine baktılar. Bir an sonra Robert yine konuyu değiştirdi. «Girip yemek yiyelim haydi.»

Marissa nefretle yürüdü kocasının ardından.

Çin İncisi, Çin mahallesinden Boston'un varoşlarına yeni taşınmış Çinli bir aile tarafından işletiliyordu. Lokantanın dekoru tipikti, basit formika kaplı masalar ve bir iki seramik canavar. O geç saatte yirmi masanın ancak dört beş tanesi doluydu.

Marissa sokağa bakan bir iskemleye oturdu. Kendini çok kötü hissediyordu. Açlığı falan da kalmamıştı.

«Hoşgeldiniz,» diyen garson menüleri uzattı. Marissa plastik kaplı menüyü alırken adamın yüzüne baktı.

Robert bir aperatif isteyip istemediğini sordu. Ama Marissa birden soğuk terler dökmeye başlamıştı. Kadın Kliniğinde rahim biyopsisi yapılıyordu. Sanki oradaymış gibi sahne capcanlı belirmişti gözleri önünde.

«Çekin onu yanımdan!» diye bağırdı. Ayağa fırlayıp menüyü fırlattı. «Dokunmasın bana! Hayır!» Kafasında hayal ve gerçek karışmıştı.

Çarşafla örtülü bacaklarının arasında Dr. Carpenter'ın yüzünün bir şeytan yüzüne dönüştüğünü görüyordu. Gözleri de mavi değildi artık. Buz gibi kara oniks taşlarıydı sanki.

«Marissa!» diye bağırdı Robert. Hem şaşırmış, hem korkmuş, hem de utanmıştı. Diğer masadakiler durup korkuyla baktılar Marissa'dan yana. Robert karısına uzandı.

«Dokunma bana!» diye bağırdı Marissa. Robert'ın eline vurdu. Sonra kalkıp dışarı koştu.

Robert arkasından yetişip kapının dışında yakaladı karısını. Omuzlarından tutup sarsarak, «Marissa, ne oluyor?» diye sordu.

Marissa birden kendine gelip gözlerini kırpıştırdı.

«Ne olduğunu bilemiyorum,» dedi. «Birden kendimi klinikte biyopsi yapılırken gördüm. Ketamin verdikleri o zamandan kalan bir şey.» Lokantaya baktı. İnsanlar pencerelere üşüşmüşler onları seyrediyorlardı. Marissa hem utandı, hem de korktu. Sahne o kadar canlıydı ki.

Robert kollarını karısının beline doladı. «Yürü, gidelim buradan haydi.»

Marissa arabaya yürürken direniyordu. Kendini hiç böylesine kaybetmemişti. Neler oluyordu? Çıldırıyor muydu?

Arabaya binince Robert motoru hemen çalıştırmadı.

«İyi olduğundan emin misin?» dedi. Olay onun da sinirlerini bozmuştu.

Marissa başını salladı. «Şu anda sadece korkuyorum. Daha önce böyle bir şey olmamıştı. Buna neyin neden olduğunu bilmiyorum. Son zamanlarda aşırı duygusallaştım ama bu bir açıklama olamaz. Karnım açtı, ama ondan da olamaz. Belki de içerdeki o koku yüzünden oldu. Koku alma sinirleri beyindeki lirnbik sisteme doğrudan bağlıdır.» Marissa psikolojik bir neden aramak zorunda kalmamak için fizyolojik nedenleri sıralıyordu.

«Bana kalırsa sen fazla ilaç almaya başladın,» dedi Robert. «O kadar hormon senin için iyi olamaz. Bu tedaviyi bir an önce durdurmak için yeni bir işaret bu. Hem de hemen.»

Marissa yanıt vermedi. Robert'in haklı olacağını düşünecek kadar korkmuştu.

21 MART 1990 Saat 7:47

Ken Mueller bir aylık otopsi stajı için yanına gelmiş olan Greg Hommel'e, «İşe ilk kim başlayacak diye yazı tura atalım mı?» diye sordu. Greg'den çok memnundu. Çocuk çok hevesli ve zekiydi. Ken onu çocuk olarak düşündüğünü farkedince kendi kendine gülümsedi. Greg ondan yalnızca beş yaş daha gençti.

«Tura gelirse ben kazanırım, yazı gelirse sen kaybedersin.»

«Tamam.» Ken önündeki rapora dönmüştü bile. Ölü altıncı kattan aşağı bir çiçek tarhına düşmüş olan otuz üç yaşında bir kadındı.

«Yazı! Sen kaybettin!» diye seslendi Greg. Mutlulukla güldü sonra.

Greg otopsi yapmaya bayılırdı. Başka stajyerlerin bundan nefret etmelerine karşılık, o cesetlerde hep bir dedektif hikâyesi görürdü.

Ken onun kadar hevesli değilse de, öğretim görevini ciddiye alırdı. Ancak kadının raporuna bakınca kızmaktan kendini alamadı. Ölümden bu yana yirmi dört saat geçmişti, oysa kendisi otopsilerin hemen yapılmasından yanaydı. Bu durumda daha çok şey saptayabilirdi. Bu kadın Memorial'a cankurtaranla getirilmeden önce ağızdan yapay solunum yapılmaya çalışılmıştı, ancak hastaneye geldiğinde ölmüştü. Sonra buzhanede bekletilmişti. Adli tıp bürosuna gönderilmesi gerekirdi ama orada ansızın bastıran işler karşısında otopsinin Memorial'da yapılması istenmiş, Ken'in müdürü de bu isteği memnunlukla karşılamıştı. Adli tıp bürosunu kızdırmamak gerekirdi. İnsanın ne zaman bunun karşılığında bir iyiliğe ihtiyacı olacağı bilinmezdi.

Ken onu durdurduğu anda Greg Y biçimindeki otopsi kesiğine başlamak üzereydi.

«Raporu okudun mu?» diye sordu Ken.

«Elbette.»

«Bu kısırlık hikâyesini biliyorsun öyleyse?» diye Ken okumaya devam etti. «Yapay döllenme girişimleri ve tıkalı yumurtalık kanalları.»

Tıkalı yumurtalık kanalları kendisine Marissa'nın gelişini hatırlatmıştı.

«Evet, o yüzden iğne yastığına dönmüş zaten.»

Ken, Greg'in gösterdiği hormon enjeksiyon deliklerine baktı.

«Şu da taze,» diye Greg sol dirseğin iç tarafını gösterdi. «Derinin altındaki lekeyi gördün mü? Pencereden atlamadan birkaç saat önce kan alınmış. Bizim acilde alınmış olamaz. Geldiğinde ölmüştü.»

Doktorların bakışları karşılaştı. Aynı şeyi düşünüyorlardı. Kadının uyuşturucu kullanmadığı kesindi. Greg, «Zehirlenme taramasını geniş tutsak iyi olur sanırım,» dedi.

«Ben de aynı şeyi söyleyecektim. Unutma, bize kuşkulu olmamız için para veriyorlar.»

«Parayı alan sensin,» diyerek güldü Greg. «Stajyer olarak ben yalnızca sadaka alıyorum.»

«Haydi haydi, ben senin durumundayken...»

«Aman tarihi hikâyelere başlamayalım.» Greg gülerek neşterini havaya kaldırdı. «Orta çağlarda tıbbın ne durumda olduğunu o kadar çok dinledim ki.»

«Düşme sonuçları neler?» diye sordu Ken.

Greg dış belirtileri sıralamaya başladı. Her iki bacak ve kalça kırılmıştı. Sağ bilek de anormal bir açıda bükülüydü. Baş sağlam görünüyordu.

«Pekâlâ, kes bakalım.»

Greg bir iki usta darbeyle deriyi açtı. Sonra büyük bir makasla kaburgalara indi.

«Oh, oh!» dedi göğüs kemiğini kaldırınca. «Göğüs boşluğunda kan var.»

«Bu akla ne getiriyor?» diye sordu Ken.

«Aort yırtılması diyebilirim. Altıncı kattan düşme bir tonluk etki yaratabilir.»

«Vay, vay, sen derslerin dışında da bir şeyler okuyorsun sanırım.»

«Eh, arasıra.»

İki adam dikkatle göğüs boşluğundaki kanı çıkardılar. Greg elindeki ölçülü şırıngaya bakarak, «Aort yırtılması konusunda yanılmış olabilirim,» dedi. «Sadece birkaç yüz cc var burada.»

«Sanmıyorum.» Ken elini göğüs boşluğundan çıkardı. «Aortu bir yokla bakalım.»

Greg daha iyi hissedebilmek için tavana bakarak parmağını aort üzerinde gezdirdi. Evet, bir yarık vardı.

«İyi bir patolog olabileceksin,» dedi Ken.

«Teşekkürler ederim, Büyük Karnak!» Greg şaka ediyordu ama iltifat hoşuna gitmişti. Cesede dönüp çalışmaya devam ederken kafasında alarm zilleri çalıyordu. Karşısındaki bu vakada garip, ama çok garip bir şey vardı.

Daha önce de embriyo nakli yapılan Marissa neyle karşılaşacağını biliyordu. Pek bir acı vermemesine karşın rahatsız edici ve küçültücü bir şeydi. Rahmini gerekli durumda tutabilmek için sırtüstü yatmak, dizlerini göğsüne kadar çekmek zorundaydı. Üzerine bir çarşaf örtülü olmasına rağmen kendini çırılçıplakmış gibi hissediyordu. Odada sadece Dr. Wingate, teknisyen hemşire Tara MacLeish ve Bayan Hargrave vardı. Ancak birden kapı açılıp Linda Moore da içeri girdi. İnsanların böyle rahatça girip çıkabilmeleri de Marissa'yı çok rahatsız ediyordu.

Marissa'nın başına gelen Linda, «Sakin ve rahat olmanız çok önemlidir,» dedi. Marissa'nın omzunu okşadı. «Sakinleştirici şeyler düşünmenizi istiyorum.»

Marissa kadının iyi niyetli olduğunu biliyordu. Ama sakinleştirici şeyler düşünmesini söylemesi de saçmaydı. Bunun kendisine nasıl yardımcı olacağını anlamıyordu. Hem Robert'ın dışarda beklediğini bilerek sakinleşmek olanaksızdı. Dün gece yine ayrı yattıktan sonra sabah kendisiyle gelmesine şaşmıştı zaten.

Marissa örtünün çekildiğini hissetti. Şimdi gerçekten içi dışı gözler önündeydi. Linda sakinleşme konusunda bir şeyler söylemeyi sürdürürken gözlerini kapattı. Ama sakinleşemiyordu. Çok şey bağlıydı bu nakle, hatta belki evliliği bile. Robert kliniğe gelmişti ama yolda ikisi de tek kelime konuşmamışlardı.

«Önce steril spekulum,» dedi Dr. Wingate. Birkaç saniye sonra aleti içinde hissetti. «Şimdi kültür ortamıyla yıkama,» diye devam etti Wingate.

Marissa içine sular dolduğunu hissetti. Omzuna bir el dokundu. Gözlerini açınca Linda Moore'un çilli yüzünü hemen bir karış ötesinde gördü. «Sakin misin?» diye sordu kadın.

Marissa başını salladı. Ama yalandı sakinleştiği.

«Şimdi sıra embriyolara geldi,» dedi Dr. Wingate, Tara'ya. Tara laboratuvara gitti. Wingate, Marissa'ya döndü. «Hafif bir kramp hissedebilirsin, ama kaygılanmana gerek yok. Geçen seferki gibi olacak.»

Marissa bu kıyaslamayı yapmamış olmasını dilerdi, geçen sefer başarılı olmamıştı. Tara'nın odaya döndüğünü duydu. Tomcat adı verilen teflon katateri görür gibiydi.

«Tamam,» dedi Dr. Wingate.

«Kendini rahat bırakmayı unutma,» dedi Linda.

«Sağlıklı, tombul bir bebek düşün,» dedi Bayan Hargrave.

Marissa ağrı gibi bir duygu hissetti, ama ağrı denecek kadar güçlü değildi.

«Şimdi şırıngayı sıkacağım,» dedi Dr. Wingate.

«Derin soluk al,» dedi Bayan Hargrave. .

«Kendini bırak,» dedi Linda.

Tüm umutlarına rağmen Marissa hiç de iyimser değildi.

«Çok iyi,» dedi Dr. Wingate. «Çıkıyorum şimdi.»

Marissa hafif bir kramp duyunca soluğunu tuttu.

«Embriyoların hepsinin kataterden çıktığını saptayana kadar kıpırdama,» dedi Dr. Wingate, Tara ile laboratuvara gitti sonra.

«İyi misin?» diye sordu Bayan Hargrave.

«Evet.» Marissa her an kapıdan içeri biri dalacakmış gibi huzursuzdu.

«Eh, iş bittiğine göre ben gideyim artık,» dedi Linda, Marissa'nın omzunu okşadı. «Dışarda kocanla bir iki şey konuşacağım.»

Talihin açık olsun, diye düşündü Marissa. O gün kocasına yaklaşmanın pek mümkün olacağını sanmıyordu.

Linda çıkarken Dr. Wingate geldi.

«Embriyoların hepsi yerleştirilmiş,» dedi. Marissa spekulumun içinden çıkarıldığını hissetti. Doktor hafifçe kalçasına dokundu. «Şimdi düz yatabilirsin artık. Ama dönme. Daha önce olduğu gibi üç saat karınüstü, bir saat sırtüstü yatacaksın. Ondan sonra gidebilirsin. Çarşafı çekip Marissa'nın alt kısmını örttü.

Bayan Hargrave sedyenin frenini açıp itmeye başladı. Tara kapıyı açtı. Marissa doktora teşekkür etti.

«Bir şey değil, sevgilim,» dedi doktor koyu bir Avusturalya aksanıyla. «Hepimiz senin için dua edeceğiz.»

Bekleme odasının önünden geçerken Marissa, Bayan Hargrave'in Robert'e seslendiğini duydu. Linda ile konuşması çok kısa sürmüş olmalıydı.

Robert, Marissa'nın sedyesini iten kadının yanına geldi.

«Her şeyin yolunda gittiğini söylediler,» dedi.

«Çok iyimseriz,» dedi Bayan Hargrave. «Yumurtalar da embriyolar da çok iyiydi.»

Marissa bir şey söylemedi. Robert'in rrlutlu olmadığını hissediyordu. Linda onu

sinirlendirmiş olmalıydı.

Marissa'nın dört saatlik bekleme süresini geçireceği oda pek sevimliydi. Charles nehrine bakan pencerelerde sarı perdeler vardı. Duvarlar insanı dinlendiren soluk bir yeşildi.

Marissa sedyeden yatağa yerleştirildi. Söylenene uygun olarak karnı üstüne yattı. Robert de karşısındaki plastik kaplı bir iskemleye oturdu.

«İyi misin?» diye sordu.

«Olabileceğim kadar.»

Marissa onun gitmek için sabırsızlandığını anlamıştı. «Burada yatmaktan başka yapacak bir işim yok,» dedi. «İşin varsa git lütfen. Ben iyiyim.»

«Emin misin?» Robert ayağa kalktı. «Eh, gerçekten iyiysen, benim bir iki işim vardı.»

Marissa onun gideceğine sevindiğini görüyordu. Robert çıkmadan karısını yanağından öptü.

Marissa yalnız kalmaktan memnundu. Ama saatler ilerleyince yalnızlığını hissetmeye başladı. Hatta kendini terkedilmiş hissediyordu. Kliniğin arasıra kontrola gelen hemşirelerin ziyaretlerini beklemeye başladı.

Dört saat sonra Bayan Hargrave gelip giyinmesine yardımcı oldu. Kadın ona bir iki gün dinlenmesini ve sevişmekten de kaçınmasını söyledi.

Bu konuda bir sıkıntım yok, diye düşündü Marissa. Hele Robert konuk odasında yatmaya devam ettiği sürece. En son ne zaman seviştiklerini hatırlamıyordu bile.

Marissa bir taksi çağırttı. Robert'e kendisini gelip alması için telefon etmeyi istemiyordu.

Gününü dinlenerek geçirdi. Saat yedide haberleri dinlerken bir yandan da kulağı dışardaydı. Saat sekizde gözlerini telefondan ayıramaz oldu. Saat sekiz buçukta dayanamayıp Robert'ın bürosunu aradı.

Telefonu tam yirmi beş kere çaldırttı kocasının odasında olmadığını ama duyup geleceğini umarak. Ama telefon açılmadı.

Marissa telefonu kapatarak kocasının nerede olabileceğini düşündü. Herhalde eve dönmek üzereydi. Kendi kendine ağlamamaya söz verdi. Bunun embriyoları tehlikeye atabileceğinden korkuyordu. Ancak karanlıkta oturup beklerken büyük bir yalnızlığa kapıldı. Bütün iyi niyetine rağmen gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Hamile kalmış olsa bile, bunun artık evliliğini kurtarmaya yetmeyebileceğini düşündü.

Marissa Beacon Caddesinin başında Revere Sokağına saptı. Embriyo naklinden bu yana bir hafta geçmişti ve hamile kalıp kalmadığından başka bir şey düşünemiyordu. Birkaç gün sonra Kadın Kliniğine gidip kan aldıracak ve naklin başarılı olup olmadığı anlaşılacaktı.

Marissa yeşil ışıkta sola dönecek, Mt. Vernon'da sağa döndükten sonra Walnut Sokağına gelecek, oradan da sağa sapacaktı. Susan Walker, Beacon Caddesinde bir park yeri bulursa kaçırmamasını söylemişti.

Yeşil yanınca sağa saptı. Ancak Mt. Vernon'a gelmeden bir park yeri bulmuştu bile. Hemen girdi.

Susan Walker'ın evi Acorn Sokağındaki tablo gibi küçük evlerden biriydi.

Kapı otuz otuz beş yaşlarında siyah saçlı, çok güzel bir kadın tarafından açıldı. Kadının üzerindeki ipekli elbise Marissa'da yeteri kadar giyinik olmadığı duygusunu uyandırdı. Kendisi yün pantolonla bir kazak giymişti.

Kadın elini uzatarak, «Adım Susan Walker,» dedi. Marissa da adını söyledi.

«Geldiğinize çok sevindik,» diyen Susan içeri girmesini işaret etti.

Salonda yirmi beş otuz kişi toplanmış konuşuyorlardı. Kadınların çoğunlukta olduğu bir kokteyl parti sanki.

Susan iyi bir evsahibi gibi Marissa'yı salonda dolaştırıp birkaç kişiyle tanıştırdı. Tam o sırada kapı çalınca özür dileyip yanından ayrıldı.

Marissa rahat olduğunu görünce şaşırdı. Bulunduğu yeri yadırgayacağını sanmıştı ama hiç de böyle bir şey hissetmedi. Bütün kadınlar canayakın ve dost görünüyorlardı.

«Ne iş yaparsın?» diye sordu Sonya Breverton. Susan kapıyı açmaya gitmeden önce en son onu tanıştırmıştı. Sonya, Marissa'ya Paine Webber şirketinde borsacı olduğunu söylemişti.

«Çocuk doktoruyum.»

«Bir doktor daha! Siz doktorların da bizler gibi ıstırap çektiğinizi düşünmek insana güven veriyor doğrusu. Burada bir doktor daha var, göz doktoru. Wendy Wilson.»

«Wendy Wilson mu?» Marissa'nın bakışları hemen odada dolaştı. Birden heyecanlanmıştı. Columbia Tıp Fakültesine birlikte gittiği Wendy Wilson olabilir miydi bu? Bakışları kendisinden daha uzun boylu olmayan, kısa sarı saçlı bir kadının üzerinde durdu.

Marissa yanındaki kadından özür dileyerek eski arkadaşına doğru yürüdü. Yanına yaklaşırken arkadaşının o muzip yüzünü hemen tanıdı.

«Wendy!» Wendy dönüp baktı.

«Marissa!» İki arkadaş kucaklaştılar. Wendy, Marissa'yı konuşmakta olduğu kadına tanıştırarak onun mezuniyetinden beri görmediği eski bir arkadaşı olduğunu söyledi.

Öteki kadın bir iki dakika daha konuştuktan sonra iki arkadaşın birbirlerine anlatacak çok şeyleri olduğunu söyleyerek yanlarından ayrıldı.

«Boston'a ne zaman geldin?» diye sordu Marissa.

«İki yıldır buradayım. Stajımı California Üniversitesinde tamamladım, birkaç yıl orada hastanede çalıştıktan sonra Harvard'da cerrahi bölümüne geçen kocamla doğuya geldim. Massachusets Göz ve Kulak Hastanesindeyim. Ya sen? Buraya ilk geldiğimde seni soruşturdum, ama Atlanta'da olduğunu söylediler.»

«İki yıllık bir süre içindi o. Döneli üç yıl oluyor.» Marissa evliliğini, nerede çalıştığını, nerede oturduğunu anlattı.

«Weston'da mı dedin! Komşuyuz o halde. Biz de Wellesley'de oturuyoruz. Hey, yoksa bu gecenin konuşmacısı sen misin?»

«Sanmam. Peki, sen ne âlemdesin?»

«Kocamla iki yıldır bir çocuk yapmaya çalışıyoruz, ama boşuna.»

«Ben de öyle. Buna inanamıyorum. Seninle tekrar görüşmek içirt; kısır olmak gerekiyormuş. Ben de burada tanıdığım biri çıkacak diye sıkılıyordum.»

«Bu ilk Resolve toplantın mı?» diye sordu Wendy. «Ben beş altı kere geldim ama senin adını hiç duymamıştım.»

«Bu birinci,» dedi Marissa. «Gelmek konusunda duraksıyordum ama yakınlarda bir danışman önerince bir deneyeyim dedim işte.»

«Ben memnunum,» dedi Wendy. «Ama taş kafalı kocamı getiremiyorum. Cerrahların nasıl

olduklarını bilirsin. Birinin kendisine bilgi verebileceğini düşünmekten bile nefret eder.»

«Kocanın adı ne?» diye sordu Marissa.

«Gustave Anderson. Tam da adı gibi Minnesota'lı o sapsarı İsveçlilerden biri.»

«Ben de kocam Robert'ı tedaviye ilişkin hiçbir şeye yaklaştıramıyorum. Cerrah değildir, ama aynı derecede taş kafalıdır.»

«Belki de birbirleriyle konuşurlar,» dedi Wendy.

«Bilemem. Robert yönlendirildiğini hissetmekten hoşlanmaz. Son nakilden sonra psikolog kendisiyle konuşmaya çalıştı ama durumu daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramadı.»

«Bayanlar, baylar!» diye seslendi Susan Walker. «Oturacak bir yer bulursanız başlayabiliriz artık.»

Marissa'yla Wendy bir kanepeye oturdular. Marissa'nın eski arkadaşına soracağı pek çok şey vardı, ama kendini sabırlı olmaya zorladı. Wendy ile fakültede birbirlerine çok yakındılar. Birbirlerinden uzaklaşmaları yalnızca bir coğrafya sorunuydu. Kısırlığın o uzun süren yalnızlığından sonra Marissa sırlarını açabileceği eski bir arkadaşını bulduğuna çok memnundu.

Marissa sabrının ödülünü çok geçmeden aldı. Toplantı onu büyülemişti. Birbiri ardından kadınlar kalkıp kendi hikâyelerini anlattılar. Marissa'nın arka arkaya kendini özdeşleştirebildiği hikâyeleri dinlemesi duygusal bir deneyim olmuştu. Kadınlardan biri bakkalda çocuğunu ihmal ettiğini sandığı tanımadığı bir kadına bağırdığını itiraf edince Marissa pis çocukla ,genç anneyi hatırladı.

Kocalardan biri kalkıp konuşmaya başlayınca Marissa, Robert'i getiremediğine özellikle üzüldü. Adam erkek açısından stresten söz ediyor ve Robert'ın yakınmalarını dile getiriyordu.

Bir kadın avukat söz alıp başarısız tedaviden geçen çiftlerin kaybettikleri çocukları için çektikleri acılara destek olmanın gerekliliğini anlattı. «Eğer kısırların acılarına destek olabilseydi belki de arkadaşım ve meslektaşım Rebecca Ziegler bu akşam burada bizimle olabilirdi,» dedi.

Avukat kadın oturduktan sonra birkaç dakikalık saygılı bir sessizlik çöktü odaya. Ölen kadından söz edilmesinin pek çok kişiyi etkilediği kesindi. Bir sonraki konuşmacı kalkınca Marissa, Wendy'ye döndü.

«Rebecca Ziegler bu toplantılara sık gelir miydi?»

«Gelirdi zavallı. Son toplantıda kendisiyle konuşmuştum bile. Kendisini öldürdüğünü duyduğumda çok sarsıldım.»

«Depresyon mu geçiriyordu?» diye sordu Marissa.

Wendy başını salladı. «Depresyon belirtisine hiç rastlamamıştım.»

«Ben onu öldüğü gün gördüm,» dedi Marissa. «Hatta kocama vurdu bile.»

Wendy şaşkın şaşkın baktı arkadaşına.

«Kadın Kliniğindeydi. Kendini kaybetmişti. Robert onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Ancak gariptir, depresyon hali yoktu. Kızgındı, ama depresyonda değildi. Genelde sakin bir insan mıydı?»

«Onu her gördüğümde sakindi.»

«Çok garip,» dedi Marissa.

«Kahve molası,» dedi Susan Walker sonuncu konuşmacının sözü bitince. «Ondan sonra bu geceki konuğumuz konuşacak. New York'ta Columbia Tıp Merkezinden Dr. Alice Mortland'ı aramızda görmekle onur duyuyoruz. Kendisi bize Gameta Kanaliçi Nakilden söz edecek.»

Marissa, Wendy'ye baktı. «Bu konferans seni ilgilendiriyor mu?»

«Kesinlikle hayır. Benim her iki kanalım da tıkalı, bunun bana hiçbir yararı olamaz.»

«Benim de derdim aynı!» dedi Marissa. «Tıkalı kanallar.»

«Neyiz biz böyle? İkizler mi?» diyerek güldü Wendy. «Haydi, kendimizi okulda farzedelim ve konferansı asalım.»

«Evsahibemizi darıltmaz mıyız?»

«Susan'ı mı? Hayır, anlayışlı kızdır o.»

On dakika sonra iki eski arkadaş bir barın kalabalık Beacon Sokağına bakan penceresi önünde oturuyorlardı. Lambaların ışığında yemyeşil görünen çimenler baharın geldiğini göstermekteydi.

Her iki kadın da madensuyu ısmarlayınca birbirlerine bakıp güldüler.

«Geçen hafta dördüncü embriyo nakli yapıldı,» dedi Marissa.

«Bir rastlantı daha. Bana da. Ama benimki ikinciydi. Programı nerede sürdürüyorsun?»

«Cambridge'de Kadın Kliniğinde.»

«İnanmam,» dedi Wendy. «Ben de oradayım. Dr. Wingate mi?»

«Evet. Dr. Carpenter kadın doktorum. Ama yapay döllemeyi Dr. Wingate yapıyor.»

«Ben Megan Carter'a gidiyorum,» dedi Wendy. «Kadın doktorları yeğlerim. Ama dölleme için Wingate'in elindeyim.»

«Birbirimizle karşılaşmamamız çok garip doğrusu. Ancak mahremiyete de çok dikkat ediyorlar doğrusu. Zaten oraya gitmemin bir nedeni de buydu.»

«Aynen benim gibi.»

«Yumurtalık kanallarının tıkalı olması sende de şok yarattı mı?» diye sordu Marissa.

«Hem de nasıl. Böyle bir şey aklımın ucundan geçmemişti. Kolejde ve fakültede doğum kontrolü için o kadar sıkıntıya girdiğimi düşününce çok komik buldum. Şimdi de çocuk istememenin nasıl bir duygu olduğunu hatırlamıyorum bile.»

«Ben de aynı şeyi hissediyorum,» dedi Marissa. «Ama bunun nedeninin tüberküloz salpinjitis olduğunu öğrenince çok şaşırdım.»

Wendy bardağını masaya sertçe vurdu. «Bu rastlantılar biraz ürkütücü olmaya başladı. Bana da aynı teşhis kondu.»

İki kadın neredeyse bir dakika birbirlerinin yüzüne baktılar. Rastlantının bu kadarına inanılmazdı. Salgın hastalıklar konusundaki eğitimiyle Marissa hemen kuşkuya kapılmıştı. Her ikisinin durumlarındaki paralellik olağanüstüydü. Ve birbirlerinin yaşamına yalnızca tıp fakültesinde karışmışlardı.

«Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?» diye sordu Wendy.

«Herhalde. Bellevue Hastanesinde geçirdiğimiz o ayları düşünüyorum. Gördüğümüz tüberküloz vakalarını hatırladın mı, özellikle de ilaca direnen türleri. Tüberküloz vakalarında bir artış olduğu söylenmişti hatta.»

«Nasıl unutabilirim ki?»

«Neyse ki, göğüs röntgenim temiz çıktı,» dedi Marissa.

«Benimki de.»

«Acaba büyük bir olayın parçaları mıyız dersin? Yumurtalık kanalı tüberkülozu, özellikle Birleşik Devletler gibi ender bir ülkede çok seyrek rastlanan bir hastalıktır.» Başını salladı. Akıl alacak gibi değildi.

«Neden Resolve toplantısına gidip aynı teşhis konmuş başkaları da var mı öğrenmiyoruz?» dedi Wendy.

«Ciddi misin? Bu o kadar az bir olasılık ki.»

«Merak ettim,» dedi Wendy. «Yürü haydi.»

Marissa yolda evlilik konusunu açtı. Bu konuda konuşması güçtü, ama birine de açılma ihtiyacını duyuyordu. Wendy'ye, Robert'le ciddi sorunları olduğunu söyledi.

«Konuk odasında yatmaya başladı,» dedi. «Bir psikologa gitmeyi de reddediyor. Mutsuzluğunun nedenini söyleyecek birine ihtiyacı olmadığında ısrar ediyor.»

«Biz kısırların çoğunun evlilik sorunlarımız vardır. Hele yapay döllenme tedavisi görenlerin. Kuşkusuz, herkes bununla başka türlü mücadele ediyor. Kocam Gustave bana olan ilgisini işine yöneltti. Artık hep hastanede. Kendisini hiç görmüyorum diyebilirim.»

«Robert de öyle. Bu embriyolardan biri yerinde tutunamazsa fırtınayı atlatacağımızı hiç sanmıyorum.»

Kapıyı açan Susan, «Döndünüz demek!» diye bağırdı. «Tam da bir şeyler yiyorduk.»

Wendy, Susan'a ne yapmak istediklerini anlattı. Susan iki kadının mantolarını aldıktan sonra herkesin küçük gruplar halinde çikolatalı kek yiyerek konuştukları salona girdi.

«Bir dakikanızı rica edeceğim,» dedi. Sonra Wendy'nin sormak istediği bazı sorular olduğunu açıkladı.

Wendy odanın ortasında durarak bilmeyenlerin bulunması olasılığına karşılık kendini doktor olarak tanıttı. Sonra kısırlık nedeninin tıkalı yumurtalık kanalları olan kaç kişinin bulunduğunu sordu.

Üç kadın el kaldırdı.

Wendy bunlara dönerek, «Kaçınıza kanal tıkanması nedeninin tüberküloz ya da mikroskop altında tüberküloza benzeyen bir şey olduğu söylendi?» diye sordu.

Kadınlar kaşlarını kaldırıp birbirlerine baktılar. Bundan pek emin değildiler.

«İçinizden herhangi birine izoniazid ya da INH adında bir ilaç alması söylendi mi?» diye Marissa sordu. «Aylarca devam etmiş olması gereken bir tedavidir bu.»

Kadınlardan ikisi ellerini kaldırdılar. Her ikisi de laparoskapiden sonra dahiliyecilerini görmelerinin önerildiğini ve uzun bir süre bir ilaç almaları gerektiğinin bildirildiğini söylediler. Ancak her ikisine de ilaç verilmemiş ve üç ayda bir gelmeleri söylenmişti.

Marissa kadınların adlarını ve telefon numaralarını yazdı: Marciaf Lyons ve Catherine Zolk. Her ikisi de doktorlarına ilacın izoniazid olup olmadığını soracaklardı.

Şaşkına dönen Marissa, Wendy'yi bir kenara çekti. «İnanılmaz bir şey bu. Dört vaka olduğunu tahmin ediyorum. Bu iki kadında da tüberküloz varsa o zaman Bellevue'deki stajımızla bir ilgisi yok demektir.»

«Dört vaka bir örnek oluşturmaz,» dedi Wendy. «Ama kuşku uyandırır. Bir tek coğrafi bölgede çok ender rastlanılan dört vaka. Ayrıca anlaşıldığına göre hiçbirimizin başka bir yerinde bir enfeksiyon görünmüyor. Bir izin üstündeyiz sanırım. Ben bu işin arkasını bırakmayacağım.»

«Gel bunu birlikte yapalım,» dedi Wendy. «Çok iyi! Birinci adım benim CDC'deki ilişkilerimden yararlanmak olacak. Buna hemen bu gece başlayabiliriz. Araban nerede?»

«Hastanede.»

«Benimki daha yakında. Seni arabana götüreyim, sonra arkamdan gelirsin, bize gideriz. Tamam mı?»

«Tamam!» dedi Wendy.

İki kadın evsahiplerine veda ederken Marissa'nın aklına bir şey geldi. Susan'a, Rebecca Ziegler'in kısırlığının nedenini bilip bilmediğini sordu.

«Tıkalı yumurtalık kanalları sanırım,» dedi bir an düşünen kadın. «Emin değilim ama öyle sanıyorum.»

«Telefon numarası var mı sizde?»

«Var sanırım.»

«Acaba bana verebilir miydiniz?» dedi Marissa.

Susan numarayı bulup verdi.

Sokağa çıktıklarında Wendy, «Rebecca'nın kocasına telefon etmeyeceğini umarım,» dedi. «Zavallı adam şok geçiriyordur herhalde.»

«Eğer cesaret bulursam edeceğim,» dedi Marissa. «Ayrıca bana ayrı yaşadıklarını söylemişlerdi.»

«Sanki bu pek farkedermiş gibi. Adam o yüzden kendisini sorumlu tutuyor bile olabilir.»

Marissa başını salladı.

Eve giderken Marissa çok heyecanlıydı. Dört yumurtalık kanalı tüberkülozu vakası olayı bir anormallikten çıkarıp kamu sağlığını tehdit eden bir duruma sokardı.

Marissa arabasını garaja soktuktan sonra arabasını dışarı park etmiş olan Wendy'yi aldı, eve ön kapıdan girdiler.

«Evin güzelmiş,» dedi Wendy, Marissa'nın arkasından çalışma odasına doğru yürürken.

«Öyle mi?» Marissa'nın sesinde hiç heyecan yoktu. «Evlenmeden önce Robert'ın eviydi. Doğrusu istersen ben hiç sevemedim.»

Marissa ilk iş olarak Cyril Dubchek'in numarasını buldu. «CDC'nin bölüm şeflerinden birini arıyorum,» dedi. «CDC'de son yılımda küçük bir ilişkimiz olmuştu. Çok yakışıklıdır.»

«Sonu gelmedi mi?»

Marissa başını salladı. «En başından fırtınalı bir ilişkiydi. İşin komik yanı anlaşamadığımız konuların başında çocuk sorunu geliyordu. O karısı ölmeden önce birkaç çocuk sahibi olmuştu. Artık çocuk istemiyordu.»

Marissa numarayı çevirip bekledi. Wendy bir şey söyleyecekken elini kaldırıp bağlantının kurulduğunu belirtti.

Önce havadan sudan söz ettiler. Sonra Marissa ana konuya girdi. «Cyril, yanımda bir doktor arkadaşım var, onun da duyması için hoparlörü açıyorum.» Düğmeye bastı. «Beni duyuyor

musun?»

Cyril'in evet diyen sesi odayı doldurdu.

«Merkezde tüberküloz salpinijitis vakalarının arttığı konusunda bir şey duydun mu?»

«Hatırlayabildiğim kadarıyla, hayır. Neden sordun?»

«Burada Boston'da dört vaka olduğuna inanıyorum. Hepsi nispeten genç kadınlar, hiçbirinde başka bir lenf enfeksiyonu yok, özellikle de ciğerleri temiz.»

«Nispeten gençle ne kastediyorsun?»

«Otuzla otuz beş yaş arası.»

«Biraz yaşlı çocukları tedaviye başladın galiba,» dedi Cyril. «Bu vakaları nerede gördün?»

Marissa gülümsedi. «Seninle oyun oynanmayacağını bilmeliydim. Cyril. Vakalardan biri benim. Bir yıldır kısırlık tedavisi görüyorum. Bu akşam aynı teşhis konmuş üç kadınla karşılaştım.»

«Rahatsız olduğuna üzüldüm,» dedi Cyril. «Ama burada yumurtalık kanalı tüberkülozu lafı duymuş değilim. Bakteriyolojiye bir sorabilirim. Böyle bir şey varsa onlar duymuşlardır. Seni hemen ararım.»

Marissa veda ettikten sonra telefonu kapattı. Bir an duraksadıktan sonra Wendy'ye, Rebecca Ziegler'in numarasını aramak hakkında ne düşündüğünü sordu.

Wendy saatine baktı. «Ben cesaret edemem. Üstelik saat onu da geçmiş.»

«Bence bir denemeye değer.» Marissa çantasından numarayı alıp çevirdi. Telefon yedinci çalıştan sonra açıldı. Geri planda yüksek sesle çalınan müzik sesi duyuluyordu. Bir parti vardı galiba.

Marissa orasının Ziegler'in evi mi olduğunu sordu.

«Bir dakika,» dedi karşısındaki ses. Marissa ile Wendy adamın 'biraz susun yahu' diye bağırdığını duyuyorlardı. Sonra yine sesi duyuldu.

«Siz Rebecca Ziegler'in kocası mısınız?» diye sordu Marissa.

«Öyleydim. Siz kimsiniz?»

«Ben Dr. Blumentharim. Sizi uygunsuz bir zamanda rahatsız ettiysem, özür dilerim. Numaranızı kısır çiftlere yardım eden bir kuruluş olan Resolve'dan aldım. Bu kuruluşu biliyor musunuz?»

«Evet,» dedi adam. «Ne olacak?»

«Bir sakıncası yoksa size Rebecca'nın durumu hakkında özel bir şey sormak istiyordum.»

«Benimle dalga mı geçiyorsunuz?» Arkadan bir kahkaha işitildi.

«Hayır,» dedi Marissa. «Size sadece Rebecca'nın yumurtalık kanallarıyla bir sorunu olup olmadığını soracaktım. Bunlar yumurtaları rahime indiren kanallardır.»

«Ne olduklarını biliyorum,» dedi adam. «Bir dakika.» Sonra konuklarına, «Susun yahu! Duyamıyorum!» diye seslendi. Yine telefona döndü. «Arkadaşlar işte!» dedi.

«Rebecca,» diye tekrar etti Marissa.

«Evet. Kanallar tıkalıymış.»

«Acaba bunun nedenini de biliyor muydunuz?» diye Marissa ısrar etti.

«Sadece tıkalı olduklarını biliyorum. Bundan ötesini doktoruna sormalısınız.» Odadan kırılan bir cam sesi geldi. «İnsaf!» diye bağırdı adam. «Kusura bakmayın ama kapatıyorum.»

Telefon kapandı.

Marissa'yla Wendy birbirlerine baktılar. «Eh, yas tutan dul koca da bu kadar olur,» dedi Wendy.

«Hiç olmazsa telefon ettiğimiz için suçluluk duymuyoruz. Kanalları tıkalıymış. Bu konu araştırılmaya değer bence. Eğer onun kanallarının tıkanma nedeni bizimki gibiyse, duruma çok başka bir görüntü verecektir.»

Wendy başını salladı.

«Bir dakika!» diye bağırdı Marissa.

«Ne var?»

«Öteki iki kadına nerede tedavi gördüklerini sormayı unuttuk, Rebecca'nın Kadın Kliniğinde olduğunu biliyorum.»

«Numaraları sende, ara,» dedi Wendy.

Marissa kadınların ikisinden de aynı yanıtı aldı, Kadın Kliniğinde tedavi görmekteydiler. «Bu iş giderek ilginçleşiyor,» dedi Wendy.

«Yarın sabah ilk iş olarak kliniği ziyaret etmemiz gerekecek sanırım. Benimle geliyor musun?»

«Dünyayı versen bunu kaçırmam.»

«Merhaba!» dedi bir ses. Kapıya dönünce Robert'i gördüler. Üzerinde V yakalı bir süveter, pantolon, çıplak ayaklarında terlikler vardı. Okuma gözlüğü elindeydi.

Marissa kalkıp kocasıyla arkadaşını tanıştırdı, Resolve toplantısında karşılaştıklarını söyledi. Wendy'nin de Dr. Wingate tarafından tedavi gördüğünü söyledi. Robert, Wendy'nin elini sıktı.

«Çay yapmaya gidiyordum. Siz de içer miydiniz?» dedi Robert.

«Memnun olurum,» dedi Wendy.

Robert dönüp mutfağa gitti. «Vay vay!» diye arkasından söylendi Wendy. «Ben de Gustava'ı yakışıklı sanırdım.»

Marissa başını salladı. «Onu seviyorum. Ama çok kötü bir dönemden geçiyoruz şimdi.» Omuzlarını silkti. «En azından kendi kendime söylediğim bu.»

Mutfağa gittiklerinde Robert suyu kaynatmaya koymuş, masanın üstüne üç fincan, hazırlamıştı.

«Toplantı nasıl geçti?» diye sordu şekeri çıkarırken.

Marissa toplantıyı anlattı, pek memnun kaldığını ve pek çok kocanın da orada bulunduğunu söyledi.

«Sizin kocanız da orada mıydı?» diye sordu Robert, Wendy'ye.

«Bir ameliyatı olduğundan gelemedi.» Boş olsaydı bile gelmeyeceğini söylemedi. Ama Robert iyi bir sorgucuydu.

«Daha önceki toplantılara gelmiş miydi?» Tam o anda kaynayan suyu almaya gitti.

Soruyu Wendy yerine Marissa yanıtladı. «Hiçbirine gidememiş.»

«Anlıyorum.» Robert fincanlara kaynar suyu doldurdu. Yüzünde Marissa'yı çıldırtan o gülümsemelerden biri vardı.

«Birine katılacak kadar açık fikirli olsaydın toplantılar konusunda düşüncelerin değişirdi,» dedi Marissa.

«Belki de Wendy'nin kocasıyla bir konuşmak iyi olacak. Birbirimize pek benziyoruz galiba.» Çaydanlığı ocağa geri götürdü.

«İyi fikir,» dedi Wendy.

«Benim için çok iyi olduğunu söyleyebilirim,» diye Marissa söze karıştı. «Yalnız Wendy'ye rastlamakla kalmayıp içimizden dördüne aynı teşhisin konduğunu öğrendim.»

«Tüberküloz işinden mi söz ediyorsun?» diye sordu Robert.

«Evet. Dörtten biri de benim.»

«Ciddi misin?»

Marissa bu sayının ne kadar olağanüstü olduğunu anlattı. «Öylesine beklenmedik bir şey ki, bunu araştırmamız gerek. Yarın resmi bir soruşturma başlatmak üzere Kadın Kliniğine gideceğiz.»

«Resmi soruşturma da ne demek oluyor?»

«Bizimki gibi kaç vaka gördüklerini, Rebecca Ziegler'e de aynı teşhisin konup konmadığını öğrenmek istiyoruz. Onun da kanallarının tıkalı olduğunu biliyoruz.»

«Kadın Kliniği bu bilgileri vermez size.»

«Neden? Bu çok önemli olabilir,» dedi Marissa. «Kamu sağlığını tehdit eden bir durum olabilir. Gerçekten bir iz üstünde olabiliriz, toksik şok sendromu gibi.»

Robert, Marissa'ya, sonrada Wendy'ye baktı. Onların bu heyecanını rahatsız edici buluyordu, hele Çin lokantasındaki o sahneden sonra. Hiç kuşkusuz Wendy de aynı hormon tedavisini görmekteydi.

«Bence biraz sakinleşmelisiniz,» dedi. «Bu işin temeline inseniz de sizin durumunuzda bir değişiklik olmayacak. Klinikten de pek bir yanıt alacağınızı sanmıyorum. Hastaların rızası olmadan bilgi vermek meslek ahlakına da aykırıdır, yasalara da.»

Ama Marissa karar vermişti bir kere. «Bu tüberküloz hikâyesi beni tâ baştan beri düşündürüyordu,» dedi. «Bunun aslını öğrenmek istiyorum. Az önce Cyril Dubchek ile konuştum, CDC'nin otoritesini de sağlayabiliriz.»

Robert başını salladı. Memnun olmadığı yüzünden okunuyordu. «Siz iki dedektifi başbaşa bırakayım öyleyse,» dedi.

Fincanını alıp odasına gitti sonra.

Wendy adamın ayak sesleri uzaklaşınca, «Haklı aslında,» dedi. «O tıbbi kayıtlara erişmek bir sorun olacak.»

«Bir deneriz. Belki de doktor olarak bir ilerleme sağlayabiliriz. Mesleki yaklaşım. O olmazsa başka bir yol deneriz. Benimlesin, değil mi?»

«Kesinlikle. Birlikten güç doğar.»

Marissa güldü. Sabahı iple çekecekti.

29 MART 1990 Saat 9:30

Marissa'yla Wendy şemsiyelerini sımsıkı tutarak Kadın Kliniğinin kapısından içeri girdiler.

Marissa, «Tıbbi kayıt bölümünün nerede olduğunu biliyor musun?» diye sordu.

«Hiçbir fikrim yok. Sorarım ama.»

Marissa rüzgârda ters dönmüş şemsiyesini düzeltmeye çalışırken Wendy danışma bölmesine gitti. Marissa'ya kendisini izlemesini işaret etti. Asansörlerin önüne gelince, «Altınca katta,» dedi.

«Tahmin etmeliydim. Rebecca Ziegler dosyasını okuduktan sonra altıncı kattan atladı.»

«İnsan dosyasında ne okuduğunu merak ediyor doğrusu.»

Marissa konuşmadan başını salladı.

Altıncı katta bölümü bulmak güç olmadı. Asansörden çıkar çıkmaz yazı makinelerinin çatırtısını duymuşlardı. Marissa gidecekleri yerin Linda Moore'un odasının aksi yönünde olduğunu görünce sevindi. O sırada tanıdık biriyle karşılaşmak istemiyordu.

Tıbbi kayıt odası çepeçevre dosya dolabıyla çevriliydi. Kulaklıklı üç sekreter yanlarındaki ses bantlarını dinleyerek bir şeyler yazıyorlardı. Girişin sağ tarafındaki masada oturan bir kadın Marissa'yla Wendy'yi, «Size yardımcı olabilir miyim?» diyerek karşıladı. Elli yaşlarında olan kadının göğsünde bir yazı vardı: Helen Solano, Tıbbi Kayıt Memuru. Önünde de bir bilgisayar ekranı bulunuyordu.

«Adım Dr. Blumenthal,» dedi Marissa. «Bu da Dr. Wilson.»

Wendy başını eğdi. Bayan Solano gülümsedi.

«Size bir şey sormak istiyoruz,» dedi Wendy. «Kadın Kliniğinin kayıt sisteminde yumurtalık kanallarının tıkalı olması gibi belirli bir teşhisin çıktısı bulunabilir mi?»

«Elbette,» dedi kadın.

«Peki, ya granülomatoz blokaj?» diye sordu Marissa.

«Bundan pek emin değilim. Bunu teşhis kod defterime bakmalıyım. Bir dakika.» Kadın koltuğunu çevirip arkasındaki dosyalardan birini aldı.

«Evet, var,» dedi sonra.

«Çok iyi,» dedi Marissa. «Zahmet olmazsa o teşhisin bir bilgisayar çıktısını verebilir miydiniz?»

«Hemen,» dedi Bayan Solano.

Marissa'yla Wendy bakıştılar.

«Yetki belgeniz nerede?» diye sordu Bayan Solano.

«Araştırma için bir belge gerektiğini bilmiyorduk,» dedi Wendy.

«Her şey için yetki belgesi gerekir.»

«Peki,» dedi Marissa. «Bunu kimden alabiliriz?»

«Yetki belgesini bir kişi verebilir. O da bu kliniğin müdürü Dr. Wingate'dir.»

Asansöre döndüklerinde Marissa başını salladı. «Granülomatoz teşhisi kategorisi bulunduğunu söylediğinde işimiz bitti sanmıştım.»

«Ben de. Ama şimdi kocanın haklı olduğunu düşünüyorum. Wingate bize o yetkiyi asla vermez.»

«Çabuk pes etmeyelim,» dedi Marissa.

Dr. Wingate'in odası ikinci kattaydı, iki odası vardı, biri klinik müdürü, diğeri yapay dölleme birimi şefi olarak. Marissa'yla Wendy birincisine gittiler ama doktorun ötekisindeki laboratuarında olduğunu öğrendiler.

«Doktora geldiğinizi bildireyim,» dedi hemşire.

Marissa'yla Wendy oturdular. «Başka bir iş için burada olmak iyiymiş,» diye fısıldadı Wendy.

Yarım saat sonra hemşire, «Dr. Wingate sizi şimdi kabul edecek,» dedi. Kadınları uzun bir koridordan geçirip sağdaki üçüncü kapıyı gösterdi.

Wendy kapıyı vurdu. Doktor Wingate içeri girmelerini söyledi. Bir laboratuvar masası ardından kalkarak, «Vay vay, kimler gelmiş,» dedi. «Tanıştığınızı bilmiyordum.»

Wendy tıp fakültesinden arkadaş olduklarını söyledi.

«Ne istemiştiniz?» diye sorarken oturmaları için yer gösterdi. Ama kendisi oturmadı. «Bir dölleme üzerindeyim, o yüzden pek zamanım yok.»

«Bizim işimiz de uzun değil zaten,» dedi Marissa. Wendy ile aynı soruna sahip olduklarını ve iki vaka daha saptadıklarını anlattı. «Tüberkülozlu granülomatoz yumurtalık kanalı enfeksiyonlu dört vaka olağandışı bir durum,» dedi. «Bu konuyu araştırmak istiyoruz. Bununla bir araştırma konusu olarak ilgileniyoruz.»

«Ama bunun için sizin izin vermeniz gerekliymiş,» dedi Wendy. «Daha başka vaka olup olmadığını öğrenmek istiyoruz.»

«Bunu yapamam,» dedi Dr. Wingate. «Kliniğimizin en titizlikle korunan ilkesi mahremiyettir. Hasta dosyalarını gösteremem. Ve bu da San Francisco'daki merkezimizin talimatıdır.»

«Ama bunun kamu sağlığıyla ilgisi var,» dedi Marissa. «Bu vakalar toksik şok gibi yeni bir klinik durum oluşturabilir.»

«Bunu anlıyorum. Bizi uyardığınız için de teşekkür ederim. Bununla ilgilenebileceğimizden emin olabilirsiniz. Durumu anlamışsınızdır sanırım.»

«İlgili kadınlarla konuşup rızalarını alabiliriz,» dedi Wendy. «Özür dilerim, hanımlar.» Adamın sesinde belirli bir sabırsızlık vardı şimdi. «Size kurallarımızı anlattım. Onlara saygı göstermelisiniz. Şimdi işime dönmeliyim artık, ikinizin de yakında hormon düzeyi kontrol edilecekti, değil mi?»

Wendy de, Marissa da başlarını salladılar. «Bu konuyu bir düşünüp bize daha sonra haber verseniz,» dedi Marissa.

«Düşünecek bir şey yok. Size izin vermem olanaksız. Bu kesindir. Şimdi izninizi rica edeceğim.»

İki kadın asansörün önüne gelince birbirlerine baktılar. «Sakın Robert'ın haklı olduğunu söylemeye kalkışma,» dedi Marissa. «Bağırırım yoksa!»

Birinci katta danışma bölmesinin önünde durdular.

Wendy, «Bilgisayara girmeyi başaracak bir tanıdığın var mı çalışanlar arasında?» diye sordu.

Marissa başını salladı. «Ne yazık ki, hayır. Ama aklıma bir şey geldi. Rebecca Ziegler hakkındaki bazı sorularımıza yanıt bulabiliriz sanıyorum. İntihar ettiği için cesedi adli tıpa gönderilmiştir. Otopsi yapılırken yumurtalık kanallarına bakılmış olabilir.»

«Bir denemeye değer. Haydi morga gidip soralım. Ama önce muayenehaneme bir telefon edeyim de.»

«Ben de adli tıp doktorunu ararım bu arada.»

Birlikte genel telefonlara yürüdüler. Wendy konuşmasını bitirip Marissa'yı bekledi.

«Benim işim tamam,» dedi.

«Güzel. İyi ki, adli tıp bürosunu aramışım. Rebecca Ziegler adli tiplik bir vaka olmasına rağmen otopsi için Memorial'a göndermişler. Yürü, oraya gidiyoruz şimdi.»

Kadın Kliniğindeki düşkırıklığından sonra Marissa, Rebecca Ziegler'in otopsisini arkadaşı Ken Mueller'in yaptığını duyunca çok sevindi. Artık sonuçları öğrenmekte bir sorun çıkmayacaktı.

Bir sekreter, «Ken otopsi odasında,» dedi. «Bir iki dakika önce girdi, bir saatten önce çıkacağını da sanmam.»

«Hangi odada?»

«Üç numarada.»

Patoloji bölümünden otopsi odasına doğru yürürken Wendy, «Bekleyemez miydik?» diye sordu. Otopsilerden oldum olası hoşlanmamıştı. Marissa arkadaşının solgun yüzüne baktı.

«Sen burada bekle,» dedi. «Hemen dönerim. Benim de aslında otopsiyle başım hoş değildir.»

Marissa içeri girer girmez pis bir koku çarptı yüzüne. İki önlüklü ve koruyucu gömlekli adam paslanmaz çelikten masanın üzerinde yatan genç bir erkeğin üzerine eğilmişlerdi.,

«Ken?» diye seslendi Marissa. Her iki adam da başlarını kaldırıp baktılar. Cesedi açmak üzereydiler.

«Marissa! Ne işin var burada? Gel de seni bu hastanenin gördüğü en kötü stajyerle tanıştırayım.»

«Teşekkür ederim,» dedi Greg.

Marissa otopsi masasının başına yürüdü. Ken, Greg'i resmen tanıştırırken şakayı bir yana bırakıp genç adamı göklere çıkararak övdü. Greg neşterini kadından yana salladı.

«İlginç bir vaka mı?» diye sordu Marissa laf olsun diye.

«Hepsi ilginçtir,» dedi Ken. «Öyle düşünmeseydim dermatolojiye girerdim. Sosyal bir ziyaret mi bu?»

«Pek sayılmaz. Rebecca Ziegler adında bir kadına otopsi yaptığını öğrendim.»

«Uçmayı beceremeyen kadın mıydı o?»

«Aman patoloji şakalarını kendine sakla, Ken. Evet, altıncı kattan, aşağı atlayan kadın.»

«Otopsiyi ben yaptım, Ken de seyretti,» dedi Greg.

«İlginç bir vakaydı...» dedi Ken.

«Hepsi ilginçtir dedin ya az önce,» diye Greg sözünü kesti.

«Tamam, tamam, anladık.» Ken, Marissa'ya döndü. «Ama bu gerçekten ilginçti. Kadının aortası yırtılmıştı.»

«Yumurtalık kanallarına bakmış mıydın?»

«Her şeye baktım,» dedi Greg. «Öğrenmek istediğin nedir?»

«Slaytlarına bakabildin mi?»

«Elbette. Her iki kanalda da granülomatoz harabiyet vardı. Birkaç örnek daha göndermiştim ama onlar henüz gelmedi.»

«Eğer onların bana birkaç ay önce gösterdiğin slaytlar gibi olduğunu merak ediyorsan, evet öyleydi,» dedi Ken. «Tıpatıp eşiydi. Bu yüzden kadının yumurtalık kartallarında eski bir tüberküloz lezyonu olduğu teşhisini koyduk. Ama bu bir yan bulguydu sadece. Ölümüyle bir ilgisi yoktu.»

«Öteki şeylerden de söz edecek misin?» diye sordu Greg.

«Nelerden?» diye sordu Marissa.

«Greg'le düşündüğümüz bir şey var,» dedi Ken. «Sana söylememiz doğru olur mu bilemiyorum.»

«Siz neden söz ediyorsunuz?» diye ısrar etti Marissa. «Neden söylemeyecekmişsiniz? Haydi, meraklandırmayın beni.»

«Biz kendimiz karar veremedik henüz,» dedi Greg. «Aklımızı kurcalayan bir iki şey var.»

«Anlatın ne olur,» diye yalvardı Marissa.

«Peki, ama kimseye bir şey söyleme,» dedi Ken. «Bunu adli tıp doktoruyla konuşmam gerekebilir. Konuyu benden başkasının ağzından duymasını istemiyorum.»

«Anlat artık. Bana güvenebilirsin.»

«Pekâlâ. Rebecca Ziegler'in kol damarlarından birinde yeni yapılmış bir iğne izine rastladık.»

«Kadın kısırlık tedavisi görüyordu,» dedi Marissa. «Sürekli hormon veriliyor, kan tahlili yapılıyordu. Bu mu sır diye sakladığınız şey? İnsaf!»

Ken omuzlarını silkti. «Bu işin bir bölümü. Bu kadarla kalsaydı, ilgilenmezdik kuşkusuz. Son aylar içinde pek çok kez iğne yapıldığını biliyorduk. Vücudu delik deşikti. Ama bu iz bana ölümünden az önce yapılmış gibi geldi. O yüzden kuşkulandık. Toksikoloji taramasını normal hormonlar dışına kaydırdık bunun üzerine. Bir patolog olarak bizden kuşkulu olmamız beklenir.»

«Ve başka bir şey buldunuz?» dedi Marissa dehşet dolu bir sesle.

«Hayır,» dedi Ken. «Toksikoloji taraması temiz çıktı. Başka bir iki şey deniyoruz ama şimdiye kadar bir şey bulamadık.»

«Şaka mı ediyorsunuz siz?» diye Marissa sordu.

«Şaka değil,» dedi Ken. «Bilmecenin bir parçası da kadının göğsünde yalnızca birkaç yüz cc. kan çıkmış olması.»

«Yani...»

«Bir aorta yırtılınca göğüs daha fazla kanla dolar. Birkaç yüz cc.'den fazla. O kadar da olabilir ama bu pek olası değildir. O nedenle birkaç yüz cc. bulmak somut bir kanıt değildir, ama akla bazı başka olasılıklar getirir.»

«Ne gibi?»

«Düşmeden önce öldüğü gibi,» dedi Ken.

Marissa şaşırmıştı. Bir an konuşamadı. Bu tür düşüncenin varacağı nokta akla getirilemeyecek kadar korkunçtu.

«Sorunumuzu anladın sanırım,» dedi Ken. «Bunu resmen dile getirmek için elimizde başka kanıtlar olması gerek. Kadını düşmeden önce öldüren şeyin ne olduğunu bulmalıyız. Ne yazık ki, hiçbir şey bulamadık. Beynini dikkatle taradık ama bir şeye rastlamadık. Tek şansımız toksikolojide, ama onda da şimdiye kadar hiçbir şey elde edemedik.»

«Ya düşerken öldüyse?» dedi Marissa. «Korkudan ya da başka bir şeyden?»

Ken elini salladı. «Ciddi olamazsın, Marissa. O yalnız filmlerde olur. Yere çarpmadan ölmüşse, düşmeden ölmüş demektir. Bu da pencereden aşağı itildi demektir.»

«Belki de faturasını ödememişti,» diye şaka etti Greg. «Size saygım sonsuz ama şu önümüzdeki çürümeden işimize devam etsek iyi olur.»

«Bir şey öğrenirsek sana haber veririm istersen,» dedi Ken.

«Lütfen.» Marissa dışarı çıkarken oda çevresinde dönüyor gibiydi.

«Marissa, unutma, bundan kimseye söz etmek yok,» diye arkasından seslendi.

«Merak etme. Sırrın sağlam ellerdedir.» Ama Wendy'ye söylemesi gerekecekti.

Marissa kapıdan çıkarken dönüp seslendi. «Ken, kadının bir dosyası var mı?»

«Fazla bir şey değil. Acilde yazdıkları bir iki şey.»

«Ama kayıtta fatura kesmek için bazı bilgiler vardır herhalde.»

«Vardır sanırım.»

«Acaba kadının sosyal güvenlik numarasını alıp almadıklarını biliyor musun?»

«Hiç bilmiyorum. Ama bakmak istersen dosya masamın üstündedir.»

Marissa kapıyı açıp dışarı çıktı.

Wendy madensuyunun buzlarını karıştırırken, «Bunun doğru olduğunu kabul edemeyiz,» dedi. «Rebecca Ziegler'in öldürülüp pencereden atıldığını düşünmek çok saçma olur. Doğru olamaz bu. Aort yırtılmasından sonra göğüsteki kan miktarı çan biçiminde bir eğriyle gösterilir. Rebecca Ziegler eğrinin bir ucundaydı. Bunun başka bir açıklaması olamaz.»

Wendy, Marissa'nın çalışma odasındaki divanın üstündeydi. Marissa da masası başında.

Gustave'ın gelmesini bekliyorlardı. Adamın öğleden sonra bir ameliyatı vardı ama her an gelebilirdi artık. Wendy'nin ısrarıyla iki kadın kocalarıyla birlikte evde pizza yemeye karar vermişlerdi. Erkeklerin birbirlerini tanıdıkları takdirde Resolve toplantılarından birine geleceklerini umuyorlardı. Wendy bunun çok yararlı olacağı düşüncesindeydi. Marissa ise aynı fikirde değildi.

«Hiç olmazsa dosyasından sosyal güvenlik numarasını buldum,» dedi Marissa. «Kadın Kliniği kayıtlarına girmenin bir yolunu bulursak zavallı Rebecca'nın öldüğü gün kendisi hakkında neler okuduğunu öğrenebiliriz. Eğer bir şey okumuşsa kuşkusuz.»

«Yine hayaline kapılmış gidiyorsun işte,» dedi Wendy. «Onu yukarı götürüp öldürdüklerini, sonra da pencereden aşağı attıklarını düşünüyorsun. Haydi haydi, üzerinde durmayacak kadar saçma bir düşünce bu.»

«Şimdilik bunu düşünmeyelim,» dedi Marissa. «Ama hiç olmazsa yumurtalık kanallarında

aynı hastalığın olduğunu öğrendik. Bundan eminiz.»

Marissa birden kâğıtlarını karıştırıp Marcia Lyons ve Catherine Zolk'un telefon numaralarını buldu.

Telefon edince kuşkularının doğrulandığını gördü, her iki kadın da gittikleri dahiliye doktorlarının izoniazid almalarından söz ettiklerini söylediler. Doktorları tüberkülozdan kuşkulanmışlardı.

Marissa telefonu kapattı. «Şimdi beş vaka oldu. Dr. Wingate'e de, mahremiyetine de başlarım artık. Beş vakadan istatistiki bir sonuç çıkaramayız. Daha başka vaka olup olmadığını öğrenmemiz gerek.»

«Haksızlık etmeyelim,» dedi Wendy. «Wingate de yukardan gelen emirleri uyguluyor. Belki konuyu araştırmaya başladı bile.»

«Umarım öyle olmuştur. Bu arada biz kendi hastanelerimizde bu tür vakalara rastlanılıp rastlanılmadığını araştıralım. Sen General'i, ben de Memorial'i tarayalım.»

Kapı çalınınca Wendy kalktı. «Gustave olmalı bu.» Saatine baktı, neredeyse dokuz olmuştu.

Marissa, Gustave'ın boyu karşısında dilini yutacaktı neredeyse. Kendi bir elli boyundan adam bir doksanlık boyuyla dev gibi görünüyordu. Sapsarı kıvırcık saçlı bir dev. Gözleri açık maviydi.

«Geciktiğim için özür dilerim,» dedi Gustave, Marissa ve Robert'le tanıştırıldıktan sonra. Robert de zili duyup odasından çıkmıştı. «Ameliyata başlamak için anestezisti bekledik.»

«Hiç önemli değil,» dedi Marissa. Wendy ile pizzacıya telefon ederken Robert'a adama bir içki vermesini söyledi.

Pizza gelince mutfağın yanındaki günlük odanın masası çevresine yerleştiler. Erkekler bira içiyorlardı. Marissa, Robert'in Gustave'dan hoşlanmış gibi görünmesine şaşmıştı. Genellikle doktorlarla pek geçinemezdi.

Bir ara sessizlik olunca Robert, «Bugün Kadın Kliniğinde neler yaptığınızı öğrenemedik,» dedi.

Marissa, Wendy'ye baktı. Robert'ın 'Ben sana demedim mi?'sini duymak istemediğinden ziyaretleri hakkında bir tartışmaya girmek istemiyordu.

«Haydi, anlatın bakalım,» dedi Robert. Gustave'a dönüp kadınların kliniğin bilgisayarına girmeye çalıştıklarını söyledi.

«Biz istedik, onlar da reddettiler,» dedi Wendy.

«Hiç şaşmadım,» dedi Robert. «Peki, kötü davranmadılar ya?»

«Hayır. Kliniğin müdürüne çıktık. Zaten kendisi yapay döllenme biriminin başında olan doktordur. San Francisco'daki merkezlerinin politikası olduğunu söyledi.»

«Bence çok dar görüşlüler,» diye sonunda Marissa konuştu. «Klinikten bir şey elde edemedik ama beş vaka olduğunu öğrendik. Bir coğrafi bölgede çok ender rastlanan bir hastalığa beş kez rastlamak araştırılması gereken bir konudur.»

«Beş vaka mı?» diye sordu Gustave. «Beş ne vakası?»

Wendy durumu kısaca anlatarak yumurtalık kanalları tüberkülozu olaylarının görüldüğünü söyledi.

«Başka vaka var mı diye araştırmaya gittik ama mahremiyet nedenini ileri sürüp dosyalarını

incelememize izin vermediler,» dedi Marissa.

Robert, Gustave'a, «Sen bir klinik yönetseydin ve sokaktan iki kişi gelip kayıtlarını görmek isteselerdi izin verir miydin?» diye sordu.

«Kesinlikle hayır.»

«Ben de hanımlara dün gece bunu anlatmaya çalıştım işte. Klinik mantıklı, ahlak ve hukuka uygun bir biçimde yönetiliyor. Bilgi vermiş olsalardı çok huzursuz olurdum doğrusu.»

«Biz sokaktan iki kişi değiliz,» dedi Wendy. «Bizler hasta olduğumuz gibi doktoruz da.»

«Beş vakadan ikisi olmanız sizi pek tarafsız yapmaz,» dedi Gustave. «Hele aldığınız o hormonlardan sonra.»

«Bak buna içilir işte,» diyerek Robert bira şişesini kaldırdı.

Wendy ile Marissa öfkeli bakışlarla birbirlerine baktılar.

Robert ağzını elinin tersiyle silip karısına döndü. «Beş vaka mı dedin? Dün akşam dörttü.»

«Rebecca Ziegler'in de aynı sorunu varmış.»

«Yok canım!» Robert, Gustave'a döndü. «Kadın Kliniğinde intihar eden kadın,» dedi. «Marissa'yla gittiğimizde bekleme odasında çıldırmış gibiydi, az sonra da kendini pencereden atmış.»

«Wendy ondan söz etmişti,» dedi Gustave. «Sen onu atlamaması için mi tutmuştun?»

«Yok canım. Hemşireye saldırmasını önlemek için. Daha sonra atlamış aşağı, bekleme odasından değil, altıncı kattan.»

«Facia,» dedi Gustave.

Marissa hiç düşünmeden, «Sandığınızdan da büyük bir facia olabilir,» dedi. «Wendy ile bugün bir şey daha öğrendik. Rebecca Ziegler intihar etmemiş olabilir. Belki de öldürülmüştür. Kadın Kliniğinin mantıklı, ahlaki ve hukuki yönetimi bu işte!»

Marissa ağzından çıkan sözlerden hemen o anda pişmanlık duymuştu. Bunu söylememesi için bir sürü neden vardı, Ken'e verdiği söz dışında. Konuyu tüberküloza çevirmeye çalıştı ama Robert ardını bırakmadı.

«Bunu anlatman gerekecek sanırım,» dedi.

Marissa bir kere bir hata yapmıştı, şimdi tüm olayı anlatmaktan başka çaresi yoktu. Hikâyeyi bitirdikten sonra Robert arkasına yaslanıp Gustave'a baktı. «Sen doktorsun. Ne diyorsun?»

«Kanıt yok. O iki patolog hayale kapılıyorlar bence. Dedikleri gibi ellerinde somut bir kanıt yok. Yırtılmış bir aort var. Bu kendi başına bir ölüm nedenidir. Kalp çarpma anında diastol durumunda olduğu takdirde durduğunda kanla doluyor demektir. O zaman göğse dolan sadece damarlarda bulunan kan olabilir.»

«Bana mantıklı geldi,» dedi Robert.

Konuyu kapatmak isteyen Marissa, «Gustave haklıdır herhalde,» dedi. Rebecca'nın bekleme odasında hiç de depresyon durumunda görünmediğini söyleyecek değildi.

«Yine de onun ölümü bizim Kadın Kliniğinin bilgisayarına girme isteğimizi arttırdı,» dedi. «Dosyasında neler yazdığını okumak isterdim.»

«MiT'te bir deha bulabilirsek belki de uzaktan bilgisayarlarına girebiliriz,» dedi Wendy.

«Bu iyi olurdu. Ama bir gece gizlice oraya girip terminallerinden birini kullanmaya ne dersin? Memorial'da bunu yapmak için deha olmaya gerek yoktur.»

«Durun hele,» dedi Robert. «Siz fazla ileri gitmeye başladınız. Birinin özel bilgisayar dosyalarına izinsiz girmek Massachusets yasalarına göre hırsızlıktır. Böylesine çılgınca bir işe kalkışırsanız kendinizi delikte bulabilirsiniz.»

«Wendy ile ben tüberküloz salpinjitisin çok önemli olduğunu düşünüyoruz,» dedi. «Bunun araştırılması gerektiğine inanıyoruz. Bunu bizden başka yapacak hevesli de yok ortada. Kimi zaman tehlikeyi göze almak gerekir.»

Gustave hafifçe öksürdü. «Korkarım bu noktada ben Robert'e hak veriyorum,» dedi. «Kliniğin bilgisayarına girmek konusunda ciddi olamazsınız. Nedeniniz ne olursa olsun, bu bir suçtur.»

«Sorun aslında bir öncelikler sorunudur,» dedi Marissa. «Siz bu konunun önemini kavramıyorsunuz. Biz bu işi izleyerek sorumluluğumuzu yerine getiriyoruz, sorumsuz bir davranışta bulunmuyoruz.»

«Konuyu değiştirsek artık,» dedi Wendy.

«Siz kadınlar başınızı ciddi bir belaya sokmadan bir karara varmalıyız,» dedi Gustave.

«Sus, Gustave!» dedi karısı.

«Bu beş vaka bir buzdağının ucu olabilir,» dedi Marissa. «Dediğim gibi, bu bana toksik şok sendromu keşfini hatırlatıyor.»

«Haksız bir benzetme,» dedi Robert. «Burada ölen yok ki.»

«Öyle mi? Rebecca Ziegler'e ne buyrulur?»

30 MART 1990 Saat 8:15

Robert bürosundaki özel odasından içeri girdi, çantasını divanın üstüne fırlatıp pencereye gitti. Camdan şakır şakır süzülen yağmur aşağısını görmesini engelliyordu. Boston'da böylesine yağmurlu bir mart görmüş değildi.

Arkasında sekreteri Donna'nın sabah kahvesiyle telefon notlarını getirdiğini duydu.

Robert döndü. Donna her zaman olduğu gibi not almak için masanın soluna oturdu. Robert kıza baktı. Donna neredeyse bir yetmiş beş boyunda iri yarı, ama günlük aerobikle düzgün vücutlu, boyalı sarı saçlı bir kızdı. İyi bir sekreterdi, dürüst, sadık ve güvenilir. İhtiyaçları basitti, Robert bir an neden onun gibi biriyle evlenmediğini düşündü. Yaşamı o kadar rahat olacaktı ki.

«Kahvenize şeker ister miydiniz?» diye sordu kız.

«Kahve istemiyorum,» dedi Robert sert bir sesle.

Donna not defterinden kaldırdı başını. «Bu sabah sinirli miyiz yoksa?»

Robert gözlerini ovuşturarak koltuğuna oturdu. «Özür dilerim,» dedi. «Karım beni çıldırtacak.»

«Hâlâ o kısırlık hikâyesi mi?»

Robert başını salladı. «Bir sorunumuz olabileceğini kabul ettiğimizde değişmeye başladı. Şimdi bu yapay döllenme maskaralığıyla hormonlar arasında tümüyle kendini kaybetti artık.»

«Üzüldüm,» dedi Donna.

«İşin kötüsü şimdi aynı tedaviyi gören ve aynı saçmalıkları yapan eski bir okul arkadaşıyla karşılaştı. Birbirlerini kışkırtıyorlar artık. Şimdi de dosyalarını okumak için bir kliniğe gizlice girmekten söz etmeye başladılar. Ne yazık ki, içinde bulunduğu bu durumda onun sözlerini ciddiye almak zorundayım. Aklına eseni yapabilir artık. Ama elimden ne gelir ki? Ve bütün bunlar yetmezmiş gibi, klinik hademelerinin bellerinde Colt tabancalar var. Doğrusu çok kaygılanıyorum.»

«Size bir fikir verebilirim,» dedi Donna. «Marissa'nın yapacaklarından gerçekten kaygılanıyorsanız bir iki günlüğüne bir özel dedektif tutun. O onu başını derde sokmaktan koruyabilir. Ben iyi bir dedektif tanıyorum. Eski kocamı izlettirmiştim ona. Serseri herif aynı anda iki kadını idare ediyordu.»

«Bu dedektifin adı ne?» diye sordu Robert. Marissa'yı izlettirmek aklına gelmemişti ama doğrusu fena fikir de değildi.

«Paul Abrums. En iyisidir. Kocamın her iki kızla yatakta resimlerini bile çekmişti. Ayrı ayrı yatarlarken tabii. Kocam o tiplerden değildi. Paul pahalı da değildir.»

«Onu nasıl bulabilirim?»

«Telefon numarası bende var. Şimdi getiririm.»

Marissa muayene masasında kıvranan bebeğin kulağının içine bakmaya çalışıyordu. Annesi

çocuğu hareketsiz tutmayı beceremiyordu. Marissa pes etti sonunda.

«Hiçbir şey göremiyorum,» dedi. «Çocuğu sıkı tutamaz mısınız, Bayan Bartlett? Daha sekiz aylık, o kadar da güçlü olamaz.»

«Çalışıyorum,» dedi anne.

«Çalışmak yetmiyor.» Marissa kapıyı açıp hemşirelerden birine seslendi.

Başhemşire Muriel Samuelson, «İlk fırsatta birini gönderirim,» diye bağırdı.

«Tanrı aşkına!» diye söylendi Marissa. işine katlanamıyordu artık. Her şey güç geliyor, aklını önündeki işe veremiyordu. Tek düşündüğü haftasonundan sonra yapılacak olan gebelik testiydi.

Çığlık çığlığa bağıran bebekten uzaklaşmak için dışarı çıktı. Şimdi bu kadar sinirlenirse, sonucu alacağı pazartesi nasıl olacaktı acaba?

Kafasını kurcalayan öteki konu Wendy ile Kadın Kliniği konusunda ne yapacaklarıydı. Dosyaları görmesi gerekiyordu. O sabah Memorial Hastanesi kayıt bürosuna gitmiş ve sekreterlerinden birine yumurtalık kanallarının granülomatoz tıkanması vakalarını araştırmasını istemişti. Hiçbir sorun çıkmamıştı. Kadın Kliniği de onlar kadar yardımcı olabilseydi.

«Dr. Blumenthal, üçüncü hattan aranıyorsunuz!» diye bağırdı Muriel.

«Bir bu eksikti,» diye söylenen Marissa boş telefon kulübesine girdi.

Sekreteri Mind Valdanus'un aradığını sanarak, «Ne var?» dedi.

«Dr. Blumenthal?» Tanımadık bir ses. Operatörün sesi.

«Evet.»

«Konuşun lütfen.»

«Çok sıkıntılısın galiba,» dedi Dubchek.

«Cyril! Kötü bir günün ortasında ne iyi bir sürpriz bu! Burası hayvanat bahçesinden beter.»

«Biraz konuşabilir miyiz, yoksa beni sonra mı ararsın?»

«Konuşabilirim. Şu anda kulak enfeksiyonu olan bir bebeğe bakabilmek için hemşireyi bekliyordum zaten. Ne var?»

«Tüberküloz salpinijitis konusunu araştırdım. İlginç haberlerim var. Çoğunlukla Doğu ve Batı'dan olmak üzere ülkenin her yanında yer yer vakalar görüldüğü bildirilmiş.»

«Sahi mi!» Marissa çok şaşırmıştı. «Peki, kültür yapılabilmiş mi?»

«Hayır. Ama bunda şaşacak bir şey yok. Tüberküloz kültürünün güç olduğunu bilirsin. Hatta, bildiğim kadarıyla, hiç kimse bu vakalarda canlı organizmayı görmüş değildir.»

«Bu çok garip işte,» dedi Marissa.

«Hem evet, hem hayır. Tüberküloz granülomasında tüberküloz mikrobunu bulmak çok güçtür. En azından bakteriyolog dostlarım öyle diyorlar. Daha da önemlisi, salgın hastalık açısından belirli birikim alanları yok. Vakalar çok dağınık ve ilgisiz.»

«Boston'da beş vaka var şimdi.»

«O zaman Boston birinciliği aldı demektir. San Francisco dört vakayla ikinci. Ama gerçekte konu hiç araştırılmamış. Araştırılsa daha çok vakaya rastlanılır sanırım. Her neyse, ben burada merkezde birkaç kişiyi görevlendirdim. İlginç bir şey çıkarsa sana haber veririm.»

«Benim rastladığım beş vaka da aynı klinikte,» dedi Marissa. «Bu sabah Memorial'ı

taramaya başladım. Aslında kliniğin kayıtlarını incelemek istiyorum, ama buna izin vermiyorlar. CDC bana yardımcı olabilir mi?»

«Sanmıyorum. Bunun için mahkeme emri gerek. Mahkeme emri için de ayrıntı ve topluma zararlı olduğunun kanıtlanması. Hiç sanmıyorum.»

«Bir şey duyarsan bana haber ver.»

«Tamam.»

Marissa telefonu kapattıktan sonra duvara yaslandı. Yumurtalık kanalı tüberkülozunun ülkenin her yanında görülmüş olması merakını daha da arttırmıştı. Bunun ardında ilginç bir açıklama olmalıydı. Ve bir rastlantı eseri, kendisinde de aynı şey vardı ve en yoğun vaka bölgesinde bulunuyordu. Kliniğin kayıtlarına mutlaka girmenin bir yolunu bulmalıydı.

Otomatik kapı kayarak yana açıldı ve Marissa, Massachusets Göz ve Kulak Kliniğine girdi. Öğleden sonrasının serin havasına karşın üzerinde sadece ince beyaz doktor önlüğü vardı. Acil bölümü danışmasından Dr. Wilson'u sordu.

Sekreter açık duran kapıyı göstererek, «Arkada,» dedi.

Marissa aramaya devam etti. Açık kapıların ardında her biri berber koltuğunu andıran koltuğu ve lambasıyla göz muayene odaları vardı. Marissa'nın önünden geçtiği ilk odada bir tek hasta gördü. İkincide ışıklar sönüktü ve iki kişi bir hasta üzerine eğilmişlerdi. Marissa'nın gözleri karanlığa alışınca bunlardan birinin Wendy olduğunu gördü. Wendy başına kaldırınca Marissa'yı görüp el salladı. Yanındaki stajyere, «Şimdi bu gördüklerini bir rapor halinde yaz bakalım,» dedi.

Dışarı çıkınca, «Bu ne sürpriz?» dedi. «Bir şey mi oldu?»

«CDC'den çok ilginç bir telefon aldım,» dedi Marissa. Sesini alçaltarak, «Nerede konuşabiliriz?» diye sordu.

Wendy bir an düşündü, sonra Marissa'yı kolundan tutup acil odasının arkasındaki boş bir lazer odasına soktu. Kalın kapıyı arkalarından kapattı.

«İnanmayacaksın,» diye söze başlayan Marissa, Dubchek'in telefonuyla ulusal çaplı bir sorunla karşı karşıya bulunduklarının anlaşıldığını anlattı.

«Büyük bir buluşun arifesinde miyiz yoksa?» Wendy de Marissa kadar heyecanlanmıştı.

«Bundan hiç kuşkum yok. Ve sonuca varmayı engelleyen bir tek küçük nokta var.»

«Wingate.»

«Evet, öyle! Başka vaka olup olmadığını öğrenmek zorundayız. Olduğundan eminim. Olması gerek. Hepsini saptadıktan sonra yaşam biçimi, sağlık tarihçesi, meslek gibi alanları araştırarak ortak bir nokta bulmaya çalışırız. Yeteri kadar vakayı incelersek tüberkülozun kaynağı ve nasıl bulaştığı hakkında bir kuram ortaya atabiliriz. Tüberküloz genellikle havadan bulaşır, ama kimsede bir ciğer lezyonu yoksa o zaman başka bir yolla geçiyor demektir.»

«Ne yapmamızı öneriyorsun?» diye sordu Wendy.

«Bugün cuma. Sanki oradan birisiymişiz gibi girelim Kadın Kliniğine. Ben deneme yapmak için buraya doktor önlüğümle geldim. Kimse bir şey sormadı. Sanki burada çalışıyormuşum gibi girdim içeri.»

«Bu işi ne zaman yapmamızı istiyorsun?»

«Kaçta çıkacaksın?»

«Her an çıkabilirim artık.»

«Beyaz bir önlük ve bir stetoskop al. Cebine de kalem falan doldur.»

Marissa ile Wendy yarım saat sonra arabalarıyla Kadın Kliniğinin önünden geçiyorlardı. Yolda durmadan konuşmuşlar, ama kliniğin yakınına gelince susmuşlardı. Her ikisi de heyecanlı ve gergindiler, biraz da korkuyorlardı. Marissa, Robert'in yaptıklarının suç olduğu konusundaki uyarılarını hatırlamamaya çalışıyordu.

«İçerisi çok hareketli,» dedi Wendy.

Kapıdan girip çıkanın haddi hesabı yoktu. Pencerelerin hepsi ışık içindeydi.

«Bir yere gidip bir iki saat bekleyelim,» dedi Wendy. «Bara gidelim mi?»

«Keşke içebilseydik. Bir bardak şarap beni sakinleştirirdi. Ha, aklıma gelmişken sorayım, senin kan testin ne zaman?»

«Yarın,» dedi Wendy.

«Onun için de kaygı duyuyor olmalısın.»

«Felaket haldeyim,» dedi Wendy.

Paul Abrums cebinden çıkardığı on senti telefon kumbarasına atıp Robert'ın bürosunun numarasını çevirdi. Saat henüz sekiz olmamıştı, onu büroda bulacağından emindi. Robert sabah kendisine akşam dokuza kadar büroda olacağını söylemişti. Sonra da evinde olacaktı. Paul'e her iki numarayı da vermişti.

Telefon çalarken Paul gözlerini Central Square'daki Viceroy Hint lokantasından ayırmıyordu. Marissa arkadaşıyla oraya gireli bir saat olmuştu.

«Alo.» Büroda Robert'ten başka kimse yoktu.

«Paul Abrums.»

«Bir sorun mu var?» diye telaşlandı Robert.

«Büyük bir sorun değil. Karınız doktor olması gereken kısa boylu sarışın bir kadınla birlikte.»

«Wendy Wilson'dur,» dedi Robert.

«Şu anda bir Hint lokantasında yemek yiyorlar. Arabayla Kadın Kliniğinin önünden geçtiler. Duracaklar sandım ama durmadılar.»

«Garip,» dedi Robert.

«Bir şey daha var. Gri elbiseli bir Asyalının karınızı izlemesi için bir neden var mı?»

«Yok elbette! Bundan emin misiniz?»

«Yüzde doksan eminim. Bir rastlantı olamayacak kadar uzun bir süredir arkasında. Karınız çocuk kliniğinden çıktığında gördüm adamı. Genç biri sanırım. Asyalıların genci yaşlısı pek belli olmaz her zaman. Üzerinde iyi bir takım elbise var.»

«Çok garip,» dedi Robert. Donna'nın önerisini dinleyip dedektifi tuttuğuna şimdiden memnun olmuştu.

«Daha fazla zamanınızı almayayım,» dedi Paul. «Ama merak ettiğim için sordum.»

«Onun kim olduğunu öğren,» dedi Robert. «Ve karımı neden izlediğini de. Tanrım, orada olduğuna sevindim doğrusu.»

«Sizin huzurunuzu kaçırmak istememiştim. Her şey kontrol altında. Siz sakin... oo! Karınız lokantadan çıkıyor, kapatıyorum.»

Paul telefonu kapatıp arabasına yürüdü. Arabasını hem kadınların nem de Asyalının arabasını göreceği bir yere bırakmıştı. Marissa ile Wendy hareket eder etmez Asyalının arabası da kaldırımdan ayrıldı.

«Eh, kesin artık!» diye söylendi Paul. Hareket ederken Asyalının plakasını not etti. Pazartesi günü trafik bürosunda bir arkadaşını arayıp arabanın kime ait olduğunu öğrenecekti.

«Banka soymaya hazırlanıyoruz sanki,» dedi Wendy. «Çok heyecanlıyım.» Marissa ile arabadan indiler. Dışarda rüzgârlı ve karanlık bir gece vardı.

«Ben de öyle. Robert'in sözlerinin etkisi bu.»

Arabayı sokağın ucundaki klinik personeli parkında bırakmışlardı. Rüzgârdan ikibüklüm olarak kliniğin bahçesine geldiler. Ortalık çok sessizdi. Lobi ışıkları dışında pencerelerin çoğu karanlıktı. İçeri girip çıkan yoktu.

«Hazır mısın?» diye sordu Marissa.

«Emin değilim. Planımız nedir?» Wendy heyecanının yanısıra şimdi soğuktan da titriyordu. Üzerlerindeki beyaz doktor önlükleri kendilerini ısıran soğuktan koruyamazdı.

«Bir bilgisayar terminali bulmalıyız. Nerede olduğu önemli değil, bir süre yalnız kalalım da. Yürü, Wendy. Burada daha fazla kalırsak donacağız.»

Wendy derin bir soluk aldı. «Peki, yürü bakalım!»

İki kadın daha fazla duraksamadan ön bahçeyi geçip merdivenleri çıktılar. Yanından geçerken sinirli bakışlarla bakmışlardı Rebecca Ziegler'in düştüğü yere.

Marissa kapıyı yoklayınca kilitli olduğunu gördü. İçeri bakınca bir temizlik ekibinin mermer zemini elektrikli makinalarla cilalamakta olduklarını gördü. Cama vurduysa da sesini duyuramadı.

«Lanet olsun!» Marissa çevresinde başka bir kapı arandı ama göremedi.

«Şimdiden kapatacakları kimin aklına gelirdi?» diye söylendi. «Donuyorum ben. Arabaya dönelim, orada düşünürüz ne yapacağımızı.»

Dönüp merdivenlerden indiler. Rüzgârdan başlarını eğip giderlerken kliniğe doğru gelen bir adam göründü.

Yanından geçerlerken Wendy, «Klinik kapalı,» dedi. Ama adam yürümeye devam etti. Bahçenin girişinde kliniğe doğru yürüyen birini daha gördüler. Wendy yine, «Klinik kapalı,» dedi.

Kadınlar arabalarını bıraktıkları yere hızlı adımlarla giderken Marissa birden dönüp arkasına baktı.

«Yürü,» dedi Wendy.

Adamlardan önce biri, sonra diğeri göründü. Kadınların kendilerine baktıklarını görünce ayrı ayrı yönlere doğruldular.

«Ne oldu?» diye sordu Wendy.

«O ilk adama dikkat ettin mi?» diye sordu Marissa.

«Şöyle böyle.»

Marissa ürperdi, ama bu kez soğuktan değildi ürpermesi. Yeniden yürürken, «Ödümü patlattı,» dedi. «Bir zamanlar ketamin verildiğinde gördüğüm bir hayali hatırlattı bana. Korkunçtu.»

Arabaya binince Marissa, «Adamı görünce çok garip bir duyguya kapıldım,» dedi. «Sanki onu daha önce de görmüşüm gibi. Bir hayali insan nasıl daha önce görmüş gibi olabilir?»

«Ben de bir kere uyuşturucu aldığımda öyle olmuştu. California'da. Ondan sonra ne zaman denediysem hep aynı karabasanı gördüm. Bir daha da uyuşturucu almadım.»

«Son günlerde bana bir kere daha oldu aynı şey. Robert'le Çin lokantasındaydık. Çok garipti.»

«Belki de ondan,» dedi Wendy. «İlk adam Çinliydi. En azından Asyalıydı.»

Kendi kontrolü dışında her türlü zihni olgu Marissa'yı huzursuz ederdi.

«Şimdi ne yapacağız?» diye sordu Wendy.

«Kapılar kilitli olduğu sürece pek seçeneğimiz yok sanırım.»

«Karşı taraftaki gece kliniğine girsek, sonra da sokak üstündeki köprüden ana kliniğe geçsek...»

«Bak bu iyi fikir işte! Yürü!»

Wendy sorunlarına bir çözüm bulmuş olmasına sevinerek gülümsedi.

İki kadın arabadan inip kliniğin ana binası karşısındaki acil kapısına doğru yürüdüler. Başları üstünde iki binayı birleştiren karanlık ve üstü kapalı geçit vardı.

Kapı kilitli değildi. Kolayca girdiler içeri. Doğruca bekleme yerine yürüdüler. Bir iki adam oturmuş dergileri karıştırıyorlardı. Sağ tarafta önü camlı güvenlik bölümü, tam karşılarında bir hemşirenin bir roman okumakta olduğu danışma masası vardı.

«Sakın paniğe kapılma,» diye mırıldandı Marissa. «Burada çalışıyormuşuz gibi yürüyelim.»

İki kadın masanın önünden geçip ana koridora doğru yürürlerken hemşire romanından başını kaldırdı.

«Size yardımcı... Özür dilerim, efendim,» dedi.

Marissa ile Wendy kadına karşılık vermediler. Gülümseyerek koridordan merdiven boşluğuna doğru yürüdüler. Merdiven kapısı arkalarından kapanınca birbirlerine bakıp gülümsediler.

«Belki de düşündüğümüzden kolay olacak,» dedi Wendy.

«Fazla umutlanma. Bizi tanıyan biri, hele kendi doktorlarımız karşımıza çıkacak olursa hapı yuttuk demektir.»

«Teşekkür ederim, zaten korkacak fazla bir şey yokmuş gibi...»

Merdivenden yukarı çıktılar.

«Lanet olsun!» diye söylendi Paul Abrums Asyalının Kadın Kliniğinin gece bölümüne girdiğini görünce. Basit bir iş olarak görünen şey giderek karmaşık bir hal alıyordu. Aldığı talimat Marissa'yı izlemek, ne yapmak niyetinde olduğunu anlamak ve Kadın Kliniğine girdiği takdirde yasadışı bir şey yapmasına engel olmaktı. Ama bu, esrarengiz Asyalı ortaya çıkmadan önceydi. Robert şimdi bu adamın kim olduğunu öğrenmesini söylemişti. Hangisi daha önemliydi? Bilemiyordu işte. Ve kararsızlığı onu çaresiz bırakmıştı. Kadınların tek başlarına kliniğe girdiklerini gördüğü için şimdi Çinliyi izlemekten başka bir seçeneği kalmamıştı.

Paul sigarasını söndürüp kliniğin kapısını açarken Asyalının bir koridorda ilerlemekte olduğunu gördü.

Kendisi de arkasından yürürken çevresine bakındı. İlk gördüğü romanını okumakta olan

resepsiyon memuru oldu. Sonra bir kenarda dergi okuyan birkaç adam. Sağında cam bir bölmede bir hareket sezince adımlarını yavaşlattı. Bir güvenlik bölmesine bakıyordu. İçerde izlediği Asyalı üniformalı bir bekçiyle konuşuyordu.

«Size yardım edebilir miyim?» diye sordu masadaki kadın. Romanını indirmiş, gözlüğünün üstünden kendisine bakıyordu.

Paul masaya doğru yürüdü. Bir an ne tavır takınacağını düşündü. Sonra, «Bayan Abrums geldi mi?» diye sordu.

«Sanmıyorum.» Kadın önündeki kâğıda baktı. «Hayır, gelmemiş.»

«Eh, bekleyeceğim öyleyse.» Paul cam bölmeye baktı. Asyalı'yla üniformalı bekçi pencerenin hemen altındaki bir şeye bakarak konuşuyorlardı.

Paul pek belli etmemeye çalışarak bekleme bölümünde dolaşmaya, kâh saatine kâh pencereye bakarak sabırsızlığını belirtmeye çalıştı.

Kadın kitabına dönünce Abrums Asyalının girdiği koridora doğru yürüdü. Üç metre kadar sağda güvenlik bölümünün kapısı vardı. Kapı aralıktı. Paul ilerde bir içme suyu çeşmesi görüp o yana yürüdü. Suyunu içtikten sonra ağır ağır bekleme yerine dönerken güvenlik bölmesinden içeri göz attı.

İki adam pencere önünden ayrılmamışlardı. Paul onların bir dizi televizyon ekranına baktıklarını gördü. Konuştuklarını dinlemeye çalıştı, ama yabancı bir dilde konuşuyorlardı. Dikkatini çeken bir şey de bekçinin belinde .357'lik Magnum tabanca oldu, hastane güvenliği için çok garip bir silahtı bu doğrusu. Emekli bir polis olan Paul bunu garip, ama çok garip bulmuştu.

«Tüh! Bunlar da kilitli!» dedi Wendy kliniğin ana binasına açılan yangın kapısının kolunu çevirince. Cam tünelden karşı binaya geçmişler, ama yine içeri girememişlerdi.

«Burası Merkez Bankası gibi korunuyor,» dedi Marissa. «Lanet olsun!»

«Bende başka fikir kalmadı. Ya sende?»

«Sanırım bir kere de gündüzün deneyeceğiz,» dedi Marissa.

İki kadın hızlı adımlarla geri döndüler. Sokaktan görülmek istemiyorlardı. Ama gece kliniği tarafına geçmeden Wendy durdu.

«Bir dakika. İki bina arasında tek bağlantı bu, değil mi?»

«Evet.»

«Peki, su, elektrik ve kalorifer boruları nerede öyleyse? Her bina için ayrı enerji kaynağı yapmış olamazlar.»

«Haklısın. Merdiven boşluğunu deneyelim yine.»

İki kadın bu kez bodruma kadar inip kapıyı açtılar. İçinde bulundukları koridor loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve görebildikleri kadarıyla da, boştu. Birkaç dakika durup dinledilerse de, herhangi bir ses duymadılar. Sessiz adımlarla yürüdüler.

Koridorun ana binaya bakan yanındaki kapıların çoğu kilitliydi. Açık olanlar da hep depo odalarıydı. Sonunda koridor da ana binaya doğru kıvrıldı.

Bir köşeye yaklaşıp başlarını uzattılar ve uzatmalarıyla birlikte çekmeleri bir oldu. Biri kendilerine doğru geliyordu. Aynı anda ayak seslerini de duydular.

Paniğe kapılan iki kadın asansörlere doğru koştular. Fazla zamanları kalmamıştı, ayak

sesleri daha yakından işitiliyordu artık. Kilitli olmayan bir tane bulabilmek için bütün kapıları yoklamaya başladılar.

«Burası!» diye fısıldadı Wendy. Temizlik malzemesi dolu bir odanın kapısı açıktı. İçeri süzüldüler, Wendy kapıyı kapattı.

Ayak sesleri üzerlerine doğru gelirken soluklarını tuttular. Görülüp görülmediklerini bilmiyorlardı. Ayak sesleri hiç duraklamadan kapının önünden geçince rahat bir soluk aldılar. Asansör kapılarının açılıp kapandığını duydular. Sonra yine sessizlik başladı.

«Sinirlerimin bu işe daha fazla dayanacağını sanmıyorum,» dedi Wendy.

«İyi ki bizi görmedi, yoksa doktor önlüklerinin burada bir yararı olacağını sanmam.»

Marissa kapıyı araladı. Koridor boştu. Yine koridorun ana binaya döndüğü noktaya gittiler. Görünürlerde kimseler yoktu.

«Tamam,» dedi Marissa. «Yürü haydi!» Koridor önce aşağıya iniyor, sonra yukarı çıkıyordu. Tavanda ve sol tarafta kalın borular uzanmaktaydı.

Koridorun ucunda bir yangın kapısı daha çıktı karşılarına. Ancak bu kilitli değildi. Onu da aşınca ana binanın bodrumuna girdiler.

Kırmızı ışıklı bir çıkış yazısı merdiven boşluğunu gösteriyordu. Wendy ile Marissa oraya girip iki kat yukarı çıktılar ve daha önce temizlikçileri gördükleri antreye vardılar.

Binadan hiç ses gelmiyordu. İkinci, katın kapısında durup içeri kulak verdiler. Orası da bir mezar kadar sessizdi.

Wendy kapıya yaslanarak, «Hazır mısın?» diye sordu.

«Hazırım.»

Wendy kapıyı açtı, girdikleri koridor karanlıktı, tek ışık şimdi kapısını açık tuttukları merdiven boşluğundan geliyordu. Yine çevreye kulak verdikten sonra kapıyı sessizce kapattılar. Şimdi karanlıkta kalmışlardı. Bir süre sokaktan gelen hafif ışığa gözleri alışana kadar beklediler. Görmeye başlayınca yönlerini bulmaları güç olmadı. Asansörlerin yanında yapay döllenme birimi bekleme odasının önündeydiler. Burasını iyi tanırlardı.

Koridorda sessizce ilerleyerek bekleme odasına girdiler. Burası koridora kıyasla biraz daha aydınlıktı.

Marissa ile Wendy resepsiyon masası yanından geçip ana koridora çıktılar. Muayene odaları, doktorların büroları ve yapay döllenme laboratuarı bu koridor üstündeydi.

Açtıkları ilk kapı bir muayene odasıydı. Koridordan gelen loş ışıkta odanın kötü bir görünüşü vardı. Paslanmaz çelikten masa karanlıkta parlıyor, bacak bağlama kayışlarıyla modern bir tıbbi aletten çok, bir ortaçağ işkence aletini andırıyordu.

«Burası karanlıkta ödümü koparıyor,» dedi Wendy.

«Benim de. Üstelik burada bilgisayar terminali yok.»

«Doktorların bürolarına gidelim. Onların hepsinde birer tane vardır.»

Koridorun ilersinde laboratuar kapılarının bazıları üzerinde yanan soluk bir ışığın dışında klinik tümüyle karanlıktı. Marissa soldaki, Wendy de sağdaki kapıları yoklamaya başladılar. Hepsi de kilitliydi.

«Amma da tedbir almışlar,» dedi Marissa. «Burası klinikten çok bankaya benziyor.»

«Ben öteki bürolara bakarken sen de ultrasonografi odasına git,» dedi Marissa.

«Olmaz. Ben tek başıma hiçbir yere gitmem. Seni bilmem ama ben çok korkuyorum.»

«Ben de öyle,» dedi Marissa. «Buraya gelme fikri doğrusu içeri girmeden çok daha çekiciydi.»

«Belki de dönsek daha iyi olur. Bu işi pek iyi beceremiyoruz.»

«Önce ultrasonografi odasını deneyelim,» dedi Marissa.«Hiç olmazsa çıkışa yakındır.»

Bekleme odasına doğru döndüler. Birden bir siren sesiyle ikisi de havaya sıçradı. Siren sesi daha da arttı, sonra hafifledi. Sokaktan bir polis arabası geçtiğini anlayınca rahat bir soluk aldılar.

Ultrasonografi bölümünün kapısı kilitli değildi. Dar koridora girip tek tek üç odanın kapısını deneyecekken birinci kapının açıldığını gördüler.

«İyi bir işaret,» dedi Marissa. Dışardan görülebilecekleri pencere olmadığı için ışığı yaktılar. Marissa dönüp bekleme odasının, sonra da bulundukları odanın kapılarını kapattı.

Odanın iki kapısı vardı, kendi girdikleri ve laboratuara açılan kapılar. Ultrasonografi aygıtıyla muayene masası odanın gerisindeydi. Elektronik aletler bir bilgisayar terminalinin de bulunduğu bir konsol üzerindeydi.

«Bulduk!» diyen Wendy terminale gitti. Tekerlekli koltuğa oturdu. «Sence bir sakıncası yok, değil mi?» dedi Marissa'ya. «Kolejde bilgisayar okumuştum.»

«Rica ederim, işin bu kısmında sana güveniyordum zaten.»

Wendy terminalin düğmesini çevirdi, ekran yeşil bir ışık yayarak aydınladı.

«Buraya kadarı çok iyi,» dedi Wendy.

«Aha!» dedi üniformalı bekçi Alan Fong. «Haklıymışsın. Kadınlar içeri girdiler. Televizyon ekranın altındaki tabloda yanan bir ışığı gösterdi.

«Neredeler şimdi?» diye sordu David Pao Çincenin aynı Kanton şivesiyle.

«Ultrasonografi odalarından birinin bilgisayarı başındalar.» Alan kendi terminaline ultrasonografi odasının monitörünün kodunu yazdı.

«Burada değiller.» Öteki odanın kodunu yazdı. Ekranda yine bir şey belirmedi.

«Bozuldu mu?» diye sordu David Pao.

Alan üçüncü odanın kodunu yazdı. Ekran birden aydınladı, ortaya bir görüntü çıktı. Wendy'nin bilgisayarın başında oturduğunu gördüler. Marissa da yanındaydı.

«Kaydedeyim mi?» diye sordu Alan.

«Lütfen.»

Alan video aygıtına bir kaset yerleştirdi. Kayıt düğmesine bastı.

«Ne kadar alıyor?» diye sordu Alan.

«Önemli değil,» dedi David. «O kadarı yeter bile.»

Alan kaseti çıkardı, üstüne bir etiket yapıştırdı.

«Şimdi sıra hadlerini bildirmeye geldi,» diyen David cebinden çıkardığı siyah eldivenleri ellerine geçirdi.

Alan uzun namlulu tabancasını kılıfından çıkarıp silindirine taktı. Tabanca silindiri yumuşak uçlu mermilerle doluydu.

David'in sakin yüzünde hafif alaycı bir gülümseme belirdi.

«Direnmeyeceklerini umarım.»

«Hiç kaygılanma sen,» diyerek sırıttı Alan. «Biz onları direnmeye zorlarız.»

«Dosyalama sistemi basit,» dedi Wendy. «İşte benim kaydım.» Wendy kendi sosyal güvenlik numarasını girdi. Düğmeye basınca kendi dosyasının bilgi sayfası doldurdu ekranı.

«Ben sana demedim mi!» dedi Wendy. Bir sonraki sayfaya geçecekken Marissa arkadaşını durdurdu. «Sağlık basım memuru da ne demek oluyor?»

«Bir yutturmaca,» dedi Wendy. «Doktor olduğumu bilmelerini istememiştim. Hastaneden duyulacağını ve özel yaşamımın pek özel olarak kalmayacağını düşünmüştüm.»

Marissa güldü. «Ben de aynı şeyi aynı nedenle yaptım.»

«Birbirimize bu kadar benzememiz inanılır gibi değil.»

«Tek tek dosyaları çağırabildiğine göre şimdi ne yapacaksın?»

«Aslında basit. Yumurtalık kanallarının granülamatoz tıkanıklığı için verdikleri teşhis kodunu bulmamız gerek. Bunu senin ya da benim dosyamda bulmayı umuyorum.»

«Rebecca Ziegler'in dosyasını da araştırabiliriz,» dedi Marissa. Ölmüş olan kadının sosyal güvenlik numarasını çantasından çıkardı.

Wendy'nin tüm dosyasını sayfa sayfa inceledikten sonra kod olduğunu tahmin ettikleri rakamları bir kenara yazdılar.

«Burada bilmediğim bir şey yok,» dedi Wendy. «En azından beni pencereden aşağı atlatacak bir şey yok, Seninkine bakalım şimdi de.»

«Önce Rebecca'nınkine bak.» Marissa sosyal güvenlik numarasını verdi.

Wendy numarayı yazıp tuşa bastı. Ekranda 'Dosya bulunamadı yazısı belirdi.

«Bundan korkuyordum,» dedi Marissa. «Peki, benimkini ara bakalım.»

Wendy, Marissa'nın sosyal güvenlik numarasını yazar yazmaz dosyası ekrana geldi.

Wendy doğruca patoloji sayfasına geçti. Dikkatle okuduktan sonra orada da Wendy'nin dosyasından aldıkları notların eşine rastladılar.

«Çok garip,» dedi Wendy. «Mikroskopik bulguları kontrol et.»

Marissa baştan okumaya başladı.

«Garip bir şey dikkatini çekti mi?»

«Sanmıyorum. Senin dikkatini çeken ne oldu?»

«Bakalım görebilecek misin.» Wendy kendi dosyasına dönüp patoloji sayfasını açtı. «Mikroskopik bulguları oku şimdi!»

Marissa denileni yaptı. «Okudum,» dedi. «Yine de ne demek istediğini anlamadım.»

«Göremedin demek? Bir dakika.» Wendy ekrana Marissa'nın patoloji sayfasını getirdi. «Bir daha oku şimdi.»

Marissa okuduktan sonra arkadaşına baktı. «Şimdi gördüm. Kelimesi kelimesine aynı.»

«Evet, öyle. Bu sence çok garip değil mi?»

Marissa bir an düşündü. «Sanmam. Bu raporlar dikte edilmiştir herhalde. Doktorlar benzer vakaları dikte ettirirlerken hep aynı ifadeleri kullanırlar. Bir komplikasyon yoksa hep aynı şeyleri söylerler. Cerrahi stajımda ben de aynı şeyi yapardım. Benim bundan çıkardığım anlam Kadın Kliniğinde daha başka vakalar da olabileceği. Zaten en baştan beri bundan kuşkulanıyorduk.»

Wendy omuzlarını silkti. «Belki de haklısın. Her neyse, biz yine başa dönelim. İkimizin

dosyalarında bulduğumuz o kodları araştıracağım şimdi.»

Wendy sistem menüsüne dönüp Marissa'nın not ettiği numaraları sırayla yazdı. Bunlardan biri sosyal güvenlik numaraları olduğunu sandıkları on sekiz numaralık bir liste verdi.

Listeyi basmaya hazırlanan Wendy, «Bu iyi işte,» dedi.

Ultrasonografi odasındaki tek ses bastıkları tuşların çıtırtısıydı.

Ancak Wendy Bas düğmesine dokunacakken Marissa yakınlarda bir kapının açıldığını duydu.

«Wendy! Duydun mu?» diye fısıldadı.

Wendy hem bilgisayarı, hem de ışığı kapattı. Zifiri karanlıkta kalmışlardı şimdi.

Bir an en küçük bir tıkırtıyı bile duymaya hazır olarak korkuyla beklediler. Bütün geçmiş korkuları bu bir an içinde toplanmış gibiydi. Soluk almaktan çekiniyorlardı. Uzakta bir laboratuarda bir buzdolabının sessizlik döneminden sonra çalışmaya başladığını duydular. Hatta bir sokak öteden geçen otobüsün sesini bile duymuşlardı, öyle bir sessizlik vardı odada.

Karanlıkta birbirlerinin ellerini tuttular. Aradan beş dakika geçti. Sonunda Wendy güçlükle duyulan bir fısıltıyla, «Duyduğunun kapı sesi olduğundan emin misin?» diye sordu.

«Öyle sandım.»

«O zaman gidelim buradan. Birden korkmaya başladım.»

«Peki. Ama sakin olmaya çalış.» Kendisi hiç de sakin değildi. «Kapıya doğru gidelim.»

Birbirlerine tutunmuş olarak ve elektriği yakmaktan korkarak ellerii ilerde adım adım yürüyüp duvarı buldular. Oradan da koridora açılan kapıya geldiler.

Marissa kapıyı sessizce araladı. Kısa koridorun ucunda bekleme odasının pencerelerinden gelen loş ışık seçiliyordu.

«Bekleme odasının kapısı açImış!» dedi Marissa. «Oysa ben kapatmıştım.»

«Ne yapacağız şimdi?»

«Bilmiyorum.»

«Merdivene kadar gitmeliyiz,» dedi Wendy. Bir iki dakika kadar kararsızlıkla donmuş bir halde beklediler. Klinikte hiçbir ses yoktu.

«Ben buradan çıkmak istiyorum,» dedi Wendy.

«Peki.» İki kadın sessiz adımlarla koridoru geçip bekleme odasına yaklaştılar. Bekleme odasının ötesindeki kısacık koridorda merdivenleri gösteren kırmızı çıkış ışığını görebiliyorlardı.

«Hazır mısın?» diye sordu Marissa.

«Gidelim haydi.»

İki kadın bekleme odasından kendilerini merdivenlere götürecek koridora doğru yürüdüler. Ama bunu başaramadılar. Marissa şaşkınlıktan bir çığlık atarak donup kaldı olduğu yerde. Asansör boşluğundan bir adam çıkmıştı önlerine. Yüzü gölgeler arasındaydı.

Wendy ile Marissa ultrasonografi odasına geri gitmek için döndüler. Ama oraya açılan kapı da o anda kapandı ve arkasından kara bir gölge çıkıp yollarını kesti.

İki gölge üzerlerine yürümeye başladı. Kıstırılmışlardı.

«Ne oluyor burada?» dedi Marissa otoriter bir sesle konuşmaya çalışarak. «Ben Dr. Blumentharim, bu da Dr...»

Ama sözünü bitiremedi. Karanlıktan gelen bir darbe başına inince kendini bir anda yerde buldu.

«Vurmayın!» diye bağırdı Wendy. Marissa'nın yardımına koşarken bir tokat da o yedi. O da kendini yerde buldu.

Işıklar yandı.

Marissa ani ışık karşısında gözlerini kırpıştırdı. Yediği tokattan başı zonkluyordu. Sol kulağının üstünü ovuşturdu, kan göreceğini umarak eline baktı, bir şey görmeyince şaşırdı. Başı üzerinde duran adama baktı. Adam yeşil üniformalı bir güvenlik memuruydu. Asyalıydı. Parıldayan gözlerle bakıyordu ayakları dibindeki kadına.

«Bana neden vurdun?» diye sordu Marissa. Böylesine bir şiddetle karşılacağını ummuyordu.

«Hırsızlar!» diye bağırdı adam. Uzanıp Marissa'nın başının aynı noktasına bir tokat daha indirdi.

Marissa yeniden sırtüstü yuvarlandı.

«Yeter!» diye bağıran Wendy ayağa kalkmaya davrandı. Ama gri elbiseli adam ayaklarına bir tekme savurdu. Wendy de soluğu kesilmiş bir halde yığıldı yere.

«Neden?» diye bağıran Marissa dizleri üstünde doğruldu. Karşısında iki çılgın olduğundan emindi. Ağzını açacakken tıpkı lokantada olduğu gibi o ketamin karabasanı birden üzerine çökünce duyduğu panik kat kat arttı.

«Hırsızlar!» dedi bekçi yine. Marissa'nın yanına gidip acımasızca bir tokat daha patlattı yüzüne. Kadın resepsiyon masasına devrildi.

Kaçması gerektiğini biliyordu ama Wendy'yi orada bırakamazdı. «Biz hırsız değiliz!» dedi. «Deli misiniz siz?»

Bekçi sırıtınca çürük dişleri ortaya çıktı. Sonra birden yüzü ciddileşti. «Bana deli mi dedin, ha?» Tabancasına uzandı.

Marissa adamın tabancasını kaldırıp kendisine nişanladığını gördü. Tabanca mekanizmasının şakırtısını duydu. Adam onu vuracaktı.

«Hayır!» diye bağırdı Wendy. Soluğunu toplamış, yerde oturuyordu.

Marissa konuşamıyordu. Yalvarmak istiyordu ama boğazından ses çıkmıyordu. Korkudan felç olmuştu. Gözlerini namlunun deliğinden ayıramıyordu.

«Durun!» diye bağırdı bir ses.

Marissa gözlerini açtı. Tabanca ateşlenmemişti. Gözlerinin önündeki namlu aşağı indirilirken derin bir soluk verdi. Soluğunu tuttuğunun bile farkında değildi.

Bakışları tabancadan bekçinin yüzüne çevrildi. Adam yüzünde gözlerine inanamayan bir ifadeyle merdivenlerin oraya doğru bakıyordu. Marissa onun bakışlarını izledi. Elinde tabancayla başka biri duruyordu. Tabanca bekçiye doğrultulmuştu.

«Biraz aşırı gitmiyor musunuz?» dedi yabancı. «Şimdi o tabancayı masanın üstüne bırak ve duvara doğru yürü. Hızlı hareket istemem. Zamanında çok adam vurdum. Bir tane daha hiç farketmez benim için.»

Bir an kimse kıpırdamadı. Üniformalı bekçi bakışlarını gri elbiseli Çinliye çevirdi. Çinli emri uygulayıp uygulamamayı düşünür gibiydi.

«Tabancayı masanın üstüne koy!» diye yabancı tekrarladı. Sonra gri elbiseli adama döndü.

«Sen kıpırdayım deme!» Adam yürümeye başlamak üzereydi.

«Kimsin sen?» diye sordu bekçi.

«Paul Abrums. Emekli aylığıma katkısı olsun diye birkaç dolar kazanmaya çalışan eski bir polisim. İşlerin çığırından çıkmasını önleyecek kadar yakınlarda olduğum iyi olmuş doğrusu. Son kez söylüyorum, tabancanı masanın üstüne koy!»

Bekçi masaya doğru gidip tabancasını bırakırken Marissa kenara kaydı. Wendy de yerden kalkıp onun yanına gitti.

«Şimdi şu duvara gidip ellerinizi dayarsanız çok daha rahat edeceğim,» dedi Paul.

İki Asyalı birbirlerine baktılar, sonra denileni yaptılar. Paul masaya gidip tabancayı aldı, cebine soktu. Sonra bekçiye gidip üstünü aradı. Başka silahı olmadığını anladıktan sonra gri elbiseli adama döndü.

Gri elbiseli adam ansızın bir çığlık atarak döndü, Paul'un elindeki tabancayı bir tekmede odanın öteki ucuna gönderdi.

Adam hiç duraksamadan çömelir bir duruma geçti, ikinci bir çığlıkla bir tekme de Paul'un kafasına savurdu.

Birinci tekmede hazırlıksız yakalanan Paul ikincisine hazırdı. Deneyimli bir sokak kavgacısı olarak eğilip tekmeyi savuşturdu, bir iskemle kapıp üzerine saldıran adamın karnına indirdi. Adam ve iskemle içice geçmiş bir halde yere yuvarlandılar.

Güvenlik bekçisi de savaş sanatı eğitimini gördüğünü belli edecek bir durum almıştı. Paul cebinden uzun namlulu Colt tabancayı çıkaramadan yandan saldırdı. Paul tabancayı bırakıp sehpalardan biri üstünde duran abajuru kaptığı gibi saldırganın hamlelerine karşı koymaya çalıştı.

Havada iskemleler uçarken Marissa ile Wendy ultrasonografi bölümüne koştular. Akıllarında bir tek şey vardı şimdi, gece kliniğinin güvenliğine erişebilmek.

Birkaç dakika önce bulundukları ultrasonografi odasının ışığını yakıp öteki kapıdan laboratuara geçtiler. Wendy ışığı yaktı. Marissa kapıyı kapatıp kilitledi.

Laboratuvar masaları arasından koşup ana koridora çıkan kapıya vardılar. Arkalarında sonografi odasının kapısının camının kırıldığını duydular.

Panik içinde ana koridora çıktıklarında kapının kilitli olduğunu gördüler. Marissa sürgüyü çekmek için uğraşırken arkasına bakınca bekçinin gelmekte olduğunu gördü. Laboratuar şişelerini alıp adama fırlatmaya başladı. Kırılan şişeler adamı yavaşlattı ama durdurmadı.

Wendy sonunda kapıyı açabilmişti. İki kadın kendilerini karanlık koridora attılar. Bekleme odasına girmek istemeyerek sağa saptılar. Arkalarında laboratuar kapısının açıldığını duymuşlardı. Bekçi fazla uzakta olamazdı.

Marissa ile Wendy şimdi bir ucu geniş pencere olan bir koridordaydılar. Pencereden kent ışıkları giriyordu. Çıkış yoktu buradan. Koridorun iki yanındaki kapılar da kilitliydi. Arkalarına bakınca bekçinin gelmekte olduğunu gördüler. Bir kere daha kıstırılmışlardı.

Marissa sağında cam bir dolap gördü. Kapağını açıp yangın hortumunu çekti.

«Musluğu aç!» diye bağırdı Wendy'ye.

Wendy iki eliyle bastırıp vanayı çevirdi. Marissa hortumun ucunui gelen adama çevirdi. Hazırlıklı olmasına rağmen suyun o şiddette fışkıracağını tahmin etmemişti. Suyun şiddetiyle

hortum elinden fırladı, yerde yılan gibi kıvrılıp bükülerek su fışkırtmaya başladı.

Wendy o sırada gördüğü bir yangın düğmesine basmıştı. Düğmeye basmasıyla Cambridge itfaiye ekibinin de alarm zili çalmaya başladı.

Marissa ile Wendy bir süredir hıçkırarak ağlıyorlardı. Bundan utanmalarına rağmen kendilerini tutamamışlardı. Korkudan rahatlamaya ve utanca dönüşen duygusal bir sarsıntı yaşamışlardı. Sonra da ağlamaya başlamışlardı. İkisinin de unutamayacakları, yaşamlarının en kötü günüydü bu.

İki kadın kötü bir güneş yanığından sonra soyulan deri gibi boyaları dökülmekte olan tahta sıralarda oturuyorlardı. Sıralar içki ve kurumuş kusmuk kokan bir odanın ortasındaydı.

Robert ve Gustave da karşılarında oturuyorlardı. Robert'in özel avukatı George Freeborn kucağında timsah derisi çantasıyla pencerenin yanındaki bir iskemlede oturuyordu. Saat sabahın iki buçuğuydu ve bölge nöbetçi mahkemesindeydiler.

Tam kendini toparlamıştı ki, Marissa'nın gözleri yine doldu. «Kendine gel artık,» dedi Robert. Marissa yüzüne elindeki kâğıt mendile gömmüş olan Wendy'ye baktı. Kadının omuzları sarsılıyordu. Gustave elini karısının omzuna koydu.

Odanın ortasındaki büyük masanın başında kırk beş yaşlarında ciddi bir kadın oturmaktaydı. Kadın orada olmaktan mutlu değildi ve bunu da herkese açık açık söylemişti. Masanın üstünde o gece doldurulmuş sayısız kâğıtlardan biri vardı.

Kadın saatine bakıp başını kaldırdı. «Kefaletçi nerede?» diye sordu.

«Çağırıldı, Sayın Yargıç,» dedi Bay Freeborn. «Az sonra burada olacaktır.»

«Gelmezse bu hanımlar nezarete alınacaklardır. Pahalı bir avukat tutacak paraları olması yasalar karşısında farklı bir muamele görecekleri anlamına gelmez.»

«Kesinlikle öyle, efendim,» dedi Bay Freeborn. «Kefaletçiyle ben kendim konuştum. Az sonra burada olacaktır.»

Marissa ürperdi. Daha önce hiç hapse girmemişti ve az önce bulundukları yere bir daha dönmek istemiyordu. O gecenin deneyimi yeterdi. Elleri kelepçelenmiş ve çırılçıplak soyulup üzeri aranmıştı.

İtfaiye kliniğe gelince çok sevinmişlerdi. Fışkıran su bekçiyi yanlarına yaklaştırmamıştı. Ama itfaiyeyle birlikte polis de gelmiş ve polisler bekçiyi dinlemişlerdi. Sonunda Marissa ile Wendy kelepçelenip götürülmüştü.

Önce Cambridge karakoluna götürülmüşler, fotoğrafları çekilmiş, parmak izleri alınmıştı. Sonra kocalarına telefon etmelerine izin verilmiş, ardından da karakol nezarethanesine atılmışlardı. Her tarafı açık tuvaletleri kullanmak zorunda kalmışlardı orada.

Daha sonra oradan alınmışlar, yeniden kelepçelenerek Middlesex ilçe Mahkemesine götürülmüşler ve burada daha ciddi görünüşlü bir hücreye tıkılmışlardı. Üzerlerindeki ıslak giysiler yerine kuru cezaevi giysileri verilmişti.

Kefaletçi on dakika sonra geldi. Şişman, saçları dökülmüş bir adamdı. Kolunun altında plastik bir evrak çantası vardı.

Kefaletçi doğruca büyük masanın üstüne koydu çantasını. «Selam, Gertrude,» dedi yargıca. Çantasını açtı.

«Yürüyerek mi geldin, Harold?»

«Sen ne diyorsun? Ben Somerville Hastanesinin orada otururum. Buraya kadar nasıl yürürüm?»

«Şaka ediyordum,» dedi kadın yüzünü buruşturarak. «Aldırma. Hanımlar için onar bin dolarlık kefalet kâğıtları hazır.»

Kefaletçi kâğıtları alıp baktı. Hem çok etkilenmiş, hem de sevinmişti. «Vay canına! Gerçekten on bin dolar! Ne yaptı bunlar, banka mı soydular?»

«Onun gibi bir şey. Pazartesi sabahı Yargıç Bruno tarafından haneye tecavüz, mala zarar verme, izinsiz bilgisayar bilgisi çalma ve görevliye saldırıyla suçlanacaklar. Bir gece bekçisini dövmüşler anladığım kadarıyla.»

«Doğru değil bu!» diye bağırdı Marissa. Yeniden ağlamaya başladı. Tam aksinin olduğunu söyledi. Bekçiler kendilerine saldırmışlardı. «Emekli bir polis olan Paul Abrums sözlerimizi doğrulayacaktır,» dedi.

«Marissa, sus!» diye bağırdı Robert. Karısının yaptıklarına hâlâ inanamıyordu.

Yargıç Marissa'ya baktı. «Bay Abrums'ın da bu olayda sanık olduğunu ve hastaneden çıkar çıkmaz aynı şeylerle suçlanacağını unuttunuz galiba?»

«Hangisi Buchanan, hangisi Anderson?» diye sordu kefaletçi.

«Bu işi ben hallederim,» dedi Bay Freeborn. «Bay Buchanan'ın bankacısı her iki sanık için teminat vermek üzere telefonunuzu bekliyor. İşte numarası.»

Kefaletçi numarayı aldı.

Yargıç kalemiyle masanın üstündeki telefonu gösterdi. «Bunu kullanabilirsin.»

Kefaletçi telefonda konuşur konuşmaz işlemler hızlandı.

«Hepsi bu kadar,» dedi yargıç.

Marissa ayağa kalktı. «Teşekkür ederim.»

Bay Freeborn iki çiftle birlikte çıktı bomboş mahkeme binasından. Mermer döşemede ayak sesleri çınlıyordu.

Marissa ile Wendy arabalarına bindiklerinde iyice üşümüşlerdi. Odadan çıktıklarından bu yana kimse konuşmamıştı.

«George, geldiğin için çok teşekkür ederim,» diye Robert avukata seslendi.

«Teşekkürler,» dedi Gustave da.

«Pazartesi sabahı görüşürüz,» dedi George. Elini sallayarak siyah Mercedes'ine bindi.

Robert ile Gustave birbirlerine bakıp karşılıklı anlayışla başlarını salladılar.

Robert arabasına bindi, kapıyı çarparak kapattı. Karısına baktı, ama o dimdik ileri bakıyordu. Robert arabayı hareket ettirdi.

«Ben sana söylemiştim demeyeceğim,» dedi.

«Çok iyi. Bir şey söyleme.» Marissa çektiklerinden sonra yalnızca avutucu sözler istiyordu.

«Bana bir açıklama borçlusun sanırım.»

«Ben de sana hiçbir şey borçlu olduğumu sanmıyorum.» Marissa öfkeyle baktı kocasına. «Sana bir şey söyleyeyim, klinikteki o bekçiler çıldırmışlardı. Az daha öldüreceklerdi beni. Tuttuğun adam da söyledi bunu sana. Bizi dövdüler.»

«İnanması biraz güç.»

«Yani sana yalan mı söylüyoruz demek istiyorsun?» Robert kaçamak bir yanıt verdi. «Öyle

olduğuna inandığınızı sanıyorum.»

Marissa yine önüne baktı. Uzun bir süre hiç konuşmadılar. Ana yola girince Marissa, «Beni neden izlettin?» diye sordu.

«İyi ki yapmışım.»

«Önemli olan o değil. Neden izlettin beni? Bundan hiç hoşlanmadım.»

«Başının belaya girmesini istemiyordum. Ama ne yazık ki, bir işe yaramadı.»

«Bu tüberküloz vakalarını birinin araştırması gerek. Bunun içinde bazı tehlikeleri göze almak gerekiyordu.»

«Ama yasadışı bir şey yapmak değil. Bu konuda bir saplantın var senin. Mantıksız bir şey bu. Bir haçlı seferi ilan ettin ve bu da beni çıldırtıyor. Sana inanamıyorum. Hâlâ haksız durumunu haklı göstermeye çalışıyorsun.»

«Sana Kadın Kliniğinde on sekiz tüberküloz salpinjitis vakası saptadığımızı söylesem ne dersin? Bu kuşkularımı haklı çıkarır mı sence? Ve bu on sekizin içinde Rebecca Ziegler de yok. Onun dosyası bilgisayardan silinmişti. Buna ne dersin, ha?»

Robert omuzlarını silkti.

«Ben sana ne düşündüğümü söyleyeyim,» dedi Marissa. «Saklayacak bir şeyleri var bence. Rebecca'nın dosyasında kimsenin görmesini istemedikleri bir şey vardı.»

«Haydi haydi, Marissa. Çok dramatik bir davranış bu. Hepsi varsayım bunların. Bu arada seni hapse sokturmamak için avukatlara büyük paralar ödeyeceğiz.»

«Demek senin için her şey parayla ölçülüyor!» diye Marissa kocasını tersledi. «En büyük kaygın bu, değil mi?»

Marissa gözlerini kapattı. Kimi zaman bu adamla neden evlendiğini merak ediyordu. Şimdi de önünde bir hapis tehdidi vardı. Her şey daha kötüye gidiyordu, tıpkı bir Yunan trajedisinde olduğu gibi.

Sonra yediği dayağın embriyo naklini nasıl etkileyebileceğini düşündü. Pazartesi pek çok şeyin sonuçlanacağı bir gündü. Hem yargıç önüne çıkacaktı, hem de hamilelik testi vardı.

Gözleri doldu yine. Bu gidişle testin ne sonuç vereceğini tahmin etmek güç değildi Birden Rebecca Ziegler'in pencereden atlamış olması o kadar şaşırtıcı gelmedi kendisine. Belki o da aynı stres altındaydı. Ama belki de atlamamıştı. Belki de itilmişti...

2 NİSAN 1990 Saat 9:35

Marissa ile Wendy cumartesi sabahı telefonda konuşmuşlardı. Marissa arkadaşını pazartesi sabahı mahkemeye gidene kadar görmemişti. Robert'le mahkeme salonuna girerlerken Wendy, Gustave ve avukatları sol taraftaki sırada oturuyorlardı. Robert, Marissa'yı sağ taraftaki boş sıraya sürüklemeye çalışırken Marissa direnip arkadaşının yanına gitti.

Wendy berbat görünüyordu. Gözleri kızarmış, çukura kaçmıştı. Uzun zaman ağladığı belliydi. Marissa arkadaşının omzuna dokundu. Wendy bakıp da kendisini görünce yeniden ağlamaya başladı.

«Ne oldu?» diye sordu Marissa. Wendy beklediğinden de bitkin bir haldeydi.

Wendy konuşmaya çalıştı, ama başaramadı. Başını sallayabildi sadece. Marissa onun kolunu tutup ayağa kaldırdı, toplanan kalabalığın arasından geçip dışarı çıkardı.

Dışarda kadınlar tuvaletini görünce arkadaşını hemen içeri soktu.

«Ne oldu?» diye sordu. «Gustave'la aranızda bir şey mi geçti?»

Wendy başını sallayarak hıçkırdı. Marissa arkadaşını kucakladı. «Bu duruşma yüzünden mi?»

Wendy yine başını salladı. «Kan testim,» dedi sonunda. «Cumartesi yaptırdım. Hamile değilmişim.»

«Ama bu yalnızca ilk testti,» dedi Marissa. «Hormon düzeyinin ne kadar yükseldiğini anlamak için bir tane daha yapacaklar.» İyimser olmaya çalışıyordu. Ama Wendy hamile olmadığını düşünüyorsa, hamile olmadığını da biliyordu. Haber buz gibi bir korku saldı kendi yüreğine. O sabah duruşmaya gelmeden önce Memorial'a uğramış, aynı test için kan aldırmıştı.

«Hormon düzeyi çok düşüktü,» dedi Wendy hıçkırarak. «Hamile olamam. Bundan eminim.»

«Çok üzüldüm,» dedi Marissa.

«Cuma gecesi klinikte olanların nakil üzerinde bir etkisi oldu mu dersin?» diye sordu Wendy.

«Hayır, sanmıyorum!» Oysa kendisi de hep aynı şeyi düşünüyordu.

Dar etekli, çiklet çiğneyen bir kadın, «Affedersiniz, içinizden biri Di Blumenthal mi?» diye sordu.

«Benim,» dedi şaşıran Marissa.

Kadın parmağıyla arkasını işaret etti. «Kocanız bekliyor. Hemen gelmenizi söyledi.»

«Duruşma başlıyor olmalı,» dedi Marissa. «Orada olmamız gerek, yürü haydi!»

«Felaket görünüyor olmalıyım,» dedi Wendy. «Aynaya bakmaya cesaret edemiyorum.»

«İyisin,» diye yalan söyledi Marissa.

İki kadın tuvaletten çıktılar. Robert kapının önünde bekliyordu.

Wendy'ye baktı. «Şimdi de ne var?» diye söylendi. «Adınız çağırıldığında salonda olmanız

gerektiğini bilmiyor musunuz?»

«Bak,» dedi Marissa. «Senin için anlamanın güç olduğunu biliyorum ama Wendy embriyo naklinin başarılı olmadığı için üzülüyor. Bizler için bu, düşük yapmak kadar gerçek ve korkunçtur.»

«Yürüyün,» dedi Robert. «Bunları psikanalizcinize anlatın. Salonda bulunmamakla başınıza yeni bir iş açılmasını istemem.»

Robert'in telaşına rağmen Marissa ile Wendy ancak yarım saat sonra çağırıldılar. Saat onu yirmi gece mübaşir, «90-45-987 ve 988 numaralı davalar! Blumenthal-Buchanan ve Wilson-Anderson!» diye bağırdı.

«Tamam, biz çağırıldık.» Bay Freeborn ayağa kalkarak Marissa'nın da kalkmasını işaret etti.

Marissa sıranın öteki yanında Wendy ile avukatının da kalktıklarını gördü. Wendy'nin avukatı uzun boylu, zayıf, ceketinin kolları çok kısa bir adamdı. Dördü birden yargıcın önüne yürüdüler.

Yargıç Burano ilgisiz görünüyordu. Önünde yığılı kâğıtları okumaya devam etti. O da altmış yaşlarında, iri yapılı, yüzünün kırışıklıkları kendisine bir buldog görünüşü vermiş bir adamdı.

Mahkeme kâtibi boğazını temizledikten sonra okumaya başladı. «Marissa Blumenthal-Buchanan, Massachusets yasalarına göre haneye tecavüzle suçlanıyorsunuz. Suçlu musunuz, değil misiniz?»

Bay Freeborn otoriter bir sesle, «Bayan Marissa Blumenthal-Buchanan suçsuz olduğunu iddia ediyor,» dedi.

Kâtip bütün suçlamaları tek tek okuyarak suçlu olup olmadığını sordu, Bay Freeman da hepsine suçsuz yanıtını verdi.

Sonra Wendy'ye de aynı işlem yapıldı.

O sırada Marissa'nın savcı yardımcısı olduğunu tahmin ettiği bir kadın ayağa kalktı. «Sayın Yargıç, savcılık bu iki dava için bir önceki yargıç tarafından konulan kefaletin arttırılması istemindedir. Bunlar ciddi suçlamalardır ve bize göre adı geçen klinikte önemli hasarlar meydana gelmiştir.»

«Sayın Yargıç,» dedi Bay Freeborn. «Müvekkilim Dr. Blumenthal-Buchanan çalışmalarıyla ulusal ün kazanmış saygın bir hekimimizdir. Herhangi bir kefalet koşulu aranmadan serbest bırakılmasını ve önceki yargıcın verdiği kefalet kararının kaldırılmasını talep ediyorum.»

«Ben de saygıdeğer meslektaşımın görüşüne katılıyorum,» dedi Wendy'nin avukatı. «Müvekkilim Dr. Wendy Wilson-Anderson da ünlü Massachusets Göz ve Kulak Kliniğinde göz doktoru olarak çalışmaktadır. Aynı zamanda eyaletimizde mülk sahibidir.»

Marissa ile Wendy'nin önüne gelmelerinden bu yana ilk kez yargıç başını kaldırdı. Önündekileri soğuk bir bakışla süzdü.

«Kefalet miktarını her sanık için beş bin dolara indiriyorum,» dedi.

O sırada iyi giyimli bir adam savcılık masasına yaklaştı. Savcı yardımcısı kadının omzuna dokundu ve kendisiyle uzun uzun konuştu. Adam çekilince kadın yanındaki iki meslektaşıyla konuştu.

«Ön duruşma toplantısı 8 Mayıs 1990'da yapılacaktır,» dedi kâtip.

Savcı yardımcısı bir daha yargıç kürsüsünün önüne geldi. «Sayın Yargıç, davada yeni bir

gelişme oldu. Bay Brian Pearson'un mahkemenizce dinlenmesini istiyorum,» dedi.

«Bay Brian Pearson da kim oluyor?» diye sordu yargıç.

«Kadın Kliniği avukatıyım, Sayın Yargıç. Sözü edilen suçlar sanıklar tarafından Kadın Kliniğinde işlenmişti. Klinik müdürü Dr. Wingate bir konuda mahkemenize başvurmam için bana yetki verdi. Sanıkların davranışları hoş karşılanmamakla birlikte eğer suçlarını kabul ederler ve gelecekte klinik mallarına gereken saygıyı göstermeye ve verilen zarar karşılığında uygun bir tazminat ödemeyi kabul ederlerse, klinik davadan vazgeçecektir.»

«Pek alışılmamış bir tutum,» dedi Yargıç Burano. Savcı yardımcısına döndü. «Savcılığın bu durumda tutumu nedir?»

«İtiraz etmiyoruz, Sayın Yargıç. Klinik dava açmak istemiyorsa, savcılık da ısrar etmeyecektir.»

Yargıç Marissa ile Wendy'ye döndü. «Çok garip doğrusu. Benim mahkemede ilk kez oluyor böyle bir şey. Ama madem kimse davacı değil, o zaman ben de davayı düşürerek eyaletin adli yükünü hafifletebilirim. Ancak daha önce fikrimi söylemek istiyorum. Dosyanızı incelediğimde gördüm ki, siz iki hanım, hele birer doktor olarak, çok sorumsuz davranmışsınız. Özel mülkiyet ve yasalara karşı böyle bir saygısızlığı ben asla kabul edemem. Dava düşmüştür, ama sizler, iyiliği için Kadın Kliniğine şükran duymalısınız.»

Marissa kolunun çekildiğini hissetti. Dönüp bakınca Bay Freeborn'un çıkmasını işaret ettiğini gördü. Mübaşir bir sonraki davanın duyurusunu yapmaya başlamıştı bile.

Mahkeme salonundan çıkarken kafası karmakarışık olan Marissa konuşmak için sigara dumanından göz gözü görmeyen bekleme salonuna girmelerini bekledi. Robert, Wendy ve Gustave ile hemen arkasındaydı.

«Ne oldu?» diye sordu Marissa.

«Çok basit,» dedi Bay Freeborn. «Yargıcın da dediği gibi klinik iyilikçi bir davranışla dava açmamaya karar verdi. Savcı yardımcısı da onun bu isteğine uydu. Ama kuşkusuz, 'uygun' tazminat konusunda bir pazarlık yapılacaktır.»

«Bunun dışında bitti mi yani?» diye sordu Marissa. Aylardır aldığı ilk iyi haberdi bu.

«Evet.»

«Nasıl bir tazminat isterler sence?» diye sordu Robert.

«Hiçbir fikrim yok,» dedi Bay Freeborn.

Wendy, Marissa'yı kucakladı. Marissa arkadaşının kulağına, «Seni ararım,» diye fısıldadı. Davanın düşmesine rağmen Wendy'nin çok sıkıntılı olacağını biliyordu.

Wendy başını salladı, kocası ve avukatıyla çıkıp gitti.

Robert, Bay Freeman'la birkaç dakika daha konuştu. İki adam el sıkıştılar. Robert'le Marissa arabalarına gittiler.

Araba hareket edince Robert, «Talihiniz varmış,» dedi. «George hiç böyle bir şeye rastlamamış meslek yaşamında. Klinik çok uygarca davrandı doğrusu davadan vazgeçmekle.»

«Bu kurnazca bir maskelemeden başka bir şey değil.»

Robert iyi duymamış gibi baktı karısına. «Ne dedin?»

«Ne dediğimi duydun. Kamuoyunu orada ne tür bekçiler kullandıklarını öğrenmekten alıkoydular böylece. Ayrıca bu tüberküloz işiyle Rebecca Ziegler'in ölümünü araştırmamızı da

önlediler.»

«Marissa!»

«Yargıç öteki ayrıntıların hiçbirini bilmiyor. Bu davanın boyutları hakkında hiçbir fikri yok.»

Robert yumruğunu direksiyona indirdi. «Buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.»

«Durdur arabayı!» dedi Marissa.

«Ne?»

«Arabayı durdur dedim sana.»

«Miden mi bulandı?» diye sordu Robert.

«Durdur.»

Robert arkasına baktıktan sonra arabayı Bilim Müzesi önündeki kaldırımın kenarına yanaştırdı.

Marissa arabadan inip kapıyı arkasından çarparak kapattı. Yürümeye başladı. Şaşıran Robert camını indirip arkasından seslendi. «Ne oluyor böyle?»

«Yürüyorum,» dedi Marissa. «Yalnız kalmak ihtiyacındayım. Beni çıldırtıyorsun.»

«Ben mi seni çıldırtıyorum?» diye kulaklarına inanamayan Robert karısının ardından seslendi. Bir an kararsızdı. Sonra, «İnsaf!» diye mırıldanarak camını kaldırdı ve arkasına bakmadan gaza basıp uzaklaştı.

Marissa bir süre yürüdükten sonra kendi pediyatri kliniğine gitti. Binaya arka kapısından girmişti. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Yangın merdiveninden çıkıp odasına gitti. Kapıyı kapattı, ışığını yakmadı. Kimsenin orada olduğunu bilmediğinden emindi.

Gelen mesajlar arasında hamilelik testi sonuçlarının olup olmadığına bakmadı bile. Masası başında oturup düşünmeye koyuldu. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Wendy'nin dışında konuşabileceği kimsesi yoktu.

Bir saat sonra kendini toparlamak için birkaç klinik hastası görmesinin iyi olacağını düşündü. Ama hâlâ sinirli olduğunu farkedince bunu başaramayacağını anladı.

Kadın Kliniğinden başka bir şey düşünemiyordu.

Telefon çalınca daha ilk çalışı bitmeden açtı. Öylesine şaşırmıştı.

«Alo?»

«Dr. Blumenthal?» diye sordu bir kadın sesi.

«Evet, benim.»

«Burası Memorial laboratuvarı. Beta chorionic gonadotropin düzeyinizi saptadık. Yalnızca 2 mg/ml. İsterseniz yirmi dört saat sonra bir daha yaparız ama pek umut vaat etmiyor.»

«Teşekkür ederim.» Marissa değeri yazdıktan sonra telefonu kapattı. Korktuğu başına gelmişti. Tıpkı Wendy'de olduğu gibi. Hamile değildi!

Marissa bir süre önündeki kâğıda yazdığı rakama baktı. Sonra birden gözleri yaşardı. Her şeyden o kadar bıkmıştı ki. Yeniden Rebecca Ziegler'i ve zavallı kadını intihara iten sıkıntılarını düşündü, eğer intihar ettiyse.

Ansızın telefon bir daha çaldı. Marissa telefonu Memorial Hastanesinin bir yanlışlık yaptığını bildireceği gibi gülünç bir umutla açtı. Yoksa hamile miydi?

«Alo?» dedi.

«Santraldan odanızda olduğunuzu söylediler,» dedi resepsiyon memuru. «Burada bir

ziyaretçiniz var. Size...»

«Kimseyi göremem şimdi,» diye Marissa telefonu kapattı. Telefon hemen bir daha çaldı. Bu kez açmadı. Dokuz kere çaldıktan sonra sustu.

Birkaç dakika sonra kapısı vuruldu. Marissa yerinden kıpırdamadı. Kapı bir daha vuruldu. Gelen her kimse, gider umuduyla yerinden kıpırdamadı yine. Ama kapı kolunun döndüğünü gördü. Kendisini rahatsız edene çıkışmaya hazırlanırken açılan kapı önünde Dr. Frederick Houser'i görünce yumuşadı.

«Bir şey mi var, Marissa?»

«Bazı özel sorunlar. Ama geçecek. İlginize teşekkür ederim.»

Dr. Houser yılmadan içeri girdi. Marissa onun yanında biri olduğunu farketti. Sonra bunun Cyril Dubchek olduğunu görünce sevindi.

«Umarım seni rahatsız etmiyorum,» dedi Cyril.

Marissa şaşırarak kalktı, elleriyle saçlarını düzeltti.

«Dr. Dubchek bana sizin CDC'de birlikte çalıştığınızı söyledi,» dedi Dr. Houser. «Resepsiyondan ziyaretçi kabul etmediğini bildirdiklerinde müdahale zamanının geldiğini düşündüm. Umarım doğru olanı yapmışımdır.»

«Elbette! Gelenin Dr. Dubchek olduğunu bilmiyordum. Çok özür dilerim, Cyril. Buyur otur.» Marissa boş iskemleyi gösterdi. Cyril'i yıllardır görmemişti ama adamda hiçbir değişiklik yoktu. Hâlâ her zamanki gibi şık ve yakışıklıydı.

«Ben sizi yalnız bırakayım,» diyen Dr. Houser odadan çıkıp kapıyı kapattı.

«Bu kısırlık tedavisiyle çok sıkıntılı günler geçirdiğini söyledi,» dedi Cyril.

«Büyük bir stres altındayım.» Marissa çöker gibi oturdu koltuğuna. «Birkaç dakika önce embriyo naklinin başarılı olmadığını öğrendim. O yüzden ağladım yine. Son birkaç aydır ağlamaktan başka bir şey yapmıyorum zaten.»

«Çok üzüldüm,» dedi Cyril. «Sana yardım etmek isterdim. Ama aslında çok iyi görünüyorsun.»

«Lütfen! Bana bakma. Nasıl olduğumu tahmin edebiliyorum.»

«Yüzüne bakmadan konuşmak güç olacak,» dedi Cyril. «Ağlamış gibi görünüyorsan da, hâlâ eskisi kadar güzelsin bana sorarsan.»

«Konuyu değiştirelim,» dedi Marissa.

«Öyleyse sana neden uğradığımı söyleyeyim. Buraya başka bir iş için geldim, ama bu sabah erkenden bakteriyolojiden TB salpinjitis'in yoğun olarak görüldüğü başka bir bölge saptandığını bildirdikleri için hazır kente gelmişken sana uğrayıp bildirmek istedim.»

«Öyle mi?»

«Bölge beni çok şaşırttı,» dedi Cyril. «Tahmin etmek ister misin?

«O kadar gücüm olduğunu sanmıyorum.»

«Brisbane.»

«Avustralya mı?»

«Evet. Orada Altın Kıyısı dedikleri bölge.»

«Ben Brisbane'in kıtanın neresinde olduğunu bile bilmiyorum.»

«Doğu kıyısında Queensland'dedir. Güzel bir kent. İklimi de öyle.»

«Orada böyle bir yoğunluğa neden olacak bir şey düşünülüyor mu?»

«Pek değil. Güneydoğu Asya'dan göçe izin veren ülkelerde son yıllarda genel bir tüberküloz artışı görülmüş. Brisbane bu insanlardan payına düşenden fazlasını mı aldı bilemiyorum. Birleşik Devletler'de de göçmenler nedeniyle beklenenden fazlası görülüyor aslında. Her neyse, Avustralya'daki vakaların raporu burada.»

Cyril kadına Avustralya Salgın Hastalıklar dergisinde çıkmış olan bir makalenin fotokopisini uzattı.

«Anladığım kadarıyla yazarı senin tanımladığın yirmi üç vakaya rastlamış. Gayet esaslı bir yazı.»

Marissa kâğıda şöyle bir baktı. Heyecanlanması çok güçtü. Avustralya dünyanın öteki uçundaydı.

«Bakteriyolojideki arkadaş bir şey daha söyledi,» diye Cyril devam etti. «Memorial'da da bir vakaya rastlanmış. Hasta Boston'lu zengin bir aileden yirmi dokuz yaşında bir kadın. Adı Evelyn Welles. İlgilenirsin diye düşünmüştüm.»

«Teşekkür ederim, Cyril.» Marissa gülümsemeye çalıştı. Ama yeniden ağlayacağından korktu. Eski bir arkadaşı görmek zaten zayıflamış olan duygularını harekete geçirmişti.

Cyril on beş dakika daha oturduktan sonra gitmesi gerektiğini söyledi. O akşam Atlanta'da olması gerekiyordu.

Cyril gidince Marissa yine depresyona girdi. Uzun bir süre hiçbir şey yapmadan oturdu masası başında. Ama hiç olmazsa ağlamıyordu. Pencereden bitmek üzere olan güne bakıyordu. Ama zamanla Cyril'in getirdiği bilgiyi düşündü. Makaleyi daha sonra okuyacaktı. Bu arada yapması gereken şeyler vardı. Yerinden güçlükle doğrulup giyindi ve arabasına binip Memorial Hastanesine gitti.

Evelyn Welles yoğun bakımdaydı. Kalın dosyası durumunun ağırlığını ortaya koymaya yeterliydi. Marissa ona bakımla görevlendirilen stajyer doktoru bulmakta güçlük çekmedi. Ben Goldman adında ufak tefek bir New York'luydu doktoru.

Marissa'nın sorusu üzerine, «Durumu kötü,» dedi. «Çok kötü. Bir günden fazla yaşayacağını sanmıyorum.»

«Tüberküloz olduğu kesin mi?» diye sordu yoğun bakım ünitesinin penceresinden bakan Marissa. Hastanın yanında önlüklü ve maskeli bir hemşire beklemekteydi.

«Hiç kuşku yok,» dedi Ben. «El attığımız her yerde mikroba rastladık.»

«Hastalığın geçmişi hakkında bir bilgi var mı?»

«Var. İlginç bazı şeyler ortaya çıktı. Bir yıl önce Tayland'a gitmiş ve birkaç hafta kalmış. Bu bir neden olabilir. Ama daha da önemlisi, şimdiye kadar bilinmeyen bir bağışıklık bozukluğuna rastladık. Kan uzmanları üstünde çalışıyorlar şimdi. Bunun tanımlanmamış bir kolajen hastalığı olduğu sanılıyor.»

«Onunla konuşabildiniz mi?»

«Hayır. Buraya getirildiğinde komadaydı. Beyninde de bir harabiyet olmalı. Onu NMR ve ÇAT taramasından geçirme riskini göze alamadık.»

Marissa kalın dosyayı karıştırdı. Hastanın durumunu belirten bütün bu mantıklı açıklamalara rağmen içinde bir ses Evelyn Welles'in tüberkülozunun tüberküloz salpinjitis

vakalarına bağlanabileceğini söylüyordu. Dubchek'in de belirttiği gibi belki de kendisinde bu kanıyı uyandıran şey kadının yaşı ve sosyal durumuydu.

«Jinekolojik geçmişi biliniyor mu?» diye sordu.

«Pek değil,» dedi Ben. «Yaygın enfeksiyon durumu nedeniyle bazı alanlara el atılmadı.»

«Onun Cambridge'deki Kadın Kliniğine gidip gitmediğini biliyor musunuz?»

«Hiçbir bilgim yok. Ama kocası geldiğinde sorarım. Her gece saat onda gelir.»

«Kliniğe gitmişse, kocasından dosyasının bir kopyasını almasını ister misiniz? Bir şey daha var. Vajinal salgı testi yapıp orada da tüberküloz organizması olup olmadığını saptar mıydınız acaba?»

«Elbette,» dedi Ben dar omuzlarını silkerek.

Marissa arabadan inmeden verdi taksi parasını. Yağmur şimdi çok şiddetlendiğinden sırılsıklam olmamak için koştu sonra.

Eve girince ıslak mantosunu çıkarıp astı. Mutfağa girmeyip doğruca çalışma odasına girdi. Sabahtan beri ağzına tek lokma koymamasına karşın aç değildi. Bitkin olmasına rağmen uyuyamazdı da. Hastaneyi ziyaret ve Evelyn Welles'i görmek, korkusunu olduğu kadar merakını da uyandırmıştı.

«Saat neredeyse dokuz oldu,» dedi Robert. Marissa onun geldiğini duymamıştı. Kocası kollarını kavuşturmuş duruyordu kapının önünde. Sesinde ve yüzünde son günlerdeki o sinirlilik vardı.

«Saatin kaç olduğunu biliyorum.» Marissa okuma lambasını yaktı.

«Telefon edebilirdin,» dedi Robert. «Seni en son Bilim Müzesi önünde arabadan inerken gördüm. Polise haber verebilirdim.»

«İlgin beni çok duygulandırdı doğrusu.» Marissa sert konuştuğunu biliyordu ama elinde değildi. «Merak etmişsen söyleyeyim, hamile değilim.»

«Zaten olmanı beklemiyordum sanırım.» Robert'in sesi yumuşamıştı. Omuzlarını silkti. «Kimse bizi denememekle suçlayamaz. Ne yazık ki, bir on bin dolar daha gitti.»

«Tanrım, bana güç ver!» diye mırıldandı Marissa.

«Aç mısın?» diye sordu Robert. «Ben açlıktan ölüyorum. Bir yere çıkalım mı? Belki iyi gelir. Ne de olsa, hukuki zaferini kutlamamız gerek.»

«Sen git istersen.» Marissa herhangi bir şeyi kutlayacak durumda değildi. Ayrıca 'hukuki zaferi'nin kurnazca bir örtüden başka bir şey olmadığından emindi. Ayrıca o on bin dolar lafı için de bir şeyler söylemek isterdi, ama gücü kalmamıştı.

«Sen bilirsin.» Robert kapının önünden çekildi. Marissa kalkıp kapıyı kapattı. Birkaç dakika sonra kocasının mutfakta kendine yiyecek bir şey hazırlamakta olduğunu duydu.

Marissa bir an onun yanına gitmeyi düşündü. Belki de onunla iletişim kurması iyi olurdu. Ama sonra başını salladı. Tüberküloz salpinjitis konusundaki kaygılarını anlamasına olanak yoktu. Marissa içini çekerek oturup Cyril'in verdiği yazıyı okumaya koyuldu. Cyril haklıydı, gerçekten iyi bir yazıydı.

Brisbane'de Kadın Kliniğine benzer bir klinikte yirmi üç vaka görülmüştü. Kliniğin adı Avustralya Kadın Bakım'dı. Marissa'nın Boston'da bildiği beş vaka gibi Avustralya vakalarında da hastalar yirmi beş otuz beş yaşları arasında, evli ve orta sınıftandılar. Biri dışında hepsi

beyaz ırktandı. Tek istisna Hong Kong'dan yakında göç etmiş olan otuz bir yaşında Çinli bir kadındı.

Telefon çalınca Robert için olduğunu düşünerek açmadı. Makaleyi okumaya devam etti.

«Marissa!» diye seslendi Robert. «Telefon sana! Cyril Dubchek!»

Marissa telefonu açtı.

«Bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim,» dedi Cyril. «Ama CDC'ye dönünce ilgini çekeceğini sandığım bazı ek bilgiler öğrendim.»

«Öyle mi?»

«Bu tüberküloz salpinjitis vakaları yalnızca Birleşik Devletler ve Avustralya'yla sınırlı değil. Aynı yaygın dağılım biçimiyle Batı Avrupa'da da görülüyor. Brisbane'deki gibi yoğunlaşma yok ama. Bundan ne sonuç çıkarırsın bilemiyorum ama başka bir bilgi edindiğimde seni hemen ararım. Şimdi beni de ilgilendirdin artık. Yeni bir kuram falan geliştirirsen bana haber vermeyi unutma, olmaz mı?»

Marissa ona teşekkür edip telefonu kapattı. Bu yeni bilgi çok önemliydi. Yumurtalık kanalı tüberkülozu olayı bir istatistik kaprisi olarak ihmal edilemezdi. Uluslararası bir boyut almıştı. Marissa bir an kendi sıkıntı ve yorgunluğunu unuttu.

Olasılıkları düşünmeye başladı. Tüberküloz bir mütasyon geçirip zührevi bir hastalığa dönüşmüş olabilir miydi? Bazı klamidia ya da mikroplazma vakaları gibi erkekte sessiz yatan bir mikrop olabilir miydi? Robert'in bir kontroldan geçmesinde ısrar etmeli miydi? Robert bu mikrobu iş yolculuklarından birinde kapmış olabilir miydi? Marissa bu tür düşüncelerden hoşlanmıyordu ama bilimsel olmak zorundaydı.

Telefona uzanıp Wendy'yi aradı. Karşısına Gustave çıktı.

«Ne yazık ki, telefona çıkmıyor,» dedi.

«Anlıyorum. Uygun bir fırsat bulunca aradığımı ve canı istediğinde hemen beni aramasını söyle.»

«Çok kaygılıyım,» dedi Gustave. «Onu bu kadar büyük bir depresyon içinde hiç görmemiştim. Ne yapacağımı bilemiyorum.»

«Gelsem benimle görüşür mü dersin?»

«Belki.»

«Hemen geliyorum öyleyse.»

«Teşekkür ederim, çok sevindim, Wendy'nin de sevineceğinden eminim.»

Marissa mantosunu alıp garajdaki arabasına gitti. Tam arabaya binecekken Robert göründü.

«Gecenin bu saatinde nereye gidiyorsun?»

«Wendy'lere.» Marissa garajın otomatik kapısını açan düğmeye bastı. «Hiç olmazsa kocası onun için kaygılanıyor.»

«Bu da ne demek oluyor?»

«Eğer bilmiyorsan, bunu sana kimsenin öğretebileceğini sanmıyorum,» dedi Marissa.

Garajdan geri geri çıkıp kapıyı kapattı. Robert'le ilişkisinin ne hale geldiğini düşünerek başını salladı.

On beş dakika sonra Wendy'nin evindeydi. Onu beklediği anlaşılan Gustave kapıyı çalmadan açtı.

Mantosunu alırken, «Bu saatte geldiğin için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,» dedi.

«Wendy nerede?»

«Yukarda yatak odasında. Sağda ikinci kapı. Kahve çay gibi bir şey ister miydin?»

Marissa başını sallayarak yukarı çıktı.

Kapının önünde durup içeri kulak verdi. Hiç ses gelmiyordu. Hafifçe tıklattı kapıyı. Karşılık alamayınca seslendi.

Kapı hemen açıldı.

«Marissa!» Wendy çok şaşırmıştı. «Ne işin var burada?» Üzerinde sabahlıkla ayağında terlikleri vardı. Gözleri hâlâ kıpkırmızıydı, ama o sabah mahkemede olduğundan daha iyi görünüyordu.

«Gustave telefona çıkmadığını söyledi. Senin için kaygılanıyormuş. Gelsen iyi olur dedi.»

«O kadar da kötü değilim! Evet, canım sıkılıyor, ama bunun bir nedeni de o. Kadın Kliniğinin bu iyiliğine şükran duymalıymışım!»

«Robert de öyle düşünüyor.»

«Bence bu bir maskeleme manevrasıydı,» dedi Wendy.

«Aynı fikirdeyim.»

«Peki, senin hamilelik testin ne oldu?»

«Sorma,» dedi Marissa. Başını salladı.

«Bir içki ister misin? Ya da kahve çay falan? Artık hamile olmadığımıza göre bir kadeh şaraba ne dersin?»

«Çok iyi olur.»

İki kadın mutfağa indiler. Ortaya çıkan Gustave'ı kovaladı Wendy.

«Ama gerçekten kaygılanmıştı,» dedi Marissa.

«Biraz üzülsün bakalım. Bugün beni çok kızdırdı.»

Wendy bir şişe pahalı Chardonnay açıp Marissa'yı oturma odasına sürükledi.

«Seni ne durumda bulacağımı bilmiyordum, ama yine de okuman için bir makale getirdim,» dedi Marissa.

Wendy kadehini bırakıp kâğıdı aldı. Marissa, Dubchek'in anlattıklarını iletti.

«İnanılmaz bir şey!» dedi Wendy. «Brisbane! Brisbane'i ünlü yapan şeylerden biri nedir, biliyor musun?»

Marissa başını salladı.

«Dünyanın en büyük doğal harikalarından birinin kapısı sayılır.»

«Nedir o?»

«Büyük Barrier Kayalığı! Dalma meraklıların cenneti.»

«Sahi mi? Ben bu konularda pek bir şey bilmem.»

«En çok gitmeyi istediğim yerlerden biridir,» dedi Wendy. «Ben dalma tutkunuyum. California'daki stajım sırasında başladım. Tüm tatillerimi Havai'de geçirirdim. Gustave'a da orada rastladım zaten. Sen hiç dalış yaptın mı, Marissa?»

«Biraz. Kolejde skuba kursuna devam etmiştim, sonra birkaç kere de Karayiplere gittim.»

«Ben bayılırım,» dedi Wendy. «Ama ne yazık ki, uzun zamandır dalamıyorum.»

«Makaleye ne diyorsun?»

«Güzel. Ama hastalığın nasıl yayıldığı konusunda bir şey söylemiyor. Yazar göç nedeniyle tüberküloz vakalarının artış olasılığından söz ediyor ama bunun, özellikle de böyle belirli bir gruba nasıl bulaştığını belirtmiyor.»

«Ben de aynı şeyi söyledim. Ve yumurtalık kanallarına nasıl giriyor? Tüberkülozun genellikle olduğu gibi kan ya da lenfatik bir yayılması sözkonusu değil. Acaba zührevi mi?»

«Ya mikroplu tamponlara ne dersin?»

«O da bir fikir.» Marissa kadın tamponlarının toksik şok sendromunun temelini oluşturduğunu hatırlamıştı. «Ben çok tampon kullanırım.»

«Ben de. Ama yazıda bundan söz edilmemiş.»

«Bir fikrim var,» dedi Marissa. «Brisbane'i arayıp makalenin yazarıyla konuşalım. Tampon kullanımını da sorarız. Bu yirmi üç taneden başka vaka görülüp görülmediğini, Avustralya Kadın Bakım Kliniğinde başka vaka olup olmadığını da öğreniriz.»

«Avustralya'yla aramızda saat farkı ne kadar?»

«Ne bileyim ben.»

Wendy uluslararası santralı arayıp saat farkını sordu. «On dört saat ilerdeymişler.»

«Yani...»

«Orada yarın öğle üzeri. Bir deneyelim, haydi.»

Avustralya'daki kliniğin numarasını santraldan alıp çevirdiler. Az sonra biri telefonu açtı.

Wendy, «Ben Birleşik Devletler'de Boston'dan Doktor Wilson'um,» dedi. «Doktor Tristan Williams ile konuşmak istiyordum.»

«Burada Tristan Williams adında biri olduğunu sanmıyorum. Ama bir dakika, lütfen.»

Bekleme sırasında telefonda müzik çalıyordu. Çok geçmeden santral memurunun sesi işitildi yine. «Klinikte bir Dr. Williams varmış, ama artık burada çalışmıyormuş.»

«Kendisini nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?»

«Doğrusu hiçbir fikrim yok.»

«Bir personel büronuz var mı, peki?»

«Elbette. Orasını bağlayayım mı?»

«Lütfen.»

«Personel,» dedi bir erkek sesi.

Wendy isteğini tekrarladı. Bu kez daha uzun bir süre beklediler.

«Özür dilerim,» dedi adam. «Dr. Williams'm nerede olduğunu bilen yok. İki yıl önce klinikten çıkarılmıştı.»

«Anlıyorum. Peki, beni patolojiye bağlayabilir misiniz?»

Patologlardan birini bulmak da on dakikalarını aldı. Wendy adını verip ne istediğini söyledi.

«Onunla hiç karşılaşmadım,» dedi adam. «Ben gelmeden ayrılmış buradan.»

«Klinikte çalışırken bir makale yazmış,» dedi Wendy. «O sırada klinikte olan bir dizi hastayı kapsayan bir yazı. O günden sonra bu vakaların izlenip izlenmediğini merak ediyoruz. Acaba yeni bir vaka görülmüş müdür?»

«Yeni vaka yok,» dedi adam. «Eski vakalar da izlenmedi.»

«Bu hastalardan bazılarının adlarını almak mümkün olur muydu acaba? Tıbbi geçmişleri

konusunda kendileriyle doğrudan doğruya ilişkiye geçmek istiyorduk. Burada Boston'da da benzer vakalar görüldü de.»

«Böyle bir şey sözkonusu olamaz,» dedi doktor. «Burada çok sıkı mahremiyet kurallarımız vardır. Kusura bakmayın.» Telefon kapandı sonra.

«Yüzüme kapattı!» dedi Wendy. «Münasebetsize bak!»

«Hep o eski mahremiyet engeli. Yazık! Yirmi üç vakadan bazı sonuçlar çıkarmak mümkün olabilirdi.»

«Resolve'daki o kadınla daha ayrıntılı bir konuşmaya ne dersin?»

Ama Marissa'nın heyecanı kayboluyordu. Bilgi almak olanaksız gibiydi. «Ben daha çok Kadın Kliniğindeki bilgisayarda gördüğümüz o on sekiz vakayı bulmak isterdim.»

«Bu sözkonusu bile değil. Ama Avustralya'daki kliniğin kapısını çalsak bize nasıl davranırlardı acaba?»

«Güzel!» dedi Marissa. «Neden sabaha gidip sormuyoruz?»

«Bence pek akıldışı bir öneri değil. Kliniği ziyarete gittiğimizde ne yapacaklarını gerçekten çok merak ediyorum. Kliniği görmek için dünyanın öteki ucundan geldiğimizi duyunca çok sevinirler herhalde.»

«Ciddi misin sen?»

«Neden olmasın?» dedi Wendy. «İkimizin de bir tatile ihtiyacı var. Bu Tristan Williams'ı da daha kolaylıkla arayabiliriz. Kliniğin patoloji bölümünde biri nasıl olsa nerede olduğunu bilecektir. Bunun telefonla bu işe kalkışmaktan daha kolay olacağı da kuşkusuz.»

«Wendy, ben bir patolog aramak için milyonlarca kilometre yolculuk yapamam.»

«Ama eğlenceli olurdu.» Wendy'nin gözleri parlıyordu. «Hiçbir şey yapamazsak Büyük Barrier Kayalığını ziyaret ederdik.»

«Şimdi anladım nedenini. Klinik ziyareti dalma seferi için bir bahane.»

«İş bittiğinde biraz eğlenmek yasak değil ya. Haydi, sen de benim kadar berbat görünüyorsun zaten.»

«Teşekkürler, iyi arkadaş.»

«Ciddiyim ben. İkimiz de altı aydır tedavi görüyoruz. Bebekler gibi ağlamaklıyız. İkimiz de kilo aldık. En son ne zaman koştun sen? Bir zamanlar her gün koştuğunu hatırlıyorum.»

«Sen belden aşağı vurmaya başladın ama.»

«İkimize de bir tatil gerek. İkimiz de bu TB salpinjitis vakalarıyla ilgileniyoruz ama burada kıstırılıp kaldık. Bir taşla iki kuş vurmak derler benim bu önerime.»

«Ama buradaki olasılıkları tüketmedik ki,» dedi Marissa. «Memorial ve General hastanelerinden haber gelebilir henüz.»

«Yani sen tatile çıkmak istemiyor musun?» diye ısrar etti Wendy.

«Eh, biraz uzaklaşmak iyi gelirdi.»

«Teşekkür ederim. Çok inatçıymışsın doğrusu.»

«Ama Robert'in bu fikri nasıl karşılayacağını bilemiyorum. Son günlerde aramız iyice bozuk zaten. Tek başıma Avustralya'ya gitmek istediğimi söylediğimde tepkisinin ne olacağını tahmin edebilirim.»

«Gel bir deneyelim öyleyse.» Wendy kocasına seslendi. Gustave koşa koşa geldi. «Bir şey mi

oldu?» diye sordu.

«Olan bir şey yok, şekerim. Marissa ile ikimiz bir tatile çıkmak iyi olur diye düşünüyorduk. Ne dersin, ha?»

«İyi bir fikir derim.» Gustave, Wendy'deki değişikliğe sevinmişti. «Marissa, Robert'in bunu olumlu karşılamayacağını söylüyor. Sen ne diyorsun bakalım?»

«Robert'i pek iyi tanımıyorum. Ama bu tedavinin baskısına dayanamıyor sanırım. Memnun olacaktır bence. Nereye gitmek istiyorsunuz bakalım?»

«Avustralya,» dedi Wendy.

Gustave yutkundu. «Neden Karayipler değil?»

Daha sonra eve dönerken Marissa'nın kafası karmakarışıktı. Çok çeşitli duygular ve beklenmedik olaylarla dolu bir gün geçirmişti. Wendy'nin yanından ayrılır ayrılmaz o anda Avustralya'ya gitmenin mantıksızlığını düşünmeye başladı. Bir tatil yapmak iyi bir fikirse de, böyle bir yolculuğu düşünmek geçirdikleri çılgın güne de pek uyumlu düşüyordu. Ayrıca Wendy'nin Gustave'ı razı etmesi gibi kendisinin de kocasını razı edebileceğini hiç sanmıyordu.

Marissa garaja girerken ne yapacağına bir karar verememişti. Bir süre direksiyon başında oturup düşünmeye çalıştı. Sonra bir plan kuramadan çıkıp eve girdi.

Ev sessizdi. Robert hâlâ yukarda çalışma odasındaydı, bilgisayar tuşlarının tıkırtısını ancak duyabiliyordu. Karanlık yemek odası kapısında bir kez daha durdu.

«Saçma!» dedi sonunda. Karar vermekte hiç bu kadar zorlandığını bilmiyordu. Yeni ama zayıf bir kararlılıkla yukarı çıkıp Robert'in odasına girdi.

«Robert, seninle bir şey konuşmak istiyorum.»

Robert karısına döndü.

«Wendy ile düşündük de...»

«Eee?»

«Biraz çılgınca gibi gelebilir ama...»

«Bu günlerde başka bir şey bekleyemem zaten.»

«Belki de kısa bir tatil iyi olur diye düşündük.»

«Ben şu anda işimden ayrılamam.»

«Sen değil, Wendy ile ben. Kız kıza.»

Robert bir an düşündü. Pek de fena bir fikir sayılmazdı. Marissa ile bu gerginlik zamanla azalırdı belki. «O kadar da çılgınca değil,» dedi. "Nereye gitmeyi düşünüyordunuz?»

«Avustralya'ya.»

«Avustralya mı?» Robert gözlüğünü çıkarıp kâğıtların üstüne fırlattı. İyi duymamış gibi, «Avustralya!» diye tekrarladı.

«Bunun bir açıklaması var ama. Kafadan atmış değiliz. Bugün Wendy ile bende olduğu gibi yumurtalık kanalı tüberkülozu vakalarına Brisbane'de de rastlandığını öğrendik. Hem eğlenir hem de araştırma yapardık. Fikir Wendy'nin zaten. Büyük Barrier Kayalığında dalmak istiyor...»

«Haklıymışsın!» diye Robert karısının sözünü kesti. «Çılgınca bir fikir. Hayatımda bu kadar komik bir şey duymamıştım. Mesleğin yıkılmak üzere ve sen az daha seni deliğe tıktıracak bir şeyin ardından dünyanın öteki ucuna gitmek istiyorsun. Ben Bermuda'da bir haftasonu gibi bir

şey sanmıştım. Mantıklı bir şey.»

«Abartmana gerek yok,» dedi Marissa. «Seninle konuşmaya gelmiştim.»

«Abartmamak elimde mi ki?»

«Sandığın kadar da mantıksız değil. Bugün tüberkülozun bu ender rastlanan türünün uluslararası boyutlarda olduğunu da öğrendim. Yalnız Avustralya'da değil, Avrupa'da da varmış. Bunun incelenmesi gerekir.»

«İnceleyecek kişi de sen misin? İçinde bulunduğun durumda bunu yapabilecek yetenekte misin?»

«Ben kendimi yeterli buluyorum.»

«Ben de sana yanılıyorsun diyorum. Tarafsız olman mümkün değil. Vakalardan biri de sensin. Fikrimi sorarsan, Avustralya'ya gitmen çok saçma. Bütün söyleyeceğim de bu!»

Robert gözlüğünü alıp taktı. Yeniden bilgisayar ekranına döndü.

Kocasının başka bir şey söylemeyeceğini anlayan Marissa dönüp dışarı çıktı.

Avustralya'ya gitme konusunda Robert pek de haksız sayılmazdı. Bir israftı bu, zaman ve para israfı. Wendy'ye telefon açtı. Wendy telefonunu bekler gibiydi, daha birinci çalışında açıldı telefon.

«Eee?»

«Pek iyi görünmüyor. Robert en azından Avustralya'ya gitmeye karşı. Tatil fikrini benimsedi.»

«Lanet olsun! Düşkırıklığına uğradım şimdi! Bavulumu hazırlamaya başlamıştım bile. O sıcacık Avustralya güneşini neredeyse ensemde hissediyordum.»

«Başka bir sefere,» dedi Marissa. «Kusura bakma.»

«Hele bir gece geçsin,» dedi Wendy. «Belki yarın fikir değiştirirsiniz. Çok eğleneceğimizden eminim.»

Marissa telefonu kapattı. Birden uykusu gelmişti. Yukarı çıkarken Robert'ın kendisine bir sürpriz yapıp yanına gelmesinin ne iyi olacağını düşündü.

Marissa gözlerini açar açmaz uyuyakaldığını anladı. Yatak odasındaki ışık olması gerekenden daha parlaktı. Yan dönüp saate baktı. Haklıydı, saat sekiz buçuktu, her sabah kalktığından bir saat daha geç. Ama buna şaşmamak gerekirdi. Gece saat dörtte uyanmış, bir daha uyuyamayınca bir Valium tableti almıştı.

Sabahlığını giyip aşağı indi. Konuk yatak odası boştu ve yatak yapılmamıştı. Robert'e seslendi ama karşılık alamadı. Mutfağa girdi, orası da boştu. Garaja baktığında Robert'in arabasının yerinde olmadığını gördü. Bir mesaj bırakmış mı diye mutfak masasına baktı, ama orada da bir şey bulamadı. Robert hiçbir iz bırakmadan gitmişti işine. İlişkilerinin en alçak noktasına eriştiğini sandığı sırada biraz daha batağa saplandığını görüyordu artık.

Birden gözlerinin dolduğunu farketti. Kalkalı daha on dakika oldu ve ağlamaya başladım, diye düşündü. Bir fincan kahve yapıp yukarı giyinmeye çıktı sonra.

Duşunu alıp giyinirken yaşamına daha bir düzen vermeye karar verdi. Robert haklıydı, mesleğini çok ihmal ediyordu. Belki de artık daha düzenli çalışmaya başlamalıydı. O zaman Robert'la ilişkisi de düzelirdi. Evet, sabah erkenden doğruca kliniğine gidecekti.

Marissa yeni bir kararlılıkla kliniğin koridorundan geçerek muayenehanesine girdi. Diğer

odaların yanında kendisininki bomboştu. Mindy Valdanus masasında mektupları açıyordu.

«Dr. Blumenthal!»

«O kadar şaşmana gerek yok! Randevu defterini getir bakalım.»

«Az önce Memorial'ın yoğun bakım bölümünden aradılar. Dr. Ben Goldman telefonunuzu bekliyor.»

Marissa birden sarsıldı. Evelyn Welles ölmüştü herhalde. «Randevu defterini bırak,» dedi. Kapıyı açıp odasına girdi. Mantosunu astıktan hemen sonra Dr. Goldman'ı aradı.

Adam telefona gelince hiç vakit geçirmeden, «Evelyn Welles için aramıştım,» dedi.

Marissa alacağı yanıttan korkarak, «Nasıl?» diye sordu.

«Pek bir değişiklik yok. Ama dediğiniz gibi vajinal salgı testi yaptık. Tüberküloz bakterileriyle doluydu. Şefim çok etkilendi, ama fikrin benden gelmediğini söyledim. Bunu nasıl tahmin etmiştiniz?»

«Anlatması bir saat sürer,» dedi Marissa. «Peki ya Kadın Kliniği? Kocasına sordunuz mu?»

«Elbette. Evet, birkaç yıl oraya devam etmiş.»

«Ya dosyası?»

«Onu bilemeyeceğim. Ama kocasına bir kopya istemesini söyledim. Bir şey çıkarsa sizi ararım.»

«Bütün anahtar o dosyada olabilir,» dedi Marissa. «Mutlaka görmek isterdim. Lütfen beni arayın.»

«Arayacağım. Rahimde tüberküloz bakterisi arama fikri için çok teşekkür ederim. Bugün konsültasyon için bir jinekolog çağırttım.»

Marissa artık kuşkularınn doğrulanmasına şaşmayacak bir noktaya gelmişti. Bulmacanın parçalarının böyle yerli yerine oturması tatmin edici bir şeydi. Goldman dosyayı ele geçiremezse Evelyn Welles'in kocasını kendisi arayacaktı.

Kapısı vuruldu, sekreteri randevu defteriyle içeri girdi. «Şimdi randevularınızı gözden geçirmek ister misiniz?» diye sordu.

«Şimdi olmaz. Planlarım değişti. Hemen dışarı çıkmak zorundayım. Döndüğümde bakarız.»

Marissa mantosunu giydi. Ani bir karar vermişti. Salpinjitis sorunu ihmal edilemeyecek kadar önemliydi. Bunu izlemesi gerekiyordu. Robert artık anlamak zorundaydı. Onunla açıkça konuşacaktı. Bürosuna gitmeye karar verdi. İkisi de iyi bir gece geçirdiklerine göre sorunlarını çok daha rahatça tartışabilirlerdi.

Arabasına binip kliniğin garajından çıkarken kendini uzun zamandır olmadığı gibi iyi hissediyordu. Çok daha önce yapması gereken bir şeyi yapmaktaydı. Robert'a duygularını açıklayacak ve onunkileri dinleyecekti. Bu başdöndürücü inişe bir son vermeliydiler.

Boston'un iş merkezinde park bir sorundu. Marissa arabasını Omni Parker Otelinin kapısına bırakıp adamın eline bir beş dolarlık sıkıştırdı. Adamın yüz ifadesinde bir değişiklik olmayınca bir beş dolar daha verdi. Pazarlık edecek durumda değildi.

Sonra karşı kaldırıma geçip Robert'ın bürosunun bulunduğu binaya girdi asansörle dördüncü kata çıktı. Marissa derin bir soluk alarak camlı kapısı üzerinde SAĞLIK KAYNAKLARI ŞİRKETİ yazan büroya girdi.

Büronun girişi ahşap kaplama duvarlar, meşin koltuklar ve Doğu halılarıyla çok zevkli

döşenmişti. Telefonda konuşmakta olan resepsiyon memuru Marissa'yı görünce gülümseyerek selam verdi.

Marissa kadının yanından geçip Robert'ın köşedeki odasına doğru yürüdü. Sekreteri Donna yerinde değildi ama masasının üstündeki dumanları tüten kahve fincanına bakılırsa çok uzaklarda da olamazdı.

Marissa, Robert'ın kapısını açacakken durup Donna'nın önündeki telefon santralına baktı. Kocasını telefon ederken rahatsız etmek istemiyordu. Ancak hatların boş olduğunu görünce kapıyı tıklatıp içeri girdi.

Girer girmez de ani bir hareket çarptı gözüne. Donna doğrulmuş, Robert koltuğundan kalkmaya çalışmıştı. Robert yine yerine oturdu. Donna kısa eteğini düzelterek boynundaki inci kolyeyi çekiştirdi. Genellikle arkasında topladığı saçlarının yarısı ensesine dökülmüştü.

Marissa şaşkın şaşkın baktı kocasına. Kravatı gevşetilmiş, gömleğinin üstten iki düğmesi açıktı. Her zaman taranmış olan saçları dağınıktı. Marissa yerde, Robert'ın masası yanında bir çift yüksek topuklu ayakkabı gördü.

Görünüm o kadar bayağıydı ki, Marissa gülmesi mi, yoksa ağlaması mı gerektiğini kestiremedi. «Bir iki dakika dışarda beklesem daha iyi olacak sanırım,» dedi. «Dikteni bitirirsin bari.»

«Marissa! Dur! Sandığın şey yok ortada. Donna sadece omuzlarımı ovuşturuyordu. Söyle ona, Donna!»

«Evet,» dedi kız. «Omuzlarını ovuşturuyordum.»

«Her neyse, ben yine de gidiyorum. Dün akşamki fikri düşündüm, Robert. Birkaç günlüğüne Avustralya'ya gitmeye karar verdim.»

«Hayır! Seni gitmekten men ediyorum!»

«Öyle mi?»

Marissa dönüp odadan çıktı. Kocasının arkasından seslendiğini geri dönmesini söylediğini duyuyordu. Ama dönmedi. Patronunun çağırdığını duyan resepsiyon memuru şaşkın şaşkın kendisine bakıyordu. Ama Marissa gülümseyerek yoluna devam etti. Doğruca asansöre gidip arkasına bir kere bile bakmadan aşağı indi.

Asansörde yalnız olmasına memnundu. Öfkesine rağmen gözlerinden süzülen yaşları hissediyordu. «Hayvan!» diye söylendi.

Karşı kaldırıma geçince otele girip bir havayolları şirketine telefon etti. Sonra kapıcıdan arabasının anahtarlarını aldı, Cambridge Sokağına gitti. Arabayı Massachusets Göz ve Kulak Kliniği parkına bırakıp acil bölümüne girdi.

Wendy küçük cerrahi odalarından birinde genç bir stajyere yardım ediyordu.

Wendy işi bitince Marissa'yı bir kenara çekti. «Hâlâ Avustralya'ya gitmek istiyor musun?» diye sordu Marissa.

«Elbette. Biraz sinirli gibisin. Bir şey mi oldu?»

Marissa soruyu duymazlıktan geldi. «Ne zaman yola çıkabilirsin?»

«Her an olabilir. Sen ne zaman gitmek istiyorsun?»

«Bugüne ne dersin? Saat beşi çeyrek geçe Sydney'e kalkan bir uçak var. Bribsane bağlantılı. Vize gerekecek sanırım. Avustralya konsolosluğunu ararım ben.»

«Vay vay! Peki, elimden geleni yaparım. Bu acele niye ama?»

«Fikir değiştirmemem için. Yola çıkınca anlatırım.»

5 NİSAN 1990 Saat 8:23

Brisbane Havaalanında bavullarını beklerken Wendy, «Pasifik Okyanusunun bu kadar büyük olacağı aklıma gelmezdi,» dedi.

«Bana da bir haftadır yoldaymışız gibi geldi.»

Boston'dan uçakla Los Angeles'a, oradan da doğruca Sydney'e uçmuşlardı. On beş saatlik yolculuk her ikisinin de yaptıkları en uzun uçuştu. Sydney'de formalitelerini tamamladıktan sonra da Brisbane uçağına binmişlerdi.

«Avustralya'nın uzak olduğunu bilirdim, ama bu kadarını tahmin etmemiştim,» dedi Wendy.

Bavulları görününce çok sevindiler. O kadar aktarmadan sonra bir daha göreceklerini ummamışlardı. Taksiye binmek için dışarı çıktılar.

«Doğrusu pek modern bir havaalanı,» dedi Wendy.

Taksi sürücüsü hem bavullarını taşımış, hem de girmeleri için kapıyı açmıştı, iki kadın buna da çok şaştılar. Yerleştikten sonra adam, «Nereye, hanımlar?» diye sordu.

«Mayfair Crest International Oteline, lütfen,» dedi Marissa. Otelin adını turizm acentesinden almıştı. Adam doğrusu kendilerine çok yardımcı olmuş, gerekli işlemleri yarım günde bitirmişti.

Sürücü dikiz aynasından bakarak, «Emniyet kemerlerinizi bağlayın, lütfen,» dedi. «Polis yakalarsa kırk dolarınızı alır sonra.»

Marissa, ile Wendy denileni yaptılar. İkisi de tartışamayacak kadar yorgundular.

«Mayfair iyi bir otel midir?» diye sordu Marissa.

«Biraz pahalıdır, ama iyidir.»

Marissa, Wendy'ye bakıp gülümsedi. «Avustralyalıların aksanı çok hoşuma gidiyor,» diye fısıldadı.

«Sizler Amerikalı mısınız?» diye sordu sürücü.

Marissa, «Evet, Boston'danız,» dedi.

«Hoşgeldiniz öyleyse. Daha önce buraya gelmiş miydiniz?»

«Bu ilk,» dedi Marissa.

Sürücü bunun üstüne Brisbane'in Sydney'den gönderilen mahkûmların ceza kolonisi olarak kurulduğunu anlatmaya koyuldu.

Marissa da, Wendy de ülkenin yeşilliğine şaşmışlardı. Tropik bitkiler sokaklarda fışkırıyor, binaları renk renk çiçeklerle sarıyordu. Kente girince sokakların kalabalık olduğunu gördüler. Herkes güneş yanığı tenli ve sağlıklı görünüyordu. Erkeklerin hemen hemen hepsi şort giyiyorlardı. «Avustralya'yı beğeneceğim galiba,» dedi Wendy.

Bir trafik ışığını beklerken Marissa önlerinden geçen yanık yüzlere baktı. Erkeklerin çoğu sert yüzlü ve saman sarısı saçlıydılar. «Bana Robert'ı hatırlatıyorlar,» dedi.

«Bırak Robert'ı şimdi!»

Marissa uçakta Robert'in bürosunda karşılaştığı manzarayı anlatmıştı. Wendy çok şaşırmıştı. «Demek bunun için yola çıkmakta o kadar acele ettin,» dedi.

«Döndüğümde ne yapacağımı bilemiyorum. Robert ile Donna'nın arasında bir şey varsa, o zaman bizim evliliğimiz bitti demektir.»

Taksi palmiyelerle çevrili bir alana girdi. «İşte oteliniz şu karşıdaki,» dedi sürücü. Sonra parmağıyla gerisini işaret etti. «Şuradaki kuleli bina da Brisbane Belediye Sarayıdır. Yirmilerde yapılmıştır. Çok esaslı bir mermer merdiveni vardır. Tepesinden tüm kenti görebilirsiniz.»

Otele giriş de zahmetsiz oldu. iki kadın az sonra penceresinden Brisbane nehri görünen sade döşenmiş ve klimalı bir odadaydılar. Elbiselerini çıkarıp attıktan sonra yataklarına uzandılar. «Sen de benim kadar yorgun musun?» diye sordu Wendy. «Hem de nasıl! Ama iyi bir yorgunluk bu. Geldiğimize memnunum. Kenti görmek için sabırsızlanıyorum doğrusu.»

«Ben duşumu yapıp uyumadan ayağımı dışarı atmam,» dedi Wendy.

«Ben de. Ama çok uyumayalım. Yoksa saat farkına alışmamız güç olur. Aşağı haber verelim de bir iki saat sonra bizi uyandırsınlar. Sonra da gezmeye çıkarız. Klinik işine de sabah dinlendikten sonra bakarız.»

«Ben Büyük Barrier Kayalığına nasıl gidileceğini öğrenmek istiyorum. Çok sabırsızlanıyorum aslında. Dünyada dalış yapmak için en iyi yer orasıymış.»

«Öyleyse duşa önce sen gir,» dedi Marissa. «Ben rehberden Avustralya Kadın Bakım Kliniğini arayıp adresini öğreneceğim, sonra da kent planında yerini bulacağım.»

Wendy, Marissa'nın sözünü ikiletmedi. Kalkıp hemen duşa giderken Marissa da sehpanın üzerindeki rehberi açtı. Klinik yakınlarında Herston mahallesindeydi. Otelin verdiği plana bakınca Herston'un kentin hemen kuzeyinde olduğunu gördü. Masanın üstündeki not kâğıdına adresi yazdı. Rehberi bırakacakken Tristan Williams geldi aklına. Yeniden açıp ona da baktı.

Tam o anda açılan banyo kapısından buharlar doldu içeri. «Sıra sende,» dedi Wendy. Havlulardan birini vücuduna, birini başına sarmıştı. «Yıkanmak ne iyi geldi bilemezsin.»

«Patolog dostumuz telefon rehberinde yok,» dedi Marissa.

Wendy güldü. «Olsaydı çok kolay olmaz mıydı?»

Marissa kalkıp duşa girdi.

Telefon çaldığında Marissa güçlükle uyandı. Neşeli bir ses, öğle olduğunu söyledi. Marissa hiçbir şey anlamadı. Ancak yanıbaşındaki yatakta uyumakta olan Wendy'yi görünce nerede olduğunu anlayabildi.

Tekrar uzandığında az daha yine uyuyacaktı. Ama kendini kalkmaya zorladı. Öylesine yorgundu ki, ayağa kalkınca başı dönmeye başladı. Ancak saat farkına alışması gerektiğini biliyordu.

Wendy kıpırdamamıştı bile. Marissa gidip arkadaşını dürtükledi.

«Wendy! Kalkma zamanı geldi, Wendy!»

«Sahi mi?» Wendy gözleri yarı kapalı doğruldu. «Kendimi öyle kötü hissediyorum ki, bilemezsin.»

Marissa başını salladı. «Bilirim, ben de hâlâ bitkinim. Geceyarısı olmuş gibi geliyor ama henüz öğlen. Buna bir an önce alışmamız gerek.»

Wendy yine yattı.

Bir saat sonra kendilerini epey toparlamış olarak aşağı iniyorlardı. İkinci bir duş ve oda servisinden istedikleri bir lokma bir şeyle canlanmışlardı.

Wendy lobiye iner inmez bir turizm acentesinden Büyük Barrier Kayalığı hakkında bilgi almaya gitti. Marissa da, Brisbane'i nasıl gezeceklerini öğrenmek için kapıcıya gitmişti. Yarım saat sonra buluşacaklardı.

«Her şey tamam,» dedi Wendy. «Şuna bak hele.» Elinde tüm adalarıyla birlikte Queensland kıyılarının bir haritası vardı.

«Bu kayalık ne kadar uzun böyle!» diye şaştı Marissa. «Tâ Yeni Gine'ye kadar gidiyor.»

«Hemen hemen. Bin milden uzundur ve İngiltere'den geniştir. Biz şuraya, Hamilton Adasına gidiyoruz.»

«Benim bu işten hoşlanacağımdan emin misin?» diye sordu Marissa. Dalma konusunda arkadaşı kadar heyecanlı değildi.

«Bayılacaksın hem de! Hamilton'da normal jetlerin indiği bir havaalanı var. Ansett Havayollarıyla Brisbane'den dosdoğru oraya gidebiliriz. Genellikle yer bulunmazmış ama nisan mevsim dışı sayılırmış.»

«Mevsim dışı olmasının bir nedeni olmalı öyleyse. Demek ki dalış için iyi bir zaman değilmiş.»

«Bir iki fırtına olabilir dediler, hepsi o kadar.»

«Peki, orada dalmak tehlikeli değil miymiş?»

«Sen hiç merak etme, yanımızda bir dalış öğretmeni olacak, motor kiralayıp dış kayalığa gideceğiz. .En çok balık ve en berrak deniz oradaymış.»

«Ya köpekbalıkları?»

«Köpekbalıklarından söz etmediler. Ama onlar derin sularda bulunurlar, biz kayalığın dibinde dalacağız. Bayılacaksın diyorum sana.»

«Eh, benim elde ettiğim bilgiler seninki kadar vahşi değil. Kapıcı, otobüs turuna katılmamızı önerdi. Önce yürüyün dedi ama uçaktan yeni indiğimizi öğrenince otobüsü önerdi. Lone Pine Koala Ayılarını da görmeliymişiz.»

«Çok güzel. Ben koalalara bayılırım.»

Klimalı otobüslerle kenti gezmek gerçekten çok hoş oldu. Sokak kaldırım kahveleriyle doluydu. Marissa insanların bu kadar keyifli ve umursamaz görünmelerine bir türlü alışamıyordu.

Ancak çok geçmeden yine yorulmuşlardı. Bir saat sonra her ikisi de otobüste uyuklamaya başladılar. Koala ayılarının yaşadıkları bölgeye gelince otobüsten indiler. Koalalardan başka kangurular da vardı bölgede. Aralarında dolaşıp kanguruları elleriyle beslediler. Hayvanların ön ayaklarının gücü ikisini de çok şaşırttı.

Ancak içlerinde en güzeli koala ayılarıydı. Wendy bunlardan birini kucağına alabileceğini öğrenince çok sevindi, ama aldıktan sonra da hemen yüzünü ekşitti. Kokusu hiç hoşuna gitmemişti.

Bakıcılardan biri, «Okaliptüs yediklerinden,» dedi.

Koala ayılarının gösterilerini de seyrettikten sonra kent otobüslerinden biriyle otele

döndüler.

Otelde üçüncü duşlarını aldıktan sonra yakında olan Queensland Kültür Merkezine gittiler. Burada Çeşmeli Salon adı verilen epey modern bir lokantada Avustralya'da ilk kez yemek yediler. Kentin manzarası gerçekten çok güzeldi.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra bir taksiye binip sürücüye gitmek istedikleri kliniğin adresini verdiler. Araba birkaç dakika sonra tümüyle bronz rengi camla kaplı dört katlı modern bir binanın önünde durdu. Kliniğin bahçesi çiçekler ve çiçekli ağaçlarla süslenmişti.

Marissa ile Wendy kapıdan içeri adım atınca şaşkınlıkla oldukları yerde kaldılar. Burası hiç de daha önce gördükleri kliniklere benzemiyordu. Yerler oniks mermerdi. Duvarlar baştan başa tropik bir ağacın tahtasıyla kaplıydı.

«Burası bir hukuk bürosuna benziyor,» diye Wendy huzursuzca söylendi. «Adrese bir daha baksana, yanlış bir yere gelmiş olmayalım.»

Binanın ortasında dışardaki ağaçlardan oluşan renkli bir bahçe, hatta kırmızı granit kayalarından yapma bir de cavlan vardı.

Geniş lobinin ucundaki danışman bölümü lüks bir otelin resepsiyonundan farksızdı. Amerikan kliniklerinde giyilen beyaza karşılık memurların üzerinde parlak renkli basma elbiseler vardı.

«Size yardımcı olabilir miyiz?» diye sordu iki kızdan biri.

«Biz doktoruz, Birleşik Devletler'den geldik,» dedi Marissa. «Kliniğiniz acaba...»

«Amerika'dan ha! Ben de çok kısa bir süre önce California'daydım. Geldiğinize ne iyi ettiniz. Bir dakika, hemen Bay Carstans'ı çağırayım.»

Kız önündeki telefonu açıp bir numara çevirdi. Bir iki kelime konuştuktan sonra kapattı. «Bay Carstans şimdi geliyor. Siz şu ağaçların arkasındaki bekleme yerinde biraz dinlenin.»

«Bay Carstans kimdir?» diye sordu Wendy.

«Halkla ilişkiler müdürümüzdür.»

Marissa ile Wendy bekleme yerine döndüler.

«Halkla ilişkiler müdürü!» diye söylendi Wendy. «Kaç kliniğin halkla ilişkiler bölümü vardır?»

«Ben de onu düşünüyordum. Bu kliniğin müşterileri çok zengin olmalı.»

Birkaç dakika sonra uzun boylu, kırmızı yanaklı bir adam geldi yanlarına. Adamın üstünde gömlekle kravat, ama ayağında şort vardı. «Günaydın, hanımlar,» dedi. «Kliniğimize hoşgeldiniz. Adım Bruce Carstans. Ne arzu etmiştiniz?»

«Benim adım Dr. Blumenthal, bu da Dr. Wilson,» dedi Marissa.

«Kadın doktoru musunuz?»

«Ben çocuk doktoruyum,» dedi Marissa.

«Ben de göz doktoru,» dedi Wendy.

«Ünümüz çok yaygın olmalı,» diyerek gülümsedi Bay Carstans. «Genellikle denizaşırı ülkelerden yalnızca kadın doktorları bizi ziyaret ederler. Siz hanımlar kurumumuzu gezmeye mi geldiniz?»

İki kadın bakıştılar, sonra omuzlarını silktiler. «Neden olmasın?» dedi Wendy.

«İlginç olabilir,» diye ekledi Marissa.

Marissa ile Wendy bundan sonraki bir saat boyunca o güne kadar hiç görmedikleri modern bir kurumu gezdiler. Klinikte kadınlar için olmayan yoktu. Röntgen odaları, ÇAT tarama aleti, hatta bir NMR makinesi bile vardı. Muayene ve küçük cerrahi müdahale odalarından başka doğum odaları ve bir de gece koğuşu gördüler.

Kliniğin en etkileyici yanı kısırlık tedavisi bölümüydü. Burada büyük ameliyatlar bile yapılıyordu. Dört kompüterize ultrasonografi odası vardı. Modern araç gereçlerle odalar Yıldızlar Savaşı sahnelerini andırıyordu.

Marissa ile Wendy görülebilecek her şeyi gördüklerine inandıkları bir anda Bay Carstans kalın bir kapıyı açıp girmeleri için kenara çekildi. İki kadın kendilerini cam bir bölme ardında steril ortamda çalışan önlüklü ve maskeli teknisyenler arasında buldular. Laboratuar yirmi birinci yüzyılın bir uzay gemisiydi sanki.

«Kliniğin kalbi burasıdır,» dedi Bay Carstans. «Temel araştırma bölümü. Yapay dölleme tekniklerinin çoğu burada geliştirilmiştir. Şu anda embriyoları koruma tekniği üzerinde çalışıyoruz. Ayrıca parkinson hastalığı, diabet, hatta bağışıklık eksikliği sorunlarıyla da uğraşmaktayız.»

«Böyle bir yeri ilk kez görüyorum,» dedi Wendy.

«Kapitalizme bir anıt,» diyerek gülümsedi adam. «Özel girişim ve özel sermaye. Çağdaş dünyada iş yapabilmenin tek yolu. İnsanlar böylece hem üstün klinik bakımından, hem de yeni tekniklerden yararlanmış oluyor.»

«Kliniğin yapay döllemede başarı oranı nedir?» diye sordu Marissa.

«Yüzde seksen hamilelik oranına yaklaşıyoruz. Bizimle bu konuda başedebilecek başka bir kuruluş yoktur.»

Bay Carstans kadınları tura başladıkları yere götürdü. Çok etkilendiklerini görmüştü. «Ziyaretinize çok memnun olduk,» dedi. «Sanırım her şeyi gördünüz. Sormak istediğiniz bir şey var mı?»

«Benim bir sorum var,» dedi Marissa. Omzuna asılı çantasından Cyril'in verdiği makaleyi çıkarıp Bay Carstans'a uzattı. «Bu makaleyi biliyorsunuz sanırım. Buradaki bir dizi vakadan söz ediliyor.»

Bay Carstans duraksadı, sonra kâğıdı aldı. Şöyle bir bakıp geri verdi. «Hayır, hiç görmedim,» dedi.

«Ne kadardır buradasınız?» diye sordu Wendy.

«Beş yıla yaklaşıyor.»

«Ama bu makale iki yıl önce yayınlanmış,» dedi Wendy. «Halkla ilişkiler bölümü nasıl bilmez bunu? Böyle bir yazının sizin için önemli olacağını beklerdim. Yumurtalık kanalları tüberkülozuna yakalanan genç kadınlardan söz ediliyor.»

«Ben genellikle teknik dergileri okumam,» dedi adam. «Hangi dergide yayınlanmış bu makale?»

«Avustralya Bulaşıcı Hastalıklar dergisinde,» dedi Marissa. «Peki, ya yazarı, Dr. Tristan Williams? Anlaşıldığı kadarıyla burada patologmuş. Kendisini tanır mıydınız?»

«Ne yazık ki, hayır. Ama ben bütün çalışanları tanımam zaten. Bu tür sorularınızı ancak kliniğin müdürü Charles Lester yanıtlayabilir.»

«Acaba bizimle konuşur mu?» diye sordu Marissa.

«Sizinle konuşmaktan mutluluk duyacağından eminim. Bir dakika burada beklerseniz, yukarı gidip bir bakayım.»

Marissa ile Wendy bir kapının arkasında kaybolan adamın ardından baktılar. Sonra da birbirlerine döndüler.

«Ne diyorsun?» diye sordu Wendy.

«Hiçbir şey anlamadım. Doğru mu söyledi, yalan mı söyledi çıkaramadım bir türlü.»

«İçimde garip bir duygu var benim. Burası gerçek olamayacak kadar güzel bir yer. Bu kadar zengin bir klinik görmüş müydün hiç?»

«Müdürüyle konuşabileceğimize inanamıyorum. Bunun için resmi bir tanıştırılma falan gerekir sanırdım.»

Tam o anda Bay Carstans göründü. «Talihiniz varmış. Müdür, eğer sizlerin vaktiniz varsa, Boston'lu saygıdeğer meslektaşlarıyla tanışmaktan şeref duyacağını söyledi.»

Adamın ardından yukarı çıktılar. Müdürün odası o ana kadar gördüklerinden de lüks döşenmişti.

Müdür kadınları karşılamak için masasının arkasından öne çıktı. İkisinin de ellerini sıktıktan sonra oturmalarını işaret etti. Sonra Bay Carstans'ı gönderdi. «Birer fincan kahveye ne dersiniz?» diye sordu. «Siz Amerikalıları bilirim, çok kahve içersiniz.»

Charles Lester iriyarı bir adamdı. Hâlâ tenis oynayarak yaşlanan eski bir atleti andırıyordu. Kentteki herkes gibi onun yüzü de güneşten yanmıştı. Kalın bir bıyığı vardı.

«İçerim,» dedi Wendy. Marissa da istediğini göstermek için başını salladı.

Lester sekreterini çağırıp üç fincan kahve getirmesini söyledi. Kahvelerini beklerken iki kadına hangi hastanelerde çalıştıklarını, uzmanlıklarını nerede yaptıklarını sordu. Kendisinin de Boston'da bir süre bir vakıf bursuyla kaldığını söyledi.

«Siz doktor musunuz?» diye sordu Wendy.

«Evet. Londra'da jinekoloji cerrahı eğitimi gördüm. Ama son zamanlarda pek doktorluk yaptığım söylenemez. Klinik yönetimi şu anda her şeyi engelliyor.»

Bir garson kahvelerini getirdi. Lester kahvesine biraz süt kattıktan sonra arkasına yaslanıp fincanın üstünden karşısındaki iki kadına baktı.

«Bay Carstans bana eski bir makale hakkında sorular sorduğunuzu söyledi. Bu makale neden söz ediyor?»

Marissa çantasından fotokopiyi çıkarıp ona uzattı. Bay Carstans, şöyle bir baktıktan sonra geri verdi kâğıdı.

«Bununla neden ilgileniyorsunuz?» diye sordu.

«Uzun bir hikâye,» dedi Marissa.

«Benim zamanım var.»

«Eh, Dr. Wilson'da da, bende de yazıda sözü edilen aynı kısırlık sorunu var, yumurtalık kanallarının tüberküloz nedeniyle tıkanıklığı.» Marissa sonra bulaşıcı hastalıklar kliniği CDC'deki salgın hastalıklar konusundaki çalışmalarını anlattı. «Bu sorunumuzun uluslararası bir boyutta olduğunu anlayınca bir araştırma yapmaya karar verdik. Makaleyi bana CDC'den gönderdiler. Buraya telefon ettik ama yazarını bulmamız mümkün olmadı.»

«Onu bulsaydınız ne soracaktınız?»

«Özellikle iki şey,» dedi Marissa. «Bildirdiği vakalar konusunda salgın hastalık araştırması yapıp yapmadığını ve yeni vakalara rastlayıp rastlamadığını. Boston'da bizden başka üç dört vaka daha saptadık biz.»

«Kısırlığın genel olarak arttığını biliyor muydunuz?» diye sordu Lester. «Yalnız tıkalı yumurtalık kanallarından değil, pek çok nedenden hem de.»

«Bunun farkındayız. Ancak tıkalı yumurtalık kanallarındaki artış bile genelde endemetriosisden kaynaklanmaktadır, bu verem gibi çok ender rastlanan bir durumdan değil. Bu vakalar salgın hastalıklar bakımından yanıtlanması gereken pek çok soruyu ortaya çıkarmaktadır.»

«Makale hakkında bir şey öğrenmek için bu kadar zahmete katlandığınıza üzüldüm doğrusu. Korkarım yazarı gerçekten biraz sapmıştı. Yazıda gerçek olan hiçbir şey yoktur. O hastalar gerçek hastalar değildi. Bir iki tanesi gerçek olabilir. Ama geri kalanı uydurmaydı. Telefonla beni arasaydınız, bunu kolaylıkla öğrenebilecektiniz.»

«Olamaz!» Makalenin bir sahtekârlık olacağı Marissa'nın aklına bile gelmemişti.

«Peki, yazarı nerede şimdi?» diye sordu Wendy.

«Bilemem. Doğal olarak biz kendisini hemen attık klinikten. Ondan sonra uyuşturucu kullanmakla suçlandığını duymuştum. Ama şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var, patologluk yapmıyor artık.»

«Onu nasıl bulabiliriz?» diye sordu Marissa. «Sözünü ettiği durum bende de olduğu için onunla bir konuşmak isterdim. Hayal ürünü olarak yazabileceği o kadar şey varken nasıl olmuş da böyle bir şeyi seçmiş? Bundan ne kazanmayı umuyordu? Anlaşılır şeyler değil bunlar.»

«İnsanlar garip nedenlerle garip şeyler yaparlar.»

Lester ayağa kalktı. «Umarım Avustralya'ya sadece bu yazı nedeniyle gelmemişsinizdir.»

«Büyük Barrier Kayalığına da gitmek istiyorduk,» dedi Wendy.

«Hem ticaret, hem ziyaret.»

«Yolculuğunuzun o yanının daha başarılı geçeceğini umarım. Artık izin verirseniz ben de kendi işlerime döneyim.»

Marissa ile Wendy bir iki dakika sonra yine girişteki danışma masasının önündeydiler. Resepsiyon memuru kendilerine bir taksi çağırıyordu.

«Çok garip,» dedi Wendy. «Bir an önce zamanı olduğunu söylerken bir an sonra işinin çokluğu nedeniyle bizi kapı dışarı etti.»

«Ben de bir şey anlamadım doğrusu. Ama bildiğim bir şey var. O Tristan Williams'ı bulup canına okumalıyım. Bir makalesi yayınlansın diye olmayan vakaları uydurmak ne demek!»

«Taksi şimdi geliyor,» dedi resepsiyon memuru. «Dışarda bekleyebilirsiniz. Taksi durağı hemen sokağın başındadır.»

Dışarı çıkınca Wendy, «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

«Bilemiyorum. Belki de en iyisi Queensland Üniversitesine gidip tıp kitaplığından yararlanmak.»

Charles Lester işine dönmemişti. İki kadının ziyareti huzurunu kaçırmıştı. Williams'ın o makalesi hakkında son olarak bir yıl önce birkaç başvuru olmuştu. O günden beri de hiçbir ses

çıkmayınca konunun kapandığına inanmıştı.

«Lanet olsun!» diyerek yumruğunu indirdi masaya. İçinden bir ses işlerin kötüye gideceğini söylüyordu. Bu kadınların Boston'dan buraya kadar gelmeleri hayra alamet değildi. En kötüsü de Williams'ı araştırmaya devam edebilecekleriydi. Bu bir felaket olurdu.

Lester bu konuyu meslektaşlarıyla konuşmaya karar verdi. Saat farkını gözönüne alarak Norman Wingate'in evini aradı.

«Charles! Sesini duyduğuma çok sevindim! Orası nasıl bakalım?» dedi Dr. Wingate.

«Daha iyi günler görmüştük. Seninle önemli bir şey konuşmam gerek.»

«Anlat bakalım. Sorun nedir?»

«Dr. Marissa Blumenthal adında birini tanıyor musun?»

«Elbette. Neden sordun?»

«O ve Wendy Wilson adında bir arkadaşı az önce yanımdan çıktılar. Tüberküloz salpinjitis hakkında bir makaleyle geldiler buraya.»

«Aman Tanrım! Avustralya'dalar, ha! Ve biz onlara o kadar iyi davrandıktan sonra.» Wingate olanları nakletti.

«Bilgisayardan bir şey elde edebildiler mi?» diye sordu Lester.

«Sanmıyoruz. Ama başbelasıdır ikisi de. Bir şey yapmak gerekecek.»

«Ben de aynı kanıdayım. Teşekkürler.»

Lester telefonu kapatıp sekreterini aradı. «Penny, güvenlikten Ned Kelly hemen buraya gelsin.»

Lester yerinden kalkıp pencereye yürüdü. İşler tıkırında giderken hep böyle bir pürüz çıkardı zaten.

Lester, New South Wales'deki mütavazi geçmişinden bu yana çok yol almıştı. Ailesiyle İngiltere'den geldiğinde henüz dokuz yaşındaydı. Maden işçisi olan babası İkinci Dünya Savaşı sonrası yıllarının göçmen politikasından yararlanmıştı. Ailenin yol parasını bile Avustralya hükümeti ödemişti.

Lester ilerki yaşlarda kendini okumaya vermişti. O uçsuz bucaksız Avustralya topraklarının sıkıcılığından başka türlü bir çıkış yolu olamayacağını erkenden anlamıştı. Ağabeylerinin aksine öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Kasabalarındaki yetersiz okulun verdiği bilgileri arttırmak için yazışma kurslarına katılmıştı. Sonunda tıp fakültesine girmiş, bir daha da başını çevirip geriye bakmamıştı. Engel diye de bir şey tanımazdı. İnsanlar önüne çıktığında ezip geçerdi.

«Ne var?» diye sordu kapıdan giren Ned. Arkasında ince ama güçlü yapılı Çinli Willy Tong vardı. Ned kapıyı bir tekmede kapatıp koltuğun kenarına oturdu. İriyarı değildi ama görünüşü çok sertti. Carstans gibi o da kısa pantolonun üstüne gömlek giymiş, boynuna bir kravat takmıştı. Gömleğin kolunda klinik güvenlik bölümü arması vardı. Yüzü buruşuk bir meşin parçası denecek kadar güneşten yanmıştı. Otuz sekiz yılının tümünü çöl güneşi altında geçirmiş gibiydi. Sol gözü üstünde bir meyhane kavgasının anısı olan bir bıçak yarası vardı. Kavga nedeni bir
kadeh biraydı.

Bu tür adamlarla iş yapmak durumunda kalması Lester'ın onuruna dokunuyordu. Ned Kelly

gibileriyle ilişkili olmak sıkıcı bir şeydi. Ama şimdi olduğu gibi zaman zaman da gerekli oluyordu. Lester, Ned'le tıp fakültesinin son sınıfındayken tanışmıştı. Ned kurşun yarasıyla üniversite hastanesinde yatıyordu o zaman. İyileşme döneminde arkadaş olmuşlardı. Lester ondan sonraki yıllarda Ned'i çeşitli amaçlarla kullanmış, sonunda da kliniğin güvenlik bölümünün başına getirmişti. «Williams'ın makalesiyle ilgilenen iki kadın var,» dedi Lester. «Geçen yıl Los Angeles'tan de bir jinekolog gelmişti aynı yazı için, hatırladın mı?»

«Nasıl unutabilirim?» dedi dudakları kötü bir gülümsemeyle kıvrılan Ned. «Otomobil kazası geçirmişti zavallı. Hatırladın mı, Willy?»

Willy sırıtırken gözleri kısıldı.

«Bu kadınlar Williams'ı bulmaktan söz ediyorlardı. Bunu istemiyorum.»

«Williams'ı o zaman temizlememe izin verecektin,» dedi Ned. «Bir sürü sıkıntıdan kurtulmuş olacaktık.»

«O sıralarda kamuoyunun gözü üzerindeydi. Ama neyse, şimdi bunu bırakalım. Şimdiki sıkıntımız bu kadınlar. Bir şey yapılmasını istiyorum ve bunun TB salpinjitis konusunda daha fazla bilgi elde etmelerinden önce yapılmasını istiyorum.»

«Bir kaza mı olsun?»

«En iyisi o. Aksi halde soruşturma açılır ki, bundan mümkün olduğunca kaçınmak isterim. İki kişilik bir kaza düzenleyebilir misin?»

«Biraz güç, ama olanaksız değil. Bir araba kiraladıkları takdirde kolay. Amerikalılar sağdan direksiyonları kullanmayı hiç beceremezler.» Ned güldü. «O jinekologu hatırladım. Az daha bizim yardımımız olmadan bile ölecekti.»

«Kadınlar Marissa Blumenthal ve Wendy Wilson,» dedi Lester. Adlarını bir kâğıda yazıp Ned'e verdi.

«Nerede kalıyorlar?»

«Bilmiyorum. Bildiğim tek şey Barrier Kayalığına gitmeye niyetli oldukları.»

«Öyle mi! Bak bu yararlı olabilir işte. Ne zaman gideceklerini biliyor musun?»

«Hayır. Ama çok bekleme. Acele bir şeyler istiyorum. Anlaşıldı mı?»

«Aşağı iner inmez otellere telefon etmeye başlarız,» dedi Ned. «Bu iş eğlenceli olacak sanırım. Gidip kanguru avlamak gibi.»

«Özür dilerim, adım Dr. Blumenthal, bu da Dr. Wilson,» dedi Marissa. Queensland Üniversitesinin Tıp Kütüphanesindeydiler.

Queensland Üniversitesine giderken taksi sürücüsüne Tıp Kütüphanesinin nerede olduğunu sorunca adam hemen bir U dönüşü yapıp Herston'a geri gelmişti. İki kadın üniversite kütüphanesinin az önce gittikleri kliniğin çok yakınında olduğunu görünce şaşırmışlardı.

Marissa kütüphane memuruna, «Biz Birleşik Devletler'den geliyoruz,» dedi. «Acaba kütüphanenizden yararlanabilir miydik?»

«Neden olmasın? Ama şu koridorun ucundaki kapıdan girin ve Bayan Pierce'i arayın, o size yardımcı olur.»

Marissa ile Wendy idare odasına girdiler.

İsteklerini tekrarlayınca Bayan Pierce, «Elbette,» dedi. «İstediğiniz gibi çalışabilirsiniz burada. Ancak dışarı kitap veremeyiz.»

«Anlıyorum,» dedi Marissa.

«Size yardımcı olabilir miyim?» diye sordu kadın. «Boston'dan pek ziyaretçimiz olmaz da.»

«Bu sabah Avustralya Kadın Bakım Kliniğini gezdik. Doğrusu çok etkilendiğimizi söyleyebilirim,» dedi Marissa.

«Brisbane'de o klinikle gurur duyarız.»

«Bunda haklısınız da. Biz kliniğin yayınladığı bildirileri görmek istiyorduk. Herhalde pek çok yayın yapıyorlardır.»

«Hem de nasıl!» dedi Bayan Pierce. «Avustralya'da üreme teknolojisinde gerçekten liderdir klinik. Tıp fakültesine karşı da çok eliaçık davranırlar.»

«Biz bir de Avustralyalı patologla ilgileniyoruz,» dedi Wendy. «Tristan Williams. Bir Avustralya tıp dergisinde çıkan bir yazısının fotokopisi var elimizde. Bundan sonra aynı konuda yeni bir şeyler yazıp yazmadığını merak ediyoruz.»

«Bir de onu bulmak isterdik,» diye Marissa söze karıştı. «Belki bu konuda da bize yardımcı olabilirsiniz.»

«Makalede nerede çalıştığı yazmıyor muydu?»

«Makale yayınlandığında klinikteymiş,» dedi Wendy. «Ama bu iki yıl önceydi, ondan sonra oradan ayrılmış. Kliniğe sorduk ama bize bir adres veremediler.»

«Kraliyet Patoloji Kolejinin bir yıllığı olacak,» dedi kadın. «Bütün Avustralya patologların hangi hastanelerde çalıştıkları yazar orada. Sanırım en iyisi oradan başlamak olacak. Gelin, sizi süreli yayınlar bölümümüze götüreyim.»

Marissa ile Wendy Bayan Pierce'in ardından yürüdüler. Kadın alev kırmızısı saçları ve uzun boyuyla çok etkileyiciydi. Üç kadın aşağı kata indiler. Bayan Pierce hızlı adımlarla yürüyor, Marissa ile Wendy ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyorlardı.

Bayan Pierce bir dizi bilgisayar ekranı önünde durdu. «İşte yayın listeleri terminalleri bunlardır. Dr. Williams'ın en son yazılarını bulmanın en kolay yolu budur.»

Bayan Pierce oradan alçak bir dizi kitap rafı önüne gitti. Raftan ciltli bir kitap alıp Wendy'ye uzattı. «İşte Kraliyet Patoloji Kolejinin yıllığı.»

Marissa ile Wendy yine kadının ardından yürüdüler.

«Bu kadın haftasonları koşucudur herhalde,» diye Wendy mırıldandı.

Bayan Pierce onları süreli yayınlar bölümünün başka bir köşesine götürmüştü. «Şunların hepsi de klinikle ilgili yazılar. Bu iş epey zamanınızı alacak sanırım. Başka bir sorunuz olursa lütfen bana gelmekten çekinmeyin.»

Bayan Pierce ikisini bırakıp yine hızlı adımlarla odasına gitti.

«İlk olarak ne yapacağız?» diye sordu Wendy.

«Elindeki kitapta Williams'ı ara. Perth'e gittiğini yazarsa patlarım ha! Perth'in buradan üç bin mil uzakta olduğunu biliyor muydun?»

Wendy kitabı raflardan birine dayayıp W harfini açtı. Tristan Williams diye biri yoktu.

«Eh, en azından Perth'te değil,» dedi.

«Bay Charles Lester doğru söylemiş sanırım.»

«Ondan kuşkulanmış mıydın?»

«Pek değil,» dedi Marissa. «Sözlerini kontrol etmemiz çok kolay olurdu.» Çevresindeki

raflara baktı. «Gel şu kliniğin yayınlarına bir bakalım.»

Marissa ile Wendy bundan sonraki bir saat boyunca üreme teknolojisiyle ilişkili konulara gömüldüler. Kliniğin araştırmalarının boyutları ve kapsamı akıllara durgunluk verecek gibiydi. Cenin ve kısırlık araştırmaları ve özellikle metabolizma ve dejeneratif hastalıklarda ceninlerden alınan hücrelerin kullanımı alanlarında kliniğin öncü rol oynadığı görülüyordu.

Makalelerden çoğunu şöyle bir gözden geçirip yapay dölleme konusuyla ilgili olanları bir kenara ayırdılar. Diğerlerini bitirdikten sonra bunlara döndüler.

«Çok etkilendim ama kafam da karışmadı değil,» dedi Wendy yarım saat sonra. «Bir şey kaçırmış olmalıyım.»

«Bende de aynı duygu var. Bu makaleleri sırayla okuduğun zaman dönemsel olarak hamilelik oranının her yıl arttığını görüyorsun. Örneğin beş dönemlik tedavilerde başarı oranı 1983'te yüzde yirmiden 1987'de yüzde altmışa çıkmış.»

«Ben de ona dikkat ettim,» dedi Wendy. «Ama 1988'den sonra artık dönemsel hamilelik yerine hasta başına hamilelikten söz etmeye başlamışlar. Ve bu oran da hem 1988'de, hem 1989'da artmış.»

Marissa da rakamları incelemeye başladı. Wendy"nin dediği gibi hasta başına hamilelik artarken dönem başına oran düşüyordu. Ve bu kadarla da kalmıyor, hasta başına hamilelik oranı 1988'de yüzde seksene varıyordu!

«Ben bir şey anlamadım,» dedi Marissa.

«Biraz düşünelim hele.»

«Belki de en iyisi kliniğe gidip Bay Lester'e sormak. Ama önce Tristan Williams'ın başka makalesi olup olmadığına bakalım.»

Dergileri aldıkları yerlere bıraktıktan sonra Bayan Pierce'in gösterdiği ekranların başına gittiler. Marissa fazla sıkıntı çekmeden Tristan Williams'ın yazmış olduğu makalelerin listesini istedi. Ancak parmağını daha tuşa dokundurduğu anda sonuç çıkmıştı. Tristan Williams'ın yayınlanmış bir tek makalesi vardı, o da ellerindekiydi...

«Pek verimli değilmiş anlaşılan,» dedi Wendy.

«Öyle görünüyor. Benim cesaretim kırılmaya başladı. Bir önerin var mı?»

«Var elbette. Gidip yemek yiyelim.»

Marissa ile Wendy kütüphanenin danışmasına sorup öğrendikleri kafeteryadan birer sandviç alıp bahçeye bir ağaç altına gittiler.

Wendy, «Bu Williams'ı arama zahmetine değer mi sence?» diye sordu. «Belki onu aramamızdan hoşlanmayacaktır. Anlaşıldığı kadarıyla yayınladığı tek makalesi kendisinin de sonu olmuş.»

«Şu anda benim de merak dışında ilgilendiğim yok aslında. Son bir şey daha deneyelim. Kraliyet Patoloji Kolejini arayıp bir soralım. Eğer bilmiyorlarsa ya da Perth gibi uzak bir yerde olduğunu söylerlerse peşini bırakırız.»

«Ondan sonra da burasının keyfini çıkarırız, tamam mı?»

«Tamam!» dedi Marissa.

Yemeklerini bitirdikten sonra yine içeri gidip Patoloji Kolejinin numarasını bulup oradaki telefondan aradılar. Santral memuru kendilerini Shirley McGovern adında bir yöneticiye

bağladı.

Marissa sorusunu sorunca kadın, «Çok özür dilerim ama üyelerimiz konusunda bilgi veremeyiz,» dedi.

«Anlıyorum,» dedi Marissa. «Ama hiç olmazsa üyeniz olup olmadığını söyleyebilirsiniz sanırım.»

Karşı tarafta bir duraksama oldu.

«Tâ Amerika'dan geldim,» diye Marissa devam etti. «Eski dostuz...»

«Eh, sanırım artık kolejin üyesi olmadığını söylemekte bir sakınca yok,» dedi kadın. «Gerçekten de bundan başka bir şey söyleyemem.»

Marissa telefonu kapatıp Wendy'ye öğrendiklerini anlattı. «Sözünden eskiden üye olduğu anlamı çıkıyordu,» dedi.

«Bu da Bay Lester'in hikâyesini doğruluyor öyleyse. Bırakalım artık herifin peşini. Uydurma bir makale yazdığını öğrendikten sonra zaten onunla konuşmak istemiyordum. Haydi, dalmaya gidelim.»

«Seninle bir anlaşma yapalım,» dedi Marissa. «Bir tıp okulu kampüsünde bulunduğumuza göre öğrenci bürosuna gidelim ve onun burada okuyup okumadığını soralım. Eğer bu öğrenci bürosu da bizimkilere benziyorsa, yıllık bir para almak için bütün eski öğrencilerin adresleri vardır. Onlar da bilmiyorlarsa, o zaman bırakırız artık.»

«Kabul,» dedi Wendy.

Eski öğrenciler bürosu idare binasının ikinci katındaydı. İçerde yalnızca üç kişi çalışıyordu. Müdür Bey Alex Hammersmith kibar ve yardıma hazır bir adamdı.

«Adı pek hatırlayamadım,» dedi. «Ama listemize bir bakayım.»

Adam masası üstündeki bilgisayara Tristan Williams'ın adını girdi. Bilgisayar aramaya başladığında, «Onu nereden tanıyorsunuz?» diye sordu.

«Eski bir arkadaş,» dedi Marissa. «Avustralya'ya gelişimiz biraz ani oldu da, hazır gelmişken bir merhaba diyelim dedik.»

«Tamam,» dedi adam. «Bay Tristan Williams 1979'da buradan mezun olmuş.»

«Şimdiki adresi var mı?» diye sordu Marissa. Sabahtan beri ilk kez bir ipucu bulmuşlardı.

«Yalnızca iş adresi,» dedi Bay Hammersmith, «ister miydiniz?»

«Teşekkür ederiz.» Marissa, Wendy'ye bir kâğıt vermesini işaret etti.

«Çok yakındaymış,» dedi adam. «Avustralya Kadın Bakım Kliniğinde. Yürüyerek gidebilirsiniz.»

Marissa içini çekti. Kâğıdı Wendy'ye geri verdi. «Oraya gittik,» dedi. «İki yıl önce ayrıldığını söylediler.»

«Öyle mi! Çok üzüldüm. Biz dosyalarımızı güncelleştirmeye çalışırız ama her zaman da başarılı olunmuyor işte.»

Marissa ayağa kalktı. «Yardımınız için çok teşekkür ederiz. Tristan'la buluşmak kaderde yokmuş demek.»

«Çok yazık!» Bay Hammersmith bilgisayarın başına geçip tuşlara basmaya başladı.

«Tamam!» dedi az sonra. «1979 mezunlarıyla öğretim üyelerini karşılaştırdım. Şu anda o yıldan üç kişi var kadromuzda. Size Tristan Williams'ı onlara sormanızı öneririm. İçlerinden

biri nerede olduğunu bilebilir.» Bay Hammersmith öğretim üyelerinin adlarını ve fakültelerini bir kâğıda yazıp Marissa'ya verdi.

«Yerinizde olsam en üsttekinden başlarım,» dedi. «Bir süre yıllıkta sınıf sekreteri olarak çalışmış. Şimdi karşımızdaki binada, Anatomi Bölümündedir. Hepsiyle de konuşup bir yere varamazsanız, yine dönün buraya. Bir iki fikrim daha var. Örneğin Canberra'daki Sağlık Sigortası Komisyonuna sorabilirim. Sonra Avustralya Hekimler Birliği de var. Üye olmasalar da bütün doktorlar konusunda bilgileri içeren bir bilgisayarları var sanırım. Sonra Devlet Ruhsat Bürosu da var.»

«Çok iyisiniz,» dedi Marissa.

«Talihiniz açık olsun bakalım. Biz Avustralyalılar denizaşarı ülkelerden gelen dostlarımızla görüşmekten zevk duyarız. Bu kadar yoldan geldikten sonra birbirinizi görmemeniz yazık olur.»

Marissa ile Wendy Anatomi Bölümünü bulmakta güçlük çekmediler. İçeri girip Dr. Lawrence Spenser'i sordular.

«Üçüncü kat,» dedi sekreterlerden biri. «Genel Anatomi. Öğleden sonraları genellikle laboratuardadır.»

Wendy yukarı çıkarken, «Buranın kokusu bile kötü anılar uyandırıyor,» dedi. «İlk yılın nasıl geçmişti?»

«Pek kötü sayılmazdı.»

«Ben nefret ederdim. Ah o koku! Üç ay boyunca saçlarımdan çıkaramadım bir türlü.»

Genel Anatomi odasının kapısı aralıktı. İçerde üzerleri örtülü yirmi kadar masa vardı. Arkalara doğru önlüklü ve lastik eldivenli biri tek başına çalışıyordu.

«Affedersiniz!» diye seslendi Marissa. «Lawrence Spenser'i arıyorduk.»

Adam döndü. Kıvırcık siyah saçları vardı. Sabahtan beri gördükleri insanlara kıyasla rengi soluk sayılırdı.

«Ta kendisi,» diyerek güldü adam. «Ne istemiştiniz?»

«Bir iki sorumuz olacaktı,» diye seslendi Marissa.

«Odanın ucundan konuşmak güç olacak, içeri gelin.»

Marissa ile Wendy içeri girip örtülü masaların arasından geçtiler. Plastik örtülerin altında kadavraların yattığını biliyorlardı. Wendy formalin kokusunu almamak için ağzından soluyordu.

«Hoşgeldiniz!» dedi Spenser. «Buraya ziyaretçi pek ender gelir doğrusu.»

Wendy adamın masası üstündekini görünce geriledi. Belden kesilmiş bir kadavra vardı karşısında. Gözler yarı açıktı. Sol yanağı kesilmiş, sinirler ortaya çıkarılmıştı.

«Eski öğrenci bürosundan geldik,» dedi Marissa.

«Özür dilerim,» diye Wendy arkadaşının sözünü kesti. «Ben dışarda bekleyeyim.» Dönüp kapıya doğru yürüdü.

«İyi misin?» diye Marissa seslendi.

«İyi olacağım. Sen hiç acele etme. Ben dışardayım.»

Marissa, Spenser'e döndü. «Anatomi en sevdiği dersler arasında değildi.»

«Eh, kusuruna bakılmaz herhalde. Bu işi her gün yaparsan başkaları üstündeki etkisini

unutursun işte.»

«Her neyse, Bay Hammersmith bize sizin adınızı verdi,» diye Marissa devam etti. «Biz Birleşik Devletler'den geliyoruz. İkimiz de doktoruz. Tristan Williams'ı arıyoruz. Bay Hammersmith aynı yıl mezun olduğunuz için sizin onu tanıyabileceğinizi söylemişti.»

«Tris'i tanırım elbette. Hatta daha altı ay önce konuştuk. Onu neden arıyorsunuz?»

«Eski arkadaşız,» dedi Marissa. «Brisbane'e gelince bir merhaba diyelim dedik ama klinikten ayrılmış.»

«Ve çok da iyi koşullarda değil. Zavallı Tris güç günler geçirdi ama şimdilerde biraz toparlandı yine. Hatta şimdi bulunduğu yerde mutlu olduğunu bile söyleyebilirim.»

«Hâlâ buralarda mı?» diye sordu Marissa.

«Ne münasebet! Buradan çok, ama çok uzakta. Charleville'de Uçan Doktor Servisinde pratisyen hekim olarak çalışıyor.»

«Buradan uzak mıdır?»

«Avustralya'da her yer uzaktır. Burası çok büyük bir ülkedir ve büyük bir kısmı da çöldür. Charleville, Brisbane'den dört yüz kilometre uzaklıktadır. Tris oradan Betoota, Windroah, Cunnamulla gibi yerlere uçakla gidip hayvan çiftliklerini ziyaret eder. Anladığım kadarıyla gittiği yerlerde haftalarca kaldığı olurmuş. Bu iş için özel biri olmak gerekir. Ona hayranım. Yaptığını yapamazdım, hoş, buralarda kimse de yapamazdı ya.»

«Oraya gitmek güç müdür?»

«Charleville'e gitmek güç değildir. Yolu asfalttır. Uçak bile vardır. Ama ondan ötede yol falan bulamazsınız. Bir tatil olarak size öneremem yani.»

«Benimle konuştuğunuz için size teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz.» Aslında müthiş bir düşkırıklığına uğramıştı. Tristan Williams'a ne zaman dokunacak kadar yaklaşsa adam hemen daha uzağa kaçıyordu sanki.

«Yardımcı olabilmişsem sevinirim,» dedi Spenser. «Sizin yerinizde olsam Tris'i falan unutur, doğruca Altın Sahiline giderdim. Avustralya'nın o ıssız köşelerini görmeden ıssızlığın anlamını kavrayamazsınız.»

Marissa dışarı çıkınca Wendy'yi binanın merdivenlerinde oturmuş beklerken buldu.

«İyi misin?» deyip oturdu arkadaşının yanına.

«Şimdi düzeldim. Seni orada yalnız bıraktığım için özür dilerim.»

«Tristan Williams'ı bulduk.»

«Yaşasın! Yakında mı?»

«Bu görece bir şey. Perth'de değil. Anlaşıldığına göre patolojiyi bırakmış ya da patoloji onu. Şimdi hayvan çiftlikleri gibi yerlere uçakla giden bir pratisyen.»

«Yazdığı makaleye uydurma rakamlar katan biri için pek romantik bir iş.»

Marissa başını salladı. «Buradan dört yüz kilometre ötede Charleville diye bir yerde. Ama haftalarca dolaştığı olurmuş. Onu bulmak çok güç olacak sanırım. Ne dersin?»

«Sonucu kuşkulu bir şey için büyük zahmet. Ama düşünürüz. Yalnız bu arada biraz da keyfimize bakalım. Dalmaya gidelim. Belki ondan sonra daha hevesli oluruz.»

«Tamam,» diyen Marissa ayağa kalktı. «Çok sabırlı davrandın. Gidelim de şu ünlü Büyük Barrier Kayalığını görelim şimdi.»

Bir taksiye atlayıp otele döndüler. Oradan da Wendy'nin bir gün önce konuştuğu turizm bürosuna gittiler.

Haftasonu olmasına rağmen uçakta yer vardı. Hamilton Adası Tatil Köyünde bir de oda buldular. Acente telefon edip odalarının deniz manzaralı olmasını bile sağladı.

Wendy, «Dalış için ne önerirsiniz?» diye sordu.

«En kolayı bunları otelinizde halletmek. Ama doğrusunu isterseniz oraya gittikten sonra kendi motorunuzu kendiniz seçin derim ben. Marinası epey büyüktür ve çok çeşitli tekne vardır. Mevsimdışı olduğu için pazarlık da yapabilirsiniz.»

Wendy biletlerle broşürleri aldı. «Çok teşekkür ederiz, sizin dediğiniz gibi yapacağız.»

«Yardımcı olabildiğime memnunum,» dedi adam. «Ama sizi uyarmam gereken bir nokta daha var.»

Marissa'nın kalbi duracak gibi oldu. Dalmak konusunda zâten kaygılıydı.

«Ne?» diye sordu Wendy.

«Güneş. Yanınıza bolca krem almayı unutmayın.»

Marissa güldü.

«Teşekkür ederiz,» dedi Wendy. Marissa'nın elinden tutup dışarı çekti sonra.

Acente memuru bir sonraki müşterisine döndü. Bu derisi meşinleşmiş bir Avustralyalıydı. Amerikalı kadınlar planlarını yaparken o da Avrupa broşürlerine bakıyordu. Memur onu ilk gördüğünde üçünü aynı gruptan sanmıştı.

«Size yardım edebilir miyim?» diye sordu.

«Edebilirsiniz. Hamilton Adasına iki gidiş dönüş uçak bileti istiyorum. Edmund Stewart ve Willy Tong adına.»

«Otelde de yer ayırtmak ister miydiniz?»

«Teşekkür ederim, gerekmez,» dedi Ned. «Ona da oraya gittiğimizde bakarız artık.»

7 NİSAN 1990 Saat 13:40

Burnunu uçağın camına yapıştıran Marissa binlerce metre altındaki geniş okyanusu görebiliyordu. Bir saat önce havalandıklarından bu yana hep deniz üzerindeydiler. Deniz önce koyu maviydi. Ancak dakikalar ilerledikçe rengi de değişmişti. Şimdi parlak turkuvazdı. Suyun altındaki mercan kayalıkları seçiliyordu artık.

Wendy heyecandan yerinde duramıyordu. Havaalanında aldığı rehberden parçalar okuyordu Marissa'ya. Marissa aklını ona veremediğini söyleyemedi. Kendisi sadece bu uçsuz bucaksız bulutlar üstünde ne aradığını düşünmekteydi.

Kısırlıklarının kaynağını anlamalarına yardımcı olabilecek bilgiyi edinmede bir ilerleme kaydedemeyince şimdi bu yolculuğun pek de mantıklı olmadığını düşünüyordu. Belki de evinde kalıp yaşamına bir çekidüzen vermeye çalışması daha doğru olurdu. Robert'ın o anda ne yaptığını ve gidişinin onun üzerinde nasıl bir etki yarattığını merak ediyordu Eğer Donna ile gerçekten bir ilişkisi varsa bu gidişi ona açık kart vermekten başka bir şey sayılmazdı. Eğer bir ilişki yoksa, bu hareketiyle onu kadının kucağına itmiş olmuyor muydu?

«Avustralya'nın Büyük Barrier Kayalığı yirmi beş milyon yılda oluşmuştur,» diye Wendy okudu. «Kayalık en az üç yüz elli çeşit mercandan meydana gelmiştir ve bölgede bin beş yüz tür balık vardır.»

«Wendy, şunu kendi kendine okusan,» dedi Marissa. «Kendim okumadıkça bu tür istatistikler kafama hiç girmez.»

«Bunu anlarsın, bak! Suyun içinde görüş uzaklığı altmış metreye kadar çıkabilir.» Wendy arkadaşına baktı. «İnanılmaz bir şey bu!»

Marissa başını salladı.

Wendy okumaya devam etti. Marissa da pencereye dönüp uçsuz bucaksız Pasifik Okyanusuna baktı. Yine dünyanın öteki ucundaki Robert'ı düşünüyordu.

Neyse ki, o anda kaptan pilot Hamilton Adasına yaklaştıklarını ve birkaç dakikaya kadar ineceklerini söyleyince ikisi de kendine geldi.

Ada tropik bir cennetti. İki kadın yüksek binalar görünce epey saşırdılarsa da, adanın büyük bir kısmı bekledikleri gibiydi. Her taraf yemyeşildi ve yine her yanda insanın gözlerini kamaştıran renklerde çiçekler vardı. Kumsallar bembeyaz, deniz insanı çağıran bir mavilikteydi.

Otele yerleşmek güç olmadı. Deniz manzaralı odaları hazırdı. Marissa'nın gözü otelin lagün biçimindeki yüzme havuzunda kaldıysa da, hemen marinaya gidip ertesi gün için anlaşma yapmak isteyen Wendy'yi kıramadı.

Turizm acentesinden de dedikleri gibi marina epey büyüktü. Çeşitli boylarda yüzlerce tekne vardı. Her tarafta balık avlama ve dalıcılık ilanları göze çarpıyordu. Ancak Wendy tabelalara yazılı bilgilerle yetinmeyip tekneleri kendi gözüyle görmek istedi.

Marissa teknelerden çok manzaradan zevk alarak yürüdü arkasından. Şahane bir gündü, masmavi gökyüzünün ortasında sıcak bir tropik güneşi. Komşu adaların üzerinde ufukta büyük büyük bulutlar görülüyordu. Daha ötede kuzeyde toplanan kara bulutlar ise bir fırtınanın oluşmakta olduğunu gösteriyordu.

«Bak bu güzel işte,» dedi Wendy. Büyükçe teknelerin bağlı oldukları iskelenin başında durmuştu. Teknenin adı Oz'du. Arka güvertesinde balık avlanırken oturulacak sabit koltuklar vardı. Ön kasara altında da bir dizi dalış tankı göze çarpıyordu.

«Bunun ötekilerden üstünlüğü ne?» diye sordu Marissa.

«Bunun hemen suyun kenarında dalış yapılabilecek güzel bir atlama platformu var,» diyen Wendy teknenin burnundaki tahtadan kafes biçimindeki çıkıntıyı gösterdi. «Ayrıca bir kompresör de olduğunu görüyorum. Bu da dalış tanklarını kendileri doldurabilir demektir. Sonra on beş metre kadar boyu var ki, bu da dengeli olduğunu gösterir.»

«Anlıyorum.» Marissa, Wendy'nin bilgisinden etkilenmişti. Sağlam ellerde bulunduğuna inanıyordu artık.

Sakallı bir adam, «Siz hanımlar balığa çıkmak ya da dalış yapmakla ilgilenir misiniz?» diye sordu.

«Olabilir,» dedi Wendy. «Tam bir gün dalış için tekne kirası nedir?»

«Gelin de konuşalım,» dedi adam. «Adım Rate Murray, bu teknenin kaptanıyım.»

Wendy güverteyle rıhtım arasına uzatılmış iki karış enindeki kalasların üstünden ustaca geçerek tekneye çıktı.

Marissa da aynı gözüpeklikle onu izlemeye kalktıysa da, yarı yolda duraklayınca kaptan elini uzatıp kendisine yardımcı oldu.

Kamaradan yakışıklı ve atlet vücutlu daha genç bir erkek çıktı. Gülümseyerek şapkasını kaldırıp kadınları selamladı.

«Bu da yardımcım ve dalış ustası Wynn Jones,» dedi kaptan. «Kayalığı avcunun içi gibi bilir.»

Wendy tekneyi baştan kıça kadar dikkatle gezdikten sonra kamaraya girip kaptanla sıkı bir pazarlığa girdi. Marissa arkadaşının bu yanını hiç görmemişti.

Sonunda anlaşma oldu, Wendy ile Rafe el sıkıştılar. Kaptan ondan sonra kadınlara birer küçük şişe bira açtı.

Kadınlar gittikten sonra kaptan, «Lanet Amerikalılar!» diye söylendi. «Öyle bir fiyat verdi ki, benzin parasını ancak çıkaracağız.»

«Dört gündür burada bağlı olduğumuzu unutma. En yakın kayalığa gidip, ölü mercanları gösteririz biz de.»

«İyi günler!» diye bir ses duyuldu.

«Bu da kim?» Rafe kamaranın kapısından başını uzattı. «İşler düzeliyor galiba. Bir de Japon geldi şirndi.»

«Bence Japon değil, Çinli,» dedi Wynn.

Rafe ile Wynn güverteye çıktılar.

«Ne arzu etmiştiniz?» diye seslendi Rafe.

«Yarın boş musunuz?»

«Ne için?»

«Dış kayalıkta balık avlamak istiyordum.»

«Olabilir,» dedi Rafe. «Ama dış kayalık buradan kırk deniz mili uzaktadır. Onun için bu size biraz pahalıya patlayacaktır.»

«Para sorun değil,» dedi adam. «Ama kalabalıktan hoşlanmam. Yarın için teknede yolcu var mı?»

Rafe, Wynn'e bakarak ne söylemesi gerektiğini düşündü. Bu Çinlinin parasını kaçırmak istemiyordu, ama Amerikalıları da.

Rafe Çinliye döndü. «Az önce dalış için iki hanımla anlaştık,» dedi. «Ama onları iptal edebilirim.»

«İki kadın benim balığımı engellemez. Ama o kadarla kalsın. Başkasını almayın.»

«Bence hava hoş,» dedi Rafe heyecanını saklamaya çalışarak. «Gelin de anlaşma yapalım. Dış kayalığa bir günlük yolculuk için biraz avans gerekecek.»

Çinli tekneye atladı. «Adım Harry Wong. Şu anda pek fazla vaktim de yok. Kaparo olarak iki yüz dolar yeter mi?» Cüzdanından parayı çıkardı.

Rafe parayı aldı. «Yeter. Kaçta yola çıkmak istiyordunuz?»

«O kadınlara kaçta dedin?»

«Saat sekizde. Ama değiştirebiliriz elbette.»

«Sekiz iyidir,» dedi Çinli. «Ancak dış kayalığa giderken uyumak istiyebilirim. Yatabileceğim bir kamaranız var mı?»

«Elbette. Büyük kamarada yatabilirsiniz.»

Çinli gülümsedi. «Saat sekizde görüşürüz.» Tekneden iskeleye atladı ve hızlı adımlarla yürüdü gitti.

Willy Tong memnundu. Ned Kelly'nin de memnun olacağını biliyordu. Planın tek zayıf yanı kadınları dış kayalığa götürmekti. Şimdi bunu sağlamıştı artık. Rıhtım boyunca sıralanan barların birine girerek bir bira ısmarladı. Birasını daha içemeden Ned çıkageldi.

«Nasıl gitti bakalım?»

«Mükemmel.» Willy, Ned'e olanları anlattı.

«Yaşa!» dedi Ned. «Ben de güçlükle karşılaşmadım. O büyük sürat teknelerinden birini kiraladım. Haydi, bitir biranı. Yemlik almamız gerekecek. Hem de çok miktarda.»

Hamilton Adası Tatil Köyünün o kadar etnik lokantası vardı ki, Marissa ile Wendy uzun bir süre düşündükten sonra yerele en yakın olarak Polinezya lokantasını seçtiler. Havaya girmek için de otelin mağazasından aldıkları parlak çiçekli basmaları giymişlerdi.

Ertesi günkü dalış için her şey hazır olduğundan öğleden sonrayı sıcak tropik güneşi altında havuz başında geçirdiler. Havuz kalabalık olmamakla birlikte yine de çevrelerinde sıkılmadan seyredecekleri kadar insan vardı. Hatta onların Boston'dan geldiklerini duyunca çok şaşıran birkaç tek erkekle bile arkadaşlık etmişlerdi.

Marissa Birleşik Devletleri ziyaret etmiş olan Avustralyalıların sayısına şaşmıştı. Pek çoğu da Boston'da bulunmuştu. Yılda altı haftalık tatillerini çok iyi değerlendiriyorlardı doğrusu.

«Buraya gelişimizi şampanyayla kutlayalım,» dedi Wendy. «Yarın için öyle heyecanlanıyorum ki...»

Wendy'nin deyimiyle yemekler 'ilginç'ti. Ancak Marissa domuz etinden hoşlanmazdı, ayrıca kocaman tropik bitki yaprakları üstünde yemeyi de iştah açıcı bulamadı.

Tatlılarını beklerken Marissa, Wendy'ye baktı. «Gustave'ı düşündün mü hiç?» diye sordu.

«Elbette. Düşünmemek güç zaten. Ya sen?»

Marissa da kocasını düşündüğünü itiraf etti. «Uçaktayken.» dedi. «Ona bir telefon etsem mi dersin? Donna işinde biraz fazla abartılı davranmış olabilirim.»

«Git bir telefon et öyleyse. Kafanı kurcalıyorsa, et de rahatla. Belki ben de Gustave'ı arasam iyi olur.»

Tatlılarını yerken Marissa sesini alçaltarak öne eğildi. «Wendy arkanda bizi gözetleyen bir Asyalı var.»

«Nerede?» diye Wendy arkasına dönecek oldu.

Marissa onun kolunu yakaladı. «Bakma!»

«Bakma da ne demek? Bakmadan nasıl görebilirim ki?»

«Üç masa arkanda, yüzünü göremediğim siyah saçlı bir adam yanında. Oh, oh!»

«Ne oldu?»

«Siyah saçlı adam da buraya bakıyor şimdi.»

Wendy daha fazla dayanamadı. Dönüp baktı. Sonra yine Marissa'ya döndü. «Ne olmuş yani? Üstümüzdeki bu yeni sarongları beğenmişlerdir.»

«Asyalıda insanı huzursuz eden bir şey var.»

«Onu tanıyor musun?»

«Hayır.»

«Belki de Kadın Kliniğindeki o haydutları hatırlatıyor,» dedi Wendy.

«Bak bu olabilir işte.» Marissa bakışlarını kaçırmaya çalıştı. «Çıldıracağım neredeyse. Haydi, yemeği bitirdiysen çıkalım buradan.»

Lokantadan çıkan Marissa şaşkınlıkla baktı gökyüzüne. Kadifeyi andıran Avustralya gecesindeki kadar çok yıldızı birarada görmüş değildi o güne dek. Yıldızlara bakınca biraz rahatladı. O Asyalı hakkında neden öyle huzursuzluk hissetmişti? Adam lokantanın öteki uçundaydı zaten.

Otele dönünce oturup Amerika'da saatin kaç olduğunu hesapladı. «Boston'da sabah yediyi çeyrek geçiyor,» dedi. «Gel arayalım haydi.»

«Önce sen ara.» Wendy yatağına uzandı.

Marissa elleri titreyerek evinin numarasını çevirdi. Zilin çaldığını duyarken ne diyeceğini düşünüyordu. Ama dördüncü çalışta Robert'ın evde olmadığını anladı. Emin olmak için kapatmadan önce on kere çaldırdı. Sonra Wendy'ye döndü.

«Evde yok. Ve saat sekizden önce evden dışarı adımını atmadı bunca yıldır.»

«Belki de bir iş yolculuğuna çıkmıştır.»

«Donna'yladır desen daha doğru olur sanırım.»

«Kendi kendine karara varmaya kalkışma şimdi. Bunun bir sürü açıklaması olabilir. Bir de ben deneyeyim bakalım.» Kalkıp o da evinin numarasını çevirdi.

Marissa sonunda Wendy'nin telefonu kapatmasına baktı. «Gustave da evde yok,» dedi Wendy. «Belki birlikte kahvaltı ediyorlardır.» Gülümsemeye çalıştı.

«Gustave bir cerrah,» dedi Marissa. «Genellikle evden kaçta çıkar?»

«Yedi buçuk sularında. Eğer ameliyatı yoksa. Son günlerde ameliyatlarının da yoğun olduğunu biliyorum.»

«Eh, gördün mü işte?»

«Herhalde öyledir.» Ama Wendy kendi söylediğine inanmış görünmüyordu.

«Haydi yürüyelim biraz,» dedi Marissa. Kalkıp elini uzattı. Birlikte kumsala çıktılar. Bir süre ikisi de konuşmadı.

Sonunda Marissa, «Evliliğim konusunda huzursuzum,» dedi. «Son günlerde Robert'la her konuda ayrı şeyler düşünmeye başladık. Sadece bu Donna işi değil yani.»

Wendy başını salladı. «Bu kısırlık işinin Gustave'la beni de büyük bir gerginliğe soktuğunu söyleyebilirim.»

Marissa içini çekti. «Ve ilişkilerimize başlarken verdiğimiz sözleri düşün bir kere.»

Durup ilerdeki karanlığa baktılar. Kucaklaşan bir çift vardı önlerinde.

«Özlemle doluyorum,» dedi Wendy. «Ve de kederle.»

«Ben de. Başka bir yöne yürüsek daha iyi olacak sanırım.»

Otele dönerlerken yolda bir bebek arabası süren bir çiftle karşılaştılar. Kadınla erkek mağazaların vitrinlerine bakıyorlar, ağlayan çocukla ilgilenmiyorlardı bile.

«Böyle bir yere bu kadar küçük çocuk getirilir mi?» diye söylendi Wendy. «Zavallıcık güneşten yanmıştır herhalde.»

«Bu saatlere kadar da çocuk uyanık tutulmaz ama. Bitkin düşmüş olmalı.»

Marissa ile Wendy gözgöze geldiler. Ve gülümseyip başlarını salladılar.

«Kıskançlık korkunç bir şey,» dedi Wendy.

«Eh, hiç olmazsa bunu biliyoruz,» dedi Marissa da.

Wendy ile Marissa sabah kahvaltılarını ederken güneş de ancak doğuyordu. Saat sekizden önce tekneye vardıklarında kaptan motorları çalıştırmıştı bile. İki kadın içinde mayoları ve diğer eşyaları olan sırt çantalarını tekneye attıktan sonra kendileri de bindiler.

«Günaydın!» dedi Rafe. «Büyük serüvene hazır mıyız?»

«Hem de nasıl!» dedi Wendy.

«Siz hanımlar bana yardım eder miydiniz?»

«Elbette.»

«O zaman ben seslenince o kıç halatlarını çıkarıp atın.» Rafe kamaraya gitti. Wynn ön tarafta hazırlıklarını tamamlıyordu. Güneş adamın çıplak sırtında parlıyordu.

Motorlar hızlanınca Marissa teknenin ayakları altında titrediğini hissetti. Wynn ön taraftaki halatları gevşetti.

«Tamam, hanımlar! Çözün halatları!» diye seslendi Rafe.

Marissa ile Wendy marinadan çıkana kadar arka güvertede durup limanın kalabalığını seyrettiler. Açık denize varınca kamaraya girdiler.

Marissa güvertede bir gün önce görmediği bir şey görmüştü, kalın çelik çubuklardan yapılma bir kafes. Kafes tepesindeki bir zincirle ön vinçlerden birine bağlıydı.

«Bu kafes ne işe yarar?» diye kamaranın penceresinden göstererek sordu.

«O köpekbalığı kafesidir,» dedi Rafe.

«Ne işe yarar peki?» Marissa, Wendy'ye döndü. Wendy omuzlarını silkti. «Köpekbalıklarının olduğu yerlere gitmiyoruz, değil mi?» diye sordu Rafe'e.

«Burası okyanustur. Köpekbalıkları da okyanuslarda bulunur. Ama sakin olun, kafes bir önlemdir sadece, hele siz talihli hanımları götürdüğüm dış kayalıkta. En iyi mercanla en çok balık türü dış kayalıktadır. Görüş mesafesi de en fazla oradadır.

«Ben köpekbalığı görmek istemiyorum,» diye bağırdı Marissa motor gürültüsünü bastırarak.

«Görmeyeceksiniz de herhalde. Kafesi isteyen Wynn'di. Güvencede olmak için. Bir emniyet kemeri gibi yani.»

Marissa, Wendy'yi alt kamaraya indirip kapıyı kapattı. Motor gürültüsü de azalmıştı.

«Bu işten hiç hoşlanmadım,» dedi. «Köpekbalığı kafesi! Biz ne yapıyoruz böyle!»

«Sakin ol, Marissa! Kaptan haklı. Ben Havai'de bile köpekbalığı gördüm. Ama dalanları rahatsız etmezler. Teknede köpekbalığı kafesi bile olması bize güven vermeli aslında. Bu, çok dikkatli kimseler olduklarını gösterir.»

«Yani sen kaygılanmadın mı?»

«Kesinlikle!» dedi Wendy. «Yürü haydi, bırak şu düşünceleri, çok memnun kalacaksın sonunda.»

Marissa arkadaşının yüzüne baktı. Söylediklerine inandığı belliydi. «Peki,» dedi. «Tehlike olmadığını inanarak söylüyorsan içim biraz daha rahat eder sanırım. Ama köpekbalığı fikri bile hoşuma gitmedi. Denize karşı hafif korkum beni yüzmekten alıkoymadıysa da, suya girdiğimde bunu hep hissederim. Daha önce dediğim gibi kaygan yaratıklara dokunmaktan hiç hoşlanmam.»

«Kaygan bir tek yaratığa bile dokunmayacağını ben sana garanti ederim,» dedi Wendy. «Haydi gel güverteye çıkalım da keyfimize bakalım şimdi.»

Arkadaşının heyecanına kapılan Marissa ardından yürüdü.

Tekne güneşin doğduğu yere doğru hızla ilerliyordu. İlk başta berrak turkuaz suların üstündeydiler, ama sonra kayalığın üzerine varınca su da maviye dönüştü.

Wendy kontrol etmek için Wynn'den dalış aletlerini çıkarmasını istedi. Marissa ile bildiklerini hatırlamak için her parçanın üzerinde uzun uzun durdular. Sonra da arkadaki balıkçı koltuklarına oturup görkemli manzarayı seyre koyuldular.

Wendy yanlarına gelen Wynn'e, «Bu kadar büyük bir teknede bizden başkasının olmamasına şaştım,» dedi.

«Mevsimdışı da ondan. Eylül ya da ekimde gelseniz tıklım tıklım dolu olduğumuzu görürsünüz.»

«O zaman daha mı iyidir?»

«Havaya daha çok güvenilir,» dedi Wynn. «Ayrıca hemen hemen hiç dalga yoktur. Deniz hep sakindir.»

Tam o anda Marissa teknenin gelen bir dalgayla sarsıldığını hissetti.

«Bu mevsimde bundan iyi hava olmaz,» dedi Wendy.

«Doğrusu son günlerde talihliyiz,» dedi Wynn. «Ama dış kayalıkta biraz dalga göreceğiz. Yine de fazla sayılmaz.»

«Daha ne kadar yolumuz var?» diye sordu Marissa. Whitsunday Adaları batı ufkunda birer

noktaydı artık. Mercan denizinin tam ortasına gidiyor gibiydiler. Karadan bu kadar uzaklaşmış olmaktan pişmanlık duymaya başlamıştı.

«Yarım saatimiz daha var,» dedi Wynn. «Dış kayalık Hamilton Adasından elli mil kadar açıktadır.

Marissa başını salladı. Denizcilikten Wendy'nin anatomiden hoşlandığı kadar hoşlanıyordu o da. Şnorkelle dalmak neyine yetmezdi sanki! O zaman kıyıdan hiç ayrılmamış olurlardı.

Saat onda kaptan hız kesip Wynn'i ön tarafa yolladı. Kadınlara demir atacağı belirli bir yer aramakta olduğunu söyledi. «Dünyanın en iyi dalış yapacak yerine geldik,» dedi.

Yarım saatlik bir araştırmadan sonra Wynn, Rafe'e demir atması için seslendi. Marissa iki büyük mercan kayalığı arasında olduklarını gördü. Mercanların suyun dışında kalan kısmında dalgalar kırılıyordu.

«Demir dibe indi,» diye seslendi Wynn.

Rafe motorları kapattı, tekne kuzeydoğuya kadar zinciri boyunca sürüklenip durdu. Marissa arkada oturduğu yerden kayalığın dış duvarının on metre ilersinde demir atmış olduklarını gördü. Denizin rengi de kayaların üstünde zümrüt yeşiliyken okyanusların lacivertliğine dönüşmüştü.

Tekne yol almadığı için gelen ve arkalarına vurup geri dönen dalgaların etkisiyle sallanıp duruyordu artık. Marissa bu düzensiz hareketten midesinin bulandığını farketti. Kalkıp küpeşteye tutunarak Wendy'nin yanına gitti.

«Burada mı dalacağız?» diye sordu Wendy, Rafe'e.

«Evet. Ama Wynn'den ayrılmayın, tamam mı? Benim makine dairesinde biraz işim var onun için dışarda yalnız üçünüz olacaksınız. Kendi başınıza yüzüp uzaklaşmaya kalkışmayın.»

«Aşağı inmeden kafesi indir,» diye seslendi Wynn.

«Doğru. Az daha unutuyordum.»

«Haydi, dalış elbisemizi giyelim,» dedi Wendy. Marissa'nın omuz çantasını atıp aşağı indi.

Marissa, Wendy'nin bu rahat tavırlarına çok şaşıyordu. Wendy kamaralardan birine girdi. Marissa onun karşısındakine girmek istediyse de kilitli olduğundan yanındakine girdi.

Dar yerde soyunup giyinmek midesini daha da kaldırmıştı. Mazot kokusunun da bunda etkisi yok değildi. Güverteye döndüğünde biraz olsun rahat bir soluk alabildi. Suya girince hepsinin geçeceğini umuyordu.

Marissa yanına vardığında Wendy canyeleğini takmak üzereydi. Wynn de ona yardım ediyordu.

Rafe ise şakırtılarla köpekbalığı kafesini indirmekteydi. Wynn, Wendy'nin işini bitirince gelip Marissa'nın tüpünü sırtına bağladı. Wendy dalış platformuna çıkmıştı bile. Maskesi yüzünde, eldivenleri elindeydi. Dalgalar tekneye vurdukça dizlerine kadar suya gömülüyordu. Marissa da maskesini takarak yanına yürüdü. Su ilk başta çok soğuk gelmişti ama aradan bir dakika geçince alışmıştı. İnanılmaz derecede berraktı su. On metre aşağıdaki kumları tek tek sayacaktı neredeyse. Biraz ilerde ise kumluk yerini okyanus derinliklerine bırakıyordu.

Wendy, Marissa'nın omzuna dokundu. «İşaretle konuşmayı hatırlıyor musun?» diye sordu. Burnunu örten maske altından sesi boğuk çıkıyordu.

«Biraz.»

Wendy düşmemek için bir eliyle kenara tutunurken öteki eliyle önemli işaretleri tekrarladı. Marissa ise iki eliyle sımsıkı tutunmuştu.

«Tamam mı?»

Marissa başını salladı.

«Tamam öyleyse!»

«Hanımlar, hazır mısınız?» dedi Wynn. O da arka güvertede küpeştenin üstünde oturuyordu.

Wendy hazır olduğunu söyledi. Marissa yine başını salladı.

«Arkamdan gelin öyleyse,» dedi Wynn. Ağızlığını takıp sırtüstü bir taklayla suya atladı. Wendy de hemen ardından atladı.

Marissa ağızlığını takıp basınçlı havayı içine çekti. Başını çevirip özlemle tekneye baktı. Rafe makine dairesine iniyordu. Suya dönünce yosun parçalarının hızla akıp gittiklerini gördü. Akıntı hızlı ve açığa doğruydu.

Daha fazla ertelemeyeceğini anlayınca maskesini tuttu, küpeşteyi bıraktı ve atladı.

Hava kabarcıkları kaybolduğu anda şaşkınlıktan ne düşüneceğini bilemedi. Sanki bambaşka bir dünyaya atlamış gibiydi. Suyun berraklığı tahminlerinin de ötesindeydi. Çevresinde renk renk balıklar dolanıyordu. Wendy ile Wynn on metre kadar ilerde kanalın başında bekliyorlardı. Onları sanki havada hareketsiz duruyorlarmış gibi görebiliyordu. Altındaki kumluk taneleri tek tek sayılacak kadar netti. Sağında ve solunda inanılmaz renk ve biçimlerde mercanlar vardı. Arkasında da zincirinin ucunda sallanan köpekbalığı kafesi görülüyordu.

Marissa neredeyse hiç güç harcamadan akıntıyla ötekilerin yanına gitti.

Üçü de tamam işareti verince sola dönüp kanalın dışına yüzdüler. Marissa kanalın ucunda durup huzursuzca o korkunç derinliklere baktı. Soluğunun sesi çınlıyordu kulaklarında. O soğuk ve kapkara boşlukta ne gibi hayvanların bulunabileceğini düşünerek ürperdi.

Wendy ile Wynn'in uzaklaştıklarını görünce yalnız kalmaktan korkarak hemen yanlarına yüzdü.

Ancak çevresindeki dünyanın güzelliği az sonra korku diye bir şey bırakmamıştı. Gümüş bir balık bulutu içinde tüm korkuları yok oldu.

Ötekilerin ardından mercanların arasına girdiği an balıkların çeşitliliği ve sayıları akıllara durgunluk verecek boyutlara varmıştı. Karada olan her şeyden çok daha parlak renkli, çeşitli boylarda ve türlerde balıkla çevriliydi. Mercanlar ise renk ve çeşit bakımından balıkları bile bastırıyordu.

Marissa güzellikler karşısında kendinden geçmişken birden ötekilerin kaybolduklarını farketti. Aceleyle yüzünce Wynn'in büyük bir mercan kayası önünde durduğunu gördü. Wynn beline bağlı torbadan bir avuç yemlik balık çıkardı. Çevresi bir anda yarasa ve papağan balıklarıyla sarılmıştı. Ama bu türlerle ilgilenmediği belliydi ki, eliyle kovaladı onları. Kayalar arasındaki açıklığa gidip elindeki yem balığını sallamaya başladı.

Korkudan az daha Marissa'nın ağızlığı dişleri arasından fırlayacaktı. Mağaranın karanlığından iki metre boyunda, en az üç yüz kiloluk bir morina balığı fırladı. Marissa paniğe kapılacağı anda Wynn'in hiç korkmadan balığı dışarı çıkarmaya çalıştığını gördü, iri balık Wynn'in elinden yemi kaptı.

Wynn'in arkasında duran Wendy dev balığa yem vermek istediğini işaret etti. Wynn onun eline bir iki parça yem sıkıştırarak nasıl tutması gerektiğini gösterdi.

Morina balığı kocaman ağzını açıp dev bir sualtı elektrik süpürgesi gibi içine çekti yemleri.

Wynn, Marissa'ya da yaklaşmasını işaret ettiyse de, Marissa el işaretiyle yerinden memnun olduğunu anlattı. Wendy'yi seyrederken kayalara çarpıp geri dönen dalgalarda yerinde kalabilmek için mercanlara tutunmak zorunda kalıyordu. Bu sallantı teknede hissettiği mide bulantısını geri getirmişti yine.

Morina balığı sonra ağır ağır deliğine döndü. Wendy mağaranın ağzına kadar yüzüp içeri baktıktan sonra Marissa'nın yanına gelerek kendisini izlemesini işaret etti.

Marissa istemeye istemeye arkadaşının ardından yüzdü. Mağaranın ağzından geçip kumluğa indiler. Wendy kayalar arasında bir aralığı gösterip Marissa'nın daha iyi görebilmesi için geri çekildi.

Marissa akıntıya kapılmamak İçin mercanlara tutunup baktı. Elinde kalın eldivenler olduğuna memnundu. Sonunda Wendy'nin gösterdiği şeyi gördü, ağzı açık ve iğne gibi dişleri meydanda bir murana balığı.

Marissa ürkerek çekildi. Tam da görmek istemediği bir şeydi bu. Wynn onların yanına geldi. Torbasından bir balık daha çıkarıp murananın deliğinden çıkmasını sağladı. Yılanbalığı kıvrıla kıvrıla yerinden çıkıp balığı kaptı ve yerine döndü.

Wendy ile Wynn muranayla uğraşırlarken Marissa hafif bir titreme sesi duyup yukarı baktı. Ses giderek artıyordu, ancak tam korkacağı anda birden kesildi. Marissa soluğunu tutup dinledi. Yukardaki dalgaların gümbürtüsünden başka bir şey duymuyordu. Wendy ile Wynn'in sese aldırış etmediklerini görünce biraz olsun rahatladı.

Wendy murana balığını beslemekten bıkınca kayalık boyunca yüzmelerini işaret etti. Yirmi metre kadar yüzdükten sonra yine bir mercan aralığı önünde durdular. Marissa, Wendy'nin yanına giderken yine bir yılanbalığına rastlamayacağını umdu. Neyse ki, Wendy bu kez bir ahtapotun kolları arasındaki renkli balıkları gösteriyordu. Balıklar neon turuncusu rengindeydiler ve üzerlerinde boydan boya gümüş çizgiler vardı. Bir süre de onları seyrettiler.

Hemen hemen bir saat geçmişti ki, Marissa yorulmaya başladı. Akıntıyla boğuşmaktan hem bitkin düşmüştü, hem de midesi bulanıyordu. Mercan kayalıklarına çarpmamak için tüm gücünü harcamak zorunda kalıyordu.

Wendy ile Wynn'e tekneye dönmek istediğini işaret etti. Wendy başını sallayıp kendisiyle gelmek isterken Marissa ona kalmasını işaret etti. Wendy iyice tatmin olup bıkana kadar denizde kalabilirdi.

Wynn, Marissa'ya tamam işareti verdi. Wendy ile el salladılar. Marissa da elini salladıktan sonra tekneye doğru yüzmeye başladı. Teknenin demirlediği kanalın ağzına gelince dönüp arkasına baktı. Wendy ile Wynn yirmi metre kadar ilerdeki mercanlara bakıyorlardı. Marissa dönüp kanala girdi Öz'a doğru yüzdü. İlerde tekneyi, köpekbalığı kafesini ve az ötede de daha küçük bir tekne gibi bir şey görüyordu.

Marissa dalma platformuna çıkınca oturup dinlendi bir süre. Tekne dalgalarla yükselip alçaldıkça göbeğine kadar suya giriyordu.

Marissa ağızlığını çıkardı, maskesini alnına itti. Gözlerini sildikten sonra küpeşteyi

çevreleyen demir parmaklığa uzandı. Hâlâ ayağa kalkmamıştı. Teknenin sallantısı denizin dibinde olmaktan beterdi.

Kendini toparlamayı beklerken ayaklarının çevresinde bir hareket farketti. Eğilip bakınca küçük balık sürülerinin oradan oraya hızla yüzdüklerini gördü. Daha dikkatle bakınca akıntıda balık parçaları, daha sonra kanlı barsak parçalan gördü.

Bu renkli tropik balıklarının beslenmelerini şaşkın şaşkın seyrederken birden bir metre boyunda bir balık belirdi, süprüntüler arasından geçip hızla gözden kayboldu. Büyük balığın gelişiyle dağılan küçük balık sürüleri sayıları artarak döndüler yine.

Marissa donmuş kalmıştı. Hemen bacaklarını platformun üstüne çekti. Aynı anda altında kan olması gereken kara bir renk arasında yine iri barsak parçaları gördü. Aynı anda bir de şapırtı duydu. Doğrulup arkasına bakınca iki kişi gördü. Biri denizin içindeyken gördüğü küçük teknede, diğeri de Oz'daydı. ikisi de suya pislik boşaltıyorlardı. Marissa rüzgârda kokmuş balık kokusu aldı.

Rafe görünürlerde yoktu. Marissa teknenin arka tarafında suyun kırmızıya dönüştüğünü farketti. Yiyecek kokusu alan balıklar sudan dışarı fırlamaya başlamışlardı.

«Hey! Denizde insan var!» diye bağırdı Marissa.

Adamlar başlarını kaldırıp baktılar. Marissa birinin Asyalı olduğunu gördü. Adamlar yine çöpleri boşaltmaya devam ettiler.

«Rafe!» diye bağırdı Marissa.

Asyalı Oz'un güvertesinden küçük tekneye atladı. Küçük tekne motorunu çalıştırıp hızla batıya doğru uzaklaştı.

«Rafe!» diye bağırdı Marissa.

Rafe makina dairesinden çıktı. Eli yüzü yağ içindeydi. Elinde kocaman bir anahtar vardı.

«İki adam denize çöp döküyorlardı,» diye seslendi Marissa. Eliyle uzaklaşan tekneyi gösterdi. «Şu motora atlayıp gittiler!»

Rafe uzanıp baktı. «Batıya gidiyorlar!» diye söylendi. «Kayalıkta avlanacaklardı ama!»

«Avlanmak mı! Şu suya attıklarına baksana!»

Rafe denize baktı! «Tanrımı» diye bağırarak kıç tarafa Koşup gitgide genişleyen kırmızı lekeye baktı. Sudan dışarı fırlayan balıkların sayısı inanılmayacak kadar artmıştı. «Tanrım!» dedi yine.

«Bu pislik köpekbalıklarını getirir mi?»

«Elbette!»

«Aman Tanrım!»

Marissa tüm korkusuna rağmen maskesini yüzüne geçirdi, ağızlığını dişleri arasına sokup suya atladı.

Görüş alanı çok azalmıştı artık. Çevresi boy boy balıkla sarılıydı. Marissa, Wendy'yi tekneye getirmekten başka bir şey düşünemiyordu.

Kanalın ağzına vardığında ilk köpekbalığını gördü, boyca küçük balık çöplerin çevresinde dolanmaktaydı. Marissa bütün korkusuna rağmen gözlerini balıktan ayırmadan mercan duvarının dibinde yüzmeye devam etti. Köpekbalığı ansızın balık sürüsünün arasına daldı, uzunca bir barsak parçası kaptı. O anda daha irice bir tane görünüp onu kovalamaya başladı.

Marissa korkudan titreyerek kanalın ucundan başını uzatıp Wendy ile Wynn'i arandı. O sırada gördüklerinden daha iri birkaç köpekbalığı daha belirmişti. Sonunda Wynn'i gördü. Wendy daha aşağıda bir yarığın başındaydı. Sadece bacakları ve paletleri görünüyordu. Marissa onlara doğru yüzerken Wynn dönüp kendisinden yana baktı.

Marissa eliyle başının üstünü gösterdi. Wynn hemen dalıp Wendy'yi dürttü, sonra güçlü kulaçlarla Marissa'ya doğru yüzmeye başladı.

Marissa da dönüp tekneye doğru yüzdü. Solunda bir köpekbalığı bir diğerine saldırmıştı. Saldırıya uğrayan balığın yan tarafında büyük bir yarık belirdi. Hemen aynı anda o yana üşüşen diğerleri yaralı köpekbalığını canlı canlı yemeye başladılar.

Wynn, Marissa'nın yanından geçip kanala girdi. Marissa, Wendy'nin hemen arkasında olduğunu sanarak baktı. Ama arkadaşının sadece paletlerini gördü yine. Wendy hâlâ kayaların arasındaydı. Marissa bir an ne yapması gerektiğini düşündü. Tam o anda Wynn'i aramakta olan Wendy'nin başı kalktı. Ve sayıları her saniye artan köpekbalıklarını gördü.

Wendy paniğe kapılıp Marissa'ya doğru yüzmeye başladı. Ama aralarına köpekbalıkları girince durmak zorunda kaldı. Marissa, Wendy'yi gözden kaçırmadan kanalın ağzına doğru sırtüstü yüzmeye başladı.

Birden köpekbalıklarının hepsi kuyruklarının güçlü darbeleriyle uzaklaştılar. Marissa tam sevineceği anda onları kaçmaya zorlayan şeyi gördü. Mavi derinliklerden daha önce gördüklerinden en az dört kat iri beyaz bir köpekbalığı çıkmıştı.

Wendy dev balığı görünce paniğe kapıldı. Kollarını bacaklarını çılgınca çırparak yüzmeye başladı. Marissa da. Marissa kanalın ağzında durup geri bakınca Wendy'nin aynı hızla yaklaşmakta olduğunu gördü, ama dev balık da arkasındaydı. Canavar Wendy'ye ilgiyle bakıyordu.

Köpekbalığı bir an durakladı. Sonra ani bir hareketle Wendy'nin üzerine doğruldu. Başını yana çeviren balık Wendy'yi göğsünden yakalayıp şiddetle sarstı. Wendy'nin ağızlığı fırladı, hava kabarcıkları yükseldi. Sonra bir kan bulutu sahneyi örttü.

Marissa panik içinde kanala yüzüyordu. Artık korkudan düşünmesini de unutmuştu. Teknenin dibini ve köpekbalığı kafesini gördü. Wynn kafesteydi.

Marissa kafese varır varmaz, kapıyı yakalayıp itmeye çalıştı. Ama kapı açılmadı. Wynn içerden tutmuş bastırıyordu. Marissa onun ne yapmak istediğini anlayamadı. Gözlerine bakmaya çahştı ama maskesinin camı sadece kendi bakışlarını yansıtıyordu.

Marissa dönünce dev köpekbalığının ağzından kanlar süzülerek kanalın ağzına vardığını gördü.

Kaybedecek bir anı bile yoktu. Hemen kafesin arkasına geçti, vücudunu mümkün olduğu kadar top gibi yapıp sıkıca tutundu demirlere.

Beyaz dev ani bir darbeyle saldırıp kafesi çeneleri arasına aldı.

Balık çelik çubukları ısırmaya çalışırken Marissa da elini gevşetmemeye çalışıyordu. Wynn'in omzu üzerinden hayvanın ağzını, birer karış boyundaki dişlerini görüyordu.

Köpekbalığının çenelerinin gücüyle çelik çubuklardan bir kısmı bükülmüştü. Hayvan kafesi öylesine sallıyordu ki, Marissa'nın ağızlığı ve maskesi fırlayıp gitmişti. Ama yine de elini gevşetmedi.

Köpekbalığı dişlerinin bir kısmını geride bırakarak kafesten ayrıldı. Marissa bir eliyle ağızlığını yakalayıp dişleri arasına sıkıştırdı. Gözlüğü olmadığı için şimdi bulanık görüyordu çevresini. Ancak kendi ağızlığını takan Wynn'in yukarı haber verme ipini çektiğini gördü. Adamın kolundaki derin bir yaradan kanlar boşanıyordu.

Köpekbalığı şimdi kafesin çevresinde dolanmaya başlamıştı. Marissa kafesi kendisiyle hayvan arasında tutmaya çalışıyordu. Kafes birden yükselmeye başladı. Marissa o olmadığı takdirde ölümün kesin olduğunu bildiğinden iki eliyle sımsıkı demirlere sarıldı ve kafes suyun yüzüne çıkacağı anda da kendisini tepesine çekti.

Marissa kafesin üstünde ayağa kalkar kalkmaz zincire sarıldı. Tam o anda köpekbalığı bir daha saldırmıştı. Marissa kafesten yuvarlanır gibi oldu, bacakları suya girdi. Panik içinde kendini toparlayıp zinciri uzanabildiği kadar yukardan kavrayıp kafesin çekilmesini bekledi.

8 NİSAN 1990 Saat 11:47

Marissa kafesin güverteye oturduğunu hissedene kadar zincirin çevresinde top gibi büzülmüş olarak bekledi. Ancak ondan sonra açtı gözlerini.

Rafe kafesin demirleri bükülmüş kapısını açmaya çalışıyordu. Wynn küçücük delikten dışarı sıyrıldı. Elini kolundaki yaraya bastırmıştı.

Marissa zinciri bıraktı ve paletleri hâlâ ayağında olarak yere atladı. Korkunç gerçekle yüzyüze gelmek kolay değildi. Wendy teknede yoktu. Onu canavarın çeneleri arasında görür gibi oldu yine.

«Wendy denizde!» diye haykırdı. Ama Rafe, Wynn'in yarasına bakıyordu. İki adam ilkyardım çantasının olduğu yere koşmuşlardı.

Marissa paletlerini ayaklarından çıkarmadan adamların arkasından koştu. Dalma tüpünü sırtından çıkarıp yere attı, sonra paletlerini çıkardı.

Rafe, Wynn'in koluna bir burgu yapmış kanı durdurmaya çalışıyordu.

«Wendy ne olacak?» diye bağırdı Marissa.

Rafe başını bile kaldırmadı. «Wynn aşağıda aç bir beyaz olduğunu söyledi,» dedi.

«Wendy'yi bulmalıyız!» diye haykırdı Marissa. «Onu orada bırakamayız! Lütfen!»

Rafe, Wynn'e, «Şu anda bundan iyisini yapamam,» dedi. Wynn başını salladı, elini koluna bastırdı.

Marissa kendini tutamayarak ağlamaya başladı. «Lütfen!» diye bağırdı.

Rafe onu duymazlıktan gelerek kıyıdan yardım istemek üzere telsizine gitti.

Marissa çıldıracak gibiydi. Kaptanın konuşması bittikten sonra suya dalıp Wendy'yi araması için yalvardı yine.

«Sen beni ne sandın?» dedi Rafe. «Manyak mıyım ben? Çevrede bir büyük beyaz varken suya girilir mi hiç? Arkadaşına çok üzüldüm ama suyun yüzüne çıkmasını beklemekten başka çaremiz yok. Belki de mercanların arasına sığınabilmiştir.»

«Köpekbalığının onu yakaladığını gördüm,» diye inledi Marissa. «Bir şeyler yapmalısınız.»

«Suya girmek dışında bir önerin varsa söyle,» diyen Rafe yine arkadaşının yanına döndü.

Ne yapacağını bilemeyen Marissa yere çöküp ağlamaya başladı.

Az sonra giderek artan bir uğultu duydu. Küpeşteye yaslanıp doğrulunca üzerlerine gelen helikopteri farketti. Helikopter tam üstlerine gelince alçalmaya başladı. Marissa kapının açıldığını, bir adamın aşağıya bir kurtarma koltuğu sallandırdığını gördü.

Rafe telsize dönüp sahil güvenlikle konuştu, sonra başı üstündeki helikopter pilotunu aradı. Rafe pilota kanamayı durdurduklarını söyledi. Wynn'i halatla helikoptere çekme tehlikesine girmek istemiyorlardı.

«Bir dalıcım kayıp,» dedi Rafe.

«Bir devriye motoru göndeririz,» dedi pilot. Sonra karaya doğru uzaklaştı.

Rafe telsizi kapattı. «Devriye motorunu bekleyeceğiz,» dedi.

«Sizlere inanamıyorum!» diye bağırdı Marissa. «Wendy için gerçekten bir şey yapmayacaksınız, öyle mi?»

Rafe, Wynn'in sargısını kontrol ediyordu, bez ıslanmamıştı.

«Ve sen!» Marissa parmağını Wynn'e doğru uzattı. «Beni o kafese almadın!»

«Ben sana yardım etmeye çalışıyordum,» dedi Wynn. «Kapı içeri değil dışarı açılır. Göstermeye çalıştım ama bırakmadın ki.»

Marissa kafese baktı. Kapısı aralıktı ve gerçekten dışarı doğru açılıyordu.

Marissa, Rafe'e döndü. «O çöpleri suya atanlar kimlerdi?» diye sordu.

«Balığa gitmek isteyen iki herif. Oz'u kiralayan Asyalıydı. Motor gelene kadar kamarasından çıkmadı. Motorun neden geldiğini bilmiyorum. Sonunda herhalde avlanmaktan vazgeçmiş olacaklar ki, yemleri denize boşalttılar. Görseydim bunu yapmalarını engellerdim.»

«Köpekbalıklarını getiren o yemler oldu,» dedi Marissa.

«Kesinlikle.»

Marissa ne düşüneceğini bilemiyordu. Hâlâ titriyordu. Bir saat geçti. Devriye motoru görünürlerde yoktu. Teknenin çevresindeki sular temizlenmiş, deniz sakinleşmişti. Marissa kıçtan bakınca balık falan göremedi.

«Kolum yine kanamaya başladı,» dedi Wynn.

Rate sargıya baktı. «Evet, biraz kanamış, ama çok değil. Devriyeyi beklemeden dönelim.»

«Wendy'yi aramadan hiçbir yere gitmiyoruz,» dedi Marissa.

«Bir yararı olmaz,» dedi Rafe. «Kurtulmuş olsaydı şimdiye kadar çıkardı.»

«Siz aramazsanız ben ararım,» dedi Marissa. Hava tüplerinin yanına gidip dolu bir tane seçti, sonra attığı yerde duran paletlerini ayaklarına geçirdi.

Marissa dönünce Rafe kadının kolunu tuttu. «O suya girersen çıldırmışsın,» dedi.

Marissa kolunu çekti. «Hiç olmazsa korkak değilim.»

«Ben giderim,» diye Wynn yerinde sallanarak doğruldu.

«Sen hiçbir yere gidemezsin!» diye bağırdı Rafe. «Tamam! Ben inip bakıyorum!»

Rafe öfkeyle söylenerek aşağı inip mayosunu giydi, sonra canyeleğini ve dalma tüpünü aldı, maskesini başına geçirdi, eline bir metrelik çelik bir çubuk aldı. «Beni kafesle indir,» dedi Wynn'e.

Üçü birden öne yürüdüler. Bir an kafesin bükülmüş demirlerine baktılar. «Canlı bir şeyin bunu yapabileceğine inanamıyorum,» dedi Rafe. Sonra içeri girdi, paletlerini ayağına, maskesini yüzüne geçirdi.

«İndir!» diye seslendi.

Wynn sağlam eliyle vinci çalıştırarak kafesi suya indirdi. Sonra küpeşteden eğilip bakarak Rafe'in kafesten yüzerek çıktığını gördüler. Rafe teknenin altında kayboldu. Bir iki dakika sonra dalma platformunun yanında belirdi.

«Burası sakin,» diye seslendi. «Son gördüğünüzde Wendy neredeydi?»

«Ben de geliyorum,» dedi Marissa. Tüm korkusuna rağmen Wendy'ye bu kadarcık bir borcu olduğunu düşünüyordu. Hemen tüpü sırtına geçirdi, bir dakika sonra platformda Rafe'in yanındaydı.

«Çok etkilendim,» dedi Rafe. «Olanlardan sonra suya girmekten korkmuyor musun?»

«Ödüm patlıyor. Haydi, fikir değiştirmeden dalalım hemen.» Marissa suya atlamadan girerek çevresine bakındı. Ama Rafe haklıydı, su sabah girdikleri zaman olduğu gibi berrak ve sakindi. Gerekirse hemen yüzüp içine gireceği köpekbalığı kafesine baktı.

Rafe'e dönerek kanalın ağzını işaret etti. Akıntı da azalmıştı şimdi. Kanalın okyanusa açıldığı yerde durakladılar. Uzaklarda bile kayalığın dibinde dolaşan birkaç papağan balığından başka bir şey göremediler. Bir saat önce dehşet salan canavar görünürlerde yoktu.

Koluna bir şey dokunduğunda Marissa'nın yüreği ağzına geldi. Dönüp baktı, Rafe'i gördü. Rafe işaretle ne yana gideceklerini sordu. Marissa gösterdi. Birlikte o yana yüzdüler.

On metre kadar sonra Marissa elini kaldırıp Rafe'i durdurdu. Kumluğu araştırdılarsa da, hiçbir şey bulamadılar. Rafe sonunda tekneye dönmelerini işaret etti. Dalma platformuna çıkan Marissa tükenmiş gibiydi. Wendy yoktu artık. Geride bir tek iz bile kalmamıştı. Gerçek olamayacak kadar inanılmaz bir şeydi bu. Artık ağlayamıyordu bile.

«Çok üzüldüm, inan,» dedi Rafe. Tüpünü çıkardı. «Wynn de ben de çok üzüldük. Oz'da daha önce böyle bir şey olmamıştı. Korkunç bir kaza.» Sonra Wynn kafesi çekerken o da telsizin başına geçti.

Rafe kıyıya devriye teknesinin gelmediğini, dalıcılardan birinin kayıp olmasına rağmen yaralıları yüzünden kıyıya dönmek üzere olduklarını bildirdi.

Motorlar çalışınca Wynn demiri çekti, Hamilton Adasına doğru yol almaya başladılar.

Avusturalya polis müfettişi, «Gerçekten de köpekbalığının zavallı kadını göğsünden yakaladığını gördünüz mü?» diye sordu.

Marissa ile Rafe, Hamilton Adası karakolundaydılar. Wynn'i hastaneye bıraktıktan sonra doğru oraya gitmişlerdi.

«Evet,» dedi Marissa. Korkunç sahne hâlâ gözlerinin önündeydi.

«Kan gördünüz mü?»

«Evet!» Marissa ağlamaya başladı. Omzunda Rafe'in elinin ağırlığını hissetti.

«Ve sonra dönüp bölgeyi aradınız?»

«Evet,» dedi Rafe. «Bir saat sonra ama. Bayan Blumenthal ve ben yeniden dalıp araştırdık. Ama hiçbir şey bulamadık. Bir tek iz bile. Arkadaşım bunun gördüğü en büyük köpekbalığı olduğunu söyledi, boyu sekiz on metre varmış.»

«Bu da kadının pasaportu mu?» diye sordu Bay Griffiths. Marissa başını salladı. Pasaportu Wendy'nin çantasından almıştı. «Kötü iş,» dedi Bay Griffiths. Sonra gözlüğünün üstünden Marissa'ya baktı. «En yakın akrabasına siz haber vermek ister miydiniz? Bunu bir dostun yapması daha iyi olur.»

«Evet.» Marissa derin bir soluk aldı. «Köpekbalıkları oraya çeken şey birilerinin denize bilerek attıkları çöptü,» dedi.

Bay Griffiths gözlüğünü çıkardı. «Ne demek istiyorsunuz?»

«Wendy'nin ölümünün bir kaza olduğunu sanmıyorum.»

«Bu çok ciddi bir suçlama ama.»

«Teknede bir Asyalı vardı. Biz dalana kadar ortaya çıkmadı. Ben dalmaktan erken dönüp tekneye çıktığımda onunla bir başkasının denize çöp ve yem attıklarını gördüm.»

Bay Griffiths, Rafe'e baktı. Rafe kaşlarını kaldırdı. «Teknede bir de Çinli müşteri vardı. Adının Harry Wong olduğunu söyledi. Dış kayalıkta balık avlayacaktı. Büyük bir hız teknesiyle bir arkadaşı geldi. Teknelerinde epey yem vardı. Kendileriyle son konuştuğumda hız teknesiyle kılıçbalığı avlamaya gideceklerdi. Ama sonra fikir değiştirmiş olmalılar, herhalde kuralları da bilmediklerinden yemlerini denize boşalttılar.

«Anlıyorum.»

«Kuralları bilmediklerinden emin değilim,» dedi Marissa.

«Bu yüzden adli tıp soruşturması yapılır zaten. Tüm ayrıntıları öğrenmek için bir fırsattır.»

Marissa yüzünün kızardığını hissederek kuşkularını dile getirecek kadar kendini toparlamaya çalıştı. Bay Griffiths'e Asyalının bir gece önce lokantada kendilerini öyle gözünü dikmiş bakan adam olacağını söyledi.

«Anlıyorum,» diyen Bay Griffiths kalemiyle oynamaya devam etti.

«Ne kadar üzgün olduğunuzu görebiliyorum. Eğer bir avuntu olacaksa, size bu facianın derinlemesine araştırılacağına ben kendim söz veririm.»

Marissa söze devam edecekken sustu. Ne söylediğinin farkında değildi. Asyalının lokantadaki aynı adam olabileceğini ileri sürerken bunu düşündüğünü farketmemişti. Ayrıca polis müfettişinin onu kızdırmamaya çalıştığının, suyuna gittiğinin de farkındaydı.

«Şu anda başka bir şey yoksa ikiniz de gidebilirsiniz,» dedi Bay Griffiths. «Ama adadan ayrılmamanızı rica edeceğim. Yarın sizinle yine konuşacağız. Bayan Wilson-Anderson'un cesedi için geniş bir araştırma yapılacağını da belirtmek isterim.

Marissa ile Rafe karakoldan birlikte çıktılar. Rafe onu otele kadar götürdü. Lobide ayrılırken, «Olanlar için gerçekten çok üzgünüm,» dedi. «Burada olduğun sürece bir yardımım dokunabilirse lütfen Oz'a gel.»

Marissa adama teşekkür edip yukarı odasına çıktı. Kapıyı kapatıp da Wendy'nin eşyalarını görünce yine ağlamaya başladı.

«İnanamıyorum,» diye söylendi hıçkırıkları hafifleyince. Yataktan kalkıp Wendy'nin bavulunu çıkardı, eşyalarını içine doldurdu. Bir yandan da son birkaç ay içinde olup bitenleri düşündü. Kısırlığının sonuçları akıl almaz boyutlarda facialara yol açıyordu sanki.

Wendy'nin bavulunu dolaba koyduktan sonra gidip yatağın üstüne oturdu. Bir süre cesaretini toparlamaya çalışarak telefona baktı.

Sonra birden Weston'daki evinin numarasını çevirdi. İkinci çalıştan sonra Robert'in uykulu sesi işitildi. Marissa, Boston'da sabahın ikisi olduğunu farketti.

«Robert! Korkunç bir şey oldu!» Ama ne olduğunu anlatamadan yeniden ağlamaya başladı. Olanları anlatana kadar beş dakika geçmişti.

«Aman Tanrım!» dedi Robert.

Marissa kuşkularını, Wendy'nin ölümünün bir kaza değil, cinayet olabileceğini sandığını söyledi.

Robert bir an bir şey söylemedi. Sonra polis müfettişi gibi, o da çok ağır bir şok geçirdiğini söyledi. «Böyle bir felaketten sonra insanın hayali garip şeyler yaratabilir,» dedi. «Sen suç sözkonusu olmayan bir durumda bir suçlu arıyorsun. Her neyse, sakin olmaya çalış. Fazla düşünme.»

«Gelebilir misin?» diye sordu Marissa.

«Avustralya'ya mı? Bence sen eve dönsen çok daha iyi olur.»

«Ama polis bana adadan ayrılmamamı söyledi.»

«Formaliteler bir iki günden fazla süremez. Zaten benim gelmem de ondan önce olamaz. Ayrıca şu anda buradan ayrılmam olanaksız. On beş nisana iki hafta kaldı. Bunun ne demek olduğunu bilirsin, vergiler. Senin ilk fırsatta eve dönmen daha iyi bence.»

«Peki. Anlıyorum.»

«Gustave'ı arayayım mı?» diye sordu Robert.

«Çok iyi olur.» Ama Marissa sonra fikrini değiştirdi. «Hayır, onu benim aramam belki de daha iyi. Gustave benimle konuşmak isteyebilir.»

Marissa telefonu kapattı. Gustave'la konuşmak yaşamının en güç telefon konuşması olacaktı. Ne söyleyebileceğini düşündüyse de, haberi hafifletmenin olanağı yoktu. Sonunda telefonu açıp numarayı çevirdi. Gustave ilk çalışta açtı telefonu. Bir cerrah olarak geceleri uyandırılmaya alışkın olmalıydı. Marissa onu uyandırdığından emin olmakla birlikte sesi hiç uyumamış gibiydi.

Konuya hemen girip olanları kısaca anlattı. Hatta sözü bitene kadar ağlamamayı bile başardı.

Binlerce kilometre ötede sadece sessizlik vardı. «Gustave... iyi misin?» diye titrek bir sesle sordu Marissa.

«Şey... iyi olacağım herhalde. Bu... bu... o kadar inanılmaz bir şey ki. Ama iş dalmaya gelince Wendy'nin aklı hep bir karış havadaydı. Eşyaları nerede?»

«Hepsini topladım.» Marissa, Gustave'ın korkunç haberi böyle sakinlikle karşılamasına hem şaşırmış, hem de memnun olmuştu. Onun konuya bir cerrah tarafsızlığıyla baktığından ve daha sonra yalnız kalınca darbenin şiddetini hissedeceğinden emindi.

«Senin için müthiş bir şok olmalı,» dedi Gustave. «Sen iyi misin?»

«İdare ediyorum işte.»

«Marissa, aradığın için çok teşekkür ederim. Wendy'nin eşyalarını bana postalarsan minnettar olurum. Ben Avustralyalı yetkililerle ilişki kuracağım. Şimdilik hoşçakal.»

Telefon kapanmıştı. Marissa da, Gustave'ın duyduğunu bildiği acıyı hissediyordu yüreğinde.

Marissa yatağa uzanıp yüzünü elleriyle örterek içi boşalana kadar ağladı. Sonra ellerini yüzünden çekmeden kederi sinire, hatta öfkeye dönüştü.

Gustave'ın haberi soğukkanlılıkla karşılaması onu rahatsız etmeye başlamıştı. Konuşmayı aklından tekrar geçirdi. Gustave sanki karısından değil de, hastalarından birinden söz ediliyormuş gibi soğuk ve Wendy'nin zamansız ölümünden bir rahatlama duymuş olabilir miydi?

Gustave'ın konuşmasından Robert'a atlayıp onun hakkında da aynı sonuca varmak güç olmadı. Robert'ın hemen Avustralya'ya gelmek istememesi, geçirdiği şokun dehşetini çok iyi bildiği halde bunu yapmaması bağışlanabilir bir şey değildi. Vergiler! Ne saçma bir mazeret. Bu olanlardan sonra önce evliliğin geldiğini düşüneceğini sanmıştı oysa.

Marissa kalkıp pencereye yürüdü. Öğleden sonrası güneşi altında parıldıyordu deniz. Wendy'nin bu sakin güzellik ortasında öylesine korkunç bir felakete uğradığına inanmak o

kadar güçtü ki. Eğer mide bulantısı ve yorgunluk nedeniyle tekneye dönmeseydi kendisinin de sonu öyle mi gelecekti? Belki o da ölecekti. Belki de amaç buydu, ikisinden de kurtulmak.

Marissa'nın boğazı kurudu. Yine Kadın Kliniğindeki o zalim Çinli bekçileri düşündü. Onların Oz'daki kötü Çinliyle bir ilişkisi olabilir miydi? Acaba Amerika'daki Kadın Kliniği ile Avustralya'daki Kadın Bakım Kliniği arasında bir bağlantı var mıydı?

Marissa balkona çıkıp şezlonga oturdu. Wendy'nin pisipisine ölümü onu çok sarsmıştı. Her şeyi bırakıp Boston'a nasıl dönerdi? Tristan Williams'ı düşündü sonra. Uzman bir patolog kolaylıkla kanıtlanabilen gülünç veriler uydurabilir miydi? Ve bunu da bir tek makale yayınlamış olmak için yapsın. Hayır, olmazdı böyle bir şey.

Marissa denize yem boşaltan adamları düşündü yine. Eğer masumsalar neden kendisi seslenir seslenmez kaçmışlardı? Tristan Williams'ın bir kapris uğruna mesleki harakiri yaptığını düşünebilirdi. Oz'daki o iki adamın ne yaptıklarını bilmediklerine inanabilirdi. Ama her şey tıpkı CDC'de çalıştığı zaman Ebola keşfinin ilk günlerini andırıyordu artık. O günlerde Marissa meslektaşlarından çok önce kötü bir gücün ortalarda olduğundan kuşkulanmıştı. Ve bütün engellere rağmen kendi hayallerinin de ötesinde şeytanca bir planı ortaya çıkarmıştı. Şimdi de tıpkı o günlerde olduğu gibi kendini içgüdülerine bırakma zamanının geldiğine inanıyordu.

Ortada görünenlerin ötesinde bir şey olduğunu belli eden hiçbir şey olmamasına rağmen bu işin derinine inmeliydi. İçeri girip Robert'ı aradı yine. Kocasını ikinci kez uyandırdı.

«Robert, sana burada ihtiyacım var. Wendy'nin ölümünü düşündükçe bunun kasıtlı yapıldığına inanıyorum.»

«Marissa, lütfen. Çok abartıyorsun. Büyük bir şok geçirdin. Uçağa atlayıp hemen gelsen olmaz mı?»

«Ama ben burada kalmam gerektiğine inanıyorum.»

«Ben Avustralya'ya gelemem. Sana işlerin...»

Marissa mantıksız olduğunu düşünmeden telefonu kapattı. Sonra kocasının yapabileceği bir şey olduğunu düşündü. Hemen numarayı çevirdi yine.

«Aradığına memnun oldum,» dedi Robert. «Aklını başına toplayacağını umuyordum.»

«Senden bir ricam var. Amerika'daki Kadın Kliniği ile Avustralya Kadın Bakım Kliniği arasında bir bağlantı olup olmadığını öğrenmeni istiyorum.»

«Sabaha bakarım.»

«Bunu şimdi yapmanı istiyorum.» Marissa, Robert'ın bilgisayarının pek çok veri bankasına bağlı olduğunu bilirdi.

«Bu dediğini yaparsam eve dönecek ve benim oraya gelmem için ısrardan vazgeçecek misin?»

«Senden Avustralya'ya gelmeni istemeyeceğim.»

«Numaranı ver, ben seni ararım.»

Marissa'nın telefonu beş dakika sonra çaldı. Robert tahmin ettiğinden de hızlı çalışmıştı.

«Haklıymışsın,» dedi Robert. Kadın Kliniği ve Avustralya'daki klinik Fertility Limited adlı bir Avustralya holdingin şirketleri. Kadın Kliniği broşürünün arka sayfasından öğrendim bunu.»

«Kadın Kliniği broşürü de ne demek? Ben onun özel bir şirket olduğunu sanıyordum.»

«Uluslararası genişlemelerini finanse etmek için birkaç yıl önce halka açıldılar. Sağlam bir yatırım. Kâr payından çok memnunum.»

«Yani Kadın Kliniğinin hisseleri mi var sende?»

«Evet. Hem Kadın Kliniğinden, hem de Avustralya Kliniğinden önemli miktarda hisse senedi var elimde.»

«Avustralya Kliniği hisseleri de mi?»

«Elbette. Sydney Borsasından aldım.»

«Sat onları!» diye bağırdı Marissa.

Robert güldü. «Duygularımızla işi karıştırmayalım,» dedi. «Gelecekte her iki şirket de sermaye arttırımı yapacaklar.»

«Bu iki şirkette bir şeyler olduğuna inanıyorum,» dedi Marissa. «Ne yapmak istediklerini bilmiyorum ama o TB salpinijitis vakalarıyla ilgili olduklarını sanıyorum.»

«Yine o işlere mi başladın yoksa?»

«Sen elindeki hisseleri sat.»

«Önerini düşüneceğim,» dedi Robert kaçamak bir yanıt vererek.

Marissa kocası daha başka bir şey söyleyemeden öfkeyle kapattı telefonu.

Artık üzüntüsünün yerini büyük bir öfke almıştı. Bunun hormon tedavisinin verdiği aşırı duygusallık durumuna bağlı olabileceğine aldırmıyordu şimdi. Bunalıma düşecek yerde harekete geçmeyi yeğliyordu. Telefonu açıp Charleville'deki Uçan Doktor Servisi'ni aradı.

«Evet, Dr. Tristan Williams burada çalışıyor,» dedi karşısına çıkan kadın. «Ama şu anda uzak hayvan çiftliklerinden birinde. Daha birkaç gün de dönmeyecek.»

«Belirli bir programı var mıdır?» diye sordu Marissa.

«Elbette. Acil bir durum çıkmadıkça.»

«Peki, bundan iki gün sonra nerede olacağını söyleyebilir misiniz?» Marissa iki günün adam her neredeyse oraya gitmek için yeterli olacağını hesaplıyordu.

«Bir dakika.» Kadın bir süre sonra döndü. «Windorah kasabası yakınlarında,» dedi. «Wilmington istasyonunda olacak.»

«Windorah'ın ticari bir havaalanı var mıdır?»

Kadın güldü. «Pek sayılmaz. Asfalt yolu bile yoktur.»

Marissa bundan sonra Charleville'e nasıl gidileceğini öğrenmek için havaalanını aradı. Flight West adlı bir havayolunda yerini ayırttıktan sonra hemen eşyalarını toplayıp aşağı indi. Resepsiyonda Wendy'nin bavullarının otelin deposuna konmasını ayarladıktan sonra otelden ayrıldı.

Takside giderken polisin Hamilton Adasından ayrılmama isteğine karşı geldiğini hatırladı. Havaalanı polisi çıkışını engeller miydi acaba? Ama herhangi bir sorun çıkmadan Brisbane uçağına bindi.

Brisbane'de kısa bir beklemeden sonra on iki kişilik küçük bir uçağa bindi. Uçak akşam saat dokuzda Avustralya'nın ıssız topraklarının hemen başında olan küçük Charleville kasabasına doğru uçuşa geçti.

Marissa Avustralya'nın dar kıyı şeridini kıtanın geri kalan bölümünden ayıran dağların

üzerinden uçarken Ned Kelly ile Willy Tong da Avustralya Kadın Bakım Kliniğinden içeri girmişler, boş olan idari bölüme doğru yürüyorlardı. Charles Lester'in kapısı aralıktı. İki adam doğruca içeri girdiler.

Charles bronz masa lambasının ışığı altından başını kaldırıp baktı. Kalın bıyığının altındaki ağzı kapalıydı. Charles mutlu değildi.

«Oturun!» diye emretti.

Ned masanın önündeki koltuklardan birine oturdu, Willy de kitap raflarından birine yaslandı.

«Akşam haberlerinde olanları duydum,» dedi Lester. «İşi berbat etmişsiniz. Bir kere, kadınlardan yalnız birini ortadan kaldırmışsınız. Kaçan ise siz aptalları gördüğü için arkadaşının öldürüldüğünü iddia ediyor. Polis soruşturmaya başladı.»

«Biz yemleri boşaltırken onlardan birinin sudan çıkacağını nasıl bilebilirdik?» dedi Ned. «Şanssızlık işte. Yoksa planımız mükemmeldi. Mercan denizinin tüm köpekbalıklarını oraya çekecek kadar yem boşalttık.»

«Ama yalnız birini ortadan kaldırıp şüpheleri çekmek değildi göreviniz. Şimdi ikinci kadının da ortadan kaldırılması zorunlu oldu. Haberlerde adının Dr. Marissa Blumenthal Buchanan olduğunu söylediler.»

«Hangisi olduğunu biliyorum,» dedi Ned. «Kumral olanı.»

«Hamilton Adasına gidip onu öldürelim mi?» diye sordu Willy.

«Ne yapmak gerekirse onu yapacaksınız.»

«Ya adadan ayrılmışsa?»

«Soruşturma yapılıyorsa adadan ayrılmamıştır,» dedi Lester. «Ama otele telefon edelim. Hamilton Tatil Köyünde mi kalıyorlar demiştin?»

«Evet,» dedi Ned.

Lester telefonu açtı, santraldan numarayı öğrenip oteli aradı. Bayan Buchanan'ın otelden ayrılmış olduğunu öğrendi.

Lester ayağa kalktı. «Bu işi temizlemenizi istiyorum. Ned, sen kadını buradaki ve Sydney'deki otellerde ara. İlişkilerimizi kullanarak ülkeyi terkedip terketmediğini öğren. Willy, senin Tristan Williams'a gitmeni istiyorum. Bu kadın aslında onu aramaktan söz etmişti. Eğer onunla konuşursa, zaten kötü olan durumumuz çok daha berbat olacaktır.»

«Ya ülkeden çıkmışsa?» diye sordu Ned.

«Onun öldürülmesini istiyorum. Nerede olursa olsun. Anlaşıldı mı?»

Ned de ayağa kalktı. «Anlaşıldı. Güç olacak, ama ben güç işlerden hoşlanırım.»

9 NİSAN 1990 Saat 7:11

Marissa bitkin bir halde uyandı. Gece hiç uyuyamamıştı. Charleville'deki motelin yatağı rahattı ama uyumak için her gözünü kapadığında o büyük beyaz köpekbalığını görüyordu. Bir iki kere dalacak olmuş, ondan da Wendy'yi canavarın ağzında görerek uyanmıştı. Sonunda sabaha karşı iki saat ancak biraz kestirebilmişti.

Aç olmamasına rağmen araba kiralama şirketine gitmeden önce zorla birkaç lokma bir şey yedi.

Charleville sokaklarında yürürken sanki zaman kapsülüyle elli yıl önceki bir Amerikan kasabasına dönmüş gibi hissetti kendini. Brisbane'de görmeyi umduğu o Victoria dönemi karakteri buralardaki binalarda açık seçik görülüyordu. Hava temiz ve açık, sokaklar tertemizdi. Sabah güneşi öğle saatinin nasıl bir cehennem olacağını göstermekteydi.

Shell benzincisindeki şirketten bir Ford Falcon kiraladı. Bir harita istediyse de benzincide o bile yoktu.

«Nereye gitmek istiyorsunuz?» diye sordu adam.

«Windorah,» dedi Marissa.

Adam karşısında bir deli varmış gibi baktı yüzüne. «Neden ama? Windorah'ın buradan ne kadar uzak olduğunu biliyor musunuz?»

«Bilmiyorum.»

«İki yüz milden fazladır,» dedi adam. «Ve yolda hayvanlardan başka hiçbir şey yoktur. Sekiz on saat sürer. Bagajdaki yedek depoyu da doldurun. Bir de su bidonu vardır, onu doldurmayı da sakın ihmal etmeyin.»

«Yol nasıldır?»

«Ona yol demek iyimserlik olur. Daha çok tozdan bir şerit diyebiliriz. Bu mevsimde pek yağmur da yağmaz. Yarın bana Windorah'tan bir telefon edin, olmaz mı? Sizden haber alamazsam polise bildiririm. O yolda pek trafik olmaz.»

«Teşekkür ederim, sizi arayacağım,» dedi Marissa.

Sonra arabayla motele döndü. Sol şeritten gitmeyi çok yadırgamıştı. Motele varınca bu arada acil bir iş çıkıp Williams'ın programının değişmediğinden emin olmak için Uçan Doktor Servisini aradı. Değişen bir şey yoktu orada da.

Marissa benzin ve su depolarını doldurduktan sonra arabaya atlayıp Charleville'den çıktı. Benzincinin dediği gibi kasabadan çıkar çıkmaz yol daralmış, incecik bir şeride dönüşmüştü.

Marissa ilk başlarda rahattı. Güneş arkasından geliyordu. Ortalığın ıssızlığı sinirlerini dinlendiriyordu. Ancak hiç bu kadar ıssız bir yer görmemişti ve arabanın bozulma olasılığı gerçekten içini korkuyla dolduruyordu. Araba kiralama acentesinin Windorah'a varınca telefon etmesini söylemesinin ne kadar önemli olduğunu orada anladı.

Arabayı sürmek de kolay değildi. Yolun engebeli oluşu direksiyonu çok sıkı tutmasını

gerektiriyordu. Arkasından kalkan toz bulutları zamanla içeri girmeye başlamış, arabanın içi kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

On bir saatlik bir yolculuktan sonra akşam sekizde uygarlık belirtileri görünmeye başladı. Yirmi dakika sonra da Windorah'a girdi.

Kasabanın ortasında tek katlı yeşile boyalı ahşap bir bar-otel vardı. Tabelasında Batı Yıldızı Oteli diye yazıyordu. Batı Yıldızı'nın karşısında bir mağaza, sokağın ilersinde de 1930'lardan kalma bir benzin istasyonu vardı.

Marissa bara girdi. İçerde beş adam vardı. Dart oynamakta olan adamlar bir hayal görmüş gibi donup kaldılar. Meyhane sahibi yanına gelip ne istediğini sordu.

«İki gecelik oda istiyorum,» dedi Marissa.

«Yer ayırtmış mıydınız?» diye sordu adam.

Marissa adamın geniş yüzüne baktı. Şaka ettiğini sanmıştı ama adam gülümsememişti bile. Yer ayırtmadığını söyledi.

«Bu akşam bir boks takımı var, işler pek yoğun,» dedi adam. «Ama bir bakayım yine de.»

Otel sahibi kasaya gidip rezervasyon defterini açtı. Marissa çevresine bakındı. Dart oynayanlar hâlâ donup kalmış halde ona bakıyorlardı. Bira şişelerine bile dokunmamışlardı.

Otel sahibi dönüp geldi. «Size dört numarayı verebilirim,» dedi. «Ayrılmıştı ama saat altıya kadar gelmeleri gerekirdi.»

Marissa bir gecelik parasını ödedi, anahtarını aldı, yemek konusunda ne yapabileceğini sordu.

«Size burada bir şeyler buluruz,» dedi adam. «Hele bir elinizi yüzünüzü yıkayıp gelin de.»

«Bir sorum daha var. Wilmington istasyonu buraya yakın mıdır?»

«Yakındır. Batıya doğru üç saatlik yoldadır.»

Marissa yakın bir yere arabayla üç saatte gidilirse uzağına kaç saatte gidilebileceğini merak etti. Odasına çıkmadan araba kiralama şirketine telefon edip sağsalim geldiğini bildirdi.

Odanın epey temiz olduğunu görünce çok sevinmişti. Hele tavandan yatağın üstüne sarkan cibinliği görünce çok şaşırdı. Bunun ne kadar önemli olduğunu daha sonra öğrenecekti.

Akşamın geri kalan saatleri çabuk geçti. Çok acıkmadığı için yemeğine pek dokunmadı bile. Ama buz gibi soğuk bira iyi geldi. Bardakilerle de dostça bir konuşmaya girdi.

Hatta boks gösterisine gelmeye bile razı ettiler onu. Bu, yerel halkın profesyonellerle karşılaşmasına fırsat veren bir olaydı. Çiftçiler birer dakikalık üç raund dayanırlarsa yirmi dolar alacaklardı, ancak hiçbiri üç dakikanın sonunu getiremedi. Marissa sarhoş insanların nasıl bir şiddeti özlediklerine akıl erdiremeyerek erkenden gitti yattı.

O gece de korkunç geçti. Rüyalarında hep köpekbalıklarını ve Wendy'yi gördü. Bu yetmezmiş gibi kapısının önündeki sarhoş nara ve çığlıkları uyumasını engel oluyordu.

Ertesi sabah gece yattığından daha yorgun kalktı. Ama bir duş alıp kahvesini içince günle yüzyüze gelebileceğine inandı. Otel sahibinden yolu öğrendikten sonra Windorah'dan Wilmington istasyonuna doğru yola çıktı.

Hayvan çiftliği tam da beklediği gibiydi, bir dizi alçak damlı tahta baraka, çatısı teneke kaplı ahşap evler, çitle çevrili ağıllar, pek çok köpek, at ve kovboy. Ve her tarafı kaplayan dayanılmaz bir gübre kokusu.

Windorah'da gelişinde karşılaştığı o inanılmaz şaşkınlık yerine burada büyük bir konukseverlik görmüştü. Kovboylar ona yardım etmek, bir bira getirmek, doktorun öğle saatinde beklenen uçağını karşılamak üzere piste götürmek için yarışıyorlardı. Kovboylardan biri bir hayvan istasyonuna güzel ve yalnız bir kadının gelme olasılığının yüz yılda bir olduğunu anlattı.

Marissa saat on bir buçukta pistte tek bir ağacın altına çektiği arabasında oturmuş bekliyordu. Wilmington istasyonunun cipi de oradaydı. Saat tam on ikide arabadan güneşe çıktı, ellerini gözlerine siper ederek masmavi gökte uçağı görmeye çalıştı. Gün bir önceki kadar sıcak ve bulutsuzdu. Uçak diye bir şey göremiyordu.

On dakika sonra arabaya dönecekken bir uçak motorunun vızıltısını duydu. Başını kaldırıp baktıysa da, uçak tam tepesinde belirene kadar görmedi.

Uçak pistin çevresinde dönerek alçaldı ve indi.

Beechcraft King Air uçağı cipin hemen yanında durdu, pilot motorları kapatıp inmeye hazırlandı.

Pilot kabin kapısını açarken Marissa da uçağa doğru yürüdü. O zamana kadar cipte oturan adam da sigarasını yere fırlatıp dışarı çıktı.

«Dr. Williams!» diye seslendi Marissa.

Pilot uçağının yanında durdu. Kadına baktı. Elinde sapı bronzdan eski moda bir doktor çantası vardı.

«Dr. Williams!» diye tekrarladı Marissa.

«Efendim?» dedi Tristan. Marissa'yı tepeden tırnağa süzdü.

«Ben Dr. Marissa Blumenthal'im.» Tristan kadının uzattığı eli durak-sayarak sıktı.

«Memnun oldum.» Bundan emin değilmiş gibi konuşmuştu.

Marissa adamın görünüşüne şaşmıştı. Patologa hiç benzemiyordu,' en azından kendisinin tanıdığı patologlara. Yüzü güneşten yanmıştı, en az üç günlük sakalı vardı. Geniş kenarlı eski bir Avusturalya şapkası başının arkasına atılmıştı.

Tristan Williams doktordan çok bir sporcuya, hatta kovboya benziyordu. Sert ve yakışıklı yüzü vardı, saçları Robert'inkinden daha açıktı.

Benzerlikleri bu kadardı. Adam güneşe doğru baktığı için gözlerinin rengini seçemiyordu. Dudakları Robert'inkiler gibi ince ve dar değil, dolgundu.

«Biraz konuşabilir miydik acaba?» dedi Marissa. «Gelmenizi bekliyordum. Buraya Charleville'den geldim.»

«Vay vay!» dedi Tristan. «Güzel kadınların beni böyle karşılamaları günlük olaylardan değildir. Wilmington halkı biraz daha bekleyebilir sanırım. Şu sürücüye söyleyeyim hele.» Tristan cipe gidip doktor çantasını arka koltuğa bıraktı. Marissa onun Robert'den de uzun olduğunu farketti.

Adam dönünce Marissa gölgedeki arabasında oturmalarını önerdi.

Arabaya girince Marissa, «Sizinle konuşmak için tâ Boston'dan geldim,» dedi. «Sizi bulmak hiç de kolay olmadı.»

«Birden bu işten hiç hoşlanmayacağım duygusuna kapıldım. Aranıp bulunmak pek hoşlandığım bir şey değildir.»

«Sizinle yazdığınız bir makale hakkında konuşmak istiyordum. Tüberküloz salpinjitis hakkında.»

«Şimdi de hiç hoşlanmayacağımı anladım artık,» dedi Tristan. «Özür dilerim ama görmem gereken hastalarım var.» Adam kapıyı açmaya davrandı.

Marissa uzanıp kolunu tuttu. «Lütfen,» dedi. «Sizinle konuşmalıyım.»

«Gerçek olamayacağınızı anlamıştım zaten.» Tristan kolunu kadının elinden kurtarıp dışarı çıktı, arkasına bakmadan cipe gitti, cip hareket etti.

Marissa şaşırmıştı. Kızması mı kırılması mı gerektiğini bilemiyordu. Onu bulmak için katlandığı bu kadar zahmetten sonra kendisini hiç olmazsa dinlemeliydi. Marissa bir an ardından toz bulutları kaldırarak uzaklaşan cipe baktı. Sonra arabasını hareket ettirip onu izlemeye başladı.

Marissa, Wilmington istasyonuna vardığında toztoprak içinde kalmıştı. Yol boyunca hep cipin tozunu yutmuştu.

Tristan cipten çıkmıştı bile. Çantası elinde küçük bir eve doğru yürüyordu. Marissa ona yetişmek için koştu. Yanına varınca erkekle gözgöze gelmeye çalıştı. Onun üç adımına karşılık kendisi beş adım atmak zorunda kalıyordu.

Adamın onu görmezlikte kararlı olduğunu anlayınca, «Benimle mutlaka konuşmalısınız,» dedi. «Bu çok önemli.»

Tristan durdu. «Sizinle konuşmak istemiyorum. Ayrıca işim çok. Görecek hastalarım var, biri de çok hasta küçük bir kız ve ben çocuk doktorluğundan nefret ederim.»

Marissa toza bulanmış saçlarını arkaya itip gözlerini kısarak ona baktı. Adamın gözleri maviydi. «Ben çocuk doktoruyum,» dedi. «Size yardımcı olabilirim.»

Tristan dilini yanağında dolaştırarak, «Çocuk doktoru, ha?» dedi. «Bu çok yerinde oldu işte.» Gitmekte olduğu evin kapısına baktı. «Çocuk hastalıkları konusunda bildiklerimle bu teklifi geri çeviremem doğrusu.»

Hasta sekiz aylık bir kızdı. Ateşi yüksekti, öksürüyor, burnu akıyordu. Tristan ile Marissa içeri girdiklerinde ağlıyordu.

Marissa çocuğu muayene ederken Tristan ile kaygılı annesi yanıbaşındaydılar. Marissa doğruldu. «Kesin olarak kızamık.»

«Nasıl bildiniz?» diye sordu Tristan.

Marissa çocuğun ağzındaki beyaz noktaları, kızarmış gözleri, alnında başlamış olan lekeleri gösterdi.

«Ne yapılması gerek?» diye sordu Tristan.

«Ateşi düşürmek yeterli. Ama komplikasyon çıkarsa hastaneye kaldırılması gerekebilir. Bu mümkün mü?»

«Elbette. Uçakla Charville'e, hatta Brisbane'e bile götürebiliriz.»

Marissa kızın annesine durumu anlattı, komplikasyonların nasıl anlaşılacağını öğretti. Sonra çocuğun virüsü nereden kapmış olabileceğini konuştular. Aile iki hafta kadar önce Longreach'deki akrabalarına gitmişti, orada da hasta bir çocuk vardı.

Çiftlikteki diğer çocukların korunması için yapılması gerekenleri de konuştuktan sonra Tristan ile Marissa oradan çıkıp listedeki öteki eve doğru yürüdüler.

«Yardımınız için teşekkür ederim,» dedi Tristan.

«Ben olmasaydım da siz aynı şeyi yapardınız.» Marissa başka bir şeyler de söylemek isterdi ama içinden bir ses o an susmasının daha iyi olacağını söylüyordu.

Marissa, Tristan ile bütün hastaları tek tek dolaştı. Son uğradıkları evde kanserden ölmek üzere olan ama hastaneye götürülmeyi reddeden doksan üç yaşında bir kadın vardı. Tristan kadının isteğine saygı gösterip ağrısını hafifletecek bir iki ilaç verdi.

Sonuncu evden çıktıklarında makale konusunu açan Tristan oldu.

«Sanırım merakım galebe çaldı sonunda. Yalanlanan bir makalede sizi buraya kadar getiren ne olmuş olabilir?»

«Sizin sözünü ettiğiniz hastalık var bende. Ve bu sendrom Birleşik Devletler ve Avrupa'da da görülmeye başlandı.» Marissa neden makalesine uydurma veriler kattığını hemen sormak isterdi, ama böyle bir şeyin konuşmanın sonu olacağını biliyordu.

Tristan durup kadının yüzüne baktı. «Sizde de tüberküloz salpinjitis mi var?»

«Biopsiyle doğrulandı. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Hamile kalmaya çalışmasaydım hiç de öğrenemeyecektim herhalde.»

Tristan çok düşünceliydi.

«Bu konuda bir şeyler öğrenmeye çalıştım,» diye devam etti Marissa. «Ama çok güçlüklerle, hatta felaketle karşılaştım. Birkaç gün önce bu yüzden bir arkadaşımı kaybettim. Onun öldürülmüş olacağını bile düşünüyorum.»

Tristan kadının yüzüne baktı. «Neler söylüyorsunuz siz?»

«Avustralya'ya bir arkadaşımla geldim. Benim gibi TB salpinijitisi olan bir kadın. Sizin makaleniz yüzünden geldik buraya, Brisbane'de Kadın Bakım Kliniğinde aradık sizi. Orada yardımcı olduklarını söyleyemem doğrusu.»

Marissa ondan sonra yaptıklarını, kayalıktaki faciayı, Wendy'nin ölümünün kaza olmayabileceğini düşündüğünü anlattı. «Kendi hayatımın da tehlikede olduğunu sanıyorum,» dedi. «Ama bu konuda bir kanıtım olduğunu söyleyemem.»

Tristan içini çekti. «Bütün o kötü anılar geri geldi şimdi,» diyerek başını salladı. «Neyle karşı karşıya olduğunuzu anlamanız için size kendi başımdan geçenleri anlatmam gerek. Belki o zaman evinize dönüp yaşamınıza devam edebilirsiniz. Ama bu kısa bir hikâye değildir. Ve yalnız size anlatıyorum. Tamam mı?»

«Tamam.»

«Pekala öyleyse, haydi içeri girip birer bira içelim hele.»

Tristan kantine girince doğruca mutfağa gitti. Buzdolabından iki şişe bira alıp boş yemek odasına döndü. Şişeleri açıp birini Marissa'ya verdi, oturmasını işaret etti.

«Patoloji uzmanı olur olmaz klinikte işe girdim,» diye anlattı. «Kuruluş beni çok etkilemişti. Genişleme yolunda olan bir şirketti. Benim işe alınmamdan hemen sonra bölüm başkanı sarılık olup uzun bir izin almak zorunda kaldı. O zaman bölümde sadece iki kişi olduğumuzdan ben şef oldum böylece.» Tristan güldü.

«Hemen ilk başta granülomatoz salpinjitis vakaları görmeye başladım,» diye devam etti. «Bunun ender rastlanan bir şey olduğunu biliyordum, öğrenimimi de henüz tamamladığım için akademik bir buluş beni çok heyecanlandırıyordu. Tıp dergilerinden birinde bir makalemin

yayınlanması fikrinin de çekici olduğunu kabul etmeliyim. Böylece kendi başıma vakaları yazma fikrini benimsedim.

«Tüberkülozun Avusturalya'da çok ender olmasına rağmen ilk olarak TB'den kuşkulanmıştım. Ancak Güneydoğu Asya'dan göçmen akını olduğu için böyle bir durum uzak bir olasılık sayılmazdı.

«Ama bunun tüberküloz olduğundan emin olmalıydım. Organizma aradım ama bulamadım. Sarkoid de değildi. Göğüs filmleri normaldi ve hastaların hiçbirinde şişmiş bezeler ya da göz sorunları yoktu.

«Nasıl yayıldığını bilemediğim halde bunun TB olduğundan emindim. Ancak o sırada klinikte olagelen başka bir şeyle bir bağlantı kurdum. Bu vakalara rastlamaya başlamamdan bir yıl önce kliniğe Çinli teknisyenler ve güvenlik elemanları alınmaya başlamıştı. Bunlar gelip gelip gidiyorlardı. Ben kliniğin yapay dölleme konusunda teknisyen yetiştirip sonra bunları Hong Kong'a geri gönderdiğini sanıyorum. Ama bundan emin değildim. Hep çifter çifter geliyorlardı ve klinikte sadece birkaç ay kalıyorlardı. Çoğu İngilizce bile bilmiyordu. Ama Güneydoğu Asya'dan büyük göçün olduğu Hong Kong'dan geliyor olmaları bende TB salpinjitis salgınıyla ilgili olabilecekleri fikrini uyandırmıştı.»

Kadın Kliniğindeki iki Çinliyi hatırlayan Marissa, «Peki, bunlar sonra nereye gidiyorlardı?» diye sordu.

«Hiçbir fikrim yoktu. Hong Kong'a döndüklerini tahmin ediyordum. Hiç ilgilenmemiştim, en azından o TB vakalarını saptayana kadar. Ondan sonra merak etmeye başladım. Kliniğin müdürü Charles Lester'dan bir randevu alıp Çinlileri sordum kendisine. Ama o bunun gizli bilgi olduğunu söyledi. Devletle ilgili bir şey olduğundan başka bir açıklama yapmadı.»

Tristan omuzlarını silkti. «Elimden ne gelirdi ki? Bir iki kişiye daha sordum ama hiçbiri konuşmak istemedi. O sırada Çinlilerden ikisi kötü bir araba kazası geçirdi. Biri öldü, diğeri hastanelik oldu. Onu kliniğe kaldırdılar. Kliniğin tek erkek hastası oydu.

«Ben iki günde bir yaralı Çinliyi ziyaret ediyordum. Biraz ingilizce biliyordu. Adı Chan Ho'ydu. Kimseye haber vermeden kendisinde TB testi yaptım ama sonuç negatif çıktı. Bu da benim kuramımı altüst etmişti. Yine de bu arada onu tanımaya fırsat bulmuştum. Bir tür Budist keşişiydi. Eğitiminin bir parçası olarak Çin yakından dövüş sanatını öğrenmişti. Artık onunla çok ilgilenmeye başlamıştım. Çocukluğumdan beri benim de en sevdiğim ve yaptığım spordu yakından dövüş. Herif hastaneden çıkınca benim devam ettiğim spor kulübüne çağırdım. İnanılmaz derecede ustaydı kung fu'da.»

Marissa Çinlinin bir tekmede Paul Abrams'ı nasıl silahsız bıraktığını hatırladı.

«Sonra bir şey daha öğrendim, Chan biraya bayılıyordu. Avustralya'ya gelmeden önce hiç içmediğini söyledi. Bir iki biradan sonra çenesinin çözüldüğünü farkettim. İşte o zaman çok şaşırdım. Chan, Hong Kong'lu değildi, Çin Halk Cumhuriyeti'nde Guangzhou yakınlarından bir kasabadan geliyordu.»

«Komünist Çin'den yani?»

«Bana öyle dedi. Ben de şaşmıştım. Yasadışı yoldan Hong Kong'dan geçmişti. Bir gece onu iyice sarhoş ettim. O zaman konuşmaya başladı. Çin Halk Cumhuriyeti'nde gizli bir örgütün elemanı olduğunu söyledi. Beyaz Lotus adında bir yakından dövüş örgütü. Bu sanattaki

uzmanlığı nedeniyle Hong Kong'da Wing Sin adında bir örgüt tarafından kaçırıldığını sanıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla masrafları klinik ödüyordu. Arkadaşıyla Avustralya'ya kaçak getirilmeleri için çok büyük paralar ödendiğini söyledi.»

«Neden ama?» diye sordu Marissa. Tristan'ın hikâyesi hiç beklemediği yönlere gidiyordu. TB konusundan çok uzaklaşmışlardı artık.

«Hiçbir fikrim yoktu. Ama çok da merak ediyordum. İşin içinde devlet de varsa, çok garip bir programdı doğrusu. Hong Kong'un 1997'de Çin'e devredileceği de dahil olmak üzere bir sürü şeyle ilgi kurmaya çalıştım.»

«Komünist Çin'in yapay döllemeye çok ihtiyacı varmış gibi.»

«Bilmiyor muyum sanki? Ama hiçbir anlam çıkaramıyordum. Yeniden klinikte sessizce araştırmalara başladım ama bu ziyaretçiler hakkında hiç kimse, hele idarede çalışanlar tek kelime söylemiyorlardı. Yeniden müdürle konuştum ama beni bu işin ardını bırakmam konusunda uyardı. Onun sözünü dinlemeliymişim.»

Tristan birasını bitirdi. Ayağa kalkıp Marissa'ya bir tane daha isteyip istemediğini sordu. Marissa başını salladı. Daha önündekini bitirmemişti. Tristan mutfağa giderken anlattıklarını düşündü. Kuşkusuz çok ilginç şeylerdi, ama binlerce kilometreyi bunları dinlemek için gelmemişti.

Tristan birasıyla dönüp yerine oturdu. «Bütün bunların kulağa çok garip geldiğinin farkındayım,» dedi. «Ama Çinli casusların orada bulunma nedenlerini öğrenirsem salpinjitis vakalarını açıklayacağıma inanıyordum. Garip gelebilir ama, ikisi de aynı anda olan şeylerdi ve ben bunun rastlantı olabileceğini kabul etmiyordum. Çin Halk Cumhuriyeti' nin ihtiyâcı olsun olmasın, bu Çinli teknisyenlere yapay döllenme tekniğinin öğretildiğini düşünüyordum. Klinikte bulundukları sürece hep yapay döllenme laboratuarındaydılar çünkü.»

«Peki, bunun aksi olamaz mıydı?» diye sordu Marissa. «Yani Çinliler bilgi almak yerine bilgi veriyor olamazlar mıydı?»

«Sanmam. Çin çağdaş tıp tekniği bakımından o kadar da gelişmiş değildir.»

«Ama sözünü ettiğiniz bu süre içinde klinik yapay döllenme vakalarında genel bir başarı göstermişti. Bunu tıp fakültesi kütüphanesinde okudum.»

«Chan Ho ile saatler süren konuşmalarımda onun bizim tıp bilgimize ekleyecek hiçbir şeyi olmadığını anlamıştım.»

«Ya arkadaşı?» diye sordu Marissa. «Kazada ölen öteki Çinli?»

«Chan onun hakkında konuşmayı reddetti. Ona bunu pek çok kez sordum. Öğrenebildiğim tek şey onun Chan gibi bir dövüş sanatı uzmanı olmadığıydı.»

«Belki de akupunkturcuydu,» dedi Marissa.

«Olabilir. Ama kliniğin yapay döllenme vakalarında akupunktur yöntemi kullanmadığını da biliyorum. Chan arkadaşı öldükten sonra memleketine gönderileceğinden ve onun ölümünden sorumlu tutulacağından korktuğunu söylemişti.»

«Şu halde arkadaşı ikisi içinde önemli olanıydı. Belki de o bir teknik ya da uzmanlık sağlamıştır.»

«Buna inanmam çok güç,» dedi Tristan. «İkisi de ilkel insanlardı. Ben uyuşturucu konusunu düşünmeye başlamıştım.»

«Nasıl?»

«Eroin kaçakçılığı. Hong Kong'un eroinin Altın Üçgen'den dünyaya açılan kapısı olduğunu biliyorum. TB özellikle Altın Üçgen'de yaygın olduğundan bu garip davranışların açıklamasının eroin kaçakçılığı olduğuna inandım sonunda.»

«Çinliler taşıyıcıydılar öyleyse.»

«Öyle düşündüm. Belki de dövüş sanatını bilmeyen taşıyıcıydı. Ama emin değildim. Ancak ortada dönen para ancak böyle açıklanabilirdi.»

«Bu da kliniğin uyuşturucu işi yapması demek,» dedi Marissa. Kliniğin zenginliğini gözleri önünde canlandırıyordu. Peki ama, Tristan'ın dediği doğruysa, TB salpinjitis devreye nasıl giriyordu?

«Bunu araştırmaya kararlıydım,» diye Tristan devam etti. «İlk iznimde Hong Kong'a gidip gerekirse izi Guangzhou'ya kadar sürecektim.»

«Fikrinizi neden değiştirdiniz?»

«İki şey oldu. Birincisi, patoloji bölüm başkanı döndü. İkincisi de Avustralya Salgın Hastalıklar dergisinde makalem yayınlandı. Yeni bir klinik sendromu tanımladığım için mesleki açıdan ün kazanacağımı sanıyordum. Ama bunun tam aksi oldu. Dediğim gibi makaleyi yazdığımdan kliniğe söz etmemiştim. Çıldırdılar diyebilirim. Makalemi tekzip etmemi istediler ama bunu yapmadım.»

«Makalenizdeki vakalar gerçek miydi? Onları uydurmamış mıydınız?»

«Elbette, gerçektiler. Budala mıyım ben? Uydurma hikâyesini onlar yaydılar.»

«Charles Lester bana onları uydurduğunuzu söyledi.»

«Yalancı köpek! Orada yazılı yirmi üç vaka da gerçekti. Yemin ederim. Ama size aksini söylemesine şaşmadım. Bana bile aynı şeyi söyletmeye çalıştılar. Reddettim. Tehdide başvurdular. Ne yazık ki, tehditlerinin önemsemedim, hatta karımla iki yaşındaki oğlum tehdit edildiği zaman bile. Sonra Chan Ho ortadan yok oldu ve işler çirkinleşmeye başladı. Patoloji bölüm başkanım dergiye bir yazı gönderip verileri uydurduğumu bildirdi. Sonra biri arabama bir miktar eroin gizledi, polis de isimsiz bir ihbarı değerlendirerek bunu buldu. Hayatım tam bir cehenneme dönmüştü. Uyuşturucu bulundurma suçundan mahkemeye verildim. Ailem tehditler almaya başladı. Ama ben bir aptal gibi hepsine karşı çıkarak kliniği adlarını verdiğim hastaların varolmadıklarını kanıtlamaya çağırdım. İdealizmle sarhoş olmuştum artık, pes etmeyecektim. En azından karım ölene kadar.»

Marissa'nın yüzü bembeyaz kesilmişti. Hikâyenin geri kalanını duymak istemeyerek, «Ne oldu?» diye sordu.

Tristan birasından bir yudum aldı. Marissa'ya baktığında gözleri dolmuştu. «Sözde bir vurkaç olayı,» dedi. «Avustralya'da pek olmayan bir şey. Sokakta giderken elinden çantası alınmış. Boğuşma sırasında boynu kırılmış.»

«Olamaz!»

«Resmi rapora göre yere düşerken boynu kaldırım kenarına çarpıp kırılmış. Ama ben bunun bir kung fu tekmesiyle yapıldığından eminim, ancak bunu kanıtlayamazdım. Oğlumun güvenliğinden korktum bunun üzerine. Mahkemeye çıkmam gerektiği için ben burada kaldım, ama oğlumu karımın ailesinin yanına, California'ya gönderdim. Onu koruyamayacağımı

biliyordum.»

«Karınız Amerikalı mıydı?»

Tristan başını salladı. «San Francisco'da staj yaparken tanışmıştık.»

«Mahkemede ne oldu?»

«Pek çok suçtan aklandım. Ama hepsinden değil. Birkaç ay hapis yattım. Klinikten de kovuldum kuşkusuz. Uzmanlık ruhsatımı kaybettim ama her nasılsa pratisyenlik diplomama dokunmadılar. Ben de buraya kaçtım sonunda.»

«Oğlunuz hâlâ Amerika'da mı?»

«Evet. İşin tümüyle kapandığından emin olmadan onu buraya getirmemeye karar vermiştim.»

«Ne korkunç bir işkence!»

«Umarım bundan ders alırsınız,» dedi Tristan. «Arkadaşınızın ölümünün kaza olmadığını söylediğinizde haklıydınız sanırım. Sizin hayatınızın da tehlikede olduğu kuşkusuz artık. Bence bir an önce buradan gitseniz iyi olur.»

«Şu noktada buradan ayrılmanın doğru olup olmadığını kestiremiyorum.»

«Lütfen benim kadar dikkafalı olmayın. Bir arkadaşınızı kaybetmişsiniz. Israr etmeyin daha fazla. İdealizminizi unutun. Bütün bunlar çok büyük ve çok kötü bir şeyin parçalarıdır. Büyük bir olasılıkla Çin suç örgütleri ve eroini içeriyor ki, bu ikisi kadar öldürücü bir karışım olamaz. Örgütlü suç denince insanın aklına hep Mafya gelir, ama Çin suç örgütleriyle kıyaslanınca Mafya bir kız izci grubundan farksızdır. Bu işin dibinde yatanı ben kendi başıma araştıramayacağımı anladım. Bunu siz de yapmamalısınız.»

«Çin suç örgütlerinin TB salpinjitisle ne ilgisi olabilir?» diye sordu Marissa.

«Hiçbir fikrim yok. Doğrudan doğruya bir ilişki olduğunu da sanmıyorum. Bu ancak bir yan etki olabilir.»

«Avustralya Kliniğinin bağlı olduğu holdingin Amerika'daki Kadın Kliniğinin de sahibi olduğunu biliyor muydunuz?»

«Evet. Kliniğe girmemin bir nedeni de buydu. Yapay dölleme teknikleri nedeniyle dünya çapında bir gelişmeye gideceklerini biliyordum.»

Marissa, Tristan'ın koluna dokundu. Kendi kaybı çok farklı olduğu halde ortak bir trajediyi paylaşmış gibiydiler. «Benimle konuştuğun için teşekkür ederim,» dedi. «Bu kadar açık olduğun ve bana güvendiğin için çok teşekkür ederim.»

«Umarım sende hemen memleketine dönme isteğini uyandırmışımdır. Başladığın bu seferi bırak artık.»

«Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,» dedi Marissa. «Wendy'nin ölümünden ve TB salpinjitisin bana ve o kadar insana çektirdiklerinden sonra bunu yapamam. Buraya kadar geldim ve pek çok riski göze aldım. Neler olduğunu öğrenmeliyim.»

«Aynı istek benim hayatımı mahvettiği gibi karımı da öldürdü,» dedi Tristan. Öfkelenmiş gibi konuşuyordu. Kadının bu saçmalıktan vazgeçmesini istiyordu ama gözlerindeki parıltıdan bütün söyleyeceklerinin boşuna olacağını anlıyordu. İçini çekti. «Sanırım iflah olmaz bir vakasın sen. Eğer devam edeceksen, Hong Kong'da ki Wing Sin Triadı ile ilişki kurmanı öneririm. Belki onlar yardım ederler. Bir bedel karşılığında ama. Ben böyle yapmak

niyetindeydim. Ama Hong Kong örgütlerinin, özellikle de eroin sözkonusu olduğunda şiddete başvurmakla ün saldıklarını da söylemeliyim, ayrıca ortada para olarak astronomik rakamlar döner. Altın Üçgeni'nden yılda çıkan eroinin parasal değeri yüz milyar dolardan fazladır.»

«Neden sen de benimle gelmiyorsun?» dedi Marissa. «Oğlun Amerika'da güvencede. Neden yıllar önce yapmayı planladığın şeyi şimdi yapmıyorsun? Birlikte yapardık bunu.»

Tristan bir kahkaha attı. «Kesinlikle hayır. Beni kandırmaya sakın çalışma. Benim idealizmim iki yıl önce tükendi.»

«Avustralya Kiliniğiyle Kadın Kliniği neden uyuşturucu işine karışsınlar peki? Para için mi? Bu pek çok şeyi riske atmak olmaz mı?»

«Güzel bir soru. Bunu ben de kendi kendime sordum. Bence bu parayı aklama planının bir parçası. Klinik dünya çapında yayılmak için çok büyük sermaye ister.»

«Çin'den gelen Çinliler ya para, ya eroin ya da ikisini de taşıyan kuryeler şu halde?»

«Benim tahminim öyle,» dedi Tristan. «Bu da beni tüberküloz olayına getiriyor. O nereye giriyor?» Tristan omuzlarını silkti. «Dediğim gibi, bütün yanıtları bilmiyorum. Kadınların bunu nasıl kaptıkları konusunda hiçbir fikrim yok. TB genellikle havadan bulaşır. Yumurtalık kanallarına nasıl girdiğini ise hiç bilemiyorum.»

«Tıpta teşhis böyle konmaz,» dedi Marissa. «Bütün semptomlar ve belirtiler esas teşhisle doğrudan doğruya ilişkilidir. Hemen hemen hep bir tek hastalık vardır. Bence sorunun merkezinde tüberküloz yatıyor.»

«Meydan senin,» dedi Tristan.

«Sen de gel,» diye yalvardı Marissa. «Senin de benim kadar hakkın gerçeği öğrenmek.»

«Hayır! Ben bu işe karışmıyorum. Bir daha asla. Geçenlerde artık epey para biriktirdiğimi ve oğlumu alıp bir yere, örneğin Amerika'ya yerleşmeyi aklımdan geçiriyordum.»

«Tamam!» dedi Marissa. «Anladım artık.» Ama sesinden hiçbir şey anlamadığı belli oluyordu. «Benimle konuştuğun için bir kere daha teşekkür ederim.» Ayağa kalktılar. Tristan, Marissa'nın uzattığı elini sıktı.

«Talihin açık olsun,» dedi.

Marissa insanın gözlerini kamaştıran güneşe çıktı. Tozlar arasında arabasına yürüdü. Windorah'a kadar araba yolu, oradan ertesi günü Charleville gitmek gözünde o kadar büyüyordu ki.

Issız yolda araba sürerken Tristan'ın söylediklerini düşündü. TB salpinjitis hakkında yeni bir şey öğrenmemişti ama hiç beklemediği ve hepsi de insanın huzurunu kaçırıcı bir sürü yeni bilgiler edinmişti. Belki de bunların içinde en çok rahatsız edeni Tristan'ın karısının öldürülmüş olabileceğiydi. Tristan haklıysa o iki adamın köpekbalıklarını çekmek için yem boşalttıkları fikri de yanlış değil demekti. Ve eğer öyleyse, kendi yaşamı tehlikedeydi.

Marissa kendini korumak için neler yapabileceğini düşündü. Ne yazık ki, bu konuda herhangi bir fikri yoktu. Tanımadığı insanlar kendisini öldürmek istiyorlarsa, onların kim olduklarını nasıl bilebilirdi ki? Beklenmeyenden korunmak çok güçtü. Tehlikeyle her an burun buruna gelebilirdi.

Tam o anda sanki korkuları kanıtlanmış gibi garip bir titreşim hissetti. İlk aklına gelen arabaya bir şey yapıldığı oldu. Göstergelere baktı, hepsi normaldi. Ama titreşim az sonra bir

kükremeye dönüştü.

Marissa paniğe kapılarak direksiyonu sıkıca kavradı. Acele bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Frene bastı, direksiyonu sola kırdı. Araba yan yan kaydı. Devrilecek gibi oldu bir an.

Araba durduğu anda uçak iki metre kadar üstünden geçti. Marissa, Wendy'yi öldürenlerin her nasılsa onu bulduklarını anlamıştı. Şimdi de bir kaza kendi başına gelecekti.

Motor durmuştu. Yeniden çalıştırmak için marşa bastı. Ön camdan uçağın dönüp üzerine doğru gelmekte olduğunu gördü. Uzaktan bir böcek kadar görünüyordu ama sesi arabayı sarsıyordu.

Sonunda motor çalışınca Marissa vitesi taktı. Uçak neredeyse üstündeydi. İlerde bir tek akasya ağacı vardı. Marissa her nedense ağaca kadar gidebilirse az da olsa korunabileceğini düşündü. Direksiyonu sağa kırdı, sonra gazı kökledi. Araba ileri fırladı.

Uçak tam üstüne geliyordu. Yerden üç metre yükseklikteydi. Uçağın arkasında havaya toz bulutları kalkıyordu. Marissa ağaca kadar gidemeyeceğini anlayınca frene bastı, gözlerini korumak için ellerini kaldırdı. Uçak son anda birden yükseldi. Araba çarpılmış gibi sarsıldı.

Marissa gözlerini açınca gazı yine kökledi. Araba bir anda ağacın altına erişti. Arkasında uçağın dönüp tekrar ona doğru gelmekte olduğunu duydu. Marissa uçağın çarpmasını bekleyerek arkasına döndü. Ama uçak şimdi yola paralel gidiyordu. Yanından geçerken tekerlekleri yere değdi, motorun sesi daha da arttı. Marissa o anda tanıdı uçağı. İçindeki Tristan Williams'tı.

Uçağın durup dönerek ağır ağır ona doğru yaklaştığını görünce duyduğu rahatlama da yerini öfkeye bırakmıştı. Uçak arabanın yanında durdu. Motor kapatıldı ve Tristan yere atladı. Tristan şapkasını geriye atarak salınarak geldi Marissa'nın yanına. «Marissa Blumenthal! Size burada rastlamak ne büyük bir sürpriz böyle!»

«Korkudan ölüyordum,» dedi Marissa.

«Bunu hak etmiştin.» Adam gülümsedi. «Belki ben de biraz kaçığım. Ama sana fikrimi değiştirdiğimi bildirmek istedim. Belki de karımın anısına borçluyum bunu. Belki de kendime. Her neyse, hem iznim var, hem de bol param. Onun için seninle geliyorum.»

«Sahi mi? Emin misin?»

«Kararımı yeniden gözden geçirtme bana. Bu koşullar altında seni Hong Kong'a tek başına gönderemezdim. Kendimi suçlu hissederdim ve ömrümün sonuna kadar yetecek kadar suçluluk hissediyorum zaten.»

«Çok memnun oldum,» dedi Marissa. «Ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsin.»

«O kadar sevinme. Çünkü bir tatil olmayacak bu. Kolay olmayacak ve tehlikeli olacak. Sonuna kadar gitmeye kararlı mısın?»

«Kesinlikle,» dedi Marissa. «Hele hele şimdi!»

«Şu anda nereye gidiyorsun?»

«Batı Yıldızı Otelinde kalıyorum. Sabaha da Charleville'e doğru yola çıkacaktım.»

«Sana bir önerim var. Batı Yıldızına git ve beni bekle. Seni orada bulurum. Uğramam gereken bir yer daha var. Benimle uçmayı razı gelirsen kiralık arabanı Charleville'e gönderirim.»

«Windorah'tan Charleville'e olan o yolu bir daha yapmamak için her şeye razıyım.»

Tristan şapkasını kaldırıp onu selamladı. «Batı Yıldızında görüşüyoruz o halde.» Dönüp uçağına doğru yürüdü.

«Tris!» diye seslendi Marissa.

Adam döndü.

Marissa'nın yüzü kızarmıştı. «Sana Tris diyebilir miyim?»

«Canının istediğini diyebilirsin.»

«Benimle Hong Kong'a gitmeye karar verdiğin için sana teşekkür etmek istedim.»

«Neye bulaştığımızı görene kadar teşekkür falan etme,» dedi Tristan. «Hong Kong'a hiç gitmiş miydin?»

«Hayır.»

«Eh, o zaman çok şaşıracaksın. Burasının tam tersidir orası. 1997'de Çinlilere verileceği için artık tümüyle kontroldan çıkmıştır. Orada sadece paranın hükmü geçer. Hong Kong'da her şey satılıktır, yaşam bile. Ve yaşam da çok ucuzdur orada.»

«Kendi başıma bir şey yapamayacağım iyice anlaşıldı,» dedi Marissa.

Tristan kadını süzdü. «Bundan pek emin değilim. Bana epey kararlı bir insan izlenimini verdin.» Tristan bir kahkaha atarak uçağına doğru yürüdü.

10 NİSAN 1990 Saat 7:15

«Kalkma saati!» diye bir ses duyuldu. Marissa ilaç almışçasına uyuduğu derin uykudan uyandı. «Williams Turu kovboy tipi bir kahvaltıya başlamak üzere.»

Marissa gözlerini açtı. Tristan pencere önünde durmuş perdeyi çekiyordu. İçeri soluk sabah güneşi doldu.

«Yürü haydi!» dedi Tristan. Yatağın yanına gelip örtüyü çekiştirdi. Marissa panik içinde sarıldı çarşafa. Tristan güldü, topukları üzerine dönüp kapıya yürüdü. «Yarım saat sonra bekliyorum seni.»

Marissa çevresine bakındı. Tristan'ın Charleville dışındaki küçük evinin odasındaydı. Tristan onunla Hong Kong'a geleceğini söyledikten sonra işler birden hızlanmıştı. Olaysız bir uçuştan sonra Charleville'e gelmişlerdi. Marissa havadan ne kadar büyük ve kurak bir ülkede olduğunu çok daha iyi anlamıştı. Bir yerde Avustralya'nın dünyanın en yaşlı kıtası olduğunu okumuştu. Havadan görünce buna inanmamak mümkün değildi.

Kısa bir tartışmadan sonra geceyi Tristan'ın evinde geçirmeye razı olmuştu. İlk başta duraksamıştı ama Tristan ısrar etmişti.

«Eğer bana geceyi konuk odamda geçirecek kadar güvenemiyorsan Hong Kong'da nasıl güveneceksin?» diye sormuştu.

Marissa sonunda razı gelmişti.

Saatler çabuk geçmişti. Tristan zamanının çoğunu tatilini ayarlamakla geçirmiş, arkadaşı Bob Marlowe'u arayarak hastalarını ona devretmişti.

Marissa önceki iki geceyle kıyas edilmeyecek kadar rahat uyumuştu. İstemeye istemeye kalktı. Kahvaltıdan sonra Tristan bir iki işini daha tamamladı, bankasına gitti, ondan sonra birlikte Charieville havaalanına gidip Brisbane uçağına bindiler.

Brisbane'de Hong Kong'a giden Qantas uçağına aktarma yaptılar. Pasaport kontrolundan geçmeden önce Marissa, Tristan'ı bir kenara çekip polis müfettişinin ona Hamilton Adasından ayrılmamasını söylediğini anlattı. «Ya beni tutuklarsa?» diye sordu.

«Yürü haydi!» diyerek güldü Tristan. «Avustralya polisinin o kadar becerikli olduğunu mu sanıyordun yoksa?»

Pasaportlarını kontrol eden memur Marissa'nın yüzüne bile bakmadı.

Uçuş huzur içinde geçti. Marissa bir kere daha şaştı Pasifik Okyanusunun enginliğine. Tristan'ın yanında olmasının verdiği rahatlıkla çok geçmeden uyudu.

Uçak Kai Taç Havaalanına tam saatinde, 17:43'te inerken Marissa da kenti ilk kez havadan gördü. Yolculuklarının amacına rağmen heyecanlanmaktan kendini alamadı.

Koloni havadan zümrüt yeşili bir denize serpiştirilmiş kayalık ve ormanlık huzurlu bir ada dizisi görünümündeydi. Akıl almayacak derecede kalabalık bir limanın ötesinde beton, çelik ve aynalı camdan gökdelenleriyle geleceğin bir kenti yükselmekteydi. Marissa uçağın

penceresinden bu Çin kentlerinin en zengin ve en kalabalığının egzotik ve esrarlı havasını hisseder gibi oldu.

Havaalanı formaliteleri çabuk bitti. Bavullarını beklerken Tristan'ın yanyana iki oda ayırttığı Yarımada Otelinin bir temsilcisi geldi yanlarına. Marissa terminalden çıkınca kapıda kendilerini bekleyen Rolls Royce'u görünce çok şaşırdı.

Yola çıktıklarında, «Bu biraz fazlaca lüks değil mi?» diye sordu. «Çok lüks bir otele gidiyoruz galiba.»

«Neden olmasın? Siz Amerikalıların 'insan bir kere doğar' falan gibi bir deyiminiz yok mudur? Ben tatildeyim ve yıllardır da bir tatil yapmadım. Ciddi bir iş üzerinde olsak bile bunun keyfini çıkarmaya çalışacağım.»

Marissa, Robert'in faturaları görünce ne diyeceğini düşündü.

Otelin arabası Marissa'nın hiç görmediği yoğun bir trafikte tıkanıp kalmıştı. Sürücünün trafiğin her zamankinden serbest olduğunu söylediğinde çok şaşırdı.

Rolls Royce arabanın sessizliğini bile delip geçiyordu kentin gürültüsü. Tristan'ın dediği gibi Avusturalya'dan çok başka bir yerdi burası. Marissa başka bir gezegene gelmiş gibiydi.

Çift katlı otobüsleri, tramvaylar, arabalar, bisikletler, motosikletler ve insanlar sel gibi akıyordu çevrelerinde. Otele vardıklarında Marissa yürüyerek gelmişçesine yorulmuştu.

Ancak otel kapıları arkalarından kapanınca dünyası yine değişti. Altın yıldızlı tavanın geniş lobinin havasında Doğudan çok az şey vardı. Oteldeki tek gürültü yüksek ökçelerin cilalı mermer zemin üzerindeki sesleri ve uzaktan gelen bir piyano melodisiydi.

Kayıt işlemi kısa sürdü, pasaportlarını resepsiyona bırakıp altıncı kattaki odalarına çıktılar. Tristan iki odanın arasındaki kapıyı açtırdı. Hiçbir şeyi rastlantıya bırakmayacağını, bir tehlike anında yardıma koşmaya hazır olmak istediğini söyledi.

Marissa pencerenin önünde duran Tristan'ın yanına gitti. Her boy ve çeşitte tekneyle tıklım tıklım dolu olan Hong Kong limanına bakıyorlardı. Tristan adaya gidip gelen yeşilli beyazlı feribotları gösterdi. Sonra zarif kelebek yelkenli sampanlar vardı. Kanalın ortasına demirlemiş yük gemilerinin yanlarında mavnalar duruyordu. Lüks sürat motorları suları yara yara uçuyorlardı. Dev bir transatlantik rıhtıma yanaşmaktaydı.

Tristan ellerini ovuşturarak, «Eh, Hong Kong'a geldik işte!» dedi. «Burasını nasıl buldun bakalım?»

«Tarif ettiğin zaman ne demek istediğini anladım artık. Şaşırtıcı!»

«Yemekten önce bir içkiye ne dersin?» Tristan karşılık beklemeden telefonu açıp oda servisini istedi. Bira ısmarladı.

Telefonu daha kapatmadan Marissa, «Ben istemem,» diye seslendi. Avusturalya'da içtiği biralar yeterdi.

«Bira istemez, şampanya gönderin,» dedi Tristan. «İki de kadeh.» Marissa itiraz edecekti ama Tristan telefonu kapatmıştı bile. «Pek kutlama yapacak halde değilim,» dedi Marissa.

«Haydi haydi, Marissa.» Tristan yatağa uzanırken şapkasını da koltuklardan birine fırlattı. «Biraz gevşemen gerek. Burasının keyfini çıkarmaya da bakmalısın. Bundan bir zarar gelmez.»

Wendy'nin ölümü aklından çıkmayan Marissa keyiflenmeyi düşünemezdi bile. «Ben hemen işe başlamak istiyorum,» dedi. «Wing Sin Triadını nasıl bulacağız? İlk adımımız ne olacak?»

Tristan yanıt vermeye fırsat bulamadan kapı vuruldu. Hemen yerinden fırlayıp kapıyı ardına kadar açtı. Beyaz eldivenli bir garson içeri girerek kendilerini selamladı. Elindeki tepside bir şişe şampanyayla iki uzun kadeh vardı.

«İşte servis diye buna derim ben!» dedi Tristan. «Bu kadar hızlısını hiç görmemiştim.» Masayı işaret etti. «Şuraya bırak, ahbap.»

Garson hiç ses çıkarmadan tepsiyi bıraktı, sonra geri geri çekilerek selam verip dışarı çıktı.

Tristan şişeyi açtı. Tıpa tavana vurunca sevindi. Kadehleri doldurup birisini Marissa'ya uzattı. Marissa istemeye istemeye aldı uzatılan kadehi.

Tristan gözünün hizasına kaldırdı kadehini. «Hong Kong hafiyeliğimizin şerefine!»

Marissa ile kadeh tokuşturdular. İkisi de içti.

«Şampanya budur işte!» dedi Tristan. Sonra pencereye dönüp gösterdi. «Manzara hakkında bir şey söylemedin. Ne diyorsun, ha?»

«Şaşırtıcı derecede güzel.»

«Benim tahminimden güzelmiş,» dedi Tristan.

Marissa da aynı fikirdeydi. Hong Kong'un bu kadar modern olacağı hiç aklına gelmemişti. Ancak o anda Tristan'ın sözü kafasına dank etti. «Sen daha önce buraya gelmemiş miydin?» diye sorusunu yineledi.

«İlk kez geliyorum.»

«Ama konuşmandan daha önce geldiğin izlenimini edinmiştim.»

«Buraya pek çok arkadaşım gelmişti. Ama ben gelmedim. Lafını çok duydum ve hep de gelmeyi istedim. Ancak bir fırsatını bulamamıştım.»

Marissa pencereden Hong Kong adasına bakarken düşkırıklığı hissetti. Soruşturmalarını hızlandırma bakımından Tristan'ın Hong Kong'u tanıdığına güvenmişti.

«Her neyse, Wang Sin Triadı ile ilişki kurmak için ilk adımımız olacak?» diye sorusunu yineledi.

«Bilemiyorum. Haydi biraz fikir geliştirelim.»

«Bir dakika.» Marissa kadehini masaya bıraktı. «Yani bu Wang Sin örgütüyle ilişki kurmak için bir planın olmadığını mı söylüyorsun?»

«Şimdilik yok. Ama büyük bir örgüttür. İlişki kurmakta güçlük çekeceğimizi sanmam.»

«İnsaf! Buraya hiç gelmediğini ve bu insanlarla nasıl bağlantı kurabileceğini bilmediğini söylemenin tam sırası bu, değil mi? Ne yapacağız yani? Sokağa çıkıp gelip geçenlere mi soracağız?»

«Ne gerekirse onu yapacağız,» dedi Tristan.

Marissa kulaklarına inanamayarak baktı ona. Nasıl bir müttefik bulduğunu merak etmeye başlamıştı.

«Ama her iş sırasıyla. Önce yemeğe gidelim. Aşağı telefon edip resepsiyondan iyi bir Çin lokantası adresi alayım.»

«Al bakalım!» dedi Marissa.

Marissa duş alıp üstünü değiştirdi. Hazırlandığında biraz toparlanmıştı ama sinirli hali tümüyle geçmemişti. Kendini aldatılmış hissediyordu. Ama yine de onun gelmiş olmasına ve yalnız olmadığına seviniyordu.

Resepsiyon ‘tipik’ bir Çin lokantası önermişti. Lokanta cephesi parlak kırmızı ve altın yaldızlarla kaplı dört katlı bir binaydı. İçerde her biri çok lüks kristal avizeli pek çok salon vardı. Hong Kong’un kendisi gibi burası da tıklım tıklımdı.

Marissa da Tristan da bu karışıklık karşısında şaşırıp kalmışlardı. Her taraf insan doluydu. Her odada kalabalık masaların çevresinde gürültücü insanlar görülüyordu. Herkes bağırıyordu. Marissa burasını bir lokantadan çok stadyuma benzetti. Saatin geç olmasına rağmen her yandan çocuk sesleri yükseliyordu. Ve gizli hoparlörlerden de Çin müziği.

Marissa ile Tristan sonunda bir masa buldular. Hemen ellerine kocaman birer menü tutuşturuldu. Ancak ne yazık ki, menü Çinceydi ve çevirisi yoktu. Bir garson çağırmaya çalıştılar ama onu da başaramadılar. Sonunda bir garson geldi yanlarına. Önce İngilizce bilmiyormuş gibi yaptı. Ama sonra fikir değiştirdi, menüyü İngilizce okumaya başladı. Tristan ile Marissa bütün engelleri aşarak yemeklerini ısmarladılar.

«Acaba ne geleceği hakkında bir fikrin var mı?» diye sordu Marissa.

«Yok.»

Lokantanın gürültüsü normal bir konuşmayı olanaksız kılıyordu. Marissa ile Tristan çevrelerini seyirle yetindiler.

Yemeklerinin gelmesi uzun sürmedi. Bir tabak içinde garip garip bitkiler, hamur parçaları, tuzlu soslu bir deniz ürünü ve yağlı bir kuşun kanatları. Bir de büyük çaydanlık yeşil çay.

İşin şaşırtıcı yanı yediklerinin hepsinin çok lezzetli olduğuydu. Sonunda ne yediklerini anlamamışlarsa da, zevkle yemişlerdi.

Lokantadan trafiğin sıkışıklığının biraz azaldığı sokağa çıktılar. Hong Kong’un Kowloon tarafında Tsim Sha Tsui mahallesindeydiler. Taksi çağırmayıp otele yürüyerek dönmeye karar verdiler.

Kent bir ışık ve renk cümbüşüydü. Her tarafta iki kat yüksekliğinde dev neon reklamları vardı. Mağazaların hepsi açıktı ve vitrinleri radyolar, walkman’ler, teypler ve televizyonlarla doluydu. Her üç kapıdan biri bir yeraltı bar ya da gece kulübünün girişiydi. Daracık elbiseler içinde çekici Çinli kadınlar nazlı gülümsemelerle insanları buralara çağırıyordu. Gözlere ve kulaklara bu sürekli bombardımanın yanısıra bir de koku vardı, yiyecek kokusu, kızartma yağı kokusu, günlük ve egzos kokuları.

Kalabalığa rağmen Tristan ile Marissa yeterince yakın yürürlerse konuşabileceklerini farkettiler.

«Wing Sin Triadını bulmak için bir fikrim var,» dedi Tristan. «Çok iyi. Ne?»

«Resepsiyon memuru. O herifler kentteki her şeyi bilirler. Nerede yemek yeneceğini biliyorsa örgütün de nerede olduğunu bilecektir.» Marissa gözlerini yuvarladı. Pek de dahice bir öneri değildi bu. «Benim de bir fikrim var,» dedi. «Ama örgütü bulma konusunda değil. Kentteki büyük hastanelerden birini ziyaret yararlı olabilir. TB’nin burada bir sorun olup olmadığını öğreniriz. Hatta TB salpinjitise rastlayıp rastlamadıklarını bile sorabiliriz.»

«İyi fikir,» dedi Tristan.

Otellerine varınca Tristan doğruca resepsiyona gitmekte ısrar etti. Marissa ise bu fikri pek de parlak bulmuyordu. Bu, New York’a gidip Mafya ile ilişki kurmayı istemekten farksızdı. Resepsiyondan pasaportlarını aldıktan sonra Marissa kenardaki bekleme bölmesine geçti.

«Size yardımcı olabilir miyim?» diye resepsiyon memuru kusursuz İngilizcesiyle sordu.

«Sanırım olabilirsin, ahbap.» Tristan kendilerini dinleyen olmadığından emin olmak için omzu üzerinden arkasına baktı, sonra adama doğru eğildi. «Özel bir bilgi istiyordum.»

Çinli huzursuz bir bakışla bir adım geriledi.

«Wing Sing Triadından biriyle konuşmak istiyordum,» dedi Tristan.

«Böyle bir şeyi hiç duymadım, efendim.»

«Haydi haydi!» Tristan cebinden bir yirmi dolarlık çıkarıp resepsiyon masasının üstüne koydu. «Çok uzaktan geldim.»

«Hong Kong'da böyle şeyler yasaktır.» Adam parayı Tristan'a geri itti.

«Yasal durumlar beni ilgilendirmez. Ben Wing Sin'den biriyle konuşmak istiyorum. Bazı bilgilere ihtiyacım var. Para ödemeye hazırım.»

«Özür dilerim ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.» Adam sinirli, hatta ürkmüş gibiydi.

Tristan bir an adamın yüzüne baktı. «Peki,» dedi. «Ama hatırlaman olasılığına karşı bu yirmi doları bırakıyorum. Birkaç gün burada olacağız.»

Adam iğrenerek baktı paraya. Tehlikeyi göze almayacak kadar azdı. Bahşiş konusunda Avustralyalılar kadar kötüsü olamazdı.

Resepsiyon memuru Tristan'ın lobiyi geçip beyaz bir kadınla buluştuğunu, sonra birlikte bara gittiklerini gördü. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz da, masası üstündeki telefonlardan birini açtı. Otelde çalışmaya başladığından bu yana pek çok garip istekle karşılaşmıştı ama bu, en garip olanıydı kuşkusuz.

Marissa madensuyu kadehindeki buzları karıştırırken Tristan'ın Melbourne'da kent dışındaki çocukluk günlerini dinliyordu. Mutlu bir çocukluk yaşamıştı. Pul koleksiyonu yapardı ve pazar günleri kiliseye giderdi. Babası öğretmendi.

«Pek korunmalı bir yaşamım oldu,» dedi. «Ama mutlu. Bugüne kadar hep basitliğe özlem duymuşumdur. Babam erken öldü. Zaten sağlıksız bir insandı. Ondan sonra annemin ailesinin Altın Kıyısında bir lokantası olduğu Brisbane'e göçtük. Queensland Üniversitesine gidişimin nedeni budur.»

Marissa çok yorgundu. Tristan'ı dinlemekten zevk alıyordu ama bir an önce de yatmak istiyordu. Ayrıca Robert'a telefon etmeyi de düşünüyordu. Konuşmaları bir ara kesildiğinde, «Artık yeter desek,» dedi. «Kocama bir telefon edip burada olduğumu bildirmem gerek.»

Marissa da Virginia'da geçen çocukluğunu, babasının cerrah olduğunu, kendisinin de onu izleyerek tıp mesleğini seçtiğini ve sorunlarını dile getirmekten kaçınarak Robert'la evliliğini anlatmıştı.

«Elbette, hemen telefon etmelisin,» dedi Tristan. «Sen yukarı çık. Ben de az sonra gelirim. Şu Wing Sin işini bir de taksi sürücülerine sormak istiyorum.»

Marissa asansörle altıncı kata çıktı. Anahtarı elindeydi. Ancak asansör kapısı açılır açılmaz kat görevlisi birden ortaya çıkıp kapısını açtı. Marissa adama teşekkür etmeye çalıştı ama adam yüzüne bile bakmadan çekip gitmişti.

Marissa içeri girer girmez Robert'ı aradı. Parasını hesaplı kullanmak istediğinden ödemeli aramıştı.

Robert telefon ücretini ödemeyi kabul ettikten sonra, «Tam şu anda işe gidiyorum,» dedi.

«Hisse senetlerini sattın mı?» Marissa numarayı çevirirken ilk bunu düşünmüştü.

«Hayır, hisse senetlerini satmadım. Sen eve ne zaman döneceksin? Neredesin? Otele telefon ettim ama çıktığını söylediler.»

«Artık Avustralya'da değilim. Sana Hong Kong'da olduğumu bildirmek için telefon ettim.»

«Hong Kong mu!» diye bağırdı Robert. «Hong Kong'da ne işin var?»

«Bir soruşturma yapıyorum.»

«Marissa, çok ileri gittin artık!» Robert burnundan soluyordu. «Bir an önce evine dönmeni istiyorum. Anladın mı?»

«Düşünürüz.» Marissa telefonu kapattı. Robert'la konuşmanın anlamı kalmamıştı artık. Nasıl olduğunu bile sormamıştı.

Marissa pencereye gidip dışarı baktı. Hong Kong gece karanlığında bile cıvıl cıvıldı. Hatta gün ortasından farksız denebilirdi. Sayısız teknenin ışıkları suyun üzerinde ateşböceklerinden bir orduydu sanki. Hong Kong adasındaki gökdelenlerin tüm ışıkları yanıyordu. Hong Kong'da kapitalizmle insan emeği yirmi dört saatlik bir işbirliği içindeydi.

Tam o anda bir kapının kapandığını duydu. Ardından da ara kapı vuruldu. Marissa, Tristan'a içeri girmesini söyledi.

«Haberler iyi,» dedi Tristan. «Avrupalı kapıcılardan biri örgüt merkezinin buraya çok yakın olduğunu söyledi.»

«Nerede?»

«Kale Kent diye bir yerde. Aslında kale falan değilmiş, ama on ikinci yüzyılda Sung hanedanı tarafından bir kale olarak yapılıp çevresi surlarla çevrilmiş. İkinci Dünya Savaşında işgalci Japon güçleri Kai Taç Havaalanını genişletmek için surları yıkmışlar. Ancak İngilizlerle Çinliler bu bölge üzerinde kimin egemen olduğuna bir türlü karar verememişler sonradan. Bu yüzden mahalle yıllardır politik bir boşluktaymış.»

«Tıpkı turist rehberi gibi konuşuyorsun.»

«Pek kötü bir ünü olduğu anlaşılıyor,» diye Tristan devam etti. «Kapıcı örgütle bağlantı kurmak istiyorsak oradan işe başlamamızı salık verdi. Gidip bir bakmaya ne dersin?»

«Şimdi mi?»

«O kadar heyecanlı olan sendin.»

Marissa başını salladı, doğruydu. Robert'la konuşmasının kendisine yeni bir sinirli enerji kaynağı verdiği de doğruydu. «Tamam! Yürü haydi!» dedi.

«Aferin!» Tristan şapkasını aldı, kapıya doğru yürüdüler. Çinli taksi sürücüsü gitmek istedikleri yeri duyunca pek hevesli görünmedi. «Oraya gitmek istiyor olamazsınız,» dedi. «Turistlere göre yer değildir orası.»

«Biz turist olarak gitmiyoruz,» dedi Tristan.

«Kale Kent bir suç bölgesidir,» diye uyardı sürücü. «Polis oraya giremez.»

«Biz polis aramıyoruz. Bizim aradığımız Wing Sin,» dedi Tristan.

Otelin önünden hareket edip Nathan Caddesinden Tsim Shua Tsui'nin gece yaşamının parıltısına daldılar. Liman gibi kent de gündüz olduğu kadar kalabalıktı. Çek çek arabaları, otomobiller, otobüsler arasından güçlükle ilerliyordu. Başları üstünde çiğ neon ışıkları geceyi

gündüze çevirmişti,

Marissa bu manzaranın altında ezilerek Tristan'a dönüp bu örgütlerin ne olduğunu sordu.

«Tüm gizli yeminleri ve törenleriyle gizli derneklerdir. Triad terimi gökyüzü, yeryüzü ve insan arasındaki üçlü ilişkiden gelir. Bunlar yüzyıllarca önce yeraltı politik örgütleri olarak kurulmuşlar ama kısa bir süre sonra suç alanını çok daha kârlı bulmuşlardır. Özellikle de Hong Kong'da kurulanlar ya da gelip buraya yerleşenler. Yalnız Hong Kong'da elli kadar çete ve binlerce üyesi olduğu tahmin edilmektedir.»

«Aman ne rahatlatıcı bir şey,» dedi Marissa gülerek.

«Çinliler suç örgütlerinin kurucusu olmakla övünürler,» diye devam etti Tristan. «Bu işte bu kadar başarılı olmalarının bir nedeni de budur. Bugünlerde daha büyükçe triadların Avrupa, Amerika, Kanada, hatta Avustralya'da şubeleri vardır. Çinlilerin olduğu her yerde mutlaka triad üyeleri de bulunur.»

«Ve belki de TB sapinjitis,» dedi Marissa.

Tristan omuzlarını silkti. «Olabilir. Ama Çin suç örgütleri yeni bir şey değildir.»

«Seninle karşılaşana kadar triadlardan söz edildiğini duymadığımı itiraf ederim.»

«Buna hiç şaşmadım. Çok kimse duymamıştır bunu. Tüm ilgiyi Mafya çeker ve triadlar da bundan memnun olurlar. Ama triadlar Maryadan çok kötüdürler. Mafyanın her ne kadar çarpıksa da, hiç olmazsa bir aileden doğma ahlaklılığı vardır. Triadlar ise sadece parayı düşünürler. Bildikleri tek ahlak kuralları paradır.»

«Bu işten hiç hoşlanmadım,» diye huzursuzca söylendi Marissa. «Seni uyarmıştım.»

Taksi Tang Tau Tsen Caddesinde durdu. Tristan öne eğilerek, «Kale Kent nerede?» diye sordu.

«Ben buradan ileri gitmem. Şu karşıdaki tünel gibi yerleri görüyor musunuz? İçeri oradan girilir işte. Kale Kent sağımızdaki bu berbat yerdir. Sözümü dinlerseniz içeri girmeyin. Çok tehlikelidir. Gelin sizi çok seksi bir gece kulübüne götüreyim.»

Tristan taksiden inip Marissa'nın inmesi için elini uzattı. «Öğütlerin için çok teşekkür ederiz, ahbap. Ama ne yazık ki, bizim Wing Sin ile bir işimiz var.»

Kapı kapanır kapanmaz taksi bir U dönüşü yaptı ve son hızla uzaklaştı.

«Bu işten emin misin? diye sordu Marissa. Sürücünün uyarısı ve Tristan'ın triadlar konusunda söyledikleri ne kadar tehlikeli bir şeye bulaştıklarını anlamasını sağlamıştı.

«Aşılamaz bir kale gibi görünüyor, değil mi?» On katlı bir bina bloku önündeydiler. Bitişik düzende inşa edilmiş binaların hepsi de çok haraptı. Sonradan yapıldığı belli olanlar ise gelişigüzel oraya buraya atılmış gibiydi. Binadan binaya uzanan iplere çamaşırlar geriliydi. Kentin bu kısmında yol falan da yoktu. İçeri ancak sürücünün gösterdiği tünel gibi açıklıklardan giriliyordu.

«Bir deneyelim,» dedi Tristan. «Beğenmezsek döneriz.» Marissa istemeye istemeye onun ardından tünellerden birine doğru yürüdü. Bir yanda beton bina duvarları yükseliyordu. Öteki yanda bir dizi çok parlak aydınlatılmış dişçi büroları vitrinlerinde kavanozlar içinde dişler, çene kemikleri ve takma dişler vardı. Bunların üstünde de balkonlu, saksılı ve TV antenli normal apartman katları yükselmekteydi.

Yolun dişçiler yanı kalabalıktı, radyolar ve televizyonlar sonuna kadar açılmıştı. Ama öteki

yanı sessiz ve karanlıktı.

Marissa ile Tristan sokağın canlı yanını bırakıp Kale Kente giren tünellerden birinin ağzına yürüdüler.

Issız koridorlardan başlarını uzatıp baktılar. Gördükleri manzara niç de hoş değildi. Dar ve karanlık geçit on on beş metre sonra bir yana sapıyordu. Yer kırık beton parçaları ve pisliklerle örtülü, duvarlar baştan başa yazılıydı. Karmakarışık elektrik telleri ve kabloların uzandığı tavanda pek seyrek ve loş birkaç ampul vardı. Tavandan yer yer damlayan sular birikintiler oluşturmuştu.

«Bu Kale Kente girmesek galiba daha iyi olacak,» dedi Marissa. «Bilemem. Wing Sin'le bağlantı kurmak istiyorsak, burası bana uygun gibi geldi.»

«Bence korkunç bir yer.»

«Yürü haydi. İstediğimizi elde edemezsek döneriz dedim sana.»

«Sen önden yürü.»

Tristan hemen arkasında Marissa olduğu halde açıklığa girdi. Biraz yürüyünce daracık geçit lağım kokmaya başlamıştı. Daha ilk köşeyi döndüklerinde Marissa bile tavandaki elektrik tellerine çarpmamak için başını eğmek zorunda kaldı. Yürüdükçe arkalarındaki kentin sesleri de uzaklaşıyordu.

Bir süre gittikten sonra bir sürü tünelin açıldığı bir meydana vardılar. Ayrıca yerin altına ve üst katlara doğru açılan bir sürü karanlık merdiven vardı. Her taraf çöplüktü.

Rastgele birini seçerek yürüdüler. Bir köşeyi dönünce ilk yaşam belirtisiyle karşılaştılar. Bir dizi loş kovukta kadınlar ve erkekler modası geçmiş eski dikiş makineleri üzerine eğilmiş çalışıyorlardı. Erkek gömleği dikmekteydiler. Marissa ile Tristan onları selamlayınca da, hepsi de hortlak görmüş gibi baktılar yüzlerine.

«İngilizce bilen var mı içinizde?» diye sordu. Bilen varsa da, kimse bir karşılık vermedi. «Eh yine de teşekkür ederim,» diye Tristan, Marissa'nın yürümesi için işaret etti.

Labirentin içine biraz daha girdiler. Marissa dönüş yolunu bulacaklarından kuşkulanmaya başlamıştı. Korkuyla tiksinti arasında gidip geliyordu duyguları. Yaşamı boyunca bu kadar iğrenç bir yer görmemişti. Böyle bir yaşam standardı aklının almayacağı bir şeydi.

Hepsinden beter kokan bir köşeyi dönünce Marissa çürüyen bir çöp yığınının tümüyle farelerle kaplı olduğunu gördü. Fareden nefret ederdi.

Geçit yine bir dizi kovuğun bulunduğu bir meydana açılmıştı. Bunlardan bazılarında açıkta yanan ateşler zaten varolan koku ve sıcağı arttırarak ortaya tam bir ortaçağ cehennemi manzarası çıkarıyordu. Ekmek somunlarının pis yere serili olduğu bir fırının yanından geçtiler. Hemen yanıbaşında mallarından bazılarını tavandaki çengellere asmış olan bir yılan satıcısı vardı. Diğer malları hasır sepetler içindeydi.

Biri, «Eroin mi istiyorsunuz?» diye sordu.

Marissa ile Tristan döndüler. On iki yaşlarında bir Çinli çocuk arkalarındaydı.

«Tam da aradığımız insan!» dedi Tristan. «İngilizce konuşan biri. Biz uyuşturucu aramıyoruz, ahbap. Biz Wing Sin Triadınından birini arıyoruz. Bize yardım edebilir misin?»

Oğlan başını salladı. «Burası 14K bölgesidir.»

«Öyle mi? Peki Wing Sin bölgesi ne yanda acaba?»

Çocuk sol yandaki bir koridoru gösterdi.

«Teşekkürler, ahbap.» Tristan elini şapkasına götürüp oğlanı selamladı. Sonra Marissa'yı kolundan tutup çekti.

«Bu işten hoşlanmıyorum,» dedi Marissa ikibüklüm karanlık bir geçitten geçerken. Bir su bikintisine bastı ve bunun ne gibi bir pislik olduğunu düşündü.

«Hiç olmazsa yaklaştık. O çocuk Wing Sin'i bildiğini söyleyen ilk insandı.»

Koridor küçük bir çöplük avluya açılmıştı. Bir merdivende küçük bir kız oturuyordu.

Kız utanarak, «Bal ister misiniz?» diye sordu. «İki dolar.»

«Bal! Çok eski bir terim bu!» dedi Tristan.

Marissa kıza bakarak, «Ne demek istedi?» diye sordu. Kızın üstünde yırtık, yüksek yakalı ve yandan yırtmaçlı geleneksel Çinli giysisi vardı.

«Biz Avustralyalılar 's' ile başlayan sözcüğü kullanırız.»

Marissa şaşırmıştı. «Ama kız daha on yaşında vardı ancak!»

Tristan omuzlarını silkti. «Çinliler çocuk fahişelerden hoşlanırlar.»

Marissa kızdan gözünü ayıramıyordu. Çocuk da ifadesiz gözlerle ona bakmaktaydı. Marissa Virginia'da nasıl korunmuş bir çocukluk geçirdiğini o güne kadar hiç anlamamıştı.

«Oh oh! Karşılayıcı çıkıyor galiba,» dedi Tristan.

Paslanmaz çelikten zincirlerle süslü deri elbiseli bir grup genç kendilerine doğru yaklaşıyordu. Yaşları on beşle yirmi arasıydı.

Grubun epey iri yapılı bir üyesi elini kaldırarak arkadaşlarını durdurdu.

«Ne işiniz var burada?» diye sordu düzgün bir İngilizceyle. «Beyazların Kale Kente girmelerinin yasak olduğunu bilmiyor musunuz?»

Tristan oğlana Wing Sin ile bağlantı kurmak istediklerini söyledi.

«Neden? Uyuşturucu mu istiyorsunuz yoksa seks mi?»

«Hiçbirini. Bazı bilgiler istiyoruz. Karşılığında para vereceğiz.»

«Paranı görelim hele.»

Tristan ne yapacağını bilemedi. Gerginliği azaltmak isterdi ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Kendisine bakan kararlı yüzlere tek tek baktı. Kimse kıpırdamamıştı ama hepsinin hazırlıklı olduğunu görüyordu. Ağır ağır elini cebine sokup cüzdanını çıkardı. Birkaç banknot çıkarıp gösterdi.

Bir çelik parıltısı gören Marissa, «Birinin bıçağı var,» diye fısıldadı.

«Kaç!» diye bağırdı Tristan paraları havaya fırlatıp Marissa'yı geldikleri yöne doğru iterken. Marissa karanlık geçide doğru koşmaya başladı. Tristan'ın arkasından koştuğunu duyuyordu. Çok geçmeden bir iki dakika önce geçtikleri labirent gibi geçite varmışlardı. Ama hangisinden çıktıklarını kestiremedi. Tristan, Marissa'ya çarptı, elini tuttu ve en geniş geçite daldılar.

Arkalarından gelen gençlerin sesleri duyuluyordu. Paraları toplayıp onları kovalamaya başlamışlardı. Marissa ile Tristan kaybolduklarını anladılar. Daha önce görmedikleri bir avluya varmışlardı. Tam ortada her tarafı kapalı küçük bir ev vardı. Ve Kale Kente girdiklerinden bu yana ilk kez gökyüzünü gördüler başlarının üzerinde.

Evin yanından geçip başka bir tünele girdiler. Arkalarındaki seslerden gençlerin arayı kapattıkları anlaşılıyordu. Ayrıca bulundukları yeri tanıma avantajı da onlardaydı.

Bir köşeyi dönünce yine bir dizi kovuğa geldiler. Odalardan biri lokantaydı. Önünde koca bir kazan içinde yengeç ayağı kaynıyordu. Kazanın çevresinde beş altı tane basit tahta vardı. Masaların birinin başında birkaç yaşlı Çinli mah-jong oynuyorlardı.

Tristan, Marissa'yı lokantaya çekti. Masalardan bir ikisi devrildi, mah-jong taşları yere uçtu.

Marissa ile Tristan kadar soluksuz kalan gençler yetişmişlerdi. Çoğunun ellerinde bıçaklar vardı. Yüzleri kararlılıkla gerilmişti.

Tristan, Marissa'yı arkasına iterek Çinlilerden birinin saldırısını bekleyerek kung fu pozisyonu aldı. Ancak korkudan bir köşeye kaçan yaşlılar da dahil, herkes bir anda donmuş gibi hareketsiz kalmıştı. Çinli gençler Tristan'ın tehdit edici pozisyonunu saygı ve belki de korkuyla karşılamışlardı. İriyarı olanı bir adım öne çıktı.

«Hiç de dostça davranmıyorsunuz,» dedi Tristan durumu şakayla geçiştirmeye çalışarak. «Bize yolu gösterirseniz buradan seve seve çıkarız.»

«Bunu ancak bir şey karşılığında yaparız,» dedi delikanlı.

«Karşılık mı?»

«Para. Ve de saatleriniz.»

«O zaman bizi bırakacak mısınız? Buradan nasıl çıkacağımızı gösterecek misiniz?»

«Evet. Borcunuzu ödemiş olarak kabul edeceğiz.»

Gençler içtenliklerini göstermek istercesine bıçaklarını biraz indirmişlerdi.

Tristan yine cüzdanını çıkardı, içindeki bütün parayı en yakın masanın üstüne bıraktı. Sonra saatini çıkarıp paraların üstüne koydu.

«Kadınınki de,» dedi iriyarı olanı.

«Kusura bakma, hayatım,» diyen Tristan elini uzattı. Marissa, Robert'ın armağanı olan saati çıkarıp ona verdi. Tristan onu da ötekilerin yanına koydu.

«İşte, hepsi bu kadar, ahbap. Şimdi senin de sözünü tuttuğunu görelim bakalım.»

Delikanlı parayı ve saatleri aldı. Parayı arkadaşları arasında paylaştırıp saatleri cebine attı.

«Artık dost olduğumuza göre Wing Sing'den söz edebiliriz. Siz o ünlü örgütten misiniz?»

«Hayır. Biz Wo Sin Wo'yuz. Wing Sin'ler domuzdurlar.» Yere tükürdü.

«Bu domuzların nerede bulunabileceği hakkında bir fikrin var mı?» Delikanlı arkadaşlarından birine dönüp uzun uzun konuştu. Sonra, «Tse Mau sizi buradan çıkaracak,» dedi. «Bir daha sakın gelmeyin buraya.» içlerinden biri Tristan'a kötü kötü bakarak öne çıktı.

«Bu tür bir karşılamadan sonra gelmeyeceğimizden emin olabilirsiniz,» dedi Tristan.

Çinliler kenara çekilerek Marissa ile Tristan'ın geçmesi için yol açtılar. Tristan elini arkasına uzatıp Marissa'nın elini tuttu.

«Ah!» diye bağırdı Marissa gençlerden biri uzanıp memesini sıkınca. Tristan dönecekken Marissa onu ileri itti.

Çinli gencin beş altı adım gerisinden yürüdüler. Konuşmuyorlardı. Beş altı kez dönünce Marissa dışarı çıkarılmayıp daha çok içerlere çekildiklerinden korkmaya başlamıştı. Ancak bir geçitten daha çıktıklarında serin gece havasını hissettiler. Dişçinin çok iyi aydınlatılmış muayenehanesi karşılarındaydı.

Tse geri dönmeye davranırken Tristan ona adıyla seslendi. Tse döndü.

«İngilizce bilir misin?» diye sordu Tristan.

«Bilirim.» Marissa gencin yirmi yirmi bir yaşında olduğunu tahmin etti. Çetenin en yaşlılarından biriydi.

«Eh, öyleyse işimiz kolaylaştı,» dedi Tristan. «Senden bir iyilik isteyecektim. Şu anda cebimizde para kalmadı. Demin paylaşırlarken sana da verildiğini gördüm. Bize otele gidecek kadar para verir miydin acaba?»

Tse yanıt vermek yerine bıçağını çekti. Bıçak yirmi santim boyundaydı ve minyatür bir pala gibi kıvrıktı.

Marissa irkildi. Tristan'in böyle bir istekte bulunarak genci kızdırmasını anlayamıyordu.

Ama Tristan hesaplı davranıyordu. Çinlinin bu durum karşısında bıçak çekeceğini ummuştu. Bıçak göründüğü anda Tristan yıldırım hızıyla bir darbe indirdi. Bıçak yere uçtu. Tristan bir çığlık atarak Tse'ye ardarda birkaç yumruk indirdi, ardından bir tekmeyle yere devirdi. Tristan bıçağı bir tekmede bir lağım deliğinden aşağı atarken Tse de duvar dibine büzülmüştü. Tristan delikanlının yanına gitti, deri ceketinden tutup kaldırdı.

«Şimdi bize teklif ettiğin şu parayı görelim hele.» Tse cebinden çıkardığı paraları Tristan'a verdi. Tristan gencin bileğine baktı. «Çok yazık, saatin yokmuş,» dedi.

«Tristan! Gidelim artık!» diye seslendi Marissa.

«Tamam!» Tristan onun arkasından yürüdü. «Bunu yapmak zorunda mıydın?» dedi Marissa. «Erkekliğini kanıtlamak için mi yaptın, ha? Bir pislikten güçbela kurtulmuşken sen başımıza bir yenisini açıyordun.»

«Ben durumu senin gibi görmüyorum. Ayrıca taksi parasına ihtiyacımız vardı.»

Birden, «Dur!» diye bağırdı.

«Şimdi ne var?» diye sordu Marissa.

«Geri dönmeliyiz. En sevdiğim şapkam orada kaldı.»

Marissa kolunu Tristan'ın elinden kurtarıp yürüdü. Adamın komikliklerini hiç de hoş bulmuyordu. Kale Kentteki olaylar sinirlerini bozduysa da, artık kendine geliyordu. Oraya gitmek hataydı zaten. Tristan'a kendilerini tehlikeye attığı için kızıyordu. Hele Tse ile son olay kızgınlığını daha da arttırmıştı.

Tristan ona yetişti ve hiçbir şey söylemeden yanında yürümeye başladı. Kale Kentin karanlık girişinin bir sokak ötesinde Kowloon'un sıradan karmaşası başlamıştı. Kolaylıkla bir taksi bulup otele döndüler.

Marissa yolda Wing Sin Triadını ille de bulacaklarsa bunun nasıl yapılacağı fikrinin kendisinden gelmesi gerektiğini düşündü. Tristan'ın yapacağı en iyi şey Kale Kente gitmekse, ona bu konuda güvenmemek daha doğru olacakti.

Yıllar önce okuduğu bir romanın kahramanının yabancısı olduğu kentte aradığı bilgiyi nasıl elde ettiğini hatırlamıştı. Adam bunu bir araba kiralayarak başarmıştı. İyi bir kiralık araba sürücüsü yaşadığı kentin içini dışını, yasal ve yasadışı yerlerini bilirdi.

Tristan'a dönüp, «Bir fikrim var,» dedi.

«Söyle bakalım.»

Robert odasında küfürler ederek dolanıp duruyor, zaman zaman da durup masasına bir yumruk indiriyordu. Marissa onu gerçekten de işe giderken yakalamıştı. Ancak konuştuktan sonra o kadar kızmıştı ki, çantasını elinden bırakmış biraz sakinleşmeyi bekliyordu.

«Hong Kong'da ne işi var?» diye yüksek sesle söylendi. «Bu saçmalığı çok ileri götürdü artık.»

Robert bilgisayarının başına oturdu. Aile doktorlarına bir telefon etse miydi acaba? Ya Marissa sinir krizi geçiriyorsa? Kendisinin ilgilenmesi gerekmez miydi?

Robert kalkıp yine odanın içinde yürümeye başladı. Yerinde duramıyordu. Ne yapmalıydı acaba? O ana kadar yapılacak en iyi şeyin Marissa'nın bu saçmasapan kovalamadan bıkmasını beklemek diye düşünmüştü. Ama Avustralya başkaydı, Hong Kong bambaşka!

«Neden evlendim sanki?» diye söylenmeye devam etti. «En büyük sıkıntımın temizleyiciden gömleklerimi almak olduğu o bekârlık günleri ne güzeldi.» Birden olduğu yerde durdu. Ama gömleklerimi temizleyiciden hâlâ alıyorum, diye düşündü. Evliliğin kendisine ne getirdiğini düşünmeye çalıştı ama o anda bunu bulamadı.

«Ne yapmalıyım?» diye söylendi yine. «Ne yapabilirim?» Aslında karısının dönmesini istiyordu. Eğer Marissa gönül rızasıyla gelmeyecekse, belki de gidip onu alma zamanı gelmişti.

Robert yürümeyi kesip pencereden baktı. Bir şey daha gelmişti aklına. Ya Hong Kong'da değilse Marissa? Ya yalan söylemişse? O sırada telefonun ödemeli arandığını hatırladı. Hemen telefon şirketini aradı, biraz uğraştıktan sonra nereden aradığını öğrendi. Bir Hong Kong numarasıydı bu. Çevirince karşısına Yarımada Oteli çıktı. İş için iki kere Hong Kong'a gittiğinde kaldığı oteldi bu.

Robert için kesin bir şey vardı, sonsuza kadar hiçbir şey yapmadan oturup Marissa'nın dünyanın dört bir yanını dolaşmasına göz yumamazdı. Artık direnip bu çılgınlığı bir sona erdirmek gerekliydi. Hele bir de maliyeti düşünülürse...

Robert ani bir kararla bir havayolunu arayıp Boston'dan Hong Kong'a doğrudan sefer olup olmadığını sordu. Ardından bürosundan Donna'yı aradı.

«Donna, bugün işe gelmeyebilirim.»

«Peki. Benim yapmamı istediğin özel bir şey var mı?»

«Dün gece dikte ettirdiğim mektupları yazıp gönder. Bir şey daha var, bu gece yemeğe de gelebileceğimi sanmıyorum.»

«Bu kötü işte. Neden ama?»

Willy long, Charleville'de Eucalyptus ve Jacarada sokaklarının birleştikleri köşedeki iki katlı evin kapısını çaldı. İçerden bir köpek havlaması duyulduysa da, Willy kaygılanmamıştı. Sesinden hayvanın o küçük köpeklerden biri olduğu anlaşılıyordu. Kapının üstündeki lamba yandı, kilitte anahtar çevrildi ve kapı açıldı.

Willy içgüdüsel bir hareketle en kötü olasılıklara karşı hazırlandı. Ancak karşısındaki adamın öyle tehdit edici bir yanı yoktu. Uzun ve ince yapısıyla kalın camlı gözlüklü bir süpürge sırığını andırıyordu.

«Siz Dr. Marlowe musunuz?» diye sordu Willy.

«Evet.»

«Uçan Doktor Servisinden adınızı verdiler. Ben buraya Dr. Williams'la konuşmaya gelmiştim ama tatile çıktığını söylediler. Hastalarına siz bakıyormuşsunuz.»

«Evet öyle.»

«Karım hasta da. Dr. Williams ne zaman dönecek?»

«Bir hafta içinde,» dedi Dr. Marlowe. «Bu sabah gitti. Gidişi çok ani olduğundan korkarım hastalarına haber verecek zaman bulamadı. Karınızın nesi var?»

«Yıllardır hasta. Dr. Williams'a görünmesi için onu ikna edebilmem çok uzun sürdü. Başka bir doktora muayene olmaz. Batılı ilaçlarına da güveni yoktur.»

«Çok iyi anlıyorum,» dedi Dr. Marlowe. «Acil bir durum yoksa Dr. Williams'ın dönüşünü bekleyin siz de.»

«Belki de kendisiyle telefonda bir konuşabilseydik. Belki ilaçların dozunu değiştirirdi. Onu telefonla bulabilir miydik acaba?»

«Hong Kong'a ederseniz bulursunuz. Yarımada Otelinde. Bir dakika, size otelin numarasını vereyim.»

Dr. Marlowe az sonra çıkageldi. «İşte, buyrun. Size iyi şanslar dilerim. Bir sorun çıkarsa beni aramaktan çekinmeyin.»

Willy arabaya atlayıp Charleville havaalanına döndü. Uçak yakıt ikmali yaparken Charles Lester'e telefon etti.

«İlginç bir şey öğrendim,» dedi. «Tristan Williams aniden bu sabah Hong Kong'a gitmiş.»

«Hiç hoş haber değil bu!» diye homurdandı Lester. «Kadın da yanında mıymış?»

«Bilmiyorum. Burada kalırsam öğrenebilirim sanırım.»

«Hemen Hong Kong'a gitmeni istiyorum,» dedi Lester. «Kadının da onunla olduğunu kabul ediyoruz. Sydney'den yola çık. Oradan daha çok bağlantı bulabilirsin. Ned de kadını göçmen bürosunda araştırıyor. Yarına kadar o konuda da kesin bir şey öğreneceğiz. Hong Kong'da nerede kaldığını biliyor musun?»

«Yarımada Otelinde,» dedi Willy.

«Çok iyi. Kadın oradaysa, hemen öldür. Fırsatı ele geçirmişken Williams'ı da. Ülke dışında ölürse ölümü pek sorun olmaz.»

«Kaza mı olacak?» Böyle bir iş güç olabilirdi.

«Nasıl olursa olsun. Wing Sin sana silah verecektir. Kadın yoksa bile, Williams'ı öldür. O lanet makalesinden bu yana diken gibi battı durdu bize!»

Willy aldığı göreve sevinerek telefonu kapattı. Hong Kong'u çok iyi tanıdığı için iş kolay olacaktı.

Carter uçağı bankosuna giderek, «Planlarda bir değişiklik oldu,» dedi. «Brisbane'e değil, Sydney'e gidiyorum.»

14 NİSAN 1990 Saat 8:00

Marissa kapının tıklatılmasıyla uyandı. Önce aldırmadı, başını yastığın altına soktu. Ama kapı vurulmaya devam ediyordu. Dirseği üzerinden doğrularak seslendi. Boğuk bir ses geldi dışardan. Marissa kalkıp sabahlığını giydi ve kapının dibine gidip bir daha sordu.

«Oda servisi.»

«Ben oda servisinden bir şey istemedim ki.»

Kapının ardındaki ses, «604 numara,» dedi. «Saat sekizde kahvaltı.»

Marissa anahtarı çevirip kapıyı açtı.

Oda servisi arabasından önce «Sürpriz!» diyerek Tristan girdi içeri. Marissa'ya bir demet çiçek uzattı. «Kahvaltıyı sen değil, ben ısmarladım. Hem de iki kişilik.» Tristan garsona tepsiyi limana bakan pencere önündeki masaya bırakmasını söyledi.

Marissa başını sallıyordu. Tristan'ın bu hallerine gülmek mi kızmak mı gerekir bilemiyordu.

«Ben sabah güneşiyle birlikte kalktım,» dedi Tristan. «Şahane bir gün var dışarda.» Marissa'nın elinden çiçekleri aldı. Marissa yerinden kıpırdamamıştı. Tristan çiçekleri vazoya yerleştirdi.

«Neden öyle duruyorsun?» dedi sonra. «Çok yoğun bir gün var önümüzde. Çabuk ol, haydi!»

Marissa banyoya girdi. Kapıyı kapatırken garsonun da oda kapısından çıkmakta olduğunu gördü.

Marissa aynada kendine baktı. Gördüklerinden korkmuştu. Yüzü sararmıştı. Gözlerinin altında kara halkalar vardı. Parıltısını yitirmiş saçları başından aşağı sarkıyordu. Sonra kapının arkasındaki boy aynasına baktı. Orada gördüğünden memnun kalmıştı, hormon tedavisiyle aldığı kiloları vermeye başlamıştı.

«Ben seni heyecanla odamda bekliyor olacağım,» dedi Tristan dışardan. «İşin bitince seslen, tamam mı?»

Marissa elinde olmadan gülümsedi. Tristan'ın şakacı tutumu, neşesi ve Avustralya aksanı sıkıntılı ruhu için birebirdi. Kendisi ise hangi anda neye sıkılacağını bilemiyordu, Wendy'nin ölümü, Robert'le bozulan ilişkisi, gebe kalamaması.

Kendi yaşantısını düşünürken gülümsemesi de kaybolmuştu. Artık daha kötüye gidecek bir şey olamazdı. Hepsinin üstünde de, hormon tedavisini bırakalı bir hafta olmasına karşın beden ve ruh açısından bir farklılık hissetmiyor, eski dengesinin ne zaman döneceğini merak ediyordu.

Bir duş, arkadan makyaj ve temiz elbiseler biraz kendini toparlamasına yardımcı olmuştu. Hazır olunca ara kapıyı tıklattı. Tristan hemen geldi. Limana ve uzaktaki Hong Kong adasına bakarak kahvaltılarını ettiler.

Kahvelerini içerken Tristan, «Senin önerin üzerine bir limuzin kiraladım,» dedi. «Resepsiyona deneyimli bir sürücü istediğimizi söyledim.»

«Programımız nedir?» diye sordu Marissa.

«Önce para havale ettiğim bankaya gideceğiz. Dün geceki olaydan sonra biraz daha fazla paraya ihtiyacımız olacağını anladım. Sonra yine senin önerin üzerine bir hastaneye gideriz. Oradan hem tüberküloz vakalarını, hem de Wing Sin'i sorarız. Triad konusunda bir ipucu elde edemezsek, o zaman da sürücümüze sorarız.»

«Bence mükemmel,» dedi Marissa.

Aşağı inip dışarı çıkınca arabanın beklediğini gördüler. Siyah Mercedes'in sürücüsü kendisini Freddie Lam diye tanıttı.

Tristan arabaya yerleşince, «Hong Kong Ulusal Bankasına, Freddie,» dedi.

Yarım kilometrelik yolu yoğun trafikte ancak yarım saatte aldılar.

«Yürüseydik daha çabuk gelirdik,» dedi Marissa.

Banka mermer zemin ve sütunlarıyla çok etkileyici bir binaydı. Tristan yüklüce olan parasını çektiğinde kusursuz giyimli müdürün kılı bile kıpırdamadı.

Taksiye binerlerken Marissa, «Bu ne çok para öyle,» dedi. Tristan, Freddie'ye kendilerini Yeni Dünya alışveriş merkezine götürmesini söyledi.

«Hastaneye gitsek daha iyi olmaz mıydı?» dedi Marissa. Tristan'ın alışverişle ilgilenmesini aklı almıyordu.

«Sabırlı ol hele!» dedi Tristan.

Yapay çavlanlar, yürüyen merdivenler ve akıl almayacak kadar mağazanın bulunduğu binada Tristan, Marissa'yı mücevhercilerden birine soktu ve bir gece önce kaptırdığı saatin yerine bir tanesini seçmesini istedi. .

«Haydi, Marissa, kendimi bugün çok zengin hissediyorum,» dedi kadın itiraza kalkışınca. «Hem dün geceden kendimi sorumlu buluyorum.»

Sonunda ikisi de birer saat aldılar. Tristan sıkı bir pazarlık yaptı.

Arabaya dönünce, «Otele gidiyoruz, Freddie,» dedi.

Freddie gülümseyerek parmağını kasketinin siperliğine götürdü.

Tristan arkasına yaslanınca, «Bak Freddie'yi görünce aklıma geldi,» dedi. «Yeni bir şapka almam gerekecek. Eskisine de öyle alışmıştım ki.»

«O şapkanın uçağını birkaç kere üstünden geçirmişsin gibi bir hali vardı.»

«Öyle yapmıştım zaten. O yüzden onu çok seviyorum ya.» Otelde bir kasa kiralama formu doldurdular. Belgeyi ikisi de imzaladı. Tristan sonra bankadan çektiği paranın büyük bir kısmını kasasına kilitledi.

Bu iş de bitince yine arabalarına döndüler. Tristan, «Freddie, Kovvloon'un en büyük hastanesi hangisidir?» diye sordu.

«Queen Elizabeth Hastanesi.»

«Oraya gidiyoruz öyleyse.»

Araba tam hareket etmişti ki, otelin resepsiyon memuruyla lacive elbiseli üç genç Çinli dışarı çıktılar. Otel memuru uzaklaşan arabayı gösterdi.

Kanton lehçesiyle, «İşte şu!» dedi. «İçindekileri görebildiniz mi?>s

Üç Çinli başlarını salladılar. Biri, «Aferin, Pui Ying,» dedi. «Wing Sin dostlarını unutmaz.»

Üç adam kendilerini bekleyen siyah Mercedes'e binip önlerindeki arabayı izlemeye

koyuldular. Mercedes'in direksiyonundaki saldırgan bir sürücüydü ve Hong Kong trafiğine alışkındı. Yolcular 426 numaları plakayı görünce hemen kaçışıyorlardı. Mercedes çok geçmeden kovaladığı arabanın arkasında yerini almıştı.

«Bu işi nasıl yapacağız?» diye sordu adamlardan biri.

«Nereye gittiklerini öğrenene kadar bir şey yapamayız, ama ondan sonrası güç olmayacak sanırım.»

Sürücünün yanında oturan adam omuz kılıfından bir 38'lik tabanca çıkardı. İçini açıp kurşunlarına baktı, sonra kapatıp yine kılıfına yerleştirdi.

Öndeki arabanın Queen Elizabeth Hastanesinin bahçe kapısından içeri girdiğine çok şaşırdılar.

«Belki de biri hastadır,» dedi adamlardan biri.

«Burada çok dikkatli olmak zorundayız,» dedi diğeri. «Polis sık sık gelir buraya.»

Adamlar Marissa ile Tristan'ın hastaneden içeri girdiklerini gördüler. Çevrelerini iyice kolaçan edip ortalıkta polis görmeyince onlar da çıktı arabadan.

«Onların arabasını kullanalım,» dedi biri.

Diğerleri başlarını salladılar. Üçü de birer sigara yakıp yürüdüler.

Freddie camını indirmiş, gazete okuyordu. Birden sağ kulağının hemen altına dayanan bir madenin soğukluğunu hissetti. Ani bir hakeket yapmamaya dikkat ederek sadece gözlerini sağa çevirdi. Başına dayanan şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Haklıydı, bir tabancaydı bu.

Freddie bakışlarını kaldırınca dişleri arasında yanan bir sigara olan genç bir Çinliyle yüzyüze geldi. Arkasında iki kişi daha vardı. Tabancalı adam, «Arabadan in,» dedi. «Ağır ağır ve sessizce. Kimseye bir şey olmayacak.»

Freddie yutkundu. Bunların Triad askerleri olduğunu anlamıştı. Bu tiplerin nasıl umursamadan cinayet işlediklerini bildiğinden dehşete kapılmıştı. Arabadan indi.

Tabancalı adam, «Şimdi lütfen öteki arabaya geç,» dedi. Freddie arabaya varınca da içeri girmesini söyledi. Freddie adamların arabasına girdi. Tabancalı adam da yanına oturdu. Freddie öteki iki kişinin kendi arabasına bindiklerini gördü.

Kai Taç Havaalanına varmak Willy'i hep bir mutlulukla doldururdu. Sydney'de doğmuş olmakla kendisini tam bir Avustralyalı sayardı, ama annesiyle babası Hong Kong'dan gelmişlerdi ve orada akrabaları vardı.

Willy'nin ilk işi bir araba kiralamak oldu. Hong Kong'da park yeri bulmanın bir karabasandan farksız olduğunu biliyordu, ama bunu pek umursadığı yoktu. Araba harekât üssü olarak kullanılacaktı ve herhangi bir yerde terkedilebilirdi. Arabayı kiralarken yanında getirdiği birkaç sahte belgeden birini kullandı.

İlk uğrak yeri Kowloon'un dünyanın en kalabalık yerlerinden biri olan Mong Kok semtinde bir lokanta oldu. Lokanta daracık ve çok kalabalık Canton Sokağındaydı. Willy yerel polisin eline uygun bir bahşiş sıkıştırıp arabayı üzerleri brandayla örtülü iki gezgin satıcının arabası ortasına bıraktı.

Lokanta sabahın o saatinde boştu. Willy doğruca ter içinde kalmış olan aşçıların öğle yemeği için hazırlık yapmakta oldukları mutfağa gitti. Yer bir parmak kalınlığında yağ ve çöple kaplıydı.

Mutfağın ardında büro olarak kullanılan birkaç oda vardı. Birinde yüksek yakalı ipekli elbise giymiş olan yaşlıca bir kadın bir masa başında çalışmaktaydı.

Willy kadını saygıyla selamladıktan sonra kim olduğunu söyledi. Kadın hiç konuşmadan masanın çekmecelerinden birinden iple sarılı bir paket çıkarıp Willy'ye uzattı. Willy kadını selamlayarak oradan çıktı.

Arabasına dönünce paketi çözdü. İçinde 9 mm.lik bir tabanca vardı. Willy silahı şöyle bir tarttı. Eline çok uygun gelecekti.

Şarjörü çıkarınca onun da dolu olduğunu gördü. Kâğıdın içinde bir avuç mermi vardı. Willy ihtiyacı olmayacağını bilmesine karşın onları da cebine soktu. Aslında iki mermi yeterdi ona. Oysa şarjörde sekiz mermi vardı.

Tabancayı ceketinin iç cebine sokup dikiz aynasında görüntüsüne baktı. Tabanca şişkinlik yapıyordu. Ceketini iliklediı. Yarımada Otelinde kalacağını bildiği için en iyi elbisesini giymişti. Aynaya bir daha baktı. Düğmeler iliklenince o kadar da kötü durmuyordu.

Willy otele yaklaşırken içinde bir heyecan kıpırtısı duydu. Avustralya Kadın Bakım Kliniği için yaptığı işler içinde en çok şimdi yapmak üzere olduğunu severdi. İlk başta Kanton lehçesini çok iyi bildiği için işe alınmıştı. Ama yıllar geçip kendini kanıtlayınca yeni yeni sorumluluklar verilmişti. 'Güvenlik' bölümünde Ned Kelly'den sonra ikinci adamdı Willy.

Willy otelin önüne gelince park yapılmaz yazan boş bir yer bulup arabayı oraya soktu. Sonra inip kapıcıya iki yüz Hong Kong doları verdi. Kanton lehçesiyle, «Döndüğümde arabamı orada bulacağımı umarım,» dedi.

Kapıcı parayı cebine atıp başını salladı.

Otele girerken Wiliy'nin göğsü gururla kabarıyordu. Sydney'de yoksul bir ailenin çocuğu olarak büyüdüğü günlerde böylesine lüks bir otele girebileceğini ve bundan huzursuzluk duymayacağını hayal bile edemezdi.

Willy bir kenardaki dahili telefonlardan birini açıp santral memurundan Marissa Blumenthal'in odasını bağlamasını istedi. Böylece onun orada olduğunu saptayacaktı. İlk başta telefonu hemen kapatmak istediyse de, avıyla konuşmanın heyecanı baskın çıktı. Ancak telefon açılmadı.

Willy yine santralı çevirip Tristan Williams'ı aradı. Onun odası da yanıt vermiyordu. Willy ikisinin birlikte çıktıklarını tahmin etti. İyiye işaretti bu. O da zaten ikisini birden istiyordu. Planı çok basitti. Yanlarına gidip kafalarına birer kurşun sıkacaktı. Bunu kalabalık bir yerde yapmayı yeğlerdi. Ondan sonra tabancayı atacak ve kalabalığın arasına karışacaktı. Bunu geçmişte çok yapmıştı. Hong Kong'da kolaydı. Avusturalya'da ise biraz daha güç.

Willy bir gazete aldı, lobide ön kapıyı görebileceği bir koltuğa oturdu. Avını kovalayacak yerde onun kendisine gelmesini sağlayacaktı.

Dr. Myron Pao, «Hong Kong'da tıp ilginç bir karışımdır,» dedi. «Ben Londra'da öğrenim yaptığım için Batı tıbbini benimserim. Ama geleneksel tedaviyi de gözardı etmem. Bitkicilerin ve akupunkturcuların da kendilerine özgü bir yerleri vardır.»

Marissa ile Tristan hastaneyi kendilerine gezdirmekten zevk duyan bir stajyer doktor bulmuşlardı. Boston'daki özel hastanelere alışkın olan Marissa, Queen Elizabeth Hastanesinin içinde bulunduğu koşullara çok şaşmış, ama verimliliğiyle de çok etkilenmişti. Kliniklerde ve

koğuşlarda gördüğü hasta sayısı şaşırtıcıydı. Dr. Pao yatan hastaların özel bakımlarını Çinli ailelerin yaptıklarını söyledi.

«Ya verem?» diye sordu Marissa. «Hong Kong'da verem bir sorun mudur?».

«Bu bakışa göre değişir. Yılda sekiz bin kadar yeni verem vakası görüyoruz. Ama bunun da beş buçuk milyonluk bir nüfusta olduğunu unutmamalısınız. Çinlilerin nasıl sıkışık yerlerde yaşadıklarını bildiğimizde bu rakam ürkütecek boyutlara varmış sayılmaz. Bunun bir nedeni de çocuklara BCG aşısı yapmamızdır. Sizin Amerika'daki deneyleriniz aksini gösterse de biz BCG'yi gerçekten yararlı bulmaktayız.»

«Son yıllarda TB vakalarında bir artış oldu mu?» diye sordu Marissa.

«Vietnam ve Kamboçya'dan göç başlayınca bir artış görüldü.»

«Ya TB salpinjitis?» diye sordu Marissa.

«Ben böyle bir vakaya rastlamadım.»

«Hiç mi?» Marissa emin olmak istiyordu.

«Bildiğim kadarıyla,» dedi Dr. Pao.

«Ya Çin Halk Cumhuriyeti'nde durum nedir?» diye sordu Marissa. «Onların TB konusundaki deneyimleri nereye varmıştır?»

«Tüberküloza orada buradan sık rastlanır. Solunum yolları hastalıkları da fazladır. Onlar da BCG'yi büyük bir başarıyla uygulamaktadırlar.»

«Şu halde büyük bir sorun, son günlerde göze çarpacak bir artış yok demek?»

«Bildiğim kadarıyla yok,» dedi Dr. Pao. «Olsaydı duyardım. Çin'le, özellikle de Guanzhou bölgesiyle tıbbi konularda çok sıkı bir iletişim içindeyiz.»

Marissa ne diyeceğini bilemedi.

«Wing Sin örgütü hakkında bir şey biliyor musunuz?» diye sordu Tristan.

«Bu soru Hong Kong'da çok tehlikelidir,» dedi Dr. Pao. «Varolduklarını biliyorum, hepsi bu kadar.»

«Onlarla nasıl bağlantı kurulacağını bilebilir misiniz acaba?»

«Kesinlikle hayır.»

«Son bir soru daha,» dedi Marissa. Doktorun vaktini almış olmaktan korkuyordu. «Çinlilerin Avustralya'ya yapay döllenme tekniğini öğrenmeye gitmeleri için bir neden söyleyebilir misiniz?»

Dr. Pao bir an düşündü, sonra başını salladı.

«Kesinlikle söyleyemem. Çin tıbbı yetkililerinin bugün en büyük sorunları döllenmeyi önlemektir, çoğaltmak değil.»

«Ben de öyle düşünüyordum. Bize zamanınızı verdiğiniz için çok teşekkür ederiz.»

Marissa ile Tristan hastaneden çıktılar. Marissa başını salladı. «Bizim olduğu kadar Dr. Pao'nun da zamanını boşa harcadık. Bugün göreceği hastaların listesini gördün mü?»

«Kimi zaman olumsuz sonuçlar olumlular kadar önemlidir,» diyen Tristan kadının koluna girdi. «Kendine karşı bu kadar acımasız olma. Buraya gelmek iyi bir fikirdi.»

Arabalarına doğru yürürken Marissa, «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

«Freddie'ye sorarız.»

Arabaya geldiklerinde sürücü yerinden fırlayıp arka kapıyı açtı. Marissa daha adımını içeri

atmıştı ki, Tristan kolunu tutup dışarı çekti. Sürücünün Freddie olmadığını farketmişti. Marissa da aynı anda arka koltukta oturan Çinliyi gördü.

«Bizim sürücümüz nerede?» diye sordu Tristan. Kapıyı tutan adam Freddie'den daha gençti ve üstünde sürücü üniforması değil, lacivert takım elbise vardı.

«Öteki sürücünün bir işi çıktı,» dedi adam.

«Bu biraz garip değil mi?»

«Hiç değil. Müşteri özel bir sürücüyü istediği zamanlar böyle yaparız.»

«Arabada bir adam var,» dedi Marissa.

Tristan bakmak için eğildi.

Kapıyı tutan adam, «Lütfen içeri girin,» dedi.

«Tristan! Adamın silahı var!»

Tristan doğruldu. Adamın elinde kısa namlulu bir tabanca vardı. Tabancayı ona doğrultmuştu.

«Şaka mı bu?» diye sordu Tristan.

«Lütfen içeri girin...» Ancak adam sözünü bitiremeden Tristan önce boynuna, sonra bileğine birer darbe indirdi. İkinci darbede tabanca yere düştü. Adam göğsüne yediği bir tekmeyle arabanın üstüne devrildi, arabanın kapısı kapandı.

Tristan, Marissa'yı kolundan tutup küçük bir çimenliği çeviren sık taflanların arasına soktu. Şimdi artık caddedeydiler. Tristan arkasına bakınca kendilerini üç kişinin kovalamakta olduğunu gördü.

Tristan sokağa çıkınca kalabalık arasında kaybolacaklarını ummuştu. Ama umdukları olmamıştı. Adamlar onları görebiliyorlardı. Tek yapacakları şey koşmaya devamdı.

Daha önce gördükleri motosikletli polislerin birini bulma umuduyla Kowloon'un Yaw Ma Tai mahallesine doğru koştular. Bir trafik polisine bile razıydılar ama görünürlerde öyle biri de yoktu.

Onların geldiğini gören Çinli yayalar açılarak yol veriyorlardı. Meraklı görünüyorlar ama karışmak istemiyorlardı.

Tristan ile Marissa çift katlı otobüsler ve otomobillerle tıkanmış bir anacaddeye çıktılar. Bisikletler bile durmak zorunda kalmışlar, karşıdan karşıya geçmek güçleşmişti. Öteki yana geçip de arkalarına bakınca kendilerini kovalayanlarla aralarında sadece bir cadde genişliği mesafe kaldığını gördüler.

Bir kere daha Yaw Ma Tai mahallesindeydiler. Kalabalık ve tıkanıklık daha da artmıştı. Marissa ile Tristan hiç düşünmeden bir pazarın kurulu olduğu sokağa daldılar. Aceleden el arabalarına, satıcılara ve müşterilere çarpıyorlar, istedikleri gibi hızlı koşamıyorlardı.

Marissa korkusuna rağmen yavaşlamaya başladı. Hormon tedavisi ve aldığı kilolar koşmasını güçleştiriyordu.

Onun aksadığını farkeden Tristan, «Koş!» dedi.

«Koşamıyorum!» Soluk soluğaydı Marissa.

Tristan onun kendisine daha fazla ayak uyduramayacağını anladı. Saklanacak bir yer bulmalıydı. Tristan satıcıların arabaları arasına gidip baktı ama hiçbir yer bulamadı. Arabalarla apartmanların arası güneşte çürüyen bozuk sebze ve meyvelerin atıldığı bir yer olmuştu.

Kapıların hiçbiri açık değildi. Zemin katlarındaki pencereler bile sıkı sıkı kapatılmıştı. Tristan birden ilerde küçük bir yan sokak gördü.

«Az kaldı, haydi gayret,» dedi.

Sokağa saptılar. Sokak o kadar dardı ki, ancak bir tek araba geçebilirdi. Derileri yüzülmüş ördeklerin boyunlarından asılı olduğu bir dükkânın önünden geçtiler. Onun yanındaki dükkânda yenebilen böcekler, ötekisinde ise yılan satılıyordu.

Pazar yerinin gürültüsünden sonra burası çok sakindi. Ses olarak şurada burada çalınan radyolarla mah-jong taşlarının tahtaya vurulurken çıkardığı şakırtı vardı. Yaşlı oyuncular başlarını kaldırıp baktılar ama yine oyunlarına devam ettiler.

«Bizi kovalayanlar kim?» diye soluk soluğa sordu Marissa. «Neler oluyor? Neden kovalıyorlar bizi?»

«Hiç bilmiyorum. Ama Hong Kong'dan nefret etmeye başladım sanırım. Avustralya'nın kuzeyinde timsahların cirit attığı nehirlerde yüzmek burada yaşamaktan daha kolaydır. Ben silahtan oldum olası nefret eden bir insanım.» Tristan omzu üzerinden arkaya bakınca dar sokakta kendilerini izleyen olmadığını gördü.

«Ben bir dakika oturmalıyım,» dedi Marissa. İlerde boncuklu perdesinin üstünde parlak çaydanlıklar asılı olan bir çayevi vardı. «Bir şey içmeye ne dersin?»

Tristan arkasına baktıktan sonra içeri girmeyi kabul etti.

Çayevi depoyu andıran penceresiz bir yerdi. Masalar yontulmamış tahtalardan yapılmıştı. İçerde birkaç müşteri vardı. Bunlar bütün Çinliler gibi bağırarak konuşuyorlar, küçük bir el radyosundan yükselen ağır Çin müziği de çayevine dışarıyı aratmayan bir gürültü sağlıyordu. Marissa her şeye rağmen oturabildiği için mutluydu. Bacakları çok ağrıyordu, ayrıca yan tarafına da bir sancı saplanmıştı.

Kendilerine kuşkuyla bakan çayevi patronu yanlarına gelip Çince bir şeyler söyledi.

«Kusura bakma, ahbap, ama Çincemiz yok,» dedi Tristan. «Birer fincan çay ver bize. Hangi marka olursa olsun. Tamam mı?»

Adam hiçbir şey anlamadan baktı Tristan'ın yüzüne. Tristan eliyle çay içermiş gibi yapıp öteki müşterileri gösterdi. Patron sonunda ne istenildiğini anlayarak girişteki boncuklardan yapılma bir perdeden arka tarafa geçti.

Marissa hâlâ soluk soluğaydı. «Hong Kong'a geleli yirmi dört saat olmadı ve iki kere canımızı kurtarmak için koşmak zorunda kaldık. Ve iki seferinde de bir tek polis bile görmedik.»

«Ben sana bunun pek parlak bir tatil olmayacağını söylemiştim ama.»

«Şimdi polise gitsek mi acaba?»

«Onlara ne söyleyebiliriz ki?» dedi Tristan. «Üstelik Wing Sin'i bulmak için bize yardım etmeyecekleri de kesin.»

Tristan başını çevirip bakındı. «Çaylar da nerede kaldı?»

Marissa'nın çay falan umurunda değildi.

Tristan ayağa kalktı. «Hong Kong tam bir aşırılıklar kenti,» dedi. «Siparişin ya hemen geliyor, ya hiç gelmiyor.» Patronun arkasına geçtiği boncuklu yere doğru yürüdü, başını uzatıp içeri baktı. Sonra dönüp yerine oturdu.

«İçerde birkaç yaşlı pipo içiyorlar. Sanırım o eski biçim afyon içilen yerlerden birine geldik. Afyon İngiliz sömürgecilik tarihinin en acı ve en iğrenç miraslarından biridir. Ancak Hong Kong'un kurulma nedeni de budur.»

«Gidelim mi?» dedi Martssa. O anda tarih hiç ilgisini çekmiyordu.

«Gidelim.»

«Buradan nasıl çıkacağız?»

«Arka sokaklardan geçip büyük bir caddeye varınca bir taksiye bineceğiz.»

«Haydi, kalk öyleyse. Otele ne kadar çabuk dönersek o kadar iyi olacak.»

Tristan, Marissa'nın kalkması için masayı kenara çekti. Marissa zonklayan bacaklarını iyice gerdikten sonra boncuklu perdenin arasından dışarı çıktı. Hemen arkasından gelen Tristan dışarda donmuş kalmış olan Marissa'ya çarptı. Çayevinin kapısı önünde siyah bir araba duruyordu.

Tristan, Marissa'nın bileğini tutup çayevine dönecekken kalın tahta kapının yüzüne kapandığını gördü. Zorla açmaya çalışırken de arkasından sürgülerin itildiğini duydu.

Çaresizlikle sokağa döndü bunun üzerine.

Makineli tabancalı adam, «Lütfen,» diyerek arabanını arkasını işaret etti. Tristan adamın ceketinin dirseğinin yırtılmış olduğunu gördü. Kendisine vurduğu zaman olmuş olmalıydı.

Ne Tristan, ne de Marissa yerlerinden kıpırdadılar. Ama silahlı adamın beklemeye tahammülü yoktu. Makineli tabancasıyla kaldırıma birkaç el ateş etti. Kurşunlar sokakta sekerken yaşlı mah-jong oyuncuları kendilerini yere attılar.

Marissa ile Tristan adamın şakaya gelir yanı olmadığını anladılar. Arabanın arka kapısına doğru yürüdüler ama tabancalı adam başını salladı. Tabancasıyla arabanın bagajını işaret etti. Adamlardan biri bagajı açıp kapağını kaldırdı.

«Bagaja mı gireceğiz yani?» diye sordu Tristan.

«Lütfen,» dedi tabancalı adam.

Tristan bagaja girip kıvrıldı, Marissa da arkasından girip dizlerini bükerek ona sokuldu.

Bagaj kapağı kapandı, içersi zifiri karanlık oldu.

Tristan, «İlk kez bir araba bagajında bir kadınla sarmaş dolaşım,» dedi.

«Sen hiç ciddi olamaz mısın?»

«Konserve tenekesindeki balıklar gibi,» dedi Tristan.

Arabanın motorunun çalıştığını duydular, sonra da araba hareket etti.

«Tris, korkuyorum,» dedi Marissa gözyaşlarını tutmaya çalışırken. «Ya burada boğulursak? Ben sıkışık yerlerden oldum olası çok korkarım.»

«Gözlerini kapamayı dene. Bunun yararı olur. Normal soluk al. Bizim derdimiz havasızlıktan boğulma değil şimdi. Bizi nereye götürdükleri asıl önemli olan.»

Tristan, Marissa'nın kapalı yerler korkusunu yenmek için aklına geleni söylemeye başladı.

Uzun bir süre sonra araba durdu, motor kapatıldı. Arabanın kapılarının açılıp kapandığını duydular. Bagaj kapağı açıldı.

Aynı üç adam onlara bakıyorlardı.

Tabancalı adam, «Dışarı lütfen,» dedi.

Paçavraya dönmüş Marissa, arkasından da Tristan dışarı çıktılar. Konteynerlerle dolu büyük

bir depodaydılar.

«Yürüyün,» dedi tabancalı adam. İki konteyner arasındaki boşluğu gösterdi.

Tristan kolunu Marissa'nın beline doladı, başlarına neler geleceğini düşünerek korkuyla yürüdüler. Birden karşılarına kapalı bir kapı çıkınca durdular. Adamlardan biri kapıyı açıp içeri girmelerini işaret etti.

Marissa ile Tristan şimdi uzun bir koridordaydılar. Verilen sessiz emirleri yerine getirerek koridorun ucundaki bir kapının önünde durdular. Adamlardan biri kapıyı tıklattı. İçerden Çince bir şey söylendi ve kapı açıldı.

Marissa ile Tristan'ı içeri ittiler.

Girdikleri yer masası, dosya dolapları, büro eşyası ve duvarlarında deniz acentelerinin kocaman gemili takvimleriyle bir işyerini andırıyordu. Masanın başında onları kaçıranlardan daha yaşlı bir Çinli oturmaktaydı. Adamın üstünde tertemiz beyaz bir takım elbise vardı, kol düğmeleriyle kravat iğnesi altındı. Yanıbaşında gri takım elbiseli başka bir Çinli vardı.

Marissa ile Tristan dürtülerek içeri sokulurken beyaz elbiseli adam arkasına yaslandı, ellerini ensesinde bitiştirip ikisini de tepeden tırnağa kadar süzdü. Sonra öne eğilip dirseklerini masanın üstünde açık duran deftere dayadı.

Adam Çince bir şeyler söyleyince lacivert elbiseli üç adam gelip Tristan ile Marissa'nın üzerlerini aradılar, saatlerini ve cüzdanlarını masanın üstüne bırakıp geri çekildiler.

Beyaz elbiseli adam sanki zamanı bolmuş gibi bir sigara yaktı. Dişleri arasına sıkıştırdığı sigaranın dumanının gözlerine girmemesi için başına yana eğip cüzdanları inceledi. Paraları çıkarıp bir kenara koydu. Sonra başını kaldırıp baktı.

«Wing Sin hakkında neden sorular sorduğunuzu merak ettik,» dedi tam bir özel okul İngilizcesiyle. «Hong Kong'da triadlar yasadışıdır. Onlar konusunda konuşmak tehlikelidir.»

Tristan karşılık vermeden Marissa atıldı. «Biz doktoruz. Sadece bilgi isteyecektik. Bir hastalığı araştırmaya çalışıyoruz.»

«Hastalık mı?» diye adam kulaklarına inanamayarak sordu.

«Tüberküloz,» dedi Marissa. «Amerika, Avrupa ve Avustralya'da görülen belirli bir tüberküloz tipini araştırıyoruz.»

Beyaz elbiseli adam güldü. «Triadlardan artık tıbbi konularda bilgi mi istenir oldu? Çok komik. Oysa politikacılar yıllardır triadların birer hastalık olduğunu söylerler.»

«Biz Wing Sin'den tıbbi bilgi istemiyoruz,» dedi Tristan. «Bizim istediğimiz, Wing Sin'in Çin Halk Cumhuriyeti'nden Avustralya Kadın Bakım adındaki şirket için yasadışı yollardan getirdiği insanlar hakkında bilgi.»

Beyaz elbiseli adam ikisini de bir daha süzdü. «Bu konuşmanın en şaşırtıcı yanı da size inanıyor olmam,» dedi ifadesiz bir gülümsemeyle. «O kadar akıl almaz bir şey söylüyorsunuz ki, kimsenin aklına böyle bir şeyi uydurmak gelmez. Ancak Wing Sin'den açıkça herkesin önünde söz etmenizin size getireceği tehlikeden de kurtulmuş sayılmazsınız.»

«Bilgi karşılığında para vermeye hazırız,» dedi Tristan.

«Öyle mi?» Beyaz elbiseli adam güldü. «Siz Avustralyalıların üstüne yoktur konuya hemen girmekte. Ve Hong Kong'da her şey satılık olduğu için, belki de sizinle bir iş yapabiliriz. On bin Hong Kong doları verirseniz sizin için bir iki soruşturma yapabilirim. Garanti veremem

kuşkusuz.»

«Beş bine olmaz mı?» dedi Tristan.

Beyaz elbiseli adam yine güldü. «Cesaretinize hayranım,» dedi. «Ama pazarlık edecek durumda değilsiniz. On bin dolar.»

«Kabul. Bilgiyi ne zaman alacağız?»

«Yarın sabah saat onda Victoria Tepesi'nde buluşalım. Oraya tramvayla gelin.»

«Tamam.» Tristan cüzdanları ve paraları almak için uzandı.

Beyaz elbiseli adam Tristan'ın eline vurdu. Cüzdanları alıp uzattı. «Parayla saatler burada kalacak,» dedi. «Kusura bakmayın ama sizi getiren adamlarıma bir şeyler vermek zorundayım. Bu parayı on bin dolar için bir kaparo olarak görebiliriz.» Sonra paralar arasından bir on dolarlık çıkarıp Tristan'a uzattı. «Bu da otele kadar yol paranız,» dedi.

Tristan parayı aldı. «Teşekkürler, ahbap. Söylesene, sen Wing Sin'den misin?»

«Avustralyalı olduğun için bu uygarca olmayan davranışını mazur görüp böyle bir şey sorduğunu unutacağım. Ayrıca seni şu andan yarınki buluşmamıza kadar polisle konuşmaman konusunda uyarıyorum. Sürekli göz hapsinde bulundurulacaksın. Yarın seni parayla bekleyeceğim.»

Adamın elini bir sallamasıyla diğer üçü gelip Marissa ile Tristan'ı dışarı çıkardılar. Onlar çıkarken beyaz elbiseli adam önündeki deftere eğilmişti bile.

Arabanın önüne geldiklerinde bagaj kapağının açık olduğunu gördüler. Geldikleri gibi ama bu sefer daha az korkuyla yine yola koyuldular. Tristan daracık yerde kadına biraz daha yaklaşarak, «Bu tür yolculuğu sevebilirim sanırım,» dedi.

«Tris! Gelirken olduğu gibi konuş benimle. O zaman kapalı bir yerde olduğumu unutmuştum.»

«Bizi neden buraya tıktıkları belli. O deponun nerede olduğunu bilmemizi istemiyorlar.»

«Bana çocukluğunu anlat.» Tristan, Marissa'nın istediğini yaptı.

Bu ikinci yolculuk çok daha kısa sürmüştü. Bagaj kapağı kaldırıldığında motor bile hâlâ çalışıyordu.

Kızgın güneşin altına çıkınca nerede olduklarını anlamak için gözlerini kısarak çevrelerine bakındılar. Hong Kong metrosunun Mong Kok istasyonu girişi önündeydiler. Yoldan gelip geçenlerden birkaçı durup baktılar, sonra yollarına devam ettiler. Marissa arabaların bagajından çıkan insanları görmeye alışkın olup olmadıklarını merak etti.

Lacivert elbiseli adamlar ağızlarını bile açmadan yine arabaya dolup oradan uzaklaştılar.

«Çok ilginç bir sabah geçirdik doğrusu,» dedi Tristan. «Otele dönmeye ne dersin?»

«Lütfen! Sinirlerim paramparça oldu artık. Nasıl bu kadar sakin olabildiğine şaşıyorum. Bak, nasıl titriyorum!» Marissa elini Tristan'ın koluna dayadı.

«Titriyorsun!» dedi Tristan. «Seni bu işlere soktuğum için çok üzgünüm ama sonunda istediğimiz bağlantıyı kurduk. Belki de bundan böyle işlerimiz yolunda gider artık! Eğer devam etmeyi istiyorsan kuşkusuz.»

«İstiyorum. Ama bir kovalamacaya daha dayanacağımı hiç sanmıyorum.»

Metroya indiler. İstasyon temiz ve aydınlıktı. Tsim Sha Tsui istasyonuna kısa sürede vardılar.

Otelleri istasyonun hemen berisindeydi. Trafik ışığının yeşile dönmesini beklerken Tristan, Marissa'nın kulağına eğildi. «Seni korkutmak istemiyorum ama sanırım izleniyoruz. Arkamızda bizi kovalayanlar gibi giyinmiş iki kişi var. Metroya bindiğimizden beri arkamızdalar.»

«Yapma! Ne yapacağız şimdi? Ben artık koşamam.»

Tristan doğruldu. «Sakin ol» dedi. «Biz kaçmıyoruz, bir şey yapacak da değiliz. Beyaz elbiseli adam izleneceğimizi söylemişti. Arkamızdakiler de herhalde onun adamlarıdır. Sanırım yapmamamız gereken tek şey polisle konuşmaktır.»

Marissa çevresine bakınınca ortalıkta devriye gezen pek çok polis gördü. «Onlara ihtiyaç duyduğumuzda neredeydi bunlar?» dedi. «Burası turist bölgesidir.»

Otele olaysız girdiler. «Ben resepsiyona gidiyorum,» dedi Tristan. «Kasadan biraz para alacağım. Ayrıca resepsiyon memuruna da bir çift sözüm olacak, bizi triada haber verenin o olduğundan eminim. Herif yirmi dolarımı da almıştı üstelik.»

«Sakın bir olay yaratma,» dedi Marissa. Tristan'ı iyi tanımıştı artık. Gidip adamı bir yumrukta devirirse şaşmayacaktı.

Mermer bankoya birlikte yürüdüler. Tristan otel memurlarından birinin dikkatini çekmeye çalışırken Marissa da lobiye bakmıyordu. Her zamanki gibi çok kalabalıktı otel. Yarımada Otelinde çay içmek elli yıllık bir gelenekti. Beyaz eldivenli garsonlar durmadan koşuşturuyorlar, pasta çay servisi yapıyorlardı. Bir yandan da klasik müzik çalıyordu.

Tristan'ın kolunu tutmakta olan Marissa birden parmaklarını etine öyle batırdı ki, Tristan irkildi.

«Tristan!» dedi Marissa. «Bize doğru gelen bir adam var. Onu tanıyorum.»

Marissa aslında onu görmüş, ama üzerinde durmamıştı. Ama sonra zihni kendisini adama bir daha bakmaya zorlamıştı. Adamın yüzü ve siyah saçlarının biçimi ona bir şeyler hatırlatıyordu. Onun gazetesini bırakıp kalktığını, sonra o yana doğrulduğunu görmüştü. Elini ceketinin içine soktuğunu gördüğü an da, Tristan'ın koluna sarılmıştı.

«Kimmiş o?»

«Bize doğru geliyor,» diye fısıldadı Marissa. «Gri elbiseli Çinli. Onu daha önce de gördüm. Wendy'nin öldüğü gün yemleri boşaltan oydu.»

Tristan salonu gözleriyle taradı. O kadar kalabalık vardı ki. Ama insanları yara yara kendilerine doğru gelen Çinliyi gördü. Sağ elini ceketinin altına sokmuştu. Bir şey tutar gibiydi.

Tristan tehlikede olduklarını anladı. Bir şeyler yapmak zorundaydı. İnsanlar sağlarından, sollarından bastırdığı için kaçmak olanaksızdı. Ayraca otel müdür yardımcısının kendisine seslendiğini duyuyordu. Çinli on adım ötedeydi. Gülümsüyordu. Sonra ceketinin içindeki eli hareket etti. Tristan bir maden parıltısı gördü.

Tristan bir çığlık atarak arkasındaki mermer bankodan hız alıp adamın üstüne fırladı. Son anda tabancayı görmüştü ama adam elini ceketinden tam olarak çıkaramadan çarpışmışlardı. Tristan'ın hızıyla ikisi birden mermer bir masaya çarptılar, pastalar, kekler, fincanlar havaya uçtu. O masanın başında oturan sekiz kişi de çarpmanın şiddetinden yere yuvarlanmışlardı.

Panik bir anda yayıldı. Birkaç saniye öncesinin o ağırbaşlılığı yerini tam bir kargaşaya bırakmıştı. İnsanlar kaçışıyorlar, çığlık çığlığa bağırıyorlardı.

Tristan'ın gözü tabancadaydı. Çinliyle masanın üstünden aşağı kayarlarken adamın bileğini

yakalamayı başardı. Silah ateş aldı, yaldızlı tavana bir mermi gömüldü.

Tristan bir kung fu hareketi yapacakken adamın en az kendisi kadar usta olduğunu anladı. Kung fuyu falan bir yana bırakıp adamın kolunu ısırdı. Tabanca ancak o zaman yere düştü.

Tristan ısırma hareketiyle pozisyonunu kaybetmişti. Çinli bundan yararlanıp onu yakaladı, havaya kaldırıp olanca gücüyle fırlattı. Tristan yere düşerken kendini korumaya çalışıyordu. Yere çarpar çarpmaz tekme yememek için hemen yerde yuvarlandı. Sonra ayakları üstünde doğrulup çömelme pozisyonuna girdi. Ancak hareket etmeye fırsat bulamadan arkasında birkaç kişi kollarını yakaladılar.

Tristan Çinlinin geri geri yürüdüğünü gördü. Biri ona engel olmaya çalıştı ama Çinli adamı göğsüne indirdiği bir tekmeyle yere serdi. Sonra otelin kapısına koştu, dışarı çıkıp kalabalığın arasında kayboldu.

Tristan kendisini tutanların ellerinden kurtulmak için çabalamıyordu. Kemerlerine asılı küçük vericileri ve kulaklarındaki kulaklıkları görünce onların otel güvenliğinden olduklarını anlamıştı.

Marissa koşup Tristan'ı bırakmalarını istedi. Hatta otel dedektiflerinin kollarını bile çekiştirmeye başladı. O sırada otel müdür yardımcısı yanlarına geldi, olayı baştan sona kadar izlediği için Tristan'ı bıraktırdı. Marissa onun boynuna sarıldı. «İyi misin? Yaralanmadın ya?»

«Sadece gururum incindi. Herif benden iyi kung fu biliyordu.»

«Otel doktoruna görünmek ister misiniz?» diye sordu müdür yardımcısı.

«Zahmet etmeyin.» Tristan, Marissa'yı gösterdi. «Benim tedavim burada işte.» Marissa onu sımsıkı tutmaya devam ediyordu, başını da göğsüne dayamıştı.

«Adamın silahlı olduğunu nasıl anladınız?» diye sordu müdür yardımcısı.

«Avustralyalıların altıncı duyusudur bu.»

«Kahramanlığınız için otel size borçludur şimdi. Adamın bir soygun yapma niyetinde olduğundan hiç kuşkum yok.»

«Sıvı bir ödülü geri çevirmezdim,» dedi Tristan. «Foster marka biranız var mı?» Sonra o da kollarını Marissa'nın beline dolayıp kadını kendine doğru çekti.

Willy otelden çıktıktan sonra sağa sapıp adımlarını ağırlaştırdı. Koşarak dikkati üzerine çekmek istemiyordu. Star Feribot iskelesine gitmek niyetindeydi. Orada izini kaybettirmek çok kolaydı. Her an feribotu bekleyen birkaç yüz kişi bulunurdu.

Kowloon yolcuları indikten sonra iskelede bekleyenlere kapılar açıldı. Willy insan seline karışıp gemiye girdi. Yolcuların çoğunluğuna uyarak o da alt güvertede kalmıştı. Sanki içlerinden birisiymiş gibi kalabalık bir ailenin yanında duruyordu. On dakikalık yolculuktan sonra gemiden inip Mandarin Oteline doğru yürüdü.

Mandarin de Yarımada Oteli ayarında bir yerdi. Oradan denizaşırı bir konuşma yapması olağan karşılanırdı. Ama sorun telefon etmek değil, başarısızlığı kabul etmekti. Bu, Willy'nin ilk büyük başarısızlığıydı, bu yüzden bütün keyfi kaçmıştı.

Mandarin Oteline girmeden bir mağaza vitrininde kendine çekidüzen verdi, saçlarını taradı. Ancak ondan sonra otele girdi. Alt katta erkekler tuvaletinin yanındaki bir odada bir dizi telefon vardı. Willy derin bir soluk alıp Charles Lester'ın numarasını çevirdi.

Lester gelince de, «O Blumenthal denilen kadın burada,» dedi.

«Biliyorum,» dedi Lester. «Ned göçmen dairesinden buldu. Brisbane'den uçakla gitmiş.»

Willy herhangi bir dinleyene karşı önlem alarak, «Birkaç dakika önce sözkonusu kişilerle görüştüm,» dedi. «Ama işler iyi gitmedi. Başaramadım. Williams hiç işbirliğine yanaşmadı ve ben malımı ortaya çıkaramadan toplantıyı sona erdirdi.»

«Durum giderek kötüleşiyor,» dedi Lester.

«Şu anda bir toplantı yapmak çok güç,» dedi Willy. «Herkes bizi bekleyecektir. Ama isterseniz yeni bir toplantı için elimden geleni yaparım.»

«Hayır!» dedi Lester. «Ned'i göndereceğim, toplantıyı o yapsın. Senden daha deneyimlidir. Benim senden tek istediğim müşterileri kaçırmaman. Oteli gözetle. Otel değiştirirlerse arkalarından git. Blumenthal'i Hong Kong'da elimizden kaçırırsak sorun çok ağırlaşacaktır.»

«Onlara göstereceğim örneği de kaybettim. Toplantı yerinde kaldı.»

«O zaman yeni bir parça alırsın. Kaybettiğin uygun muydu?»

«Kusursuzdu,» dedi Willy.

Yarımada Otelinin müdür odasında Hong Kong polis müfettişi, kusursuz ingiliz aksanıyla, «Olayı bir kere daha inceleyelim,» dedi. «Kasa anahtarınızı vermiştiniz ki, o yabancının size yaklaşmakta olduğunu gördünüz.»

«Evet, tam da dediğiniz gibi oldu.»

Tristan iki saattir sabırlı olmaya çalışıyordu. Müfettişin bu kadar kılı kırk yarmasının nedeni bölgenin ve özellikle de Yarımada Oteli gibi bir yerin turistlik olmasıydı.

«... o anda döndünüz ve adamın üzerinize doğru geldiğini gördünüz...» diye müfettiş devam etti.

«Evet.» Yirminci keredir aynı şeyi konuşuyorlardı.

«Başkasına değil de, size doğru gelmekte olduğunu nasıl anladınız?»

«Benim yüzüme bakıyordu,» dedi Tristan.

«Ama siz bu adamı daha önce görmemiştiniz, değil mi?»

«Asla!» Tristan bu noktanın polisin merakını çektiğini biliyordu. Ama Marissa'nın adamı tanıdığını da söyleyecek değildi. Polis Marissa'yı sorguya çekmedikçe bu nokta hiç ortaya atılmayacaktı. Tristan bildiği her şeyi söylemekten kaçınıyordu, bu durumda ertesi sabah Wing Sin'le olan toplantısı tehlikeye girerdi.

Aradan iki saat geçtikten sonra polis müfettişi pes etti, ama yeniden sorgulama gerekeceğini söyleyip Hong Kong'dan çıkmaması konusunda Tristan'ı uyardı. Tristan serbest kalır kalmaz dahili telefondan Marissa'yı aradı.

«Sonunda kurtuldum,» dedi. «Haydi bunu dışarda yemek yeyip birer yeni saat alarak kutlayalım.»

İlk gittikleri mücevherciye gittiler yine. Bu kez de Tristan sıkı bir pazarlık yaptı. Saatleri aldılar.

Odalarına dönünce kapılarını kilitlediler. O gün bir daha dışarı çıkmamaya karar vermişlerdi. Kahvaltıdan beri bir şey yemedikleri için ilk olarak yemek ısmarladılar. Oda servisinin gelmesini beklerken de pencere önünde oturup o görkemli manzarayı seyrettiler.

Marissa, «Hong Kong'un güzelliği bana Büyük Barrier Kayalığını hatırlatıyor,» dedi. «Görkemi, o ya yersin ya da seni yerler özünü örtüyor.»

Tristan başını salladı. «Beyaz elbiseli adamın dediği gibi burada her şey satılıktır. Her şey!.»

«Randevuya gelecek mi dersin? Wing Sin'in senin polisle başbaşa iki saat geçirdiğini duyup duymadığını da çok merak ediyorum.»

«Bilemem,» dedi Tristan. «Ama lobideki o olayın gazetelere geçeceğinden hiç kuşkun olmasın. O da gazeteden okur ve böylece bir mazeretimiz olduğunu öğrenir.»

Marissa içini çekti. «Hong Kong müthiş bir deneyim oldu. Beni uyardığını biliyorum ama başımıza böyle şeyler geleceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Sinirden kendimi kaybetmiş haldeyim,artık. Otelden dışarı adım atmaya korkuyorum. Aşağı lobiye inmeye de korkuyorum. Bu saatleri almak bile bir işkence oldu benim için. Hep başımıza kötü bir şeyin gelmesini bekledim yol boyunca.»

«Neler hissettiğini çok iyi biliyorum,» dedi Tristan. «Unutma ki, istediğimiz an gidebiliriz buradan. Bu işin sonunu getirmek zorunda değiliz.»

«Doğru,» dedi Marissa yarım ağızla.

Bir süre pencereden limanı seyrettiler.

Sonunda Marissa, «Devam etmek istiyorum,» dedi. Oturduğu yerde doğruldu. «Bu olanlar beni çok korkutuyor, ama bundan sonra vazgeçemem artık. Bir daha aynada yüzüme bakamam sonra. Olayın sonuna yaklaştığımızı hissediyorum. Ayrıca, gözlerimi her kapattığımda karşımda Wendy'yi görüyorum.»

«Ben de karımı. Söylemem gerektiğini biliyorum, ama sana baktıkça onu görür gibi oluyorum. Lütfen alınma, bilinçli bir kıyaslama yapıyor değilim. Ona benziyor, onun gibi hareket ediyorsun diye bir şey de yok. Başka bir şey bu, bende uyandırdığın duygular belki.» Tristan sözlerine kendisini de şaşırmıştı. Neler hissettiğini öyle kolayca söyleyecek biri değildi.

Marissa erkeğin mavi gözlerine baktı. Karısı öldüğünde nasıl bir acı duyduğunu tahmin edebiliyordu. «Alınmadım,» dedi. «Aksine bunu bir övgü olarak kabul ediyorum.»

Tristan utanarak gülümseyip kapıya baktı. «Yemek de nerede kaldı? Açlıktan öldüm doğrusu.»

Yemekte Freddie'yi hatırladılar. Araba sürücüsü ne olmuştu acaba? Kaçırılmalarında onun parmağı olduğuna inanmak istemiyorlardı, ama Hong Kong'da her şeyin bir fiyatı vardı.

«Freddie deyince aklıma geldi,» dedi Tristan. «Bu işe devam edeceksek başka bir araba ve bir de koruyuculuk yapabilecek bir sürücü gerekecek.»

«Ve de Kanton lehçesini konuşan biri. Yanımızda böyle biri olsaydı şimdi durumumuz çok değişik olabilirdi.»

«Belki de şansımız varsa bizi bagaja kilitlerdi,» diye alay etti Tristan.

Marissa gülümsedi. Tristan bu şakacılığını nasıl sürdürüyordu acaba?

Yemekten sonra yine pencerenin önüne oturdular. Marissa şarabını yudumlarken Tristan da otel müdürünün bulduğu Foster birasından bir şişe daha açtı.

Marissa lobideki olayı düşünüyordu. «Aşağıdaki o Çinli Avusturalya'da denize yem atan adamsa, o zaman Kadın Bakım Kliniği hesabına çalışıyor demektir.» ,

«Ben de öyle tahmin etmiştim.»

«Her ne pahasına olursa olsun bizden kurtulmak istiyorlar. Öyle milletin arasında bizi vurmaya kalktıklarına bakılırsa çok sıkışmış bir durumda olmalılar. Wendy'nin ölümüne kaza

süsü vermek için az uğraşmadılar.»

«İşin komik yanı bizim bildiğimizden fazlasını bildiğimize inanıyorlar. Onların yerinde olsaydım ve ne kadar az şey bildiğimizi bilseydim, hiç bu işlere girmezdim.»

«Belki de bildiklerimizden değil, öğreneceklerimizden korkuyorlar,» dedi Marissa. «Bizi nasıl buldu acaba?»

«Bu da iyi bir soru.»

«Otel değiştirsek iyi olur sanırım.»

«Bunun pek farkedeceğini sanmam. Bu kentte bir yeraltı haberleşme ağı var. Örneğin o çayevinin patronu bizi Wing Sin'e ihbar etti. Otel değiştirirsek bunun uzun bir süre sır olarak kalacağını sanmam. Burada hiç olmazsa güvenlik memurları alarm durumundalar ve o herif bir daha otele girerse yakalayacaklardır.»

«Çok dikkatli olmalıyız,» dedi Marissa. «Hele beyaz elbiseli adamla randevuya giderken.»

«Ben de aynı şeyi düşündüm. Adamın en çok parayı verene sadık olacağını kabul edebiliriz. Onun için kararlaştırılan on bin Hong Kong dolarından fazlasını almalıyız.»

«Bu kadar masrafın altından kalkabilecek misin, Tris?»

Tristan güldü. «Eninde sonunda para işte.»

19 NİSAN 1990 Saat 8:47

En iyi takım elbisesini giymiş olan Ned Kelly elinde bir buket çiçekle Salisbury Caddesinde çevresini seyrederek yürüyordu. Daha önce de Hong Kong'a gelmişti. Her zaman olduğu gibi renkli manzaranın keyfine doyamıyordu. Bir gece önce geç saatte gelmiş ve Charles Lester'in sayesinde Regent Otelinde kalmıştı. Ned daha önce bu kadar lüks bir yer görmemişti. Pişman olduğu tek şey uçağın geç inmesi nedeniyle Tsim Sha Tsui'nin sunduğu gece yaşantısından yararlanamamasıydı.

Yarımada Oteline yaklaşınca park etmiş arabalarda Willy Tong'u aramaya başladı. Aldığı talimat öyleydi. Onu otelin tam karşısındaki Uzay Müzesi'nin önünde yeşil bir Nissan arabanın içinde buldu. Ned kapıyı açıp Willy'nin yanına oturdu.

«Çok fiyakalı olmuşsun,» dedi Willy. «O çiçekleri bana mı getirdin bakalım?»

«Esaslı görünüyorum, değil mi?» Ned buketi arka koltuğa bıraktı.

«Durum nasıl?»

«Benim ortalığı velveleye vermemden bu yana yeni bir şey yok. Kusursuz bir ortam vardı. Senin de dediğin gibi lobi çok kalabalıktı. Williams dönüp üzerime saldırdığında aramızda üç adım kalmıştı.»

«Kötü talih. Kadın da orada mıydı?»

«Elbette. Hemen yanında duruyordu. On saniye sonra ikisini de temizlemiş olacaktım.»

«Belki de seni tekneden tanıdı,» dedi Ned. «Her neyse, önemi yok bunun. Oteldeler mi?»

«Evet. Ben bütün gece buradaydım. Bir iki kere telefon açtım, odalarını hemen bağladılar. Bir yere gitmediler yani.»

«Çok güzel. Peki silah durumu?»

«Aldım.» Willy uzanıp torpido gözünü açtı. Çıkardığı tabancayı namlusundan tutup Ned'e uzattı.

Ned bir ıslık çaldı. «Bir Heckler ve Koch, ha! Birinci sınıf bu. Ya susturucusu?»

Willy gözden bir kutu çıkarıp verdi. Ned susturucuyu çıkardı.

«Yeni malzemeyi kullanmak insana zevk verir,» dedi. «Doğrusu klinik her şeyde birinci sınıf davranıyor.» Ned susturucuyu namlunun ucuna taktı. Sonra şarjörü boşaltıp mermileri kontrol etti. Tabancayı boşalttıktan sonra bir iki kez tetiği çekti. «Kusursuz,» dedi.

Artık hazırdı.

«Bu iş uzun sürmez,» dedi Willy'ye. «Arabayı otelin kapısına çek, motoru da kapatma.»

«Tamam.»

«Ben gidiyorum öyleyse.» Ned tabancayı belinin arkasına soktu. Arka koltuktan buketi aldı. Sonra arabadan indi. Ancak karşı kaldırıma geçmeden duraksadı, dönüp başını açık camdan içeri soktu.

«Bu Williams'ı yıllardır görmüyorum,» dedi. «Onu tanıyabilecek miyim?»

«Bir güçlük çıkmaz sanırım. Senin boyunda, açık sarı saçlı, yüz hatları keskin. Doktordan çok bir kovboya benziyor.»

«Tamam,» dedi Ned.

«Kadını tanımakta güçlük çekecek misin?»

«Kesinlikle hayır, hele de mayoluysa,» Ned gözünü kırptı.

Yarımada Otelinde kapıcı kapıyı açtı, Ned lobiye girdi.

Sabahın o saatinde lobi turistlerle dolup taşıyordu. Resepsiyon masasının yanı bavullarla doluydu.

Ned genç hamallardan birini gözüne kestirip o yana yürüdü. Ned Kelly Çinlilerle yıllar süren alışverişi arasında derdini anlatacak kadar Kanton lehçesi öğrenmişti. Bir arabaya bavul yüklemekte olan delikanlıya kendisine bir iyilik yapıp yapamayacağını sordu. Delikanlı kendi dilinde konuşan yabancıyı görünce şaşırmış gibiydi.

Ned gencin eline on bin Hong Kong dolarlık bir banknot tutuşturdu. Gencin birkaç aylığı kadar bir paraydı bu. Hemen gözleri irileşti.

«Burada kalan bir dostum var,» dedi Ned. «Onlara bir sürpriz yapmak için oda numaralarını bilmem gerek. Ama onların bunu bildiğimi bilmelerini istemiyorum. Anladın mı?»

Genç başını salladı, sonra da sırıttı.

«Adları Williams ve Blumenthal. Tek odada mı, yoksa ayrı ayrı odalarda mı kaldıklarını bilmiyorum.»

Genç başını bir daha salladı, sonra hemen resepsiyona koşup müşteri defterine baktı. Bir saniye sonra da döndü. Ned bu arada bir sigara yakmıştı.

Delikanlı, «604 ve 606'da kalıyorlar,» dedi. Bir yandan da sırıtıyor ve yerlere kadar eğilerek selam veriyordu. Ned dikkati üzerlerine çekmemek için uzanıp genci durdurdu, sonra gidip bir dergi aldı. Bir elinde çiçek buketi olduğu halde dergiyi karıştırırken asıl amacı gençle konuşmasının dikkat çekip çekmediğini öğrenmekti. Ama her şey yolunda gidiyordu. Genç yine arabasının başına dönmüş, bavulları yüklemeye devam ediyordu.

Ned dergiyi bıraktı. Buketi sağ eline geçirdi. Uzman gözüyle lobideki güvenlik görevlilerini buldu. İki kişiydiler, ama ikisi de onu farketmemişlerdi.

Ned asansörlerin yanına gidip Yukarı düğmesine bastı. İşler yolunda gidiyordu. Buraya kadar çok memnundu. Lester'ı on beş dakika sonra arayacaktı. Lester'ın işi iyi başardığı takdirde vereceğini söylediği ek parayı dört gözle bekliyordu.

Asansör kapısı altıncı katta açıldığında Ned'in nabız atışı da hızlanmıştı. Kat bekçisinin yerinden çıkıp kendisine yaklaşmasını bekledi. «Selam, dost,» dedi Kanton lehçesinde.

Kat bekçisi yaşlı bir Çinliydi. Karşısındakinin kim olduğunu çıkaramayıp gülümsedi. O sabah yeni bir müşteri beklemiyordu.

«Sana bir armağanım var,» dedi Ned. Adama bin Hong Kong doları uzattı.

Dişsiz adamın ağzı açık kalmıştı.

Ned yine gülümseyerek, «Bana yardım edecek misin?» diye sordu. «Kızkardeşimin oda kapısını açabilir miydin acaba? 604 numara. Bugün doğum günü de.»

Kat bekçisi parayı cebine sokarak öne geçti, ayaklarını sürükleyerek yürümeye başladı. Kapıyı tam vuracaktı ki, Ned adamın ellerini yarı yolda yakaladı.

«Hayır hayır, bir sürpriz bu,» dedi.

Adam başını salladı, cebinden anahtar destesini çıkardı, uygun bir tanesini seçip kilide soktu.

Ned koridorda sağına soluna baktıktan sonra uzanıp belinin arkasından uzun namlulu tabancayı çıkardı. Kapı aralanmıştı. Bekçi geri çekilmeye çalıştıysa da, Ned adamı olanca gücüyle ileri itti. Bekçiyle kapı çarpıştı, kapı ardına kadar açıldı. Bekçi de odanın halısı üstüne serildi kaldı.

Ned odaya sıçrayarak girdi, çiçekleri bir yana atıp tabancasını iki eliyle kavradı. Kurbanı yatakta oturuyordu.

Tristan Williams şaşkın şaşkın bakıyordu tabancanın namlusuna. Ned adamı iki gözünün ortasından vurdu. Tabanca pek hafif bir ses çıkarmıştı. Tristan geriye yuvarlandı. Bu kadar kolaydı işte.

Ned dönüp kadını aradı. Ama kadın görünürlerde yoktu. Sonra iki oda arasındaki kapıyı gördü. İçerden su sesi geliyordu.

Ned sessizce dönüp koridora açılan kapıyı kapattı. Sonra halının ortasında donup kalmış olan bekçiye doğrulttu silahını. Tabancasıyla adama dolaba girmesini işaret etti.

Ned dolabı açtı, adamı içeri itip kapısını kapattı ve kilitledi. Sonra ara kapıya gidip içersini dinledi. Su hâlâ akıyordu. Ned hafifçe araladı kapıyı. Oda boştu. Yatakta çarşaf bile yoktu. Ama banyo kapısı bir karış kadar aralıktı. Su sesini daha iyi duyuyordu şimdi. Kadın banyoyu dolduruyor olmalıydı.

Ned hiç ses çıkarmadan banyo kapısına geldi. Durup derin bir soluk aldı, sonra bir tekmede açtı kapıyı.

Kadın küvetin önünde eğilmişti. Tam bir sürpriz yapmıştı Ned. Kadın doğrulmaya çalışırken ensesine iki kurşun yedi ve banyoya yuvarlandı. Bu arada bir kova dolusu köpüklü su da dökülmüştü.

Ned şaşkın şaşkın baktı kovaya. Sulara basarak kadının yanına gitti, saçından tutup yüzünü çevirdi.

«Lanet olsun!» diye söylendi. Blumenthal'i değil, Çinli kat hizmetçisini öldürmüştü.

Ned kadının saçını bıraktı. Kadın küvetin içine yığıldı kaldı. Ned öteki odaya koştu. Yatağın yanına gidip Williams'a yakından bakacaktı. Ama yatakla duvar arasına sıkıştığından cesedi çevirmek, kolay değildi. Sonunda onu da kaldırıp yatağa yatırdı. Sonra adamın cüzdanını çıkardı. Cüzdanı açar açmaz bir küfür daha savurdu. Williams değildi öldürdüğü adam! Robert Buchanan adında biriydi! Robert Buchanan da kim oluyordu?

Ned doğruldu. Ne olmuştu? Aşağıdaki çocuk neden yanlış oda numarası vermişti. Odayı bir çırpıda aradı. Yatağın ucundaki bavulda bir Amerikan Express çek defteri buldu. Çeklerin üstünde Marissa Blumenthal yazıyordu.

Ned koridor kapısına gidip dışarıyı dinledi. Ses gelmeyince kapıyı açtı. Koridor bomboştu. «Rahatsız Etmeyin» levhasını kapının dışına astı, sonra çıkıp kapıyı kapattı.

Ned aşağı inince hiç acelesi yokmuş gibi yaparak bir süre lobide oyalandı. Ama Williams ya da Blumenthal'e benzeyen birini göremeyince otelden çıktı.

Willy otel kapısının tam önünde motoru çalışan arabada oturuyordu. Ned kapıyı açıp içeri

girdi.

Willy işlerin yolunda gitmediğini anlamıştı.

«Williams'la kadın orada değillerdi,» dedi Ned. «Onları otelden çıkarken görmediğinden emin misin?»

«Olanaksız!» dedi Willy. «Hemen hemen bütün geceyi burada geçirdim. Hayır, otelden çıkmış olamazlar.»

Ned ön camdan ileri bakıyordu. Başını salladı. «Eh, odalarında değildi ikisi de. Ve şimdi ben işleri senin yaptığından da beter bir hale getirdim. Yanlış insanları öldürdüm!»

«Tüh! Ne yapacağız şimdi?»

Ned başını salladı. «Yapamayacağımız tek şey o ödülü almak olacaktır. İşin en acı yanı bu işte. Onları Wing Sin'e havale etmekten başka çaremiz yok. Gidelim haydi!»

«Söylemek istemezdim ama doğrusunu istersen bu saati dün aldığımızdan daha çok beğendim,» dedi Marissa.

«Gerçekten güzelmiş.» Tristan kendi saatine baktı. «Ben başka bir stil deneseydim. Eh, belki ona da sıra gelir. Hâlâ Hohg Kong'dayız. Şimdiye kadar günde bir saat oldu.» Bir iki metre daha ilerlediler.

«Bu tünelin uzunluğu ne kadar?» diye sordu Marissa. Bagajda kapalı kaldığı zamanki gibi hissediyordu kendini.

Tristan eğilip sürücüyle kendilerini ayıran camı indirdi. «Hey, Bentley! Bu tünelin uzunluğu ne kadar?»

«Bir milden az, Bay Williams.» Tristan arkasına yaslandı. «Duydun mu?»

«Duydum ne yazık ki. Bu gidişle Hong Kong adasına varmak bir saatimizi alacak. Böyle sıkışık bir trafik görmemiştim bugüne kadar.»

Marissa ile Tristan, Cross Harbor tünelinin içindeydiler. O sabah oteli arka kapısından terkettikleri zaman yeni sürücüleriyle tanışmışlardı. Tristan göze çarpmadan otelden çıkmayı daha uygun bulmuştu.

Bentley tam istedikleri gibiydi. Yeni sürücüleri Bentley Chang bir Sumo güreşçisi iriliğinde, çok güçlü kuvvetli bir adamdı. Dil bakımından Birleşmiş Milletler'de çalışabilirdi. Japonca, Kantonca, Mandarin, biraz Hakka, biraz Tanka ve kusursuz İngilizce konuşuyordu. Tristan'ı kung fuda da usta olduğuna inandırmıştı. Hele omuz kılıfında taşıdığı tabancayla Marissa'ya büyük güven veriyordu.

Araba da ülkeyi ziyaret eden önemli kişilere ayrılmış zırhlı bir Mercedes'ti. Marissa bunun kaça patladığını sorunca Tristan böyle şeylerle kafasını yormamasını söylemişti. Bütün anlaşmaları bir gece önce kendisi yapmış, araba kiralama şirketine telefonu, resepsiyona bırakmayarak kendisi etmişti.

Victoria Tepesine çıkan teleferiğin başına geldiklerinde saat dokuz buçuktu.

«Ve ben de erken gelmeyi istiyordum,» diye söylendi Tristan.

Tristan arabadan inmeden önce Bentley'e daha önce verdiği talimatı tekrarladı. Bentley arabayla tepeye çıkacak ve uzaktan kendilerini gözetleyecekti. Bir aksilik olursa Tristan eliyle iki kere saçlarını düzeltecekti. Bentley bu hareketi görünce istediği gibi müdahale etme hakkına sahipti. Her şey yolunda gittiği takdirde de, Bentley arabayla aşağı inecek ve teleferik

istasyonunda onları bekleyecekti.

«Sormak istediğin bir şey var mı?» dedi Tristan.

«Bir tek sorum var. Eğer ortada uyuşturucu işi varsa lütfen bana haber verin.»

Tristan güldü. «Hayır, bizim uyuşturucunun hiçbir türüyle uzaktan yakından ilgimiz yoktur.»

«Eğer doğru söylemiyorsanız, çok kızarım,» dedi Bentley.

«Seni asla kızdırmak istemem,» dedi Tristan.

Marissa ile Tristan bundan sonra teleferiğe binip yukarı çıktılar. Ancak yukarda beklediklerini bulamamışlardı. Sabah sisi dağın üstünden henüz kalkmamıştı, o yüzden o kadar ün salmış olan o manzarayı göremediler.

Geldiklerini göstermek için Tepe Kulesini iki kez dolandılar. Üç katlı bina olan kulenin içinde lokantalar, dondurmacılar, hatta bir de süpermarket vardı.

Marissa ile Tristan hem dolaşıyorlar, hem de bir gün önce kendilerini kaçıranları araştırıyorlardı. Ancak Bentley'den başka tanıdık bir yüze rastlamadılar. Bentley anlaştıkları gibi gelmiş, arka planda kalmaya gayret ediyordu.

Saat on biri çeyrek geçe Tristan da, Marissa da pes edip dönmeye hazırlandılar.

«Otelde olanları haber almışlardır,» dedi Marissa.

«Lanet olsun!» diye söylendi Tristan. «Şimdi ne yapacağımı bilemiyorum artık. Başladığımız yere döndük yine.»

Teleferik istasyonuna doğru düşkırıklığı içinde yürürlerken, «Özür dilerim, siz Bay Williams mısınız?» diye kenardaki sırada oturan yaşlı bir kadın geldi yanlarına.

«Benim,» dedi Tristan.

«Bay Yip sizden özür dilemem için gönderdi beni. Bu sabahki randevusuna yetişemedi. Ama Stanley Lokantasına giderseniz, sizi görmekten mutlu olacağını söyledi.»

«Ne zaman?» diye sordu Tristan.

«Ben başka bir şey bilmiyorum,» diyen kadın eğilerek selam verdi ve ayaklarını sürüyerek uzaklaştı yanlarından.

Tristan, Marissa'ya baktı. «Bu da ne demek oluyor?»

«Bay Yip beyaz elbiseli adam olmalı.»

«Peki ama Stanley Lokantasına ne zaman gideceğiz? Ve Stanley Lokantası nerede?»

«Bence hemen gitmemiz gerekiyor,» dedi Marissa. «Yerini de Bentleyden öğreniriz.»

Tepeden teleferikle indiler. Bentley zırhlı Mercedes'le kendilerini bekliyordu. Tristan ile Marissa arka koltuğa oturdular. Tristan, Bentley'e Stanley Lokantası diye bir yer bilip bilmediğini sordu.

«Biliyorum elbette,» dedi Bentley.

«Nerede bu lokanta?»

«Stanley'de, efendim.»

Tristan arkasına yaslandı. «Tamam, Bentley,» dedi. «Stanley'e gidelim öyleyse.»

Neyse ki, dönüşte trafik fazla sıkışık değildi ve bu kez geçtikleri Aberdeen tünelinde daha hızlı yol alabildiler. Tünelden çıkar çıkmaz Kowloon'un tam aksi bir görüntüyle karşılaştılar. Kıyılar kumsal, deniz ise zümrüt yeşiliydi. Kıyı yolundan Stanley'e doğru giderken Tristan ara

bölme camını indirdi yine.

«Bentley, Bay Yip adında birini duydun mu?»

«Bu çok rastlanan bir Çinli adıdır,» dedi Bentley.

«Bizim tanıştığımız Bay Yip'in üzerinde beyaz ipekli kumaştan bir elbise vardı.»

Bentley başını çevirip Tristan'a baktı. Araba aniden savrulunca dikkatini yola verdi yine.

«Beyaz elbiseli Bay Yip'le mi tanıştınız?»

«Evet,» dedi Tristan. «Şaşırtıcı bir şey mi bu?»

«Beyaz elbise giyen bir tek Bay Yip vardır, o da cellattır.»

«Bunu açıklaman gerekecek.»

«O bir 426'dır,» diye Bentley anlattı. «Bir triadın celladı yani. Triadın tefecilik, kadın ticareti, kumar ve kaçakçılık gibi bütün pis işlerini cellat yapar...»

Tristan, Marissa'ya dönüp baktı. Marissa da duymuştu sürücünün dediklerini.

«Biz Stanley Lokantasında bu Bay Yip'le görüşmeye gidiyoruz.» Bentley ani bir fren yapıp arabayı kenara çekti. Motoru kapattı. Sonra dönüp Tristan'a baktı. «Konuşmamız gerek.»

Tristan ile Bentley bundan sonra tam on beş dakika Bentley'in saat ücretini konuştular. Bay Yip'le konuşmaya gitmek normal saat ücretiyle yapılamazdı. Anlaştıktan sonra Bentley yerine geçti, motoru çalıştırdı.

«Bay Yip'in hangi triadda olduğunu biliyor musun!» diye sordu Tristan.

«Ben triadlar hakkında konuşamam.»

«Tamam,» dedi Tristan. «Ben onun üyesi olduğunu sandığım triadın adını söyleyeceğim, sen de başını sallayacaksın. Oldu mu?»

Bentley bir an düşündü, sonra kabul etti.

«Wing Sin,» dedi Tristan.

Bentley evet anlamında başını salladı.

Tristan arkasına yaslandı. «Eh, bu da bizim kuşkularımızı doğruluyor. Bay Yip bizim bilmek istediğimiz şeyleri biliyor olmalı. Ama bunları bize anlatır mı, orasını bilemem işte.»

Marissa, «Bu olayda sürekli bir tırmanma var,» dedi. «İlk gördüğümde Bay Yip'ten ödüm patlamıştı. Şimdi kim olduğunu öğrenince daha da çok korkmaya başladım.»

«Hâlâ fikir değiştirecek zamanımız var.»

Marissa başını salladı. «Buraya kadar geldikten sonra geri dönmem artık.»

Stanley bir yarımadanın iki yanını saran geniş kumsalları arasında çok güzel ve modern bir mahalleydi. Zümrüt yeşili denizin manzarası insanı bir anda etkiliyordu. Ancak çoğu dört katlı ve insanın düşgücünü çalıştırmayan beyaz betondan apartmanlar için aynı şey söylenemezdi.

Bentley arabayı kıyı üzerindeki bir park yerine çekti, burnu caddeye bakacak biçimde durdurduktan sonra motoru kapatıp sağ taraftaki bir binayı gösterdi.

«İşte Stanley Lokantası!»

Marissa ile Tristan lokantayı incelediler. Dış görünüşü bakımından diğer binalardan hiçbir farkı yoktu.

«Hazır mısın?» diye sordu Tristan.

Marissa başını salladı. «Olabileceğim kadar.»

Bentley inip arabanın arka kapısını açtı. Marissa ile Tristan arabadan çıktılar. Ancak daha

bir adım atamadan çevrelerindeki arabaların kapıları açılmış ve sekiz on Çinli çevrelerini sarmıştı. Hepsinin de üzerlerinde takım elbise vardı. Tristan ile Marissa üçünün bir gün önce kendilerini kaçıranlar olduklarını gördüler.

Bentley ilk ağızda silahına sarılmak istediyse de, son anda kendini tutmayı bildi. Adamların çoğunun ellerinde otomatik tabancalar vardı.

Marissa en korkunç hayallerinin gerçekleştiğine inanarak donup kalmıştı. Adamların böyle uluorta, hiç sakınmadan silahlarını göstermekteki soğukkanlılıklarına şaşmıştı.

Adamlardan biri, «Lütfen olduğunuz yerde kalın,» diyerek yanlarına geldi. Önce Bentley'in tabancasını aldı, sonra Kanton lehçesiyle bir şeyler söyledi. Bentley dönüp Mercedes'e bindi.

Ondan sonra dönüp Tristan'la Marissa'nın üzerlerini aradı, silah bulamayınca lokantaya gidebileceklerini işaret etti. Marissa ile Tristan o yana yürüdüler.

«İyi ki bize yardımcı olması için Bentley'i getirmişiz,» dedi Tristan. «Verdiğin paranın karşılığını alıyor olmak için çok esaslı bir şey doğrusu.»

«Her zaman bizden bir adım ilerde oluyorlar,» dedi Marissa.

Lokantanın içi basit ama zevkli döşenmişti. Saat henüz öğle olmadığı için hiç müşteri yoktu. Garsonlar tabakları yerleştiriyorlardı. Smokinli bir Fransız metrdotel yer ayırtıp ayırmadıklarını sormak için yanlarına gelirken Çinlileri görünce hemen eğilerek selamladı ve grubu bir kat yukardaki küçük bir yemek salonuna götürdü.

Bay Yip bir masanın başında oturuyordu. Önünde bir fincan çayla o kalın hesap defteri vardı.

Gelen Çinlilerden biri Bay Yip'e bir şeyler söyledi. Bay Yip adamı dinlerken bakışlarını Tristan ile Marissa'nın yüzlerinden ayırmamıştı. Adamın sözü bitince defterini kapatıp üzerine dirseklerini dayayarak öne eğildi. «Silahlı muhafız getirerek bana hakaret ettiniz,» dedi.

Tristan huzursuz bir gülümsemeyle, «Bunu isteyerek yapmış değiliz,» dedi. «Dün başımızdan talihsiz bir olay geçti. Biri bizi öldürmeye kalkıştı.»

«Nerede?» diye sordu Bay Yip.

«Yarımada Otelinde.»

Bay Yip, Marissa ile Tristan'ı getiren adamına baktı. Adam başını sallayarak olayı doğruladı. Bay Yip, Marissa ile Tristan'a bakıp omuzlarını silkti.

«Cinayet teşebbüsü olağan bir şeydir. Hong Kong'da bazı işler yapmaya kalkışmanın bedelidir bu. Beni de birkaç kez öldürmeye kalkmışlardı.»

«Biz pek alışkın değiliz de,» dedi Marissa.

«Yine de benimle buluşmaya gelirken silahlı bir adam getirmeniz yanlıştı. Hem zaten sizi koruyamazdı.»

«Biz yabancıyız,» dedi Marissa. «Kuralları bilemeyiz.»

«Sizi bu sefer bağışlıyorum,» dedi Bay Yip. «Parayı getirdiniz mi?»

«Getirdik elbette, ahbap.» dedi Tristan. «Ama önce bilgi.»

Bay Yip gülümseyerek şaşkınlıkla başını salladı. «Bay Williams, lütfen beni daha fazla sinirlendirmeyin. Ve bana bir daha da 'ahbap' demeyin.»

«Tamam. Eh, bizim pek pazarlık edecek bir durumuz da yok ya.» Tristan cebinden içine on bin Hong Kong doları koyduğu zarfı çıkarıp Bay Yip'e uzattı. «Eğlence masrafınız için,» diyerek

o da gülümsedi. Bay Yip zarfı aldı. «Hong Kong'da iş yapmayı çok çabuk öğrendiniz,» dedi. Zarfı açıp parayı şöyle bir saydıktan sonra ceketinin cebine soktu.

«Wing Sin'in Fertility Limited adında bir Avustralya şirketiyle iş yaptığını öğrendim,» dedi. «Yıllardan beri Çin Halk Cumhuriyeti'nden iki ayda bir düzenli olarak bir çift Çinli getiriyorlar. Wing Sin İnci Nehrinde bir yerden Aberdeen'e kadar bu insanların ulaşımını sağlıyor. Oradan da Kai Tac'a götürüp Brisbane uçağına bindiriyorlar. Gayet rahat ve kârlı bir işbirliği. Aşırı bir kâr yoksa da, yeteri bir miktar.»

«Bu insanlar kimler?» diye sordu Tristan.

Bay Yip omuzlarını silkti. «Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum.»

«Peki, neden kaçak olarak ülkelerinden çıkıyorlar?» diye sordu Marissa.

«Hiçbir fikrim yok. Wing Sin için önemli değil bu.» Tristan çaresizlikle ellerini havaya kaldırdı. «Bize daha önce bilmediğimiz yeni bir şey söylemediniz.»

Marissa huzursuzlukla kıpırdandı. Tristan'ın adamı sinirlendirmesinden korkuyordu.

«Ben soruşturma yapmayı kabul etmiştim. Ve yaptım da. Öfkenizi yatıştırmak için başka bir hizmette de bulunabilirim. Belki adamları oradan alan teknenin kaçtanıyla görüşmeyi yararlı bulabilirsiniz.»

Marissa, Tristan'ın fıttıracak gibi olduğunu anlamıştı. Kendi hayatlarını tehlikeye atacak bir şey yapacağından korkuyordu. Bay Yip'in önerisini kabul etseydi bari. Kendisi ilgilenmişti. Belki de tekne kaptanı aradıkları bilgiyi verebilirdi.

Tristan kadınla gözgöze geldi. «Ne diyorsun?»

Marissa başını salladı.

«Tamam,» dedi Tristan, Bay Yip'e. «Bir deneyelim. Bu kaptanı nerede bulacağız?»

«Aberdeen'de. Adamlarımdan biri size yolu gösterecek.»

Marissa, «İçerde aptalca bir şey yapacağından o kadar korktum ki,» dedi.

«Herif bizi aldattı. O kadar paramızı aldı, karşılığında hiçbir şey söylemedi.

Yine zırhlı Mercedes'teydiler. Bentley'in direksiyonunda olduğu araba kendilerini kaptana götürecek aynı zırhlı bir Mercedes'i izliyordu.

Bentley sakindi, Stanley Lokantasının parkındaki olay adamı küçültmüştü sanki.

«Kaptanın hele bize söyleyecek ilginç bir şeyi olmasın,» dedi Tristan.

«Yoksa ne yaparsın? Avustralya Kliniğindeki yetmezmiş gibi peşimize bir Wing Sin'i mi takacaksın? Tristan, Tanrı aşkına karşındakilerin kim olduğunu sakın unutayım deme.»

«Herhalde sen haklısın,» diye söylendi Tristan.

Aberdeen'e giderken Marissa da Tristan da sıkıntılarını bir an için unuttular. Çok büyük olan limanda sayılamayacak kadar yelkenli vardı. Hepsi birbirlerine bağlanarak su üstünde bir gecekondu mahallesi oluşturulmuştu sanki. Tam ortada da altın sarısı ve kırmızı renklerle süslü birkaç tane yüzen lokanta göze çarpıyordu.

Marissa, «Bu teknelerde kaç kişi yaşıyor?» diye sordu.

«Yirmi bin kadar,» dedi Bentley. «Ve bunlardan bir kısmı karaya hiç çıkmazlar. Ama şimdi hükümet bunları başka bir yere nakletmeyi planlıyor.»

Kente girer girmez bankalar ve kuyumcularla karşılaştılar. Aberdeen'in hem yoksulları hem de zenginleri barındırdığı anlaşılıyordu.

Bentley anlatmasını sürdürdü. «Henüz Hong Kong diye bir yer yokken burası korsan ve kaçakçı yatağıydı. Tabii o zamanlar adı da Aberdeen değildi.»

Öndeki Mercedes, Ap Lei Chou Köprüsü yakınlarında durdu. Bay Yip'in adamı arabadan indi. Bentley de arabayı bir park yerine soktu. Marissa, Tristan ve Bentley iskeleye vardıklarında adam motorlu bir tekne bulmuştu bile. Küçük dizel motoru egzosundan kara dumanlar salarak çalışıyordu.

Hep birlikte tekneye bindiler. Motorcu tekneyi kıyıdan uzaklaştırdı ve çamurlu bir pis suda yola koyuldular.

«Umarım alabora olmayız,» dedi Tristan, «Bu suya girer girmez ölür insan.»

Tam o anda birkaç çocuğun teknelerden birinden neşeyle suya atladıklarını gördüler.

«Bu çocukların müthiş bir bağışıklık sistemleri olmalı,» dedi Tristan.

Bu yüzen kenti yakından gören Marissa'nın şaşkınlığı daha da artmıştı. «Kim bunlar?» diye sordu.

«Çoğunlukla Tanka'lardır,» dedi Bentley. Sesinde bir küçümseme vardı. «Bunların ataları da yüzyıllardır böyle deniz üstünde yaşamışlardır.»

«Sen Tanka değilsin herhalde,» dedi Tristan.

Bentley sanki insandışı bir ırkla karşılaştırılmış gibi güldü. «Ben Kanton'luyum,» dedi gururla.

Bay Yip'in adamı moturcuya yolu gösterdi. Çok geçmeden daha büyük bir tekneye yanaştılar. Birden pencere gibi bir açıklıkta iriyarı bir Çinli belirdi. Adamın çenesinde üç beş tellik bir sakal vardı ve saçlarını eski modaya uygun olarak atkuyruğu yapıp ensesinden aşağı sallandırmıştı. Ayağındaki pantolon çok boldu ve dizlerine kadar bile gelmiyordu.

Bacaklarını iki yana açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çok etkili bir görünüşü vardı. Sert ve kaba bir sesle konuşmaya başladı. Bentley adamın İanka dilinde konuştuğunu söyledi.

Bay Yip'in adamı hararetli bir tartışmaya girmişti. Her iki taraf da çok sinirli görünüyordu. Marissa ile Tristan irkilmişlerdi. Tartışmanın en sert yerinde üç yaşlarında iri gözlü, bebek yüzlü bir çocuk belirip babasının bacakları arasından aşağı baktı.

«Para konusunda tartışıyorlar,» dedi Bentley. «Bizimle bir ilgisi yok.»

Marissa ile Tristan rahat bir soluk aldılar. Fırsattan yararlanarak tekneyi incelediler. On beş metre kadar olan teknenin güvertesi üç katlıydı ve ortasında altı yedi metrelik bir direği vardı.

Kaptan aniden Marissa ile Tristan'a döndü. Eliyle bazı işaretler yapıp homurdandı.

«Tamam,» dedi Bentley. «Tekneye binebiliriz.»

«Sen git,» dedi Marissa. Kaptanın vahşi gözlerine baktı. Adam göz kırpmadan kendisine bakıyordu.

«Sakın ha!» dedi Bentley. «Sizi teknesine davet etti, kabul etmezseniz bunu hakaret olarak kabul edecektir.»

Marissa kuşkuyla Tristan'a döndü. Tristan alçak sesle, «Var mısın yok musun,?» diye sordu. «Bir el ver bakalım.»

Marissa, Tristan ve Bentley büyük tekneye geçer geçmez geldikleri motor hareket etti. Marissa onun gitmesinden çok rahatsız olmuştu. «Nasıl döneceğiz?» diye sordu.

«Merak etmeyin, motor bizi almaya gelecek,» dedi Bentley. «O herif kaptana para getirmeye

gitti.»

Kaptanın ardından büyük güverteye çıktılar. Hasır kilimlerin üstünde oturunca Bentley, «Kaptan kendisini tanıştırmak istiyor,» dedi. «Adı Zur Fa-Huang'mış.»

Marissa ile Tristan gülümseyerek ve eğilerek selamladılar kaptanı. Sonra Bentley'in aracılığıyla kendilerini tanıttılar. Yeni bir selamlaşma faslından sonra Tristan, Bentley'e kaptanın kendilerinin ne sormak istediklerini bilip bilmediğini sordu.

Bentley kaptanla konuşurken aşağıdan siyahlar giyinmiş iki kadın çıktı. Genç olan kadının kucağında büyük bir bebek vardı. Daha önce gördükleri küçük kız da annesinin bacağına sarılmıştı.

Bentley, Marissa ile Tristan'a döndü. «Bay Yip'in adamı kaptana sizin Çin'den kaçırdığı insanlar hakkında sorular soracağınızı, onun da bunları yanıtlayabileceğin! söylemiş. Ben bir şey anlamadım ya, ama siz herhalde anlamışsınızdır.»

«Anladık elbette.»

«O zarnan ilk iş bunun size kaç paraya patlayacağını öğrenmektir.»

«Yani ben şimdi bu herife de mi para vereceğim?»

«Eğer bilgi istiyorsanız, evet.»

«Lanet olsun! Sor bakalım kaç para istiyormuş?»

Bentley pazarlığa başladı. Konuşmanın ortasında kaptan birden sinirlenip ayağa kalktı, güvertede sert adımlarla gidip gelmeye başladı.

«Ne oluyor?» diye sordu Tristan.

«Enflasyondan söz ediyor,» dedi Bentley.

«Enflasyon mu?»

«O sözcüğü kullanmadı, ama yine de onu sinirlendiren şey odur ne de olsa.»

Sonunda bin Hong Kong dolarına anlaştılar. Tristan parayı verince kaptan yerine oturdu.

Tristan, Bentley'in aracılığıyla kaptanın Wing Sin için kaçırdığı insanları sordu, kimdi bunlar ve nereden geliyorlardı? Ancak aldığı yanıtlar çok kısaydı, hayır, kaptan hiçbir şey bilmiyordu.

Tristan kulaklarına inanamıyordu. «Yani ben ona bin doları hiçbir şey bilmediğini söylemesi için mi verdim şimdi!» diye birden parladı. «O insanlar hakkında hiç mi bir şey bilmiyormuş?»

Bentley sordu.

Sonra Tristan'a döndü. «Adamlardan bazılarının keşiş olduklarını sandığını söylüyor.»

«Bak, bu çok işime yaradı,» diye söylendi Tristan. «Bana bilmediğim bir şeyi söylesin.»

Tristan boşuna para verdiği için burnundan solurken kaptanla Bentley uzun bir konuşmaya girdiler. Sonunda Bentley, Tristan'a döndü.

«Kaptan sizi memnun edemediği için çok üzgünmüş. Başka bir teklif yaptı. Bu akşam saat altıda yine o seferlerden birine çıkıyormuş. Bay Yip'in adamıyla tartışmasının nedeni de buydu. Daha çok avans alacağını konuşmuşlar. Adam başına ikişer bin Hong Kong doları verirseniz sizi ve karınızı da alırmış. İnci Nehrini geçmek üç dört saat sürermiş. O zaman aldığı insanlarla siz kendiniz konuşurmuşsunuz.»

Bu beklenmedik teklif Tristan'ı şaşırtmıştı. Marissa'ya danışmadan, «Ona sadece üç bin dolar vereceğimi söyle, bundan bir kuruş fazlasını vermem,» dedi.

Bentley kaptanla konuşurken Marissa, Tristan'a, «Umarım ne yaptığımızı biliyoruzdur?»

dedi. Tristan'ın kendisine danışmamasına sıkılmıştı. Ayrıca bu serüven hiç de güvenli görünmüyordu. «Sence gitmemiz ille de gerekli mi?» diye sordu.

«Şimdiye kadar yaptığımız en iyi şey olabilir. Avusturalya'ya ayak basmadan bunlardan bir ikisiyle konuşursak, bu işin sırrını çözebiliriz.»

«Olabilir, ama biz şu anda kaçakçılıktan söz ediyoruz. Komünist Çin sularına gireceğiz. Ya işin içinde uyuşturucu da varsa? Uyuşturucu kaçakçılığı Asya'nın büyük bir kısmında en ağır suçtur.»

«Haklısın. Ama uyuşturucu olup olmadığını öğrenebiliriz.»

Tristan, Bentley'in yanına gitti. «Kaptan Zur'a sor bakalım, kaçırdığı bu adamlar uyuşturucu ticareti de yapıyor muymuş.»

Bentley kaptana sordu. Zur dinledi, başını salladı sonra. Kısa bir konuşmadan sonra Bentley, Tristan'a döndü. «Uyuşturucu yokmuş. Zaman zaman onun kaçakçılığını da yapmış ama şimdi bir süredir bırakmış. O işin çok tehlikeli olduğunu söylüyor.»

«Kaç paraya fit oldu peki?»

«Üç bin beş yüz. Daha aşağı indiremedim.»

«Tamam öyleyse. Saat altıda geleceğimizi söyle.»

«Tristan, ama biz...»

«Karaya nasıl çıkacağız buradan?» diye Tristan, Marissa'nın sözünü kesti. Eliyle de konuşmamasını işaret etti.

Zırhlı Mercedes'e bindikleri an Marissa, «O sefil tekneyle hiçbir yere gitmiyoruz,» dedi. Tristan'ın kendi onayını almadan böyle bir karar vermesine çok kızmıştı. «Zur uyuşturucu işinde olmayabilir, ama Komünist Çin sularına giriyor. Yakalanırsak kaç yıl hapis yatacağımızı ancak Tanrı bilir. Böyle bir tehkileyi göze alamayız.»

«Hong Kong'da bulunmakla daha büyük bir tehlikeyi kabul etmiş oluyoruz aslında. Düşündükçe Kaptan Fa Huang'la gitmenin bu olayın esrarını çözeceğine inanıyorum.»

«Nereye?» diye Bentley ön taraftan sordu.

Tristan, Bentley'e beklemesini işaret etti. «İnsanlar sürekli olarak Çin Halk Cumhuriyeti'ne giderler buradan. Birkaç saat içinde vize alındığını da biliyorum. Bunun için biraz fazla para ödersin, hepsi bu. Bir terslik olursa kaptanı bizi Çin'e götürmek için tuttuğumuzu söyleriz. Bu da doğru zaten. Guangzhou'ya gitmek istediğimizi, ama kaptanın bizi yanlış yere getirdiğini söyleriz.»

Tristan, Bentley'e döndü. «Hong Kong'la Çin arasında gidip gelen çok insan var mıdır?»

«Her gün biraz daha artıyor,» dedi Bentley. «Çin, Hong Kongluların gelip de dolarlarını harcamaları için bu turistlik gezileri özendiriyor zaten. Benim de sürekli bir vizem var, sık sık Shenzhen'e gidip gelirim.»

«Güzel,» dedi Tristan. «Bizimle geleceğini umuyordum.»

«Olabilir,» dedi Bentley. «Ama önce saat ücretimi konuşmalıyız.»

«Eh, bunu beklemiyor değildim. Sonunda Hong Kong'da işlerin nasıl yürütüldüğünü öğrenmeye başladım.» Sonra Marissa'ya döndü. «Nasıl, için rahatladı mı biraz?»

Marissa başını salladıysa da, içinde bu serüven konusunda hâlâ kuşkular olduğu belliydi.

«Bunu yapmak istemiyorsan, söyle yeter,» dedi Tristan. «Bu öğleden sonra uçağa yetişecek

zamanımız var. Ben bu işin Hong Kong'da şimdiye kadar yaptıklarımızın en az tehlikelisi olduğuna inanıyorum. Hele Kaptan Zur yıllardır aynı şeyi yapıyor olduktan sonra.»

Marissa ne istediğini bilemiyordu. Kaptanla gitmeye korkuyor ama pes etmekten de hoşlanmıyordu. «Gidip vizeleri alalım,» dedi. «Sonra bir daha konuşuruz bunu.»

Ned Kelly, Hong Kong ve Şanghay Bankası binasının özel dairesinde kentin taipanlarından biri olan Harold Pang'ı bekliyordu. Pek çok şirketin yönetim kurulu başkanı olan adam koloninin en güçlü insanları arasında sayılırdı. Buna uygun olarak da Victoria Tepesindeki villaların en gösterişlisi onundu. Bay Pang pek çok değişik yasal işleri yanında, Wing Sin'in de Ejderha Başı'ydı. Bu yasadışı ilişkisi nedeniyle yasal ola rak bu kadar çok kazanabilmişti.

Ned, Harold ile gerek Hong Kong'da, gerekse Brisbane'de pek çok kez karşılaşmıştı. Onu saygılı ve kültürlü bir insan olarak hatırlıyordu.

«Bay Pang sizi şimdi kabul edecek,» dedi uzun boylu bir sekreter kadın insanın içini gıcıklayan sesiyle. Ned onun gövdesine yapışan geleneksel Çin elbisesinin yırtmaçlarının kalçasına kadar olduğunu gördü. Böyle biri yanında dolaşırken insan nasıl işine bakabilir diye şaştı yürürken.

Ned odaya girince Bay Pang geniş masasının arkasında ayağa kalktı. Arkasında yerden tavana kadar uzanan cam duvardan Kowloon limanı görülüyordu.

«Hoşgeldiniz, Bay Kelly,» dedi Bay Pang.

«İyi günler, Bay Pang. Bay Charles Lester size en iyi dileklerini bildirmemi istedi.»

Bay Pang eğilip selamladıktan sonra ellerini çırptı. Hemen o anda sekreteri antika bir çay takımıyla içeri girdi.

Ned az sonra uzun bir deri koltuğa oturmuş, değerine paha biçilemeyen fincanlardan birini dizi üstünde dengelemeye çalışıyordu. Konuşmak için sekreterin çekilmesini bekledi.

«Bay Lester benden Fertility Limited Şirketinin Wing Sin ile uzun ve verimli iş ilişkisi nedeniyle size teşekkür etmemi istedi.»

«Bizim için bir zevk olmuştur,» dedi Bay Pang. «Dostlar olarak birlikte kâr ettik. İyi bir evlilik oldu.»

«Bay Lester, Wing Sin'den bir ricası olduğunu bildirmemi de istedi. Şu anda Hong Kong'da bir kadın ve bir erkek iş ilişkimizi araştırmaktadırlar. İkisi de ortadan kaldırılmaldır.»

«Bu sözünü ettiğiniz insanlar tanınmış kimseler mi?»

«Hayır. İki doktor. Biri Avusturalyalı, diğeri Amerikalı.»

«Tanınmış kişiler değilse bu iş yüz elli bin Hong Kong dolarına olur.»

«Bir iş arkadaşı için biraz fazla yüksek bir rakam değil mi bu?» dedi Ned. Bir umut yeşerdi içinde, bu rakamın kendisine vaat edilen ikramiyeden az olduğunu biliyordu. Aradaki farkı hâlâ alabilirdi.

«Sadece masrafları alıyorum,» dedi Bay Pang.

Ned başını salladı. «İşin hemen bitirilmesi gerek.»

«O zaman bugün gidip celladı bulursunuz. Bay Yip bu öğleden sonra Tai Kok Tsui'de Şanghay Nakliye Şirketinin ambarlarında olacak. Sizi bekleyecektir.»

Ned başını eğdi. Rahatlamıştı. Güveni de yerine gelmişti. Wing Sin bir şeye söz verdi mi, her ne pahasına olursa olsun, o şey yapılırdı.

Bentley zırhlı Mercedes'i Yarımada Otelinin arkasındaki parka soktu. Öğleden sonrayı Çin Halk Cumhuriyeti'ne giriş vizesi almakla geçirmişlerdi. Bentley çok işe yaramıştı. Nereye, kime başvurulacağını, pasaport resimlerinin nerede çektirileceğini biliyordu.

Bentley motoru kapatınca müşterilerine döndü.

«Ne oldu bakalım? Karar verdiniz mi?» Marissa'nın gitme konusunda kuşkuları olduğunu biliyordu.

Tristan, Marissa'ya baktı. «Söyle haydi.»

Marissa duraksadı. Vize işlemleri hızla sürerken bu serüvene iyimser gözle bakabilmişti. Ne de olsa gerekli resmi belgeleri tam olacaktı. Ama hâlâ kuşkuluydu.

«Bentley, beklesen iyi olur,» dedi Tristan. «Anlaşılan henüz bir karara varamadık.»

Arabadan inip otelin lobisine yürüdüler. Tristan gitmeleri olasılığına karşı resepsiyona gidip biraz daha para almak için kasasını açtırdı. O bu işi yaparken Marissa da çevresinde bir gün önce onlara saldıran Çinliyi arandı.

Tristan parayı alıp kasayı kapattıktan sonra Marissa'nın yanına geldi, asansörlere doğru yürüdüler. Marissa ancak asansör kapıları arkalarından kapanınca derin bir soluk aldı.

«Bu gerilim beni çıldırtıyor,» dedi. «Daha fazlasına dayanabileceğimi sanmıyorum.»

«Bu da gitmek için bir neden daha işte,» dedi Tristan. «Bu işin aslını ne kadar çabuk öğrenirsek o kadar rahat edeceğiz. Ondan sonra çeker gideriz buradan.»

Asansör altıncı katta durunca dışarı çıktılar. Ağır ağır yürürken kaptanla gitmenin iyi ve kötü yanlarını tartışıyorlardı.

«Kat bekçisi nerede acaba?» diye Marissa merak etti. Adamın katta duran her asansörle birlikte esrarlı bir şekilde ortaya çıkıvermesine alışmıştı.

«Garip doğrusu.» Tristan da adamı görebilmek için sağına soluna bakındı. Birden gözü kendi odasının kapısındaki yazıya ilişti. .«Benim kapıma neden rahatsız etmeyin tabelasını asmışlar ki?»

«Bir aksilik var,» dedi Marissa.

Tristan geriledi. «Haklısın,» diyerek asansöre doğru yürüdü. Marissa da arkasından gitti.

Kat bekçisinin boş bölmesine gittiler. Bir kenarda elektrikli bir ocağın üstünde bir çaydanlık vardı. Su çoktan buharlaştığı için çaydanlık akkor haline gelmişti.

«Gerçekten bir aksilik var,» dedi Tristan. Asansöre dönüp dahili telefondan güvenlik memurlarını istedi. İki dakika sonra iki güvenlik memuru geldi. Biri iriyarı bir Çinli, ötekisi İngilizdi.

Güvenlik memurları Marissa ile Tristan'ı bir gün önceki olaydan hatırlıyorlardı. Otel anahtarıyla Tristan'ın kapısını açtılar.

Odada kimse yoktu. Sadece banyodan akan suyun sesi geliyordu. Yatağın çarşafı falan alınmıştı. 604 numaralı odaya açılan kapı aralıktı. Bir kenarda temizlikçi kadının arabası duruyordu. İçeri önce Çinli, ardından İngiliz girdi. Marissa ile Tristan kapı önünde beklediler. Çinli güvenlik memuru banyoya giderken arkadaşı da 604 numaralı odayı gözden geçirdi.

«George!» diye seslendi Çinli. George hemen banyo kapısında duran arkadaşının yanına koştu. Her ikisinin de yüzleri sararmıştı. İngiliz, Marissa ile Tristan'a dönüp oldukları yerde kalmalarını söyledi, içerde bir ölü vardı.

İki adam banyodan çıkıp 604 numaraya geçtiler. Marissa ile Tristan huzursuzlukla birbirlerine baktılar.

«Aman Tanrım!» diyen İngilizin sesi işitildi.

Az sonra iki adam yine 606'ya döndüler. İngiliz telefonu mendiliyle tutarak müdürü aradı ve iki kişinin öldürüldüğünü bildirdi, bir temizlikçi kadınla otel müşterisi olabilecek bir erkek.

Çinli memur Tristan ile Marissa'nın yanına geldi. «Korkarım içerde iki ceset var,» dedi. «Lütfen hiçbir şeye dokunmayın. Yan odadaki adamı tanımıyoruz.» Sonra Tristan'a döndü. «Beyefendi, siz gelip bir baksanız acaba bir tanıdığınız olabilir mi diye.»

Tristan yürürken Marissa kolunu çekti. «Ben bir doktorum,» dedi güvenlik memuruna. «Benim de bakmam doğru olabilir.»

Güvenlik memuru omuzlarını silkti. «Nasıl isterseniz, hanımefendi.»

Memur önde olduğu halde 604 numaraya girdiler.

Marissa cesede baktığı anda bir çığlık koptu içinde. Elini dehşetle ağzına kapattı. Ceset sırtüstü yatıyordu, açık gözleri tavana dikiliydi. Alnında iki delik vardı. Başının altında halının üzeri kan gölüne dönmüştü.

«Robert bu! Kocam Robert!»

Tristan hemen onu tutup dehşet verici sahneden uzaklaştırdı.

O sırada dolabın içinden gelen bir ses duydular.

Çinli İngilize seslendi. Adam koşarak geldi. Çinli dolabı gösterdi. Takırtıyı yine duydular. Dolabın anahtarı üzerindeydi. Biri kenarda beklerken diğeri anahtarı çevirip dolap kapağını bir hamlede ardına kadar açtı. İçerde kat bekçisi vardı.

Güçbela dışarı çıkarılan adam güvenlikte olduğuna inanınca hızlı bir Çinceyle başına gelenleri anlattı.

Adam susunca Çinli arkadaşına döndü. «Katilin kendisini tabancayla tehdit ederek kapıyı açtırdığını söylüyor. Katil bir beyazmış.»

«Ona katili anlatmasını söyle. Daha önce görmüşlüğü var mıymış?»

Çinli yine uzun uzun konuştu. «Daha önce hiç görmemiş ve bütün beyazlar birbirlerine benzedikleri için tanımlayamazmış.»

O sırada 606 numaralı odanın kapısına gelen otel müdürü seslendi. Beşi birden ara kapıdan geçip koridora çıktılar. Marissa şok içindeydi. Tristan yanından ayrılmıyor, kolunu beline dolamış öyle yürüyordu. Ölü adamın Robert olduğunu söylediğinden bu yana bir daha ağzını açmamıştı. Ağlamıyordu da. O anda sadece sanki klimanın derecesi birden arttırılmış gibi bir ürperme hissetmekteydi.

«Polis geliyor,» dedi müdür. O da İtalyandı. «Cesetler nerede?»

Çinli güvenlik memuru müdüre kendisini izlemesini işaret etti. Müdür döndüğünde konuşmakta güçlük çekiyordu.

«Otelimiz sizlerden özür diler,» dedi Marissa ile Tristan'a. «Özellikle dünkü olaydan sonra.»

İngiliz eğilip müdürün kulağına bir şeyler söyledi. Müdürün gözleri faltaşı gibi açıldı. Konuşmadan önce yutkundu.

Marissa'ya dönerek, «Çok üzüldüm,» dedi. «Öldürülen kişiyi tanıdığınızı bilmiyordum. Başınız sağolsun.» Sonra yine ikisine birden hitap etti. «Az önce polise telefon ettiğimde sizin

odalarınıza girmemenizi istediler. Hiçbir şeye dokunulmayacakmış. Ben de şu ara sizi rahat ettirmek için Marco Polo dairemizi açtırdım. Tuvalet eşyası falan gibi ihtiyaçlarınızı biz karşılayacağız.»

Marissa ile Tristan on beş dakika sonra lüks dairedeydiler. Marissa içini boşalmış hissederek bir koltuğa yığıldı. Robert'in cesedini gördüğünden bu yana ilk kez konuşarak, «Olanlara inanamıyorum,» dedi. «Akıl almaz şeyler bunlar. Robert neden geldi buraya? Bekleyeceğim en son şeydi bu. Hele son telefon konuşmamızdan sonra.»

Onu konuşturmak isteyen Tristan. «Ne oldu ki?» diye sorarken koltuğun yanına bir iskemle çekip Marissa'nın elini tuttu.

Marissa bunun üzerine içini döktü. Tristan'a, Robert'le olan sorunlarından hiç söz etmemiş olmasına rağmen artık evliliğinin yıkılmakta olduğunu anlattı. Robert'in Wendy öldükten sonra Avusturalya'ya gelmediğini söyledi. Kendisinden evine dönmesini istemişti. Robert'in böyle damdan düşer gibi Hong Kong'a gelmesi akıl alacak şey değildi. Marissa elleriyle yüzünü örttü. «Ben buraya gelmeseydim o da şimdi içerde yatıyor olmayacaktı.»

Tristan başını salladı. «Marissa,» dedi. Aklından geçenleri söylemek çok güçtü ama açık sözlü olması gerektiğini de biliyordu. «Bu felaket için kendini suçlamamalısın,» dedi. «İçinden bunu isteyeceksin, ama yapmamalısın. Hiçbir suçun yok senin.»

«Ama kendimi çok suçlu hissediyorum. Önce Wendy, şimdi de Robert! Ben olmasaydım şimdi ikisi de yaşıyorlardı.»

«Ben olmasaydım benim karım da yaşıyor olacaktı,» dedi Tristan. «Neler hissettiğini biliyorum. Ben de o yoldan geçtim. Ama Robert'ı sen getirtmedin buraya. Kendi isteğiyle geldi. Sen onun buraya geleceğini bilmiyordun bile.»

«Robert çok iyi bir insandır. Korkunç bir şey bu. Belki de o değildi. Yanıldım belki de.»

Tristan kadına dikkatle baktı. Kendisinin de karısının ölüm haberini nasıl kabullenmek istemediği aklına geldi.

«Müdürü çağır,» dedi Marissa. «Onun Robert olduğundan emin olmalıyız.»

«Bunu yapmak istediğinden emin misin?»

«Evet.» Marissa'nın gözleri dolmuştu.

Tristan telefona gidip müdürü aradı, istediklerini anlattı, sonra yerine döndü.

«Cüzdanındaki kartta ve pasaportunda Robert Buchanan yazıyormuş,» dedi.

Marissa görmeyen gözlerle baktı ona. Birkaç dakika hiç konuşmadı.

«Onu görebiliyorum,» dedi neden sonra. «Bilgisayarı başında görüyorum onu. Çalışırken yüzünde hep aynı ifade olurdu.»

«Biliyorum,» diye mırıldandı Tristan. Marissa'yı seyrederken kendi anıları canlanıyordu. Kadının neler çektiğini çok iyi anlıyordu.

Marissa, «Amerika'nın Doğu Kıyısında şimdi saat kaç?» diye sordu.

Tristan saatine baktı. «Sabahın üçüyle dördü arası sanırım.»

«Benim bir iki telefon konuşması yapmam gerekiyor.» Marissa kalkıp yatak odasına yürüdü.

Tristan onun arkasından gitmedi. Ne yapacağını bilemiyordu. Marissa'nın akli durumu kendisini kaygılandırıyordu. Robert'in öldürülmesi çok korkunç bir darbe olmalıydı. Onu gözünün önünden ayırmamalıydı. Daha da önemlisi kendisine açılmasını sağlamalıydı.

Marissa ilk olarak Virginia'daki anne ve babasını aradı. Annesi hemen Hong Kong'a gelmeyi önerdiyse de, Marissa bunu istemedi. Polis izin verir vermez kendisi dönecekti.

Marissa'nın bundan sonraki telefonu daha da güçtü. Kaynanasına açıp durumu bildirmesi gerekiyordu. Kadın oğlunun ölümünden onu suçlarsa hiç şaşmayacaktı. Ancak Bayan Buchanan hiç de öyle konuşmayarak şaşırttı Marissa'yı. Uzun bir sessizlikten sonra hemen Hong Kong'a geleceğini söyledi. Marissa kadını vazgeçirmeye çalışmadı. Telefonu kapatırken kapıda Tristan belirdi.

«Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama o polis müfettişi geldi, ilk önce seninle konuşmak istiyor.»

Müfettiş bir saat kadar kalıp her ikisinin de ifadelerini aldı. Çok geniş bir soruşturma yapacaklarını ve bu iş bitene kadar eşyalarını alamayacaklarını söyledi. Aynı zamanda her iki cesede de otopsi yapılacaktı ve soruşturma tamamlanana kadar Hong Kong'dan çıkmalarının yasak olduğunu bildirdi.

Müfettiş gittikten sonra Marissa ile Tristan karşı karşıya oturdular. Tristan bir fırsat bulup Marissa'yı duygularını açıklamaya zorladı.

«Uyuşmuş gibiyim,» dedi Marissa. «Olanlara inanmakta güçlük çekiyorum.»

«Belki de burada oturmak yerine bir şeyler yapmalıyız.»

«Bu otelden çıkmak iyi olur sanırım.»

«İyi fikir. Hemen başka bir otele gideriz.» Kalkıp hangi otele gidebileceklerini düşünürken birden aklına Kaptan Fa Huang geldi. «Benim daha iyi bir fikrim var,» dedi. «Kaptanla gitmeye ne dersin? Bir şeyler yapmamız gerek. Kafamızı meşgul edecek bir şeyle uğraşmalıyız.»

«Ben o işi unutmuştum bile. Ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Hele şimdi, hiç olmaz.»

«Marissa! Yolun sonuna gitmemizi önleyemeyecek kadar çok şey geldi başımıza.» Gidip onun omuzlarını tuttu. «Haydi yürü! Bu eşşoğullarından intikamımızı almalıyız.»

Marissa'nın başı dönüyordu. Tristan'a bakamıyordu bile. Kimi zaman onun deli olduğundan da kuşkulanıyordu.

«Haydi, Marissa! Bunu onların yanına kâr bırakmayalım.» Marissa sonunda başını kaldırdı. Erkeğin kararlılığını hissediyordu. Kendisinin ise değil karşı koyacak, tartışmaya bile girecek gücü yoktu. «Peki,» dedi. «Şu anda kaybedecek bir şeyim yok zaten.»

«Yaşa!» Tristan kadını kucaklayıp ayağa fırladı. Saatine baktı. «Hiç vaktimiz kalmamış!» Hemen telefonu açıp kutu içinde piknik yemeğiyle kapalı şişe su ısmarladı.

Siparişleri gelince yine arka kapıdan çıktılar. Bentley Mercedes'i kapı önüne getirmiş gazete okuyordu. Tristan, Marissa'nın girmesi için kapıyı açtı, sonra kendisi de öteki yana koşup arabaya girdi.

«Aberdeen'e gidiyoruz,» dedi Bentley'e. «Kaçakçılığa gidiyoruz!» Marissa gözlerini kapattı. Tüm gövdesi uyuşuyordu, olanların hiçbiri gerçek değildi sanki.

Cellat karşısındaki profesyonel katile baktı. Aralarındaki gerginlik aynı dar alanın iki uzmanı için doğal sayılırdı. Başka dünyalarda aynı işler yapmakta olduklarını biliyorlardı. Bay Yip, Ned'in kasabada bir vahşi olduğunu düşünüyordu. Ned ise Bay Yip'in beyaz elbiseli bir kasap olduğunu.

Bay Yip'in Tristan ile Marissa'yı getirttiği odadaydılar. Willy, Bay Yip'in adamlarıyla dışardaydı.

«Bay Pang sizi aradı sanırım,» dedi Ned,

«Evet, aradı. Ama sadece bir iş yapacağımızı söyledi. Ortada bir çift varmış ve siz Wing Sin'e yüz elli bin Hong Kong doları ödeyecek misiniz?»

«Bir kadın ve bir erkek,» dedi Ned. «Biri Amerikalı, öteki Avusturalyalı. Erkek kırkına yakın, kadın otuzların sonunda. Tristan Williams ile Marissa Blumenthal. Yarımada Otelinde kalıyorlar ama her an otel değiştirebilirler.»

Bay Yip, Wing Sin'in bu işde her iki taraftan da kâr edeceğini anlayıp gülümsedi. «Büyük rastlantı,» dedi. «Sözünü ettiğiniz bu çiftle ben bu odada konuştum.»

«Hangi nedenle?»

«Bana bilgi karşılığında para verdiler. Çin'den Fertility Limited için kaçırdığımız insanlarla ilgileniyorlardı.»

Ned huzursuzca kıpırdandı oturduğu yerde. «Kendilerine ne söylendi?» diye sordu.

«Pek az şey. Wing Sin, Fertility Limited'in işlerine pek karışmamıştır ki. Bu işde benim payım ne olacak?»

Hong Kong'da ve özellikle de Wing Sin'le iş yapmaya alışkın olan Ned'e bu istek hiç yabancı gelmemişti.

«Her zamanki gibi, yüzde on.»

Bay Yip gülümsedi. «Yüzde on beş.»

«Anlaştık.»

«Bizim yöntemlerimizi bilen birisiyle çalışmak zevktir,» dedi Bay Yip. «Talihimiz de var. Sözü geçen çift bu öğleden sonra Fertility Limited'e adam getirecek bir sefere katılacak. Böylece bu iş çok kolaylıkla çözümlenecek. Cesetler denize atılabilir. Temiz iş.»

Ned kolundaki saate baktı.

«Saat kaçta hareket ediyorlar?»

«Altı sularında.» Bay Yip ayağa kalktı. «Hemen gitsek iyi olur sanırım.»

Birkaç dakika sonra sıkışık trafiğin içindeydiler.

Ned, «Bu işi yapmanın başka yolu yok mu?» diye sordu.

«Sakin olun,» dedi Bay Yip. «İşi yapılmış bilin.»

Günün o saatinde Aberdeen Tüneli bile kalabalıktı. Tünelden çıkınca güney kıyı şeridinin de öyle olduğunu gördüler.

Tristan çıldıracak gibiydi. Yerinde duramıyor birkaç dakikada bir saatine bakıyordu. Marissa ise hiç kıpırdamıyor, sadece dimdik ileri bakıyordu. Duygularının uyuşması hafifledikçe kafası da karışıyordu. Robert ile yaşadıkları güzel günler geçiyordu gözlerinin önünden. Hem kocasının ölümünden, hem de son bir iki ayın sıkıntısından kendini sorumlu tutuyordu. Gözleri dolu doluydu. Tristan'a göstermemek için başını yana çevirdi. Kendisini saran o uyuşukluk olmasaydı, geri dönmelerini isteyebilirdi.

Marissa bir yandan açık denize çıkmaktan kaygılanıyor, sorunlarına bir de deniz tutmasının eklenmesini istemiyordu. Motorlu bir sampanla tekneye giderlerken geri dönmeyi yine düşündü. Dalgaların sesi Wendy'nin ölümünü canlandırıyordu gözlerinin önünde.

«Yaşasın!» diye bağırdı Tristan, Kaptan Fa Huang'ın teknesini yerinde görünce. Sampan tekneye yanaştı.

Marissa, Tristan'ın kolunu tuttu. «Şu adamlar da kim? Hayduta benziyorlar.»

«Bilmem. Tayfası olmalı.»

Bentley tekneye çıktı, sonra diğerlerine yardım için döndü. Tristan yiyecek kutularıyla su şişelerini uzattı.

«Haydi bakalım,» dedi Marissa'ya.

Tekneye girince ön tarafa gidip büyük güverteye çıktılar. Kaptan yolcularını selamlayıp Lui ve Maa adlı iki tayfasıyla tanıştırdı. Herkes eğilerek birbirini selamladı. Kaptanın bir emriyle tayfalar işlerinin başına gitti. Teknede büyük hazırlık vardı. Marissa'nın daha önce gördüğü iki kadın içinde dört tavuk bulunan bir kafesi sıkı sıkı bağlıyorlardı.

On beş dakika sonra tekneyi tutan halatlar alındı ve rıhtımdan ayrılınca kaptanın dizel motorlarını çalıştırmasıyla açık denize doğru yol almaya başladılar.

Marissa küpeştenin yanında gözleri kapalı oturuyordu. Gözyaşlarını kimse görmeden kuruttuğu için esen sert rüzgârdan çok memnundu. Ve deniz tutması da başlamıştı.

Fa Huang'ın teknesinin olması gereken yerdeki boşluğu görünce Ned Kelly sunturlu bir küfür savurdu.

«Daha hızlı gelemez miydik sanki?» diye söylendi. Avusturalya'dan geldiği için insanların bu sıkışık trafikte işlerini görebilmelerini anlayabilmiş değildi. «Yandakilere sor bakalım Blumenthal ile Williams teknede miymişler?»

«Ben senin uşağın değilim,» dedi Bay Yip. Ned onu haddinden fazla sinirlendiriyordu.

Ned sabır dilenirmiş gibi göğe baktı. Yip'in hele kendi çevresinde önemli bir kişi olduğunu biliyordu. «Lütfen sor onlara,» dedi. «Hakaret etmek istememiştim.»

Bay Yip yandaki teknede oturan aileye dönüp Ned'in anlamadığı Tanka dilinde bir şeyler söyledi.

Sonra Ned'e dönerek, «Teknede iki beyaz şeytan varmış,» dedi.

«Onlar olmalı. Arkalarından gidebilir miyiz?»

«Elbette,» dedi Bay Yip.

Bay Yip'in emri üzerine az sonra bir hız motoru iskeleye yanaştı. Ned, Willy ve motorcuyla öne, Bay Yip ve iki adamı arkaya oturdular. Adamların ikisinin de otomatik tabancaları vardı.

Ned motorun hızını görünce umutlandı. Ama açık denize varınca yüzü birden ekşidi. Deniz hepsi de birbirinin eşi teknelerle doluydu. Bir ikisinin çevresinde döndükten sonra pes ettiler.

Arkasına dönüp Bay Yip'e, «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu. «Dönmelerini mi bekleyeceğiz?»

«Beklemek gerekli değil,» dedi Bay Yip. «Sen keyfine bak şimdi, lokantaya gidince konuşuruz bunları.»

«Ne lokantası?» Bay Yip eliyle Aberdeen'in yaldızlı kırmızılı ejderlerle süslü yüzen lokantalarından birini gösterdi.

Ned on beş dakika sonra mükellef bir sofranın başındaydı. Güneş batmıştı, Aberdeen'in ışıkları göz kırpıyordu.

Yemeğin ortalarında Bay Yip'in adamlarından biri deniz haritası getirdi. Bay Yip haritayı

masaya yaydı.

«Burası Zhujiang Halicidir,» dedi. «Yabancılar İnci Nehri derler. Guangzhou da şurada işte.» Yemek çubuğuyla işaret etti. «Şurada da Zhuhai'nin ötesinde, Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurduğu özel ekonomik bölgenin hemen kuzeyinde birkaç tane ada vardır. Kaptan Fa Huang adamları oradan alır. Bu gece adamlarımla gidersen onları yakalayabilirsin. Böylece dönmelerini beklemeye gerek kalmaz.»

«Oraya nasıl gidebilirim?» diye sordu Ned. Kaptanın gösterdiği yer çok uzak değildi, olsa olsa elli mil kadar bir uzaklıktaydı.

«Sana özel bir tekne hazırladık,» dedi Bay Yip. «Sigara teknesi diye adlandırılan bir motor.»

Ned buna sevinmişti, sigara teknelerinin saatte elli milden fazla yaptıklarını biliyordu.

«Yalnız bir sorun var,» dedi Bay Yip.

«Neymiş o?»

«Biraz daha para gerekecek.»

19 NİSAN 1990 Saat 22.51

«Marissa!» diye Tristan heyecanla bağırdı. «Bağlantı kuruldu. Güverteye gelsene.»

Marissa karanlıkta doğruldu. Malzeme odasında hasır bir kilim üzerinde yatıyordu. İyi bir gece geçirmemişti. Aberdeen'den ayrıldıktan bir buçuk saat sonra ani bir fırtınayla karşılaşmışlardı. Pembe gökyüzü birkaç dakika içinde kara bulutlarla dolmuş, hafif çırpıntılı olan denizde iki metrelik dalgalar belirmişti.

Marissa'nın hissettiği huzursuzluk hemen tam bir deniz tutmasına dönüşmüştü. Teknede lavabo falan olmadığı için ancak arka küpeşteye tutunup kusabiliyordu. Yağmur başlayınca da pis kokulu ambara inmek zorunda kalmıştı.

Tristan kadına yardım etmeye çalışıyordu ama onun da yapabileceği pek bir şey yoktu. Marissa'nın yanında oturmuştu, ancak yemek paketlerinden birini açıp yemeye başlayınca midesi daha da kötü olmuştu. Sonunda Marissa onu yukarı göndermişti.

Fırtına hızlarını kesmişti. Sert rüzgâr esmeye başlayınca açtıkları büyük yelkeni indirmişlerdi. Kaptan her iki dizel moturunu çalıştırarak ancak rotasında kalabiliyordu. Bentley onun yakıttan tasarruf etmeye çalıştığını anladı.

Fırtına geçip de yelken açıldıktan sonra bile yolculuk iyi geçmemişti. Rüzgârın kesilmesinin ardından denizin üstünde koyu bir sis başlamıştı. Birkaç kere sislerin arasından düdüklerini çala çala çıkan dev gemilerle çarpışmalarına ramak kalmıştı.

Ancak sonunda hedeflerine varmışlardı, yarım saattir kıyıya yakın küçük adalar arasında gidip geliyorlardı. Marissa ilk başta herkesle birlikte kıyıyı seyrederken bunun Komünist Çin toprakları olduğunu düşünüp heyecanlanmıştı. Ama çok geçmeden yatmak üzere aşağı inmişti yine. Artık yorgunluğu deniz tutmasını bastırıyordu.

«Gelsene!» diye seslendi Tristan, «Çok kötü saatler geçirdiğini biliyorum, ama buraya bunun için geldik.»

Marissa güçlükle ayağa kalktı. Bir an başı döndü. «Su var mı?» diye sordu.

«Elbette.» Tristan arka cebinden şişeyi çıkardı.

Marissa suyu içtikten sonra şişeyi geri verdi, sonra da onun koluna girdi. Birlikte ön güverteye çıktılar. Teknede tüm ışıklar söndürülmüştü.

Kaptan dizelleri o kadar ağır çalıştırıyordu ki, hiç ses duyulmuyor, motorların çalıştığı ancak ayaklar altındaki hafif titreşimden anlaşılıyordu.

Marissa gözlerini kısınca sisler arasında kıyı çizgisini görebiliyordu.

Kaptan Fa Huang'ın çok sinirli olduğu belliydi. İki tayfası da öyleydi. İşin en tehlikeli yanı buydu, yakalanmaları dışında teknenin suyun hemen altındaki kayalara çarpıp parçalanması da olasıydı.

Kimse konuşmuyordu. Marissa bataklıkta yaşayan hayvanların seslerini duyuyordu artık. Duyduğu diğer ses suyun tekneye çarparken çıkardığı şapırtıydı. Sonra aniden sivrisineklerin

vızıltısını duydu.

Birden ağaç gölgelerinin olduğu yerde bir ışık belirdi. Işık iki kere daha yanıp söndü. Kaptan motorları durdurdu, kendi fenerini yakıp söndürdü, burundaki tayfasına eliyle bir işaret yaptı. Az sonra demirin suya atıldığını duydular.

Kaptanla tayfaları alçak sesle konuştular. Tayfalardan biri aşağı indi. Döndüğünde elinde bir AK47 otomatik tüfeğiyle yedek şarjörleri vardı.

Bentley, «Korsan baskınından korkuyorlar,» diye fısıldadı.

«Hâlâ korsan mı var?» diye sordu Marissa.

«İnci Nehrinde korsanlık hep olmuştur ve bundan sonra da olacaktır.»

Aradan geçen beş dakika içinde sadece sivrisineklerin vızıltısı ve suyun şapırtısı duyuldu.

Birden sisler arasında içinde iki kişi olan bir kayık belirdi. Kaptan gelenlere bir şeyler söyledi. Silahlı tayfa otomatik tüfeği adamların üzerine çevirmişti. Biri çekingen bir sesle konuştu. Kaptan yukarı çıkmalarını işaret etti. Herkes derin bir soluk aldı. «Bekledikleri adamlar,» dedi Bentley.

Marissa küpeşteden eğilip bakınca iki Çinlinin tekneye çıktığını gördü. Geldikleri küçük kayığı akıntıya bırakmışlardı.

Kaptan karadan esen rüzgârdan yararlanmak için yelkenin açılmasını emretti. Tekne sessizce kıyıdan uzaklaştı, ağaçlar sisin içinde kayboldu.

Bentley, «Yarım saat çok sessiz olmalıyız,» dedi. Teknede tüm gözler karanlığa çevriliydi, tüm kulaklar başka bir teknenin sesini duymak için kirişteydi. Ancak kendi teknelerinin tahtalarının çatırtısı dışında hiçbir ses yoktu.

Yeni gelen Çinliler direğin dibinde birbirlerine sokulmuş oturuyorlardı. Onlarla kimse konuşmamıştı. Üzerlerindeki siyah kumaştan basit giyecekler Marissa'ya Vietnam Savaşı sırasında resimlerini gördüğü Viet Kongluları hatırlatıyordu.

Tristan, Bentley'e, «Ne yapalım?» diye sordu. «Şu heriflerle konuşmayı deneyelim mi?»

«Kaptan işaret edene kadar beklemeliyiz. Kıyıdan iyice uzaklaşmamız gerek.»

Marissa bile sakinleşmeye başlamıştı. Deniz tıpkı siyah bir cam gibiydi. Başını kaldırınca sisin arasında bir tek yıldız gördü. Bakışlarını indirince ağaçların bulanık siluetini görünce birden şaşırdı. Yine karaya yaklaşmışlardı.

«Kıyıya bak,» diye fısıldadı.

Tristan ile Bentley baktılar.

«Çok garip,» dedi Bentley. «Bir dakika, şimdi gelirim.»

Marissa ile Tristan, Bentley'in kaptanla konuştuğunu gördüler. Uzun bir süre sonra Bentley gelip yanlarına oturdu.

«Issız bir adaymış,» dedi. «Bir laguna girip orada demir atacakmışız.»

Tam o anda burundaki demir denize atıldı ve yelken gevşetildi. «Bu durmanın nedeni neymiş?» diye sordu Marissa.

«Kaptan Aberdeen'e ancak gün doğarken dönebileceğimizi söyledi.»

«Ama daha önce böyle bir şeyden söz etmemişti,» dedi Tristan. «Yani bütün geceyi burada mı geçireceğiz şimdi?» Koluna konan sivrisineği bir şaplakta öldürdü.

«Öyle görünüyor,» dedi Bentley. «Kaptan şafak sökerken kuzeydeki bir köyden denize açılan balıkçı teknelerinin arasına karışacağımızı söyledi. İnci Nehrini gece vakti geçmeye çalışırsak Çinliler bizi radarda görebilirlermiş. Yöreden hiçbir tekne gece denize açılmadığı için hemen kuşkulanırlarmış o zaman.»

«Bunu bize söylemeliydi,» dedi Marissa.

«Peki, aldığımız şu iki kişiyle konuşabilir miyiz?» diye sordu Tristan.

«Kaptana sorayım.» Bentley kaptanın yanına gitti.

«Kusura bakma,» dedi Tristan. «Bu işin gece de süreceği hiç aklıma gelmemişti.»

Bentley geldi. «Kaptan istedikleri kadar konuşabilirler, ama alçak sesle konuşsunlar dedi.»

Marissa, Tristan ve Bentley iki adamın oturdukları yere gittiler. «Önce kendimizi tanıtalım,» dedi Tristan, Bentley'e.

Bentley konuşurken Marissa da iki adama daha yakından baktı. İkisi de kendi yaşında olmalılardı. Saçları kısa kesilmişti. Bakışları yüzden yüze gidip geliyordu.

Bentley biraz daha ince yapılı olanını gösterdi. «Bunun adı Chiang Lam. Şu da Tse Wan.»

Tristan, Bentley'e adamların nereden geldiklerini ve geçimlerini neyle sağladıklarını sormasını söyledi. Çin'den neden böyle gizlice kaçırılıyorlardı?

Bentley Çinlilerle konuşurken Marissa ile Tristan da soracakları şeyleri sıraya sokmaya çalıştılar. Tayfalar arka tarafta yemek hazırlıyorlardı. Bentley her ikisinin Guangdong eyaletindeki küçük kasabalardan geldiklerini söyledi. Chiang Lam bir Budist mezhebi keşişiydi. Tse Wah ise köy doktoruydu. Çok büyük paralar vaat edildiği için kaçıyorlardı. İkisi de geri döneceklerdi. Ancak bu fırsatın kendilerine neden tanındığı hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

«Nasıl seçilmişler peki?» diye sordu Marissa.

Bentley bunu da sordu. «Chiang dövüş sanatındaki ustalığı için seçildiğini söylüyor. Yaşadığı manastırda bir yarışma yapılmış. Tse de doktor olduğu için seçilmiş. Bir yarışma olmadığı, kendisine gelip reddedemeyeceği bir teklif yaptıklarını söylüyor. Ailesi varmış, karısı ve çocukları, ana babası ve karısının ana babası.»

Marissa, Tristan'a baktı. «İçimden bir ses anahtarın doktorda olduğunu söylüyor,» dedi.

«Doktora kısırlık tedavisi hakkında, özellikle de yapay dölleme teknikleri hakkında bir şey bilip bilmediğini sor,» dedi Tristan, Bentley'e.

Tse birden herkesi şaşırttı. «Biraz İngilizcem vardır,» dedi. «Chiang ise Çinceden başka dil bilmez. Ben eğitimimi gördüğüm Guangz-hou'da tıp kitaplarından biraz öğrendim.»

«Bunda çok başarılı olmuşsunuz,» dedi Tristan.

«Teşekkür ederim. Ne yazık ki, okumam konuşmamdan iyidir.»

«Yapay dölleme terimini anladınız mı?»

«Evet. Ama bu konuda çok az şey biliyorum. Okuduğum kitaplarda rastlamıştım.»

«Yapay döllemeyle ilgilenir misiniz?» diye sordu Marissa.

Tse güldü. «Çin'de bunun bana pek yararı olmaz. Bizim insanımız da çoktur, bebeklerimiz de.»

«Peki, ya tüberküloz?» dedi Marissa. «Çin'de bu bir sorun mudur? Tüberküloz vakalarına sıkça rastlanır mı?»

«Son zamanlarda, hayır. Çin'de BCG aşısı hakkında ulusal bir politika vardır. 1949'dan önce

tüberküloz çok yaygındı, özellikle de Güney Çin'de. Ama BCG bunu kökünden değiştirdi.»

«Ya eroin?» diye sordu Tristan.

«Bizde eroin yoktur. Çin'de uyuşturucu sorunu yoktur.»

«Zührevi hastalıklar?» diye Marissa atıldı.

«Çok az. Komünistler afyonla birlikte zührevi hastalıkları da ortadan kaldırıp tedaviden çok, önlemeyi amaçlayan bir sağlık bakımı programı geliştirdiler. Batıdaki gibi tedaviye ağırlık vermek için ne paramız vardı ne de hastanelerimiz.»

«Peki, sizin çalışmanız nasıldı?» diye sordu Tristan.

«Ben tipik bir köy doktoruyum. Küçük bir kliniğim var; burada dört bin kişiye aşı yapar, sağlık bilgisi verir ve doğum kontrolü uygularım. Küçük hastalıklar ve kazalarla biz uğraşır, ağır vakaları bölge hastanesine göndeririz.»

«Geleneksel Çin tıbbından yararlanır mısınız?»

«Hasta istediği takdirde. Akupunktur ve otlarla tedavi edebiliriz. Ama ben Guangzhou'da modern tıp eğitimi gördüm.»

Marissa, Tristan'a baktı. «Benim sorularım tükeniyor.»

«Benim de.» Tristan oturduğu yerde kıpırdadı. Hepsi de güvertede bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Tse'ye, «Sizi kim seçti?» diye sordu.

«Beyaz Lotus Triadı.»

«Çin'de de triadlar var mıdır?» diye Marissa söze karıştı.

«Hem de pek çok,» diye Bentley araya girdi. «Zaten bunlar kıta Çini'nden yayılmışlardır.»

«Keşişe Çin dövüş sanatını bilmenin neden önemli olduğunu sor,» dedi Tristan.

«Bunu ben yanıtlayabilirim,» dedi Tse. «Chiang'a beni koruma görevi verildi.»

«Korunmaya neden ihtiyacınız var?»

«İşte bunu bilmiyorum,» dedi Tse.

Tristan, «Siz ikiniz daha önce Çin'den çıkmış mıydınız?» diye sordu.

«Hayır.»

«Yanınızda eşyanız da yok.»

«Yok.»

«Üzerinizde herhangi bir şey var mı?»

«Hayır.»

«Yanınızda uyuşturucu var mı peki?»

«Hayır.»

«Ve bu işi para için yapıyorsunuz?»

Tse başını salladı. «Bize yıllarca çalışıp kazanamayacağımız kadar para vaat ettiler. Yola çıkmadan bana bir yıllık kazancım kadar para verildi.»

«Peki, memleketinizden ne kadar uzakta kalacaksınız?»

«Onu pek bilmiyorum,» dedi Tse. «Bir yıl ya da en fazla iki yıl.»

Tristan, Marissa'ya döndü. «Benim sorularım tükendi,» dedi.

Birden yalnız olmadıklarını farkettiler. Başlarını kaldırınca kaptanın yanlarında durduğunu gördüler. Kaptan bakışların kendisine çevrildiğini görünce konuştu.

«Yemek yemek isteyip istemediğinizi soruyor,» dedi Bentley. «Karısı hepimize yemek

hazırlamış.»

«Neden olmasın?» diyen Tristan ayağa fırladı. «Üç bin beş yüz dolarıma karşılık bir şey alayım bari.»

Bir iki saat sonra Marissa ile Tristan ön güvertede serilen hasırlar üstünde yatıyorlardı. Yalnız kalabildikleri tek yer burasıydı. Arasıra sokan sivrisinekler ve serin rüzgâr dışında şikâyet edecek bir şey yoktu.

Marissa ağzına bir şey koymamış, ama getirdikleri suyun çoğunu içmişti. Mide bulantısı ve kusma vücudunu susuz bırakmıştı.

«Senden bir kere daha özür dilerim,» dedi Tristan. «Buraya gelip bu heriflerle konuşmanın her şeyi çözeceğini sanmıştım. Oysa Hong Kong'a geldiğimizde bildiğimizden fazla bir şey bilmiyoruz şu anda. Canımızı boş yere tehlikeye attık.»

«Ben de bütün sorularının yanıtlarının bunlarda olmasını bekliyordum. Çok garip aslında. Neyi yakalayamadığımızı bilemiyorum. Avustralya Kliniğinin bu Çinlileri kaçak olarak getirtmekte ne çıkarı var, bir türlü anlayamıyorum doğrusu.»

«Ben yine de bunların uyuşturucuyla bir bağlantıları olduğuna inanıyorum,» dedi Tristan. «Altın Üçgeni'nin eroiniyle mutlaka bir bağlantısı olmalı.»

«Ama bu adamların hiçbir şeyleri yok ki.»

«Avustralya Kliniğinin o masrafın altından kalkabilmesi için ancak uyuşturucu ticareti gerekir. Ve yaptıkları her neyse, bunu nasıl koruduklarını biliyorsun. Bizi milletin gözü önünde öldürecek kadar korunmaya değer bir şey. Bence bu uyuşturucudan başka bir şey olamaz.»

«Ne düşüneceğimi bilemiyorum,» dedi Marissa. «Söylediklerin anlamlı, ama bir dereceye kadar. Ve TB salpinjitisin işe nasıl karıştığını öğrenemedik. Uyuşturucu sözkonusuysa, bunun bir köy doktoru ve Budist bir keşişle ne ilgisi olabilir?»

«Hiçbir şey bilemiyorum,» dedi Tristan. «Çıkmaz sokağa saplandık kaldık.»

Marissa gözlerini kapattı. O gün olanlardan sonra uyuyabileceğini hiç sanmıyordu. Ancak yattığı yerin rahatsızlığına rağmen yorgunluk galip geldi, uyudu.

Uyur uyumaz rüya görmeye başlamıştı. Robert bataklığa gömülüyor ve kendisi ona uzanamıyordu. Bir eliyle bir dala tutunup diğer elini uzatıyordu. Tam o anda dal koptu ve...

Marissa bir saat sonra kendini bataklıkta bulacağını sanarak uyandı. Ama sert bir hasır üstündeydi ve Tristan yanıbaşında uyuyordu. Marissa'nın başının çevresinde sivrisinekten bir bulut vardı ve alnı boncuk boncuk soğuk ter damlalarıyla kaplıydı.

Marissa güvertede ayak sesleri duyunca uyandı. Henüz şafak sökmemişti ama sisler içindeki dünya biraz aydınlanmış gibiydi. Yakınlardaki adayı kaplayan sis bulutunun içindeydiler.

Marissa doğrulunca tayfaların demir almakta olduklarını gördü. Yelken de açılmak üzereydi. Bir an aşağıdan gelen bir bebek ağlaması duydu. Rüyasında Robert'ı gördükten sonra yine uyuyabilmiş olmasına şaşmıştı.

Ayağa kalkıp küpeşteye gitti. Herkesin bir işle meşgul olduğuna inandığı bir anda da çömelip işedi. İşi bitince kendisini kimsenin görmemiş olmasına sevindi.

Tristan uyuyordu. Marissa onu uyandırmayıp aşağı indi. Ocağın üstünde su kaynıyordu. Kaptanın karısının yardımıyla kendine bir fincan çay yapıp yukarı döndü. Tristan uyanmıştı.

«Günaydın,» dedi.

Marissa çayını onunla paylaşırken yelken de direğe çekilmişti. Motorlar çalışmaya başladı.

«Adamımızın acelesi var galiba?» dedi Tristan. «Baksana hem yelkenle, hem de motorla gidiyoruz.»

Ancak çok geçmeden motorların lagundan çıkmak için kullanıldığı anlaşıldı. Karadan biraz uzaklaşınca motorlar susmuş, yelken rüzgârla gerilmişti.

Sis kalktıkça kıyıdan hareket eden balıkçı teknelerini görebiliyorlardı. Uzaklarda bir yerde bir motorun gürültüsünü duyana kadar ortalık sessizdi.

Sesi duyan kaptan tayfasına emirler yağdırdı. Yelken indirildi, makineler çalıştı. Teknenin burnu kıyıya çevrildi.

Bentley, Marissa ile Tristan'ın yanına gelip kaptanın karaya doğru dümen kırdığını bildirdi.

«Ne oluyor ama?» diye sordu Tristan. Tayfaların çok heyecanlı olduklarını görüyordu.

«Kıyıdaki koylardan birine gireceğiz. Korunmak için. Kaptan duyduğumuz sesin bir Çin devriye motorundan gelebileceğini söylüyor. Motorların sesinden bunun takma motorlu bir kayık olmadığı belliymiş. Ya Çinli devriyesiymiş ya da korsanlar.»

«Aman Tanrım!» diye inledi Marissa.

Kıyıya yüz metre kadar yaklaşmışlardı ki, gürültünün kaynağı ortaya çıktı. Bir sigara teknesi. Tam da üstlerine gelir gibiydi. Sis iyice dağıldığından artık açık seçik görebiliyorlardı.

Kaptan bir emir daha verince iki tayfası aşağı indiler. Dönüp geldiklerinde ellerinde birer AK47 tüfeği vardı.

«Bu işten hiç hoşlanmadım,» dedi Marissa. Kaptan onlara da dönüp seslendi. Bentley kaptanın iki tayfa dışında herkesin aşağı inmesini emrettiğini söyledi.

Hepsi kalktılar. Bentley üst güverteye açılan kapıyı kapattıktan sonra Marissa ile Tristan'ın yanına geldi.

«Çin devriye motoru mu?» diye sordu Tristan. Durdukları yerden kaptanın iskele tarafına yaklaşan motordakilerle konuşmaları duyuluyordu.

«Hâlâ bilemiyorlar,» dedi Bentley.

Sigara teknesinin kendi teknelerinin yanına yaklaştığını duydular. Sonra kaptanın sesi işitildi.

«Daha fazla yaklaşmamalarını söylüyor,» dedi Bentley. Kaptanla öteki teknedekiler arasında gürültülü bir konuşma başladı. Hepsi de çok kızgın tonlarda konuşuyorlardı. Tartışma devam ederken Marissa, Bentley'in çok huzursuzlandığını gördü. «Ne konuşuyorlar?» diye sordu.

«Çok garip,» dedi Bentley. «Motorla gelenler beyaz şeytanlar için geldiklerini söylüyorlar.»

«Beyaz şeytan da nedir?»

«Korkarım siz ikiniz,» dedi Bentley. «Ama bizim kaptan çok kızdı buraya gelip de onu tehlikeye attıkları için.»

Marissa, Tristan'ın kolunu tuttu. Güvertede tartışma giderek şiddetleniyordu. Gözlerini Bentley'in yüzünden ayırmıyorlar ama ifadesinden hiçbir şey anlamıyorlardı.

«Neler oluyor?» Marissa sordu sonunda.

«Hiç hoş şeyler değil bunlar,» dedi Bentley. «Kaptan motora çekilmesini emretti, ama motor sizler kendilerine teslim edilene ya da..»

«Ya da ne?» diye bağırdı Marissa.

«Ya da ikiniz öldürülene kadar gitmeyecekmiş. Wing Sin'den bunlar.»

Tristan yutkundu. «Senin yapabileceğin bir şey var mı?»

Bentley başını salladı. «Şu anda hiçbir şey yapamam. Wing Sin'e karşı koyamam. Üstelik kaptan dün gece tabancamı aldı. Teknesinde kendisi izin vermeden kimse silah taşıyamazmış.»

«Aman Tanrım!» dedi Marissa.

Tristan yüz metre ilerdeki kıyıya baktı. Oraya kadar yüzebilirler miydi acaba? Ancak o sırada kapı bir tekmeyle açıldı. Tayfalardan biri birşeyler söyleyip tüfeğini üzerlerine doğrulttu.

«Korkarım sizin yukarı çıkmanızı istiyor,» dedi Bentley. «Çok özür dilerim.»

Tristan, Bentley'e döndü. «Koruyucu yanının şu anda sınırlı olduğunu kabul ediyorum, ama hiç olmazsa çevirmenliğinle bize yardımcı olabilirsin. Sen de bizimle yukarı gelir misin?»

«Kaptan izin verirse,» dedi Bentley.

«Haydi yürü Marissa,» dedi Tristan. «Burası her şeyin satıldığı Hong Kong. Gel bakalım kaptanla bir ticaret yapabilir miyiz.»

Marissa korkudan donup kalmıştı, Tristan onu silahlı adamın yanından geçirip yukarı çıkarana kadar hiç konuşmadı. Güneş sisin çoğunu dağıttığı için dışarda çok güzel bir gün başlamıştı. Deniz zümrüt yeşili rengini almıştı yine. Motor tekneye bağlanmaya hazırlanıyordu.

Kaptan asık yüzle baktı beyaz müşterilerine.

Bentley, Tristan'ın sözlerini kaptana çevirdi. «Beyaz şeytan karısıyla kendisini sağsalim Aberdeen'e götürürsen sana elli bin Hong Kong doları vereceğini söylüyor.»

Kaptanın yüz ifadesi birden değişti. Sakalını sıvazlayarak yaklaşan motora baktı.

Marissa motorun önünde oturan iki kişinin Wendy'nin öldüğü gün denize yem atanlar olduğunu gördü.

Bentley, «Beyaz şeytan yüz bin dolar verecekmiş!» diye kaptana seslendi. Kaptan Bentley'e bir şey söylemeye başladı, ama sözünün yarısında sustu. Bakışları motordan ayrılmamıştı. Sonunda başını salladı, «Wing Sin'e karşı koyamam,» dedi.

Bentley, Tristan'a dönüp kaptanın sözlerini yineledi.

«İki yüz bin vereceğimizi söyle.»

Bentley yeni teklifi bildiremeden ikinci bir motor sesi duyuldu. Bütün gözler çeyrek mil uzaktaki küçük adaya çevrildi. Motor sesi arttı ve güvertesinde iki inçlik bir topu olan büyük gri bir tekne belirdi.

Kaptan aşağıdaki tayfalardan birine seslendi. Tayfa elindeki AK47'yi kaptana fırlattı. Kaptan yaklaşan sigara motorundakilerin başları üzerine ateş ederek olanca sesiyle bir şeyler bağırdı.

Öteki tayfa Marissa ile Tristan'ı ambara sokup kapısını kapattı.

«Ne oluyor?» diye sordu Tristan.

«Çin devriye motoru geliyor,» dedi Bentley.

«Kaptan ateş ederken ne diye bağırdı öyle?»

«Hırsızlar diye bağırdı.»

Sigara motorunun teknenin yanından ayrılırken çıkardığı sesi duydular. Çok geçmeden de devriye motorunun topu ateşlendi.

«Bize mi ateş ediyorlar?» diye sordu Marissa.

«Sigara motorunu hedef almalılar,» dedi Tristan. «Yoksa çoktan suya gömülürdük.»

Devriye motorunun sesi yükselerek yaklaşıyordu, ama sonra çıkardığı dalgayla sallandılar, motor sesi uzaklaştı.

Kapı yine açıldı. Tayfalardan biri içeri girip bir şeyler söyledi.

«Şimdi ne oluyor?» diye sordu Tristan.

«Hepimizin güverteye çıkmasını istiyor.»

Marissa güverteye çıkınca devriye motorunun güneydoğuya doğru uzaklaşmakta olduğunu gördü. Çok uzaklarda olan sigara motorunu kovalıyordu.

Kaptan bir emir daha verdi. Bentley'in yüzü sarardı. İki Çinli de çok bozulmuşlardı. Chiang Lam telaşla kaptana bir şeyler söyledi.

«Şimdi ne oluyor?» diye sordu Tristan.

«Kaptan denize atlamamızı emretti,» dedi Bentley.

«Ne!» Marissa'nın soluğu tutulmuştu. «Neden ama?»

«Devriye motorunun geri geleceğini biliyor ve kaçak herhangi bir şeyle yakalanmak istemiyormuş.»

Chiang hâlâ kaptana bir şeyler söylüyordu.

«Keşişin nesi var?» diye sordu Tristan.

«Kaptana yüzme bilmediğini söylüyor.»

Kaptan, Chiang'a bakıp eliyle kıyıyı gösterdi. Chiang yalvarmaya devam edince omzuna asılı tüfeğini aldı ve bir an bile duraksamadan bir dizi kurşun yağdırdı keşişe. Keşişin cesedi küpeşteye çarpıp güverteye yığıldı.

Marissa başını çevirdi. Tristan inanmayan bakışlarla kaptana bakıyordu. Bentley küpeşteye tırmandı. Kaptan seslenince tayfalardan biri koşup keşişi kaldırdı ve suya attı.

Tristan, Marissa'nın küpeşteye tırmanmasına yardım etti. Önce Bentley, arkasından da onlar atladılar. En sonra da Tse Wah.

Marissa buz gibi suya daldıktan sonra kulaç atıp yukarı çıktı. Dönüp bakınca teknenin devriye motorunun aksi yönünde uzaklaştığını gördü.

«Ayakkabılarını çıkar,» dedi Tristan. «Ama sakın elinden bırakma. O zaman daha kolay yüzeceksin.»

20 NİSAN 1990 Saat 8:05

Marissa ıslak elbisesi ve elindeki ayakkabılarla yüzmekte güçlük çekiyordu. Birkaç dakikadır çabaladığı halde kıyıya hiç de yakın değildi. Bentley ile Tse önde yüzüyorlardı. Tristan, Marissa'nın yanında kalmıştı.

«Sakin ol,» dedi. «Ayakkabılarını bana ver istersen.»

Marissa ayakkabılarını verdi. Tristan kendininkileri bağcıklarından bağlayıp boynuna asmıştı. Marissa'nınkileri de ceplerine soktu. Marissa şimdi daha rahat kulaç atabiliyordu.

Keşişin aniden öldürülmesi ve panik içinde suya atlama Marissa'nın başka bir şey düşünmesini önlemişti. Ama şimdi yüzerken Wendy'nin ölümünü hatırlıyordu. Deniz yüzeyinin hemen altında döne döne dolaşan o aç canavarları görür gibi oluyordu. Suda kanlar içinde bir cesedin olması korkusunu daha da arttırıyordu.

«Buralarda köpekbalığı var mıdır?» diye sordu.

«Elbette!» diye seslendi Bentley.

«Teşekkür ederiz!» diye bağırdığı Tristan. «Bizim de duymak istediğimiz buydu işte!»

Marissa düşünmemeye çalışıyordu ama her attığı kulaçla suyun içine çekilmeyi bekliyordu. Tristan olmasaydı paniğe kapılacağı kuşkusuzdu.

«Gözünü karadan ayırma,» dedi Tristan. «Az sonra orada olacağız.»

Yüzme epey uzun sürdü ama sonunda ağaçlar daha yaklaşmış gibiydi. Marissa, Bentley'in beline kadar suda ayakta durduğunu gördü. Oradan yürüyerek kıyıya çıktı. Marissa ile Tristan aynı yere vardıklarında Bentley ile Tse elbiselerini sıkmaya başlamışlardı bile.

Son on metreyi yürümek için Marissa'nın elini tutan Tristan, «Çin Halk Cumhuriyeti'ne hoşgeldin,» dedi.

Çıktıkları koy iki tarafında kayalar olan üç yüz metrelik bir kumsaldı. Kumsalın ötesinde tropik ağaçlar bir bataklığı çevreliyordu. Deniz ve bataklık kuşlarının gürültüsü insanı sağır edecek kadardı. Marissa arkasına dönüp küçük küçük adalarla dolu olan zümrüt yeşili denize baktı. Ne kendi teknelerinden, ne de ötekilerinden eser vardı.

Soğuk sudan sonra güneş insanın kemiklerini ısıtıyordu. Tristan belindeki kemerden pasaport ve paralarını çıkarıp kurumak için yere serdi, uçmamaları için her birinin üstüne bir deniz kabuğu yerleştirdi.

Marissa ürperdi. «Kaptanın o adamı soğukkanlılıkla öldürmesine inanamıyorum,» dedi. «Bir an bile duraksamadı.»

«Dünyanın bu bölgesinde yaşam çok ucuzdur.»

Yarım saat kadar dinlenmişlerdi ki, birden giderek artan bir motor gürültüsü duydular. Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Sonunda ne olduğunu anlayan Tristan oldu.

«Helikopter!» diye bağırdı. «Ağaçların altına saklanın!»

Tam kendilerini ağaçların gölgesine attıkları sırada başları üzerinden büyük bir askeri helikopter devriye motorunun kaybolduğu yöne doğru uçtu.

«Bizi gördüler mi acaba?» dedi Marissa.

«Sanmam! Ama yere serili paraları görmemelerine şaştım doğrusu!»

Bir süre daha dinlendikten sonra yola çıktılar. Tse'nin nereye gittiğini bildiğini tahmin ederek arkasına geçmişlerdi. İlk başta bataklığın kenarından yürüdülerse de, sonunda zaman zaman epey derin derelerden geçmek zorunda kalıyorlardı.

Tristan beline kadar suda yürümeye çalışırken, «Buralarda timsah var mıdır?» diye sordu.

«Timsah yoktur,» dedi Bentley. «Ama yılan vardır.»

«Aman, umurumda bile değil,» dedi Marissa. «Biraz da iyimser olmak gerek. O tekneden kurtulduğumuza şükredelim. Devriye motoru gelmeseydi şimdi ne haldeydik!»

«Aferin, işte böyle olmalısın,» dedi Tristan.

«Hiç olmazsa bu kez saatlerimiz bize kaldı,» dedi Marissa.

Tristan güldü, bütün olanlara rağmen Marissa'nın şaka yapabilmesine çok sevinmişti.

Marissa, Tristan'a, «Motorun önündeki beyaz adamı tanıdın mı?» diye sordu. «Wendy öldüğünde suya yem atanların ikincisi de oydu işte.»

«Ben de onu hayal meyal tanır gibiyim klinikte çalıştığım günlerden.»

Bataklığı geride bırakıp sık bir ormana girmişlerdi. Ağaçların dallarından sarmaşıklar sarkıyordu. Yüz metre yürümek bile başlı başına bir işti. Ağaçlar birden bitti ve önlerinde bir pirinç tarlası belirdi.

«Nerede olduğumuzu anladım,» dedi Tse. «Az ilerde küçük bir köy olacak. Oraya gidip yiyecek bir şeyler alabiliriz.»

«Yiyeceği neyle alacağız?» diye sordu Tristan. «Kredi kartı kabul ederler mi?»

«Sizin paranızı kullanırız.»

«Hong Kong doları alırlar mı yani?»

«Elbette,» dedi Tse. «Guangdong Eyaletinde Hong Kong doları karaborsası vardır.»

«Köydeki yetkililer karşısında tutumumuz ne olacak?»

«Burada polis yoktur. Polis Shigi'dedir.»

Tristan, Bentley'e döndü. «Sence burada bulunmamız ne gibi bir sorun yaratabilir? Vizelerimiz var biliyorsun.»

«İki şey var,» dedi Bentley. «Giriş mührü ve giriş belgeleri yok. Herkesin bir bagaj deklarasyon formu olması gerek. Çin Halk Cumhuriyeti'nden çıkarken geri verilen belge budur.»

«Demek kaygılanmamız gereken Çin'den nasıl çıkacağımız, öyle mi?» diye sordu Marissa.

«Sanırım öyle,» dedi Bentley. «Çin'de ve özellikle Guangdong Eyaletinde turistlere epey alışılmıştır. O yüzden kimse size bir şey demeyecektir. Ancak yardım bulamadan Hong Kong ya da Macao'ya geçmeniz güç olacaktır. Bagaj deklarasyonu ve bir turistte bulunan fotoğraf makinesi gibi eşyalarınız olmadığından sizi kaçakçı kabul edip hapse atacaklardır.»

«Hiç olmazsa orada güvenlikte oluruz,» diye Tristan alay etti. «Madem şu anda kaygılanacak bir şey yok, o zaman yürüyün bakalım köye gidiyoruz.»

Tse haklıydı. Köylüler Hong Kong dolarını görünce, Tristan'a hiç önemsenmeyecek bir para

karşılığında kuru giyecekler ve mükellef bir yemek verdiler.

Yemek bitince Tristan, Tse'ye döndü. «Buradan nasıl çıkacağımız konusunda sizin bir fikriniz var mı? Belki de bagaj deklarasyonu kâğıtlarını alacağımız bir yer biliyorsunuzdur?»

«Ben bu kâğıtları hiç görmedim. Ve belgeniz yoksa başınız dertte demektir. Bizim devletimizde her şey için mutlaka bir belge gereklidir ve memurlarımız da kuşkucu insanlardır. Sınıra gitmenizi önermem. Bence en iyisi Guangzhou'ya gitmeniz. Orada bir Amerikan Konsolosluğu olduğunu biliyorum. Tıp kitapları almak için bir kere gitmiştim.»

«Güzel fikir,» dedi Marissa.

«Peki, Guangzhou'ya nasıl gideceğiz?» diye sordu Tristan. «Buradan epey uzak sanırım.»

Tse gülümsedi. «Yayan olarak çok uzaktır. Ama bu köyden daha büyük olan bir sonraki kasaba o kadar uzak değildir. Chiang ile gelirken bir gece orada kalmıştık. Benim çalıştığımın benzeri bir klinikleri var. Oradan eyalet hastanesinin bulunduğu Shigi'ye bir vasıta olması gerekir. Oradan da büyük bir kerıt olan Forshan'a gidebiliriz.»

«Bence uygun,» dedi Tristan. «Sen ne dersin, Marissa?»

«İnanılmayacak kadar güzel bir öneri. Sınıra gidip talihimizi denemekten çok daha iyi. Şimdiye kadar olanlara bakılınca kendimi pek talihli göremiyorum doğrusu.»

«Ya sen, Bentley?» diye Tristan sordu.

«Ben Macao yoluyla döneceğim. Benim Çin Halk Cumhuriyeti için sürekli vizem var. Bir sorun çıkacağını sanmam. Ama sizinle Forshan'a kadar gelebilirim.»

Küçük köyden kasabaya gitmek bir saat sürdü. Önce küçük bostanlardan, sonra pirinç tarlalarından geçtiler. Kendilerini gören köylüler durup gözden kaybolana kadar izliyorlardı. Marissa çok garip bir görüntü oluşturduklarının farkındaydı. Üzerlerine uymayan şeyler giyinmiş ikisi beyaz olan dört kişi.

Tse kasabaya girerken el arabası süren bir adamla konuştu. Köylü konuşma süresince gözlerini Marissa'dan ayırmamıştı.

«Dispanserin az ilerde olduğunu söyledi,» dedi Tse.

Kasabanın binalarının çoğunun ahşap ve tuğla olmalarına karşılık dispanser binası betonarmeydi. Alçak kapıdan geçerken Tristan ile Bentley eğilmek zorunda kaldılar.

İlk oda bekleme odasıydı. İçerde çoğunlukta, bir ikisinin yanında küçük çocuk olan yaşlı kadınlar vardı. Orta yaşlı bir adamın bacağı alçıdaydı.

«Ben kendimi doktora tanıştırana kadar siz burada bekleyin,» dedi Tse.

Odayı çevreleyen sıralarda boş yer olrnadığı için Tristan, Marissa ve Bentley ayakta beklediler. Diğer hastalardan hiçbiri konuşmadı. Uzaydan gelen yaratıklarmış gibi şaşkınlıkla bakıyorlardı üçüne de.

«Sinema yıldızlarının neler hissettiklerini şimdi anladım,» dedi Tristan.

Tse yanında kısa kollu Batılı tipi bir gömlek giymiş uzun boylu bir Çinliyle döndü odaya.

«Dr. Chen Chi-Li,» diye adamı tanıştırdı.

Chi-Li eğilerek selamladı hepsini. Sonra iri ve sarı dişlerini göstererek gülümsedi. Genizden gelen bir Canton lehçesiyle konuşuyordu.

«Kiliniğime hoşgeldiniz diyor,» dedi Tse. «Amerikalı ve Avustralyalı doktorların kliniğini ziyaret etmesi kendisi için büyük bir onurmuş. Kliniği gezmek isteyip istemediğinizi soruyor.»

«Ulaşım sorunu ne olacak?» diye sordu Tristan.

«Kliniğin bir kaptıkaçtısı varmış. Onunla Shigi'ye gideceğiz. Shigi'den sonra Forshan'a kadar otobüsle, oradan da Guangzhou'ya trenle gidilirmiş.»

«Kaptıkaçtı için kaç para istiyor?»

«Para istemiyor. Bölge hastanesine gönderilen hastalarla gideceğiz.»

«Güzel. Şimdi kliniğini gezelim bakalım.»

Girdikleri odalar birkaç kırık dökük eşya dışında hemen hemen bomboştu. Acil müdahale odasında paslı bir çelik masa, porselen bir evye ve içi alet dolu eski bir camlı dolaptan başka hiçbir şey yoktu. Chi-Li, Marissa'nın aletlerle ilgilendiğini görünce gidip dolabı açtı. Marissa çok kullanılmaktan uçları körelmiş şırınga iğnelerini görünce elinde olmadan irkildi. Boston Memorial Hastanesinde ne kadar çok şeyi normal olarak kabul ettiklerini düşündü. Üst raflardan birinde aşı paketleri gördü. İçlerinde Birleşik Devletler'de yapılmış bir de kolera aşısı vardı. Sonra BCG aşısı şişelerini gördü. Tse'nin aşıyı kullandıklarını söylediğini hatırladı. Amerika'da etkinliği tartışılan BCG aşısından nasıl bir yarar sağlandığını merak etti. Şişenin üstünü okuyunca Fransa'da imal edilmiş olduğunu gördü.

BCG şişesini yerine bırakırken, «Chi-Li'ye çok tüberküloz vakası görüp görmediğini sorar mısınız?» dedi. Tse, «O da benim kadar görmüş,» dedi.

Marissa dolabın kapağını kapattı. «Tüberkülozu, bir kadın sorunu olarak görmüş mü peki?» Tse sorusunu sorarken Chi-Li'nin yüzüne dikkatle baktı. Her an beklenmedik bir şey bulma olasılığı vardı. Ancak Chi-Li'nin yüzünde olumsuz bir ifade belirdi. Tse doktorun böyle bir şey görmediğini söyledi.

Oradan çıkıp muayene odasına girdiler. Bir kadın hasta bir köşedeki iskemlede oturuyordu. İçeri girdiklerinde ayağa kalkıp onları selamladı.

Marissa özür dileyerek eğildi ve odadan çıkmak üzereyken birden donmuş gibi kaldı olduğu yerde. Odanın ortasında paslanmaz çelikten bacak dayacak yerleriyle oldukça modern bir muayene masası duruyordu.

Masayı görünce kısırlık tedavisi için bir yıldır çektiklerini hatırlamıştı. Öte yandan klinikte böyle modern bir şey olması da çok şaşırtıcıydı, o ana kadar gördüklerinin hepsi eski ve ilkeldi.

«Bu masa buraya nasıl gelmiş?» diye sordu.

«Bütün diğer aletler gibi,» dedi Tse. «Köy sağlık klinikleri çoğunda olan bir şeydir bu.»

Marissa anlamış gibi başını salladı. Ama hiçbir şey anlamamıştı. Köy kliniklerine en son gönderilecek eşyaydı bu. Ancak komünist ülkelerde bürokrasi konusunu okumuş olduğu için, bunu da onu destekleyen bir şey olarak kabul edebilirdi.

Tse, «Bu masayı çok kullanırız,» dedi. «Hükümet doğum kontroluna öncelik tanıyor.»

«Anladım,» dedi Marissa. Kapıdan çıkacakken bir daha dönüp baktı. Şaşırmıştı. «Hangi tür doğum kontrolü uygularsınız?» diye sordu. «Rahim içi araçları mı?»

«Hayır.»

«Diyafram mı?» Ancak çok pahalı ve sınırlı etkisi olduğundan diyafram kullanmayacaklarını tahmin etti. Peki öyleyse bu muayene masasının ne işi vardı burada?

«Biz kısırlaştırma yöntemi kullanırız,» dedi Tse. «Kadınlar genellikle bir çocuk doğurduktan sonra kısırlaştırılırlar. Hatta kimi zaman kadının çocuğu olmadan istediği takdirde yine bu

yöntemi kullanırız.»

Tristan yan odadan sesleniyordu ama Marissa onu dinlemiyordu bile. Çin'de kısırlaştırma yönteminin kullanıldığını duymuştu ama bir doktorun bu konuda bu kadar soğukkanlılıkla konuşmasından hiç hoşlanmamıştı. Kimin çocuğu olmasına, kimin olmamasına kim karar veriyordu acaba?

«Bu kadınları nasıl kısırlaştırırsınız?» diye sordu.

«Yumurtalık kanallarını tıkarız.»

«Anestezi vererek mi?»

«Anesteziye gerek yoktur,» dedi Tse. Oysa Marissa bunun çok ıstırap veren bir şey olduğunu biliyordu.

«Biz köy doktorları için kolaydır,» diye anlattı Tse. «Çok küçük bir katater kullanırız. El yordamıyla yaparız bunu. Görmemiz gerekmez. Hasta acı da çekmez.»

«Marissa!» diye seslendi Tristan. Muayene odasının kapısına gelmişti. «Gel de şu bahçeye bak, kendi ilaçlarını kendileri yetiştiriyorlar.»

Marissa, Tristan'ı elini sallayarak uzaklaştırdı.

«Chi-Li de bu tekniği mi kullanır?» diye sordu.

«Hiç kuşkum yok. Bütün köy doktorlarına öğretilen bir şeydir bu.»

«Peki yumurtalık kanallarını tıkadıktan sonra ne kullanırsınız?»

«Genellikle sodalı bir bitki özü. Biber gibi bir şeydir.»

Tristan, Marissa'nın yanına gelmişti. «Neyin var senin?» diye sordu. «Bir hayalet görmüş gibisin!»

Marissa doğruca acil odasına dönüp dolaba gitti. Aşıların durduğu rafa baktı.

Tristan şaşkınlıkla gitti onun arkasından. Omuzlarından tutup kendine çevirdi. «Marissa, iyi misin?»

«İyiyim. Tristan, her şeyi anladım bir anda. Birden anladığımı sandım, ve eğer haklıysam, gerçek tahminlerimizden kat kat kötü...»

Sağlık kliniğinin kaptıkaçtısından Shigi otobüs durağında indiler. Forshan'a sürekli otobüs kalktığından çok beklemediler. Marissa ile Tristan yanyanaydılar.

Otobüste ikisi dışında herkes konuşuyordu. Tristan onu konuşturmaya çalışmış ama hep tek heceli yanıtlar alınca bir süre sonra pes etmişti. Marissa çok düşünceliydi.

Marissa birden Tristan'a döndü. «PH göstergesi fenol kırmızısını bilir misin?»

«Şöyle böyle.»

«Ne zaman kırmızıya dönüşür! Asitte mi alkalide mi?»

«Alkalide sanırım. Asit eriyiğinde berraktır.»

«Ben de öyle hatırlıyorum.» Marissa yine derin bir sessizliğe gömüldü.

Tristan daha fazla dayanamadı. «Neyin var senin?» diye sordu. «Neden düşündüklerini bana söylemiyorsun?»

«Söyleyeceğim. Ama şimdi değil. Çin'den çıkmamız gerek. Önce emin olmak için bir iki konuyu araştırmalıyım.»

Forshan'a gelince Bentley ile Tse'yi orada bırakıp Guangzhou trenine bindiler.

Guangzhou'ya geldiklerinde hava kararmıştı. İstasyondan bindikleri taksinin sürücüsünün

salık verdiği Beyaz Kuğu Oteline gittiler. Marissa ile Tristan, gece bile bisikletlerin arabalardan çok olmasına rağmen kenti beklediklerinden daha Batılı buldular.

Otel de bir sürpriz oldu. Geniş lobinin bir yanında yapma bir cavlan vardı. Odaların hepsi televizyonlu, buzdolaplı ve en önemlisi doğrudan dışarı çıkışlı telefonluydu. İki yatak odalı bir daire tuttular.

Marissa bitkindi, yatağa özlemle bakıyor ve iyi bir uyku çekeceğini umuyordu. Ancak en çok ilgisini çeken şey telefondu. Amerika'nın Doğu Kıyısında saatin kaç olduğunu hesaplayınca birkaç saat beklemeye karar verdi. Cyril Dubchek'i uyandırmak doğru olmazdı.

Otel broşürleriyle içeri giren Tristan, «Batı tipi bir de lokantaları varmış. Şöyle iri bir bifteğe ne dersin?»

Marissa aç değildi, ama yine de onunla gitti. Tristan koskoca bir parça eti yerken, Marissa ısmarladığı tavuğa dokunmadı bile. Ertesi sabah konsolosluğa anlatacakları hikâyeyi hazırladılar: Guangzou'ya gelmek için bir tekne kiralamışlardı, ama kaptan parasını aldıktan sonra onları denize atmaya zorlamıştı.

«En iyisi bu,» dedi Tristan. «Gerçeğe de çok yakın.»

Marissa bir iki saat sonra telefon etti. Cyril'in çalışma saatlerini bildiği için onu laboratuvara gitmek üzere evden çıkmaya hazırlanırken yakalamıştı.

Marissa, Cyril'e Çin Halk Cumhuriyeti'nden aradığını söyledi.

«Başka biri olsaydın çok şaşardım, ama işin içinde sen varsan şaşmıyorum artık,» dedi Cyril.

«Bunun mantıklı bir açıklaması var.»

«Bundan bir an bile kuşkum yoktu zaten.»

Marissa bir meslektaşıyla birlikte nasıl gümrükten geçmeden Çin'e girdiğini anlattı. Ancak ülkeden çıkması kolay olmayacaktı. Meslektaşım dediği kişinin Cyril'in verdiği makaleyi yazan doktor olduğunu açıkladı.

«Onunla birliktesin demek? İşin tam kaynağına indin desene.»

«Cyril, ben CDC'de çalışırken bana yardım için elinden geleni yapmak istediğini söylemiştin. Bu fırsat var şimdi.»

«Benden istediğin nedir?» diye sordu Cyril.

«Önce CDC ilişkilerini kullanarak Dışişlerine baskı yapıp Dr. Williams ile beni buradan çıkarmak. Bulunduğumuz yerde bir Amerikan Konsolosluğu varmış. Biz sabaha oraya gideceğiz, yani on saatin var önünde.»

«Elimden geleni yaparım. Ama CDC'nin bu işle ne ilgisi olduğunu sorabilirler.»

«Bunun çok iyi bir nedeni var. CDC'ye hemen dönmem gerek. CDC'nin yasal bir görevi olarak kabul edilebilir. Bunu Dışişlerine söyle, onlar da Çinli yetkililere öyle desinler.»

«Nasıl bir iş bu?»

«TB salpinjitis ile ilgili. Şimdi ikinci isteğime geliyorum. CDC'nin, ABD'nin dört yanındaki kadın kliniklerinin yapay dölleme konusundaki istatistiklerini istiyorum. Ayrıca hasta başına ve dönem başına dökümlerini de. Ve eğer mümkünse kadın kliniklerinin kısırlık tedavisi uyguladıkları kadınlar arasında kısırlığı doğuran temel nedenleri de istiyorum.»

«Bunun için bana kaç ay tanıyorsun?» diye sordu Cyril.

«Mümkün olduğu kadar çabuk. Bir şey daha var. Bana Boston'da tüberküloza tutulan genç

bir kadından söz etmiştin, hatırladın mı?»

«Hatırladım, Evelyn Welles,» dedi Cyril.

«Ona ne olduğunu öğren. Ölmüşse, ki bu zamana kadar mutlaka ölmüştür, o zaman dosyasını, otopsi raporunu ve kullanılan serumdan bir örnek istiyorum. Sonra Rebbeca Ziegler adında biri...»

«Yavaş ol, kadın. Yazmaya çalışıyorum burada.» Marissa bir an bekledi. Cyril tamam deyince devam etti. «Rebecca Ziegler'in intihar ettiğine inanılıyor. Otopsisi Memorial'da yapılmıştı. Ondan bir serum örneği al.»

«Marissa! Neler oluyor orada?»

«Yakında öğrenirsin. Ama daha lafım bitmedi. BCG bakterileri için bir ELİSA testi var mıdır?»

«Bilemiyorum, ama yoksa yaparız.»

«Hemen yaptırt,» dedi Marissa. «Ve son olarak...»

«İnsaf, Marissa...»

«Dr. Tristan Williams için çok acele ABD vizesi gerek. Sana güveniyorum, Cyril.»

Marissa ondan çok şey istediğini biliyordu, ama isteklerinin hepsinin de önemli olduğuna inanıyordu. Vedalaştıktan sonra telefonu kapattı.

Tristan başını kapıdan içeri uzatarak, «Amerika'ya mı gidiyoruz, yoksa yanlış mı duydum?» diye sordu.

«Gidebileceğimizi umalım. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi hem de.»

Ertesi sabah Tristan da, Marissa da Amerikan Konsolosluğunda karşılanmalarına şaşırmışlardı. Marissa kapıda adını verir vermez konsolos David Krieger'in odasına alındılar.

Gece hem Dışişlerinden, hem Pekin'deki elçilikten telgraflar yağmıştı.

«Sizlerin kim olduğunuzu bilmiyorum ama burada bulunmanızın yarattığı perde arkası dalgalanmaya gerçekten çok şaştım,» dedi David. «Acil vize verme emri pek sık başvurulan bir şey değildir. Ama Dr. Williams'ınki hazır işte.»

David Krieger de Marissa ve Tristan'la Kamu Güvenliği Bürosuna gitti. Polise daha önceden haber verilmiş olmasına rağmen ikisini de sorguya çekmekte ısrar ettiler. Anlatılan hikâyeyi kontrol için Marissa ile Tristan'ın geçtiklerini söyledikleri iki köye hemen bir helikopter gönderildi.

Marissa sorgu yapılırken Çin yetkililerinin onlarla sigara motoru arasında bir bağlantı kurmak istediklerini anlamıştı. Onun için devriye gemisiyle sürat moturunun belirdikleri anda bulundukları teknenin kaptanının onları denize atlamaya zorladığını söyledi.

Konsolosluğa dönünce David Krieger çok iyimserdi. Marissa ile Tristan'ı yemeğe götürdü, yemekten sonra da gidip birkaç parça Batılı giysi almalarını sağladı. Konsolosluğa dönünce Marissa ile Tristan'ın istedikleri zaman ülkeyi terkedebilecekleri haberi gelmişti bile.

«Aceleniz varsa bu öğleden sonraki Hong Kong uçağına yetişebilirsiniz,» dedi konsolos.

«Hong Kong olmaz,» dedi Marissa. «Guangzhou'dan yabancı ülkelere giden başka uçak yok mudur?» Transit de olsa Hong Kong'u bir daha görmek istemiyordu.

«Bangkok'a bir uçuş var.»

«Bu iyi işte.»

«Ama Amerika'ya gidiyorsanız bu aksi yöne gitmek oluyor.»

Marissa gülümsedi. «İkimizin de Hong Kong'a dönmek yerine daha uzun yolu seçmeye bir itirazı olmaz sanırım. Sen ne dersin, Tristan?»

«Her zaman olduğu gibi haklısın,» dedi Tristan.

«İşte sana bu kadar kısa sürede toplayabildiğimiz veriler,» diye Cyril Dubcheck bilgisayar çıktılarını Marissa'ya uzattı.

Marissa, Tristan ve Cyril, Cyril'in Atlanta'daki Salgın Hastalıklarla Mücadele Merkezi CDC'deki odasındaydılar. Marissa ile Tristan Bangkok ve Honolulu yoluyla Atlanta'ya inmişler ve doğruca oraya gitmişlerdi.

Bitkin olmalarına rağmen Marissa dosdoğru CDC'ye gitmelerinde ısrar etmişti.

Marissa sayfaları dikkatle inceledi. Tristan, Cyril'e bakıp omzunu silkti. Marissa'nın neden kuşkulandığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

«Tam da düşündüğüm gibi,» dedi Marissa. «Bu istatistikler Kadın Kliniği verileriyle Avustralya'da bulduklarımı aynen yansıtıyor. Ülke çapında kadın kliniklerinin yapay dölleme programında hasta başına düşen hamilelik oranı yüksek, ama dönemsel olarak düşük. Yani, kadın kliniklerindeki yapay dölleme yapılan kadınların çoğu hamile kalıyorlar ama başarıya erişmek için birkaç aybaşı dönemi geçiriyorlar. Bakın beşinci yapay denemeden sonra başarı oranı nasıl artıyor.»

«Ama bu şaşırtıcı değil ki,» dedi Tristan. «Bütün kliniklerde hastaların çoğunun hamile kalması için birkaç deneme yapılması gerekir. Sen nereye varmak istiyorsun?»

Marissa yanıt verecekken kapı vuruldu. Laboratuar teknisyenlerinden biri gelmişti.

«ELİSA testleri sonucunu aldık,» dedi teknisyen.

«Bu kadar çabuk beklemiyordum,» dedi Cyril.

«Som Ç pozitif çıktı.»

«Hepsi mi?»

«Hepsi.»

«İşte benim aradığım kanıt bu,» dedi Marissa. CDC'ye geldiğinde ilk iş olarak laboratuara gidip kan aldırtmıştı. Sonra kendi serumuyla Rebecca Ziegler ve Evelyn Welles'in serumlarında BCG için ELİSA testi yapılmasını istemişti.

«Bunun nasıl olduğunu anlayamadım,» dedi Cyril.

«Bence durum çok açık,» dedi Marissa. «Evelyn Welles tüberküloz değildi. Dağınık BCG bakterileri vardı.» Welles'in dosyasını açıp otopsi raporunu gösterdi. «Bakın, yumurtalık kanalları büzülmüş ve yumurtalıklarında aşırı bir iltihaplanma varmış. Bunun nedenini söyleyebilirim artık, yumurtalık kanallarının BCG'nin giriş noktası olması. Yaygın bulunması kadının bağışıklık sistemine bağlıdır.» Marissa dosyayı kapatıp kadının en son Pap testi sayfasını buldu. «Dört hafta önce Pap testi normalmiş. Bundan bir anlam çıkarabiliyor musunuz?»

«Ben anlamaya başladım sanırım,» dedi Tristan. «Benim rapor ettiğim yirmi üç vakanın aslında tüberküloz olmadığını, BCG aşısına bağlı bir şey olduğunu söylemek istiyorsun.»

«Evet,» dedi Marissa. «Bende de tüberküloz salpinjitis yoktu. Bana da bilerek BCG aşısı verilmişti. Bu işin temelinde yatan şey para hırsı sanırım. Avustralya Kadın Bakım Kliniği

birkaç yıl önce yapay dölleme teknolojisiyle bir altın madeninin üstünde oturduğunu anladı. Ancak başarıları çoğaldıkça hastalar kısa zamanda tedavi edildiğinden gelen para azalıyordu. Gelirlerinin artması için iki yola başvurdular. Biri daha çok talep yaratmaktı. Yapay döllemeyi gerektiren tek mutlak gösterge yumurtalık kanallarının tıkanmış olmasıdır. Birisi Çin'de köy doktorlarının anesteziye gerek kalmadan yumurtalık kanallarını tıkama yöntemini duymuş olmalı. Bunun üzerine Çin'den doktor getirtmeye başladılar. Bu doktorlar orada yaptıkları şeyi yapacaklardı burada da, kadınları kısırlaştıracaklardı. Bütün iş arkada kanıt ya da en azından suçlayıcı bir kanıt bırakmadan kısırlaştırmayı yapabilmekti. Birisi BCG aşısının bu iş için uygun olduğunu bulmuş olmalı. BCG öyle aşırı bir bağışıklık tepkisi yaratır ki, döl kanalları hemen tıkanır ve bu süreçteki organizmaları parçalar. Otopside bu, tüberküloz gibi görünür. İçerde organizma kalmamıştır. Bunu belirli adaylar üzerinde uyguladıklarından eminim. Hep genç, yeni evli ve orta sınıf kadınları seçiyorlardı. Bütün iş bunları bir rahim biyopsisi gibi bir şeye kandırmaktı. Bir yol da hastalara Pap testinin normal olmadığını söylemekti. Benimle Wendy'yi bu yolla kandırdılar. İkimiz de doktor olduğumuzu söylememiştik. Bunu bilselerdi bizi bu işe karıştırmazlardı sanırım. Evely Welles'in bağışıklık sorununu da bilemezlerdi. Rebecca Ziegler de bir şeyler döndüğünü anlamış olmalı ki, onu öldürüp intihar süsü verdiler.

«Geliri artırmanın bir yolu da yapay döllenme programının çok kısa sürede başarılı olmamasıydı. Her aybaşı dönemi için on bin dolar aldıkları için hastalarını uzun bir süre oyalamak zorundaydılar. Ancak sonuç olarak bütün hastalarının hamile kalmasını istiyorlardı. Bu da ünlerinin yayılması demek olacaktı. Başarısızlıklarını garantiye almak için de döllenmeden sonra kültüre bir iki damla asit eklediklerini tahmin ediyorum. Son embriyo naklinden önce döllenmiş hücreleri görmek istemiştim. Eriyiğin kristal berraklığında olduğunu hatırlıyorum. Renk konusu kısa bir süre önce aklıma geldi. Normal pH göstergesi fenol kırmızısıdır ve asit varlığında durulaşır. Benim yumurtalarım asit eriyiği içindeydi. O yüzden döllenmediler.»

Cyril hafifçe öksürdü. Marissa'nın öfkeden kızarmış yüzüne baktı. Ne yazık ki, onun inançlarını paylaşamıyordu. Ne diyeceğini bilemedi... «Ben... ben pek emin değilim...» diye söze başladı.

«Neden emin değilsin?» diye sordu Marissa. «Siz erkeklerin, kadınların bu derece sömürülmelerine inanmanız bu kadar güç mü?»

«Konu o değil. Çok karmaşık bir tablo çizdin. Aşırı şeytanca...»

«Elbette şeytanca,» dedi Marissa. «Nedenler hakkında açık olalım. Burada büyük paralar dönüyor, hem de çok büyük!» Marissa odanın bir köşesindeki karatahtanın önüne gidip tebeşirle 600.000 rakamını yazdı. «Kısırlık uzmanlarının tahminlerine göre genetik olarak kendi çocuklarına sahip olmak isteyen Amerika'daki çiftlerin sayısı bu. Bunu elli bin dolarla çarparsan otuz milyar dolar eder. Otuz milyon değil, otuz milyar. Ve bu da yalnız Amerika'da. Bu 600.000 kişinin hepsinin bu parayı veremeyeceğini de kabul ederim, işte Avustralya Kliniği o yüzden kendi pazarını geliştirmek için uğraşıyor zaten.»

«Aman Tanrım!» dedi Cyril. «Böyle paralar olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.»

«İşin bu yanını kimse düşünmez zaten. Kısırlık sanayii tümüyle düzensizdir ve başıboş bırakılmıştır. Tıpla iş âlemi arasında tarafsız bölgede büyüyen bir sanayidir bu. Hükümet de

başını öteki yana çevirmiştir. Üremeye ilişkin her şey politik olarak tehlikelidir.»

«İyi ama böyle büyük bir örgütün pek çok adama ihtiyacı olmalı,» dedi Tristan.

«O kadar da çok değil. Klinik başına bir kişi yeter. Ben şu anda örgütün büyüklüğü konusunda bir tahminde bulunmak istemiyorum.»

«Bense işin ardında uyuşturucunun yattığını düşünmüştüm,» dedi Tristan.

«Hâlâ da olabilir. Ama dolaylı olarak. Fertility Limited Şirketinin kısa zamanda üç kıtaya yayılacak parayı nerden bulduğunu öğrenmek de ilginç olacaktır. Şirketin halka açılmasının bir kurnazlık olduğunu tahmin ediyorum. Wing Sin'le Çin'den adam kaçırma dışında iş ilişkileri olmasına da hiç şaşmam. Fertility Şirketi Wing Sin'in Altın Üçgen'den gelen parasını temizlemekte kullanılıyor olabilir. En azından bu bir olasılıktır.»

«Eğer bu doğru ise, bunu yıkmak için uluslararası bir işbirliği gerekecek,» dedi Cyril.

«Elbette. İşte Salgın Hastalıklar Merkezi bu noktada işin içine giriyor. Dışişleri ve Adalet bakanlıklarının da uyarılmaları gerekecek sanırım. Eğer bu örgüt yıkılacaksa hepsinin ortak çalışması gerekecek ve bu nedenle CDC'yi dinleyeceklerini sanırım. Kolay olmayacaktır. Fertility kadar büyük ve varlıklı bir şirketin de önemli politik güçleri mutlaka vardır.»

Cyril, «Amerika'nın bir iç sorunu olduğuna bakılırsa işe FBI de karışacak,» dedi.

«Hiç kuşkusuz. Tristan ile ben bir süre korunma altına alınmak zorundayız. Hatta bir yerlere gidip saklanmamız gerekebilir. Wing Sin'in ellerinin her yana eriştiğinden hiç kuşkum yok.»

Cyril ayağa kalktı. «Ben yukarı çıkıyorum, bakalım müdürü paydostan önce yakalayabilir miyim. Siz biraz burada bekleyin.»

Cyril çıktıktan sonra Marissa, Tristan'a döndü. «Sen ne diyorsun?» diye sordu. «Açık konuşacaksın ama.»

«Ben senin çok güzel olduğunu düşünüyorum. Sonra bitkin olduğunu, şaşırtıcı olduğunu, hatta biraz ürkütücü olduğunu düşünüyorum. Hepsinin üstünde de, haklı olduğunu düşünüyorum. Ve saklanmak için yanıma birini alacaksam, bu birinin senden başkası olamayacağını düşünüyorum.»

SONSÖZ

22 KASIM 1990 Saat 11:55

«Şu sokak tabelasında ne yazıyor?» diye kiralık arabanın direksiyonundaki Tristan yanındaki Marissa'ya sordu.

«Ne bileyim ben! Şu ağacı geçersen görürüm belki!»

«Haklısın.» Tristan arabayı iki karış ilerletti.

«Cherry Sokağı,» diye Marissa okudu.

«Cherry Sokağı mı?» Tristan kendi çizdiği yol haritasına baktı. «Ben bundan hiçbir şey anlamıyorum.»

«Eh, istersen şimdi geri dönüp soralım?» Birkaç dakika önce bir benzincinin önünden geçmişlerdi.

Tristan haritadan kaldırdı başını. «Bana bak, o körolası evi bulabilirim, tamam mı?»

Bir an öfkeyle birbirlerine baktılar. Sonra ikisi birden gülmeye başladı.

«Kusura bakma,» dedi Tristan. «Biraz sinirliyim galiba. Sana bağırmak istememiştim.»

«Ben de. İkimiz de biraz sinirliyiz herhalde.»

«Chauncey'in beni hatırlayacağından bile emin değilim. Aradan üç yıl geçti.»

«Ama şimdi altı yaşında. Seni mutlaka hatırlayacaktır. Benim için ne düşünecek, ben onu merak ediyorum.»

«Sana bayılacaktır, inan bana.»

«Eğer oraya gidebilirsek,» dedi Marissa.

«Bana güven diyorum sana.» Tristan yine haritaya döndü. «Bu Connoly Caddesini bir bulabilseydik...»

«Connolly'i az önce geçtik.»

«O zaman bir U dönüşü yapalım, tamam mı?»

Geri dönünce Connoly Caddesini buldular. Oradan Green Sokağına sapıp beyaz boyalı ahşap bir evin önüne geldiler. Bahçedeki tabelada OLAFSON yazıyordu.

«Eh, geldik işte,» dedi Tristan.

«Evet, geldik.»

İkisi de arabadan inmekte acele etmediler.

Marissa özellikle heyecanlıydı. Tristan'ın kayınpederiyle kaynanası olan Olafson'lar, Tristan'ın oğlu Chauncey'e üç yıldan beri bakıyorlardı. Marissa ne onları tanıyordu, ne de Chauncey'i görmüştü. Tristan ile FBI'in gözetimi altında saklanırlarken bu Şükran Gününe kadar onları aramamanın daha doğru olduğu söylenmişti.

Amerika'ya dönüşlerinden sonraki aylar hiç de çabuk geçmemişti. FBI onları Montana'da küçük bir kasabaya yerleştirmişti. İkisine de doktorluk yapma izni verilmişti.

İlk günler Marissa için çok kötü oldu. Robert'ın ölümüne alışması çok uzun sürdü. Yine uzun bir süre onun ölümünün sorumluluğunu taşıdı. Hele araları açıkken ölmüş olması acısını kat

kat arttırıyordu.

Tristan ona çok yardımcı olmuştu. Bir dereceye kadar o da aynı şeylerden geçmişti. Ne zaman konuşması, ne zaman susması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Marissa'nın omuzlarında bir de Wendy'nin ölümü vardı. Köpekbalığı karabasanlardan kurtulması aylar sürmüştü. Onun ölümünden de kendini sorumlu tutmaktaydı.

Sonunda zamanla hepsi geçmiş, Marissa yavaş yavaş kendini toparlamaya başlamıştı. Hatta artık her sabah birkaç kilometre koşuyordu bile. Kısırlık tedavisi sırasında aldığı kiloları vermek de moralini yükseltmişti.

«İçeri girelim,» dedi Tristan. Tam o sırada kapı açıldı ve yaşlı çiftle çocuk göründü.

Tristan arabadan indi. Marissa da. Hızla kapattılar kapılarını. Bir an herkes donmuş gibi kaldı olduğu yerde.

Marissa çocuğa baktı. Yüzünün hatları ve saçları Tristan'ı andırıyordu. Sonra yaşlı çifte baktı. Onlar da beklediğinden daha gençtiler. Adam zayıf, uzun boyluydu. Kadın ise kısaydı. Saçları ağarmıştı. Elinde bir mendil vardı. Marissa onun ağladığını farketti.

Elaine Olafson tanıştırılırken, «Kusura bakmayın,» dedi. «Ama Tristan'ı görünce Eva'yı kaybettiğimi bir daha hatırlıyorum. Chauncey'e de o kadar çok alışmıştık ki.»

Chauncey ise anneannesinin bacağını sımsıkı tutmuş bir babasına, bir Marissa'ya bakıyordu.

Marissa kadına acıdı. Hem tek çocuğunu yitirmişti, hem de şimdi üç yıldır baktığı torununu kaybediyordu.

Eve girerken nefis bir kızarmış hindi kokusu karşıladı onları. Marissa Şükran Gününü çok severdi. Evindeki Şükran Günü şöleni anıları sımsıcaktı. Şükran Gününde kendini hep mutlu ve korunmuş hissederdi.

Tristan ile Eric birer şişe bira alıp televizyonda maç seyretmeye gittiler. Marissa da Chauncey ile mutlağa girdi. Chauncey ilk utangaçlığı geçtikten sonra mutfakla oda arasında gidip gelmeye başladı. Tristan çocuğu zorlamak istemiyor, onun kendiliğinden alışıp gelmesini bekliyordu.

İki kadın mutfakta yemeği hazırlarken konuşarak birbirlerine ısındılar.

«Tristan telefonda Eric'e evleneceğinizi söylemiş,» dedi kadın.

«Öyle bir niyetimiz var,» dedi Marissa. Buna en çok kendisinin inanması güç geliyordu. Daha birkaç ay önce böyle büyük bir adımı atabilecek durumda olduğuna inanmıyordu. Ama arkadaşlıktan aşka dönüş çok ağır olmuş, saklanarak geçirdikleri aylar boyunca gelişmişti. Sonra ortaya çıkan ani ihtirasa Marissa bile şaşırmıştı.

«Chauncey'i evlat mı edineceksin?» diye sordu kadın.

«Evet. Bunun sizin için çok güç olacağını biliyorum. Onu çok özleyeceğinizden eminim. Ama bilmeniz gereken bir şey var. Tristan ile buraya, Berkeley'e taşınmayı düşünüyoruz. Hem Chauncey'in okul değiştirmesine gerek kalmaması için, hem de sizlerin yakınında olması için. Onu istediğiniz kadar görebileceksiniz böylece. Sizin için olduğu kadar Chauncey için de güç olacak bu ayrılık. Bunu kolaylaştıracak her şeyi yapmaya hazırız.»

SON

